

Giới thiệu Chạm Tay Vào Quá Khứ

Truyện Chạm Tay Vào Quá Khứ là một truyện mới được gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, truyện viết về tình yêu, gia đình và tình bạn và những điều thường nhật trong cuộc sống. Đọc truyện bạn sẽ được bước vào thế giới đầy những điều thú vị và bất ngờ nhưng cũng rất đời thường, làm người ta không khỏi cảm thấy gần gũi.

Truyện xoay quanh hai nhân vật chính, là câu chuyện tình yêu nhưng còn rất nhiều điều mới mẻ, có chút gần gũi thân thuộc nhưng cũng có chút lạ lùng xa cách.

Trên những con đường còn nhuốm mùi sương sớm đã bắt đầu lác đác vài bóng người. Những cô cậu học sinh đang vui vẻ trên chiếc xe đạp để đến trường... Trong khi đó có một cô gái bình thản lang thang trên đường như không quan tâm đến mọi thứ. Cô khoác trên mình bộ đồng phục của trường học càng làm tôn lên vẻ đẹp trong sáng, tinh khôi của nữ sinh. Một thân hình không đạt đến độ lý tưởng như của người mẫu nhưng cũng đủ sức thu hút bao ánh mắt. Một vẻ đẹp giản dị chứ không lộng lẫy là tất cả những gì thu hút ở người con gái này. Một cô gái trầm tĩnh đến không ngờ. Với cô có lẽ mọi thứ xảy ra xung quanh đều là hư vô, chỉ có những gì ảnh hưởng đến bản thân thì cô mới để ý. Nhưng mọi thứ đều dần dần thay đổi khi họ xuất hiện, cô quan tâm nhiều hơn.... nhưng chính nó đã khiến cô phải đau. Nếu cô chỉ vô tâm, thờ ơ như thế thì có lẽ tất cả sẽ không phải hối hận, sẽ không phải đau nhưng....

Liệu câu chuyện tình yêu của cả hai sẽ ra sao, những gì tiếp diễn trong truyện teen này, vui vẻ hài hước hay rất một mối đây, mời bạn tìm câu trả lời và theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Chuyện Tình Tay Ba Giữa Hai Chàng Hoàng Tử Lạnh Lùng Và Cô Nhóc Ngổ Ngáo, Thiếu Gia Lạnh Lùng Và Tiểu Thư Dễ Thương....

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Sự xuất hiện của các nhân vật trong vở kịch “Số phận”

Tại cánh rừng bạt ngàn, bóng tối như nuốt trôi từng cảnh vật nơi đây. Từng cơn gió gào thét trong đêm nghe rừng rợn khiến cho cảnh vật thêm phần âm u. Trong không gian tĩnh mịch của không gian chỉ cần một tiếng động nhẹ cũng đủ làm cho cánh rừng thêm xôn xao. Trong bóng đêm đó có hai bóng hình thoát ẩn thoát hiện. Từng tiếng kim loại chạm vào nhau nghe sắc đến gai người. Hai thân thể cứ lao vào nhau mà không hề lúng túng. Từng đường kiếm sắc nhọn, từng đòn đánh uy lực, từng chiêu thức khôn lường liên tiếp được đưa ra. Nhưng cả hai vẫn nhanh nhẹn tránh từng chiêu thức của đối phương. Những đường kiếm chém ra mờ ảo khiến cho đối phương phải choáng ngợp nhưng vẫn không chạm tới được người của kẻ đối diện. Cả trận đấu diễn ra chỉ trong một không khí im lặng nhưng lạnh đến lạnh người.

Sau một hồi tấn công không thu lại được kết quả người thanh niên đổi chiến thuật. Cậu kết hợp một loạt những chiêu thức đánh nhanh, gọn tạo nên một thế trận xoay chiều. Do bất ngờ với chiến thuật mới, người đàn ông (đối thủ của cậu) không may bị đường kiếm của cậu chém trượt qua tay. Thấy người đối diện đã bị thương, cậu thu kiếm về chạy lại phía đó. Cậu đưa tay ra hàm ý muốn kéo người đó đứng dậy nhưng một chuyện không ngờ xảy ra. Người đàn ông đó nhân cơ hội cậu không đề ý liền dùng bàn tay còn lại giáng một đòn vào bụng cậu. Không đề phòng trước nên cậu bị bật ra sau, người hơi khụy về phía trước. Còn chưa kịp đứng dậy thì người đàn ông kia đã tiếp tục dùng cây gậy sắt của mình giáng vào chân cậu một đòn làm cậu khụy hẳn chân xuống đất. Ông ta chưa dùng tay mà còn dùng cây gậy của mình đánh thẳng vào lưng cậu, lần này cậu dường như khụy hẳn. Từng đòn gậy đánh ra là từng lời nói kèm theo:

-Ta đã dạy con thế nào hả? Không bao giờ được nương tay với kẻ khác kể cả khi kẻ đó sắp chết. Nếu con ngần ngại chỉ một giây cũng đủ tạo cơ hội cho kẻ khác đứng dậy. Mà một khi hắn đứng được dậy thì con sẽ phải khụy xuống. Chính vì thế không bao giờ được nương tay với bất kì ai.

Mỗi câu nói của ông phát ra là một gậy giáng xuống người cậu. Thế nhưng cậu vẫn không hề phản kháng mà chỉ im lặng chịu đòn. Chỉ cho đến khi người đàn ông đó dùng tay thì cậu mới đứng dậy. Lúc này những cơn đau bắt đầu hành hạ cậu, những cơn đau từ lưng bắt đầu lan dần ra khắp cơ thể. Đau những vẫn phải chịu chỉ để nghe ông ta “chỉ giáo”. Sau một hồi yên lặng ông ta mới lên tiếng:

- Bắt đầu từ ngày mai con sẽ phải làm nhiệm vụ mà mẹ con để lại. Hãy nhớ rằng khi đã bắt đầu nhiệm vụ này thì không thể dừng lại.....-Người đàn ông trầm ngâm suy nghĩ gì đó, sau mới lên tiếng- Bây giờ thì con có thể đi.

Chỉ nghe ông ta nói đến đó cậu quay người bước đi. Vừa bước đi được mấy bước thì cậu nghe thấy giọng nói ông ta vọng lại:

-Hãy nhớ đừng vướng vào bẫy tình nếu không người con yêu sẽ phải chết.

Cậu chỉ nghe chứ không hề quay lại. Bóng cậu in hằn trên bóng đêm tăm tối của rừng.

Mặt trời bắt đầu rẽ từng lớp mây chiếu ánh sáng sớm xuống mọi nhà. Từng ánh sáng tinh nghịch len lỏi trong các vòm cây sau đó tách lá rơi từng áng nắng xuống khắp con đường. Những ánh nắng tươi vui trên bầu trời trong xanh báo hiệu cho những điều tốt đẹp nhất. Cũng như mọi ngày, khi mặt trời bắt đầu lóe rạng con người cũng bắt đầu một ngày mới- một ngày mới với bao bận bịu.

Trên những con đường còn nhuốm mùi sương sớm đã bắt đầu lác đác vài bóng người. Những cô cậu học sinh đang vui vẻ trên chiếc xe đạp để đến trường... Trong khi đó có một cô gái bình thản lang thang trên đường như không quan tâm đến mọi thứ. Cô khoác trên mình bộ đồng phục của trường học càng làm tôn lên vẻ đẹp trong sáng, tinh khôi của nữ sinh. Một thân hình không đạt đến độ lý tưởng như của người mẫu nhưng cũng đủ sức thu hút bao ánh mắt. Một vẻ đẹp giản dị chứ không lộng lẫy là tất cả những gì thu hút ở người con gái này. Một cô gái trầm tĩnh đến không ngờ. Với cô có lẽ mọi thứ xảy ra xung quanh đều là hư vô, chỉ có những gì ảnh hưởng đến bản thân thì cô mới để ý. Nhưng mọi thứ đều dần dần thay đổi khi họ xuất hiện, cô quan tâm nhiều hơn... nhưng chính nó đã khiến cô phải đau. Nếu cô chỉ vô tâm, thờ ơ như thế thì có lẽ tất cả sẽ không phải hối hận, sẽ không phải đau nhưng... ..

Không lang thang trên những con đường đầy nắng và gió như cô, trên cánh đồng cỏ trải dài vô tận, một bóng dáng đang thả hồn mình với gió và nắng. Anh đắm chìm trong không gian riêng vô tận. Có thể nói cuộc sống của anh không bận bịu, tất bật mà rất bình lặng và êm đềm. Cho đến một ngày mọi thứ đã thay đổi chỉ vì một nhiệm vụ.

Còn mãi mê đắm chìm trong không gian muôn màu của thiên nhiên nên anh không hề biết có người đã đến bên từ lúc nào. Chỉ cho đến khi ngẩng đầu nhìn lên anh mới bất giác giật mình vì người trước mặt. Anh đứng dậy đối mặt với người vừa đến. Cả hai tạo nên một tuyệt bút về sắc. Hai con người với hai gam màu khác nhau. Một người trầm lắng, nhẹ nhàng còn một người thì năng động, cháy bỏng. Hai vẻ đẹp đối lập nhau đã tạo nên một màu sắc riêng biệt cho không gian quanh đây. Giọng nói trầm bổng vang lên:

- Con đã chuẩn bị đủ rồi chứ. - Người đàn ông mới đến cất giọng.

Đáp lại lời người đó, anh gật đầu. Trước thái độ đó, người đàn ông khẽ mỉm cười- một nụ cười hóm hỉnh. Những suy nghĩ bỗng thoáng qua trong đầu ông ta. Hình ảnh của một người con gái mờ ảo hiện ra.

Không gian mênh mông không chỉ khiến con người cảm thấy cô đơn, lạc lõng mà nó còn đem lại cho người ta cảm giác lo sợ. Và nó càng đáng sợ hơn với người con trai đó- một con người luôn chìm trong bóng đêm. Cậu ghét sự bình lặng vì nó đem lại cho cậu cảm giác ngột ngạt, bất an. Cậu ghét một mình trong bóng tối vì..... Nhưng cậu lại là người của bóng tối. Chính vì ghét một mình trong đêm nên cậu luôn luôn ở chốn đông người vào đêm. Và bar cũng như các địa điểm đua xe chính là nơi lý tưởng nhất của cậu. Một con người ghét bóng tối nhưng luôn luôn chìm trong bóng tối. Thật là nghịch lý....

Nhí nhảnh, đáng yêu, dễ thương là những danh từ để miêu tả cô. Một cô gái 17 tuổi hồn nhiên, trong sáng. Trong cuộc sống đầy âm mưu, thủ đoạn đó nhưng cô vẫn giữ được ánh sáng trong tâm hồn mình. Quả thật là đáng quý. Nhưng chính cái sự hồn nhiên đó của cô đã khiến cho ai đó phải tổn thương. Hồn nhiên là không đáng trách nhưng đôi khi cũng cần đến sự tính toán.....

Năm con người, năm tính cách khác nhau nhưng chung một số phận. Họ không có một mối liên hệ nào với nhau nhưng vì vòng quay số phận đã đưa họ gặp nhau và tạo nên một số phận trớ trêu. Tất cả sẽ chìm trong đau khổ, thù hận và nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Những cuộc gặp gỡ tình cờ

Ánh ban mai bắt đầu cũng đồng nghĩa với một ngày mới lại tiếp diễn. Trong sân trường trung học phổ thông Hàn Phong, gió tràn ngập khắp nơi. Từng nhóm học sinh vui vẻ nói chuyện. Chỉ một cô gái im lặng, thu mình vào góc sân trường. Cô không thích sự giao tiếp nên luôn luôn lặng lẽ trong thế giới riêng của mình. Đang quay bước về phía lớp học thì Băng đâm sầm vào một người làm cả hai hơi nhoài về phía trước. Băng đứng dậy, nhặt quyển sách lên một cách nhanh chóng, rồi ngẩng đầu nhìn người mình vừa đâm phải. Đó là một cô gái với vẻ đẹp cuốn hút, mê hồn. Cô có mái tóc dài, óng ả nhuộm vàng. Màu vàng càng thêm nổi bật hơn trong không gian đầy nắng này. Hạ Băng hơi cúi đầu tỏ ý xin lỗi rồi quay đầu về lớp. Nhưng ngay lập tức Băng đã bị ngưng lại vì giọng nói trong trẻo của cô gái đó:

- Xin lỗi, bạn có thể chỉ đường cho mình được không?

Hạ Băng nhìn cô gái đó với vẻ ngạc nhiên, chẳng lẽ là học sinh trường này lại không biết đường. Như đoán được thắc mắc của Băng người con gái nói:

-Minh là học sinh mới,đang đi tìm lớp-Kèm theo câu nói là nụ cười tươi tắn làm lay động gió trời.

Vốn không thích chuyện bao đồng nhưng vì thấy người mới nên Băng cũng giúp đỡ.Băng từ tốn đáp lại:

-Bạn học lớp nào?

-Minh học 11A5.Bạn chỉ giúp mình với-Người con gái vui vẻ đáp lại.

Trước thái độ đó của cô,Băng dừng dừng đáp:

-Đi theo mình.

Thấy thái độ của Băng không mấy vui vẻ nên cô gái đó không nói gì nữa mà lon ton chạy theo sau .Cả hai đi mất khoảng hai phút là đã đến phòng học.Lớp của cô gái ở mỗi tầng 4,leo cầu thang mà mỏi hết cả chân.Mặc dù vậy, cô cũng rất vui vì được quen bạn mới.

Lúc đến của lớp, thấy Băng đi thẳng xuống phía bàn bốn người mà cô hơi giật mình nhưng cũng đoán được phần nào.Hóa ra cô và Băng học cùng lớp với nhau. Cô khẽ nở một nụ cười rồi tiến về phía bàn Băng ngồi xuống.Cô tươi tắn hẳn lên nói:

-Hay quá,bọn mình học cùng lớp với nhau.

Nhưng đáp lại lời nói của cô chỉ là sự thờ ơ, im lặng của Băng.Băng vẫn cúi đầu vào quyển sách toán trên bàn mà không hề mấy may quan tâm đến cô gái bên cạnh.Thấy thái độ đó, cô vẫn không chịu thua quyết tâm cho Băng nói chuyện bằng được. Người con gái mới này tí ta tí tòn như trẻ con:

-Minh là Quỳnh Dao.Từ nay mình là bạn nhé.

Nói rồi không cần nó đồng ý,Dao đã ngồi ngay xuống bên cạnh.Cô cứ liên mồm như trẻ con khiến Băng không khỏi tức giận.Băng đập bàn đứng dậy đôi mắt giận dữ chiếu vào Quỳnh Dao.Hành động đó của Băng không chỉ làm cho Dao đứng hình mà còn khiến cho cả lớp và cô giáo vừa bước vào lớp bất ngờ.Chưa bao giờ cả lớp thấy Băng tức giận đến vậy,mọi khi Băng rất trầm lắng vậy mà hôm nay nổi giận mới thực sự đáng sợ.Thấy vậy cô giáo lên tiếng để cắt đứt không khí ngột ngạt:

-Hạ Băng em ngồi xuống đi,em đang ở trong lớp đó.

Nghe lời cô giáo nói,Băng rời mắt khỏi chỗ Dao,nhìn lên chỗ cô giáo nói:

-Em xin phép ra ngoài.

Nói xong không cần đến sự đồng ý của giáo viên Băng bước ra khỏi lớp.Khi bóng Băng vừa khuất, cả lớp thở phào nhẹ nhõm,trong đó có cả Quỳnh Dao.Thực sự Dao không thể ngờ Băng lại hành động như vậy.Nhưng chính hành động đó lại khiến Dao quyết tâm hơn. Dao quyết tâm bạn bằng được với Hạ Băng.....mặc dù không hiểu nổi lí do vì sao mình phải làm vậy nhưng Dao nghĩ Băng sẽ là một người bạn tốt.

Hạ Băng lang thang khắp nơi và cuối cùng là dừng chân tại bãi cỏ sau trường.Băng ngồi bệt xuống đất mặc những cơn gió đùa nghịch mái tóc bay phấp phới.Tâm hồn của Băng giờ đang phiêu du nơi nao.Bất giác Băng nghĩ đến người con gái vừa rồi,tại sao cô ta lại nhất định muốn làm bạn mình? Liệu đằng sau đó còn mục đích nào không.Băng rất sợ phải đối mặt với sự lừa dối chính vì vậy mà nó luôn chọn cách im lặng.Ngồi thơ thẩn như vậy mà Băng không hề hay biết có người ngồi bên tự lúc nào.Chỉ đến khi người đó lên tiếng nó mới sực tỉnh:

-Làm gì mà bạn trầm tư thế?

Hạ Băng giật mình nhìn người vừa lên tiếng.Hai mắt nó mở to không chớp.Người con trai trước mắt nó rất rất đẹp.Cậu có khuôn mặt hoàn mĩ như tranh vẽ. Sống mũi cao,lông mày đậm và đôi môi quyến rũ.Nổi bật trên khuôn mặt là đôi mắt dịu dàng,ấm áp. Đôi mắt đó như là cả một đại dương ấm áp.Băng dường như bị cuốn vào đôi mắt đó không dứt ra được.Mãi một lúc sau nó mới nhận ra hành động đó,cúi gằm mặt xuống.Thấy vậy người con trai đó lên tiếng gỡ bỏ không khí nặng nề:

-Minh tên Thiên Ân.Minh làm bạn nhé.

Vừa nói cậu vừa nở nụ cười thiên thần khiến Băng đơ vài giây.Nhưng khi nghe cậu nói đến làm bạn thì Băng lại cảm thấy chán ghét.Nó sợ cái từ “bạn”.Chính vì bạn mà nó đã bị đẩy sâu xuống địa ngục của cuộc sống.Nó sợ và ghê tởm “bạn”.

Thấy Băng có vẻ buồn khi mình muốn làm bạn, hẳn đoán được nó có chuyện buồn liên quan đến việc đó nên không gượng ép.Thiên Ân nằm dài ra bãi cỏ,ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la xanh thẳm bất giác nở một nụ cười ấm áp.Băng chăm chú nhìn nụ cười mà trong lòng len lỏi cảm xúc kì lạ-một cảm giác an toàn nhẹ.Né tránh cảm giác đang dấy lên trong lòng, Băng đứng dậy dời khỏi bãi cỏ sau trường để lại ánh mắt nuối tiếc đằng sau.

Băng lại lang thang khắp sân trường vì không muốn vào lớp gặp người con gái vừa này.Nhưng nó chẳng biết phải đi đâu vì cổng trường đã khóa nên không thể ra ngoài,lúc này Băng thấy mình thật giống con chim non bị nhốt trong lồng mà không thể ra.Chán nản Băng cúi gằm mặt xuống đất vô định bước đi.Nhưng số nó hôm nay hình như bị sao quá tạ chiếu trúng hay sao ấy?Chính vì thế mà nó đâm sầm vào một người và ngã lộn xuống đất.Khả dau vì cú tiếp đất vừa rồi nó đứng dậy lau bầu chùi người đâm phải mình.Nhưng kẻ bị nó đâm phải cũng đâu vừa,hắn chửi nó không thương tiếc:

-Cô không có mắt sao?Đâm vào người ta mà còn không biết xin lỗi nữa.Đúng là....

-Nè,chẳng phải anh không có mắt nên mới đâm vào tôi hay sao.-Không để người con trai kia nói hết câu,nó đã nhảy bổ vào nói.

Nói xong nó ngẩng mặt lên nhìn kẻ đâm mình.Trời nó không tin vào mắt mình nữa.Trước mắt nó là một “hot boy”.Anh ta cao hơn nó cả cái đầu,khuôn mặt đẹp hoàn hảo làm nổi lên đôi mắt nâu buồn.Nó nhìn thấy sâu trong đó là cả nỗi buồn vô hạn.Hơi choáng ngợp trước vẻ đẹp của anh nhưng ngay tức khắc nó lấy lại bình tĩnh,đôi mắt với anh.Thấy nó nhìn mình chằm chằm,anh hơi khó chịu:

-Tôi đẹp trai quá à?Sao cô nhìn không chớp vậy.

Nghe anh ta nói mà Băng muốn ỏi nhưng không nói ra.Hạ Băng không thèm đáp trả lại lời nói của anh mà quay đi thẳng.Nhưng trước khi bước đi nó còn để lại trên bàn chân anh dấu giày ngọc ngà của mình...Trong khi nó ngoe nguẩy bước đi thì anh lại phải nén đau khiến khuôn mặt cau lại khó chịu.Anh nhìn theo nó bước đi hết to:

-Cô cứ đợi đó,Hàn Gia Phong này nhất định sẽ khiến cô hối hận vì hành động ngày hôm nay.....

Băng tho thân một mình trên con đường dài với bao suy nghĩ vẩn vơ.Không hiểu hôm nay nó bị sao gì chiều mà toàn thấy gặp chuyện không đâu.Hết chuyện với một cô gái rắc rối lại đến một kẻ muốn làm bạn,rồi một tên đáng ghét đâm vào người.Nhưng tất cả đều có sự trùng hợp đó là họ rất xinh đẹp.Họ đều mang trên mình vẻ đẹp quyến rũ,mê hoặc,quý phái.Bất giác trên môi nó nở một nụ cười,một nụ cười vô ý nhưng tuyệt đẹp.Nụ cười đó dường như báo hiệu cho một điều gì đó sẽ xảy ra...Một điều có thể làm thay đổi tất cả.....Một vòng quay mới đã chính thức bắt đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Tình bạn

Nắng đã phủ kín cả con đường khiến cho mọi vật đều nhuộm một màu vàng nắng.Hạ Băng nhanh nhẹn rời trường về với mái nhà thân yêu để được nằm trên chiếc giường êm ái.Hôm nay không phải học chiều nên sau khi ăn uống xong Băng lên giường đánh một giấc đến chiều.Khi thức dậy thì cũng đã hơn ba giờ.Nó ngán ngẩm bước xuống giường thay quần áo ra ngoài.

Lang thang trên khắp các nẻo đường, Băng quyết định ghé vào thư viện mượn sách.Lần quần mãi mới tìm được quyển sách hay nhưng...quyển sách ở vị trí quá cao so với nó.Băng nhảy lên nhảy xuống mãi mà không với tới được.Đang tức mình không biết làm sao thì một bàn tay cầm quyển sách xuống đưa cho.Băng ngẩn người nhìn quyển sách đang trước mắt.Vô thức cầm lấy quyển sách và ngẩng đầu nhìn người vừa giúp mình.Hạ Băng vô cùng ngạc nhiên khi trước mắt là Thiên Ân-người con trai sáng nay gặp ở bãi cỏ.

Thấy Băng cứ nhìn mình như vậy,Thiên Ân khẽ nở nụ cười ấm áp đáp lại rồi rời đi.Cho đến lúc Ân đi rồi Băng vẫn mơ màng trước nụ cười vừa rồi,một cảm giác tiếc nuối len lỏi trong nó.Không hiểu vì sao Băng thấy Ân rất đáng tin,không như những người bạn trước kia của nó. Mỉm cười nhìn theo bóng dáng đó khuất đi,một suy nghĩ chen vào đầu Băng: “Nếu gặp lại và cậu vẫn còn ý định làm bạn thì có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại.”.Phải chăng Hạ Băng đã quá tự tin khi nghĩ rằng cậu ấy vẫn muốn làm bạn với nó-một con người bình thường đến tầm thường.

Bỏ lại những suy nghĩ xa xăm,Băng đến chỗ cô quản thư đăng kí mượn sách rồi rời thư viện.Thấy vẫn còn sớm nó quyết định lang thang phố phường rồi mới về.Hạ Băng đi hết chỗ này đến chỗ kia,ghé hết quán này đến quán kia rồi mới chịu đi về.Lúc này trời cũng bắt đầu nhá nhem tối,tiết trời trở lạnh hơn.Do không mang áo nên Băng bắt đầu run cầm cập.Thấy vậy nên Băng quyết định đi lối tắt về cho nhanh để tránh cơn lạnh đang kéo. Nhưng đúng là “đi tắt gặp ma”, khi đi qua ngõ nhỏ để về nhà thì....

-Đây cô em đi chơi với bọn anh nhé.-Tiếng nói đùa cợt của một thằng con trai vang lên.

Băng không thèm ngẩng đầu nhìn kẻ lên tiếng mà cứ thế đi thẳng. Không nhìn nhưng Băng cũng biết được chuyện gì sắp xảy ra.Thấy Băng như vậy đám con trai tản ra bao quanh nó.Những tiếng cười kinh tòm vang lên.

Vẫn với sự lạnh lùng thường trực, Băng đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn bọn cầm thú trước mặt,gọng nói lạnh như băng:

-Biến hết đi.

Nhưng dường như giọng nói của Băng không đủ lạnh để bọn chúng sợ mà chỉ như kích thích thêm trí tò mò của chúng.

-Ồ.....-tiếng của bọn thanh niên đồng loạt vang lên-Sao em nóng thế,đi chơi cùng tụi anh nha.-Một tên khác lên tiếng.

Cùng với lời nói,tên cầm đầu dùng bàn tay dơ bẩn của mình chạm lên khuôn mặt Băng.Nhưng Băng nào chịu để yên, nó né mặt sang một bên khác nhưng nhanh chóng bị hất giữ lại.Băng cố gắng chống cự nhưng sức nữ nhi đâu lại được một tên con trai như bọn chúng.Đang lúc tuyệt vọng nhất thì bỗng dung tên cầm đầu buông nó ra ôm đầu và giọng nói lãnh lết vang lên:

-Tụi bây mau thả cô ấy ra..... nếu không đừng trách.

Băng ngược nhìn kẻ vừa chạm vào mình,hóa ra hán ta bị ném đá trúng đầu chảy máu nên mới bỏ nó ra.Sau đó lại nhìn sang người vừa ứng cứu mình,ngạc nhiên là cảm xúc của Băng hiện giờ.Kẻ vừa cứu nó đầu phải trang nam tử hán mà là một nữ nhi liễu yếu đào tơ như nó.Thấy Băng vẫn còn ngẩn ra,cô gái kia kéo tay Băng chạy nhanh khỏi chỗ đó trong khi bọn kia vẫn còn ngẩn người vì sự xuất hiện của một cô nàng xinh đẹp giáng trần.Đến khi ngộ ra thì cả Băng và cô gái kia đều đã biến mất,bọn chúng tiếc ngẩn ngơ.

Ngoài đường lúc này đang có hai cô gái kéo tay nhau chạy như bay.Vừa chạy cả hai vừa ngoái đầu lại nhìn phía sau như sợ ai bắt kịp.Chạy đến chỗ đông người rồi cả hai mới dừng lại thở lấy thở để.Băng vừa chống tay xuống đầu gối để thở rồi nói:

-Cảm ơn.

Người con gái kia thấy Băng cuối cùng cũng chịu bắt chuyện với mình nên thấy vô cùng sung sướng,miệng nở nụ cười tươi hết cỡ.Sau khi lấy lại sức người con gái kia lên tiếng:

-Minh làm quen lại nha.Minh tên Quỳnh Dao.Nếu bạn không phiền thì mình là bạn được chứ-Vừa nói Dao vừa mỉm cười đưa tay đến trước mặt Băng.

Hết nhìn nụ cười của Dao, Băng lại nhìn sang bàn tay đang đưa trước mặt.Nó rất muốn chạm vào đôi bàn tay đó nhưng vẫn còn e ngại.Chẳng phải đây là người con gái muốn làm bạn với nó lúc sáng nay sao.Trong khi Băng một mực im lặng,không muốn làm quen thì cô gái đó lại rất sôi nổi,hào hứng.Băng thấy mình thật sự không xứng.Ngẩng đầu nhìn cô bạn mới, bắt gặp ánh mắt long lanh mong chờ của Dao khiến tim Băng có chút xao động.Bất giác Băng đặt tay mình vào tay Dao.Thấy Băng cuối cùng cũng chịu bắt tay mình Dao sung sướng đến cực độ.Cô nhảy cẫng lên hạnh phúc như trẻ con,rồi ôm chầm lấy Hạ Băng.Trước điệu bộ của người bạn mới này nó mỉm cười vui vẻ.Vậy là từ nay Băng sẽ có một người bạn thực sự,một người bạn sẽ chia sẻ cùng nó những vui buồn trong cuộc sống.Một cảm giác ấm áp tràn về trong lòng.

Sau khi được Băng đồng ý làm bạn,Quỳnh Dao kéo nó chạy nhảy khắp nơi.Hai nàng hết ghé quán này đến quán kia vui vẻ khiến bao người ganh tị.Đi mãi cũng đói cả hai kéo nhau vào một quán ăn nhỏ ven đường để đánh chén.Ăn hết tô thứ nhất mà vẫn đói,cả hai gọi thêm tô phở thứ hai ngẫu nhiên.Bỗng cả hai cùng ngẩng đầu lên nhìn nhau rồi cùng mỉm cười.Sau khi lấp đầy cái bụng cả hai lại tiếp tục lang thang trên phố.Họ đi chợ đêm,ngắm nghĩa đủ thứ đồ linh tinh.Rồi cả hai cùng dừng lại ở chỗ bán đồ lưu niệm và bàn tay họ cùng chạm vào một chiếc vòng.Cả hai lại nhìn nhau và nụ cười lại nở trên khóe môi.Cả hai cầm chiếc vòng đó lên và đeo vào tay nhau.Đó là một chiếc vòng đơn giản nhưng đẹp được làm bằng sợi dây đỏ tết lại.Quanh vòng được đính bằng những con ốc nhỏ và những hạt trong suốt đủ màu sắc tạo điểm nhấn cho chiếc vòng.Hai chiếc vòng giống hệt nhau được đeo vào tay hai cô gái như minh chứng cho một tình bạn bắt đầu.Cả hai ngắm nghía chiếc vòng rồi cùng thốt lên:

-Đó là kỉ vật của tình bạn.

Cả hai lại cùng cười trước câu nói trùng ý đó.

-Chúng ta sẽ là bạn mãi mãi nhé.-Quỳnh Dao nắm tay Băng nói khẽ.

Băng cũng gật đầu đáp lại.Băng tin rằng đây sẽ là người bạn,là người chị để nó chia sẻ mọi chuyện và chắc chắn một điều rằng Dao sẽ không bao giờ bỏ nó.Mặc cho thời gian trôi qua,mọi thứ sẽ tàn phai nhưng tình bạn của Băng và Dao sẽ ở lại mãi mãi.Và những gian lao,bất hạnh,ngịch cảnh sẽ thử thách chứng minh cho tình bạn này.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Rắc rối của Hạ Băng

Sau buổi tối hôm qua cả Băng và Dao đều mang trong mình cảm giác thư thả.Chính vì thế mà buổi sáng hôm sau cả hai đều yêu đời hơn thường ngày.Hôm nay Băng dậy thật sớm để đến trường cùng Quỳnh Dao.Nó nhanh nhẹn làm vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà lấy em cào cào thân yêu đến trường. Tâm trạng phấn khởi nên Băng thấy gì cũng đẹp.Bầu trời trong xanh,tiết trời dịu êm xoa dịu lòng người.

Mọi thứ đều như cũ nhưng Băng không còn là Băng của hôm qua nữa, không còn là vẻ lạnh lẽo một mình nữa vì hôm nay Băng đã có Dao bên cạnh.

Băng dừng lại ở một căn nhà trên phố ****.Nhìn từ ngoài nó thấy vẻ ấm cúng của căn nhà đó.Nó không quá to nhưng đủ rộng rãi cho một gia đình.Màu xanh của bức tường tạo cho mọi người cảm giác gần gũi.Cùng với vườn hoa nhỏ bên cạnh lại càng tôn thêm vẻ hài hòa của căn nhà.Băng còn đang trong trạng thái mơ hồ với ngôi nhà thì Dao bước ra,cô mỉm cười chào nó.Lúc này Băng mới trấn tĩnh lại ngẩng đầu nhìn Dao.Hai đứa tung tăng trên chiếc xe đạp đến trường.

Như mọi ngày,trường học vẫn tấp nập học sinh khắp nơi.Khắp sân trường, trong lớp học,đâu đâu cũng có học sinh ngồi tán phét,nói chuyện...Băng và Dao bước vào trường mà bao con mắt ngạc nhiên chiếu vào.Vì mọi ngày Hạ Băng-cô gái trầm tĩnh đâu có đi cùng ai vậy mà hôm nay lại có ngay bạn mới khiến ai cũng trở mắt nhìn.Mặc dù vậy cả hai cũng không để tâm mà tiến ngay về lớp.Nhưng ý trời đâu theo ý người....

Đang đi thì có cả một nhóm nam sinh đứng chắn trước mặt khiến cả hai phải dừng lại. Hai đứa khó chịu nhìn lên kẻ đứng trước mặt mình. Hạ Băng đã há hốc mồm ngay sau đó khi nhìn thấy kẻ đứng trước mặt mình. Áo sơ mi trắng với quần jean đen bụi bặm, trên môi luôn nở nụ cười nửa miệng và không ai khác đây chính là Hàn Gia Phong - kẻ không có mắt đâm phải nó hôm qua. Nhìn Phong và đám người trước mặt, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ hắn định hội đồng mình sao? Trời ơi, sao hắn thù dai vậy? Làm sao đây?”. Thấy Băng cứ ngỡ ra Hàn Phong liền tiến lại gần nó. Thấy Phong đến gần, Băng sợ hãi lại ánh mắt sắc lẹm nhìn anh. Phong hơi ngừng lại một chút, ánh mắt đó.... rất quen.... Thấy Phong dừng lại Băng liền kéo tay Dao chạy như bay. Khi ý thức lại thì Băng đã chạy mất nhưng Phong không tức giận mà nở nụ cười mỉa mai quen thuộc, kêu đám đàn em rời đi.

Sau khi đã rời khỏi chỗ đó, Băng và Dao mới dừng lại. Từ ngày hôm qua đến giờ tại nó đã hai lần phải chạy trốn, thật không hiểu nổi. Dao nhìn Băng với ánh mắt thắc mắc. Hiểu được sự thắc mắc đó, Băng liền thuật lại mọi chuyện cho Dao nghe. Nghe xong Quỳnh Dao cười nói:

- Vậy là hai người có duyên rồi.

Thấy cô bạn nói vậy Băng bực mình cốc vào đầu Dao khiến cô đau điếng. Bị cốc đau nhưng cô vẫn trêu nó:

- Chẳng phải sao, trong tiểu thuyết vẫn thường có chuyện đó sao. Lúc đầu nữ chính rất ghét nam chính nhưng sau đó thì đã yêu sâu đậm nam chính... - Vừa nói Dao vừa cười rồi kéo tay Băng về lớp. Cả hai vui vẻ về chỗ ngồi nói chuyện mà không biết rằng còn những điều gì đang đón chờ hai người phía trước.

“Cuộc sống vốn là vậy có những điều ta không thể đoán trước được. Có những sự tình cờ đem đến định mệnh, có sự tình cờ đem đến niềm vui nhưng cũng không ít chuyện tình cờ là nỗi đau và nước mắt. Chính điều đó khiến cho con người đôi khi không muốn gặp phải sự tình cờ đó mà họ chỉ muốn êm ả như dòng nước xuôi dòng.... Một cuộc gặp tình cờ bắt đầu một tình bạn hay một nỗi đau?”

Cô giáo bước vào lớp bên cạnh là một nam sinh. Cả lớp đều đứng hình khi người con trai đó bước vào lớp, những tiếng nói, tiếng cười và cả tiếng thở nhỏ nhất cũng như ngừng lại. Tất cả đều choáng ngợp trước vẻ đẹp của người con trai trước mặt. Đó là một người con trai cao đến 1m80, dáng người chuẩn. Khuôn mặt đẹp tựa thiên thần với ánh mắt ấm áp. Quanh người hắn như tỏa ra một hào quang chói lọi khiến mọi người đắm chìm. Cả lớp bắt đầu thức tỉnh khi hắn lên tiếng:

- Mình là Thiên Ân - học sinh mới, mong mọi người giúp đỡ.

Sau lời nói đó là một nụ cười khiến bao nàng ngây ngất. Riêng Băng thì vẫn không khỏi ngỡ ngàng vì người muốn làm bạn với nó đang đứng kia. Băng không thể ngờ chỉ trong có một ngày mà nó đã gặp lại con người đó. Hạ Băng cố lảng tránh ánh mắt của người con trai đang hướng về phía mình. Như biết ý Băng, Thiên Ân không nhìn nó nữa mà quay sang chỗ cô giáo xin về chỗ.

Cả buổi học đó Băng không tài nào tập chung được vào bài học vì bên cạnh, Dao cứ lủi lo về Thiên Ân - cậu bạn hot boy mới của lớp. Mà không chỉ riêng Dao, mà nữ sinh nào trong lớp cũng rí rầm không ngớt. Cuối cùng giờ học cực hình cũng xong, Băng kéo Dao xuống căng tin để tránh ánh nhìn của Thiên Tuấn.

Đang ăn ngon lành thì nó nghe những tiếng xì xào, tiếng la hét vang lên nhưng cũng không mấy để tâm mà tiếp tục đánh chén bữa ăn. Nhưng ngay sau đó Băng cũng phải dừng ngay hoạt động lại vì.... một thứ nước đổ ụp trên đầu nó. Những ai có ở căng tin lúc này đều trở mắt ra nhìn, kể cả Dao và Băng. Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy trước mắt khuôn mặt của kẻ đáng ghét mà nó không muốn gặp nhất. Như núi lửa phun trào, Băng nghiêng rống quát:

- Tên kia, anh làm gì vậy hả? - Vừa nói Băng vừa cầm cốc nước của mình toan đổ lên đầu anh ta nhưng đã bị anh ta tóm gọn.

Gia Phong nhếch môi, nhìn nó:

- Nếu đã không chơi lại tôi thì cô phải dừng lại ngay từ đầu rồi chứ, đến giờ thì..... đã quá muộn. - Anh ta cố tình kéo dài giọng chọc tức.

- Anh... - Băng tức giận không nói lên lời.

Thấy bạn mình bị ức hiếp, Quỳnh Dao lên tiếng:

- Anh kia, đừng cậy mình hơn tuổi mà làm càn nha. Mau xin lỗi Hạ Băng đi.

Nhưng Phong không hề để tâm đến lời nói của Dao mà chỉ nhìn Băng với ánh mắt sắc lạnh pha chút giễu cợt. Đáp lại sự tức giận của Băng và Dao Phong chỉ cười rồi quay đầu bước đi. Ngay sau đó là một lũ khác theo sau. Trước khi đi bọn hắn quay đầu lại nhìn nó và để lại lời nói mơ hồ:

- Chuẩn bị đi, tôi sẽ cho cô nếm mùi đau khổ.

Lời nói nhẹ tựa gió bay nhưng đủ bao hàm ý nghĩa sâu xa của nó. Một lời nói báo hiệu bao giông tố, sóng gió mới.

Sau khi Phong đi rồi Băng ngồi lạng xuống bàn mà không nói lên lời nào. Nó không nói gì khi hắn đi vì Băng sợ ánh mắt đó. Một ánh mắt rất quen nhưng nó không thể nhớ là đã gặp ở đâu. Thấy Băng cứ dờ ra Dao liền đập mạnh vào vai để nó tỉnh. Dao kéo nó xuống nhà vệ sinh để thay bộ quần áo dính nước vừa rồi.

Sau khi thay xong đồ nó cũng tỉnh táo hơn phần nào. Cả hai đi lên lớp cùng với những ánh mắt soi mói khó chịu. Băng cũng coi như không lên lớp và tập chung vào giờ học.

Ngồi mãi cũng đến giờ nghỉ, Băng và Dao nhanh chóng khoác cặp đi về. Cả hai đều muốn nhanh chóng thoát khỏi ánh mắt nhòm ngó của học sinh trong

trường. Tường chừng như mọi rắc rối đã hết vậy mà.....Vừa bước ra đến cổng trường Băng và Dao đã dừng chân trước một lũ đầu xanh đầu đỏ choai choai. Băng ngược nhìn người đứng đầu, giọng nói tức giận:

-Anh muốn cái gì nữa hả? Chuyện hôm đó cả hai đều có lỗi, sao anh cứ muốn gây sự thế?

Không đáp lời, Phong tiến lại gần Băng, đưa tay định vuốt tóc nhưng nó nhanh chóng né sang chỗ khác. Băng xuống nước:

-Thôi đủ rồi, coi như chuyện đó tôi sai. Tôi xin lỗi. - Nó xuống nước nhún nhường.

Nhưng dường như Phong không có ý định đó. Anh giấu cọt:

-Nếu biết sai thì cô đã không làm thế. Còn bây giờ mới xin lỗi thì đã quá muộn. - Vừa cười anh vừa nói.

-Anh vừa phải thôi, chẳng phải bạn tôi đã xin lỗi rồi sao. - Quỳnh Dao đáp trả không ngần ngại.

Nhưng cũng như lần trước, Phong không coi lời của Dao ra gì mà chỉ chăm chăm vào Băng. Anh đưa bàn tay lên định vuốt mái tóc nó thì ngay lập tức đã bị nó tát ngay một cái lên mặt in hằn năm đầu ngón tay. Có lẽ từ nãy đến giờ Băng đã hết sức chịu đựng. Và ai cũng vậy khi bị đẩy đến đường cùng thì sẽ phải vùng lên.

Thoáng bất ngờ trước cái tát đó nhưng Phong nhanh chóng lấy lại sự bình thản trên gương mặt. Anh định trả lại cho nó cái tát vừa rồi nhưng vừa đưa tay lên thì đã có người nắm lại. Phong bức bối nhìn kẻ xen vào chuyện của mình, lại là một tên nhóc nhiều chuyện-Phong nghĩ. Băng và Dao cũng sững sờ nhìn người trước mắt-không ai khác là Thiên Ân (người muốn làm bạn với Băng nhưng bị nó thắng thừng từ chối.). Thiên Ân nhìn bọn chúng nói:

-Để cho họ yên đi. Nếu không đừng trách tôi.

Nghe lời đe dọa của Ân, Phong không những không sợ mà còn thích thú cười đùa. Anh ta liền ra lệnh cho bọn đàn em vào tiếp chiêu cùng với Thiên Ân. Băng và Dao vô cùng lo lắng cho Ân khi một mình phải đấu với hơn chục tên lại hơn tuổi mình. Hai đứa đưa mắt tìm kiếm một ai đó có thể giúp mình hoặc ít nhất là một vũ khí gì đó có thể chống lại bọn chúng nhưng tất cả đều là số không. Dường như những người đi đường chỉ tỏ ra tò mò, thích thú trước sự việc đánh nhau của những cô cậu học sinh này mà không hề có ý giúp đỡ.

Những chiêu thức ra đòn của Ân khá nhanh khiến bọn chúng không kịp trở tay. Nhưng có lẽ vấn đề là ở chỗ tên Phong-anh ta có vẻ khá mạnh. Những chiêu thức của Thiên Ân đánh ra đều bị anh ta chế ngự. Trong khi hai người đang mải mê đánh nhau thì có ánh mắt chú ý đến từng cử động của họ. Bỗng ánh mắt người đó sắc lại khi nhìn thấy hình ảnh đôi cánh trên cánh tay của Thiên Ân khi đánh bị lộ ra. Bất giác trên môi người đó nở nụ cười nhạt. Cậu đưa chân nhẹ nhàng bước về phía đó mà không gây ra một tiếng động nào. Chỉ đến khi Thiên Ân bị một tên đàn em cầm dao đánh lén từ sau lưng, cậu mới tiến lại đó, dùng tay bẻ ngược cánh tay cầm dao của tên đánh lén. Tất cả đều bất ngờ trước người vừa xuất hiện, mọi hành động dường như đều khựng lại. Chính vì thế mà Thiên Ân suýt chịu một đòn từ Phong. Nhờ có người con trai mới đến mà cậu tránh khỏi. Trong khi bọn nó đang vui mừng vì có người giúp đỡ thì phía bên Phong đang rất tức giận vì tên kia đã phá hoại việc của mình. Lúc này Phong không ngần ngại nữa mà cầm cây côn của bọn đàn em xông vào tấn công người con trai đó. Nhưng dường như mọi đường đánh của Phong đều bị kẻ mới đến đó bắt bẻ. Cậu nhanh chóng lẹ tránh rồi ra đòn quyết liệt khiến Phong dính đòn liên tiếp mà không kịp đánh trả. Thấy thế yếu hơn, Phong ra lệnh cho bọn chúng rút quân nhưng ánh mắt không thiện cảm vẫn chiếu về phía người con trai đó và để lại lời cảnh cáo:

-Chuyện này chưa kết thúc đâu.

Người con trai đó không đáp, chỉ cười lạnh nhìn Phong.

Sau khi bọn chúng đã đi rồi, cả ba người hướng ánh mắt về phía người con trai đó rồi rít cảm ơn. Nhưng có vẻ cậu không quan tâm mà lạnh lùng quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Người con trai kì lạ

Cả ba người nhìn bóng người con trai khuất dần mà không tránh khỏi ngạc nhiên. Một sự tò mò nhen nhóm trong cả ba. Cho đến khi bóng người con trai đó khuất hẳn Băng mới lên tiếng:

-Cảm ơn cậu đã giúp-Băng quay sang phía Thiên Ân nói.

Thiên Ân cười nhìn Băng, nói:

-Nếu muốn cảm ơn thì làm bạn với mình nhé.

Băng hơi khựng lại trước đề nghị này đưa mắt nhìn Ân, rồi quay sang Dao. Thấy vậy Dao thì thào vào tai nó điều gì đó. Ngay sau đó Băng tươi tắn hơn, mỉm cười nhìn Ân nói:

- Rất vui được làm bạn cùng cậu.

Thiên Ân cười ra mặt trước sự đồng ý của nó. Cả ba vui vẻ kéo nhau đi ăn để đánh dấu sự kiện đáng nhớ này. Vậy là nó đã có những người bạn để chia sẻ và thấu hiểu. Có lẽ thêm một người bạn sẽ tốt hơn, thêm một bạn là thêm một người để chia sẻ. Hạ Băng khá vui vì có thêm một người bạn mới, nó hi vọng Ân sẽ không làm Băng phải thất vọng.

Rời khỏi chốn náo nhiệt vừa rồi, Ken bước vô định về phía trước. Cậu nhớ lại kẻ có hình đôi cánh trên tay mà miệng bất giác nhác lên tạo thành nụ cười nửa miệng. Rồi đây sẽ có nhiều điều thú vị xảy ra thôi. Ken đang rất muốn biết những bí mật sau người con trai đó. Đường như mọi thứ mới chỉ bắt đầu. Cậu đã tìm được kẻ phải tìm nhưng làm gì với kẻ đó thì cậu cũng không rõ. Tất cả mới chỉ là lời nói từ một phía, mọi bí mật vẫn còn ở phía sau.....

Đang lang thang trên đường thì một hình bóng quen thuộc hiện ra trước mắt. Ken ngẩng đầu nhìn, toàn thân người đó chỉ có một màu đen quen thuộc. Người đó đưa mắt ra hiệu cho Ken, hiểu ý cậu bước theo sau kẻ đó. Cả hai đi mãi đến khi khuất dần khỏi quang cảnh náo nhiệt của đường phố. Lúc này người đó mới bỏ mũ choàng ra, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Ken nói:

- Con đã gặp kẻ đó?

Ken đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt, khẽ gật đầu. Hải lòng trước câu trả lời thành thật của Ken, nhưng ngay sau đó ông ta thay đổi sắc mặt:

- Và con đã giúp hắn ta?

Lại một cái gật đầu nữa từ cậu. Lần này thì ánh mắt của người đàn ông tối sầm lại, giọng tức giận:

- Con biết kẻ đó là ai mà vẫn giúp hắn ta sao?

Nghe những lời nói của ông, Ken không phản ứng gì. Khuôn mặt Ken vẫn lạnh băng như lúc đầu, cậu chỉ chậm rãi:

- Người lúc nào cũng bảo con phải thế này thế kia nhưng không cho con một lời giải thích thì làm sao con có thể biết được chứ?

Ken chưa kịp nói xong thì đã hứng trọn năm ngón tay trên mặt. Ông Vương giận dữ nhìn thẳng vào mắt cậu, nói:

- Con nghĩ ta lừa dối con? Con có biết vì con mà ta đã phải bỏ bao nhiêu chuyện. Nếu không có con thì ta sẽ không phải ở lại đây. Vậy mà con lại nói như vậy.....ta thật không ngờ.

Ken chỉ im lặng đón nhận cái tát của ông. Ánh mắt nhìn xa xăm về phía trước, giọng bình thản như không có chuyện gì:

- Nếu con không tin người thì đã không ở cùng người suốt từng ấy năm.....Nhưng ít nhất người cũng phải cho con biết con là ai? Và tại sao con phải làm vậy?

- Chuyện này ta chưa thể nói cho con biết. Đến lúc cần thiết ta sẽ nói. Bây giờ nhiệm vụ duy nhất của con là giết những kẻ có hình đôi cánh bạc đó.....Ta cho con 6 tháng để hoàn thành nhiệm vụ lần này. Nếu trong thời gian đó con không làm xong ta sẽ ra tay- Ông Vương lạnh lùng đáp.

Trước thái độ đó của ông Ken cũng không hỏi thêm nữa, lặng lẽ quay đi. Bóng cậu dần khuất sau những hàng cây. Nhìn theo bóng dáng của Ken, ông Vương thào nói: "Ta xin lỗi, tất cả chỉ vì sự an toàn của con. Nếu được ta cũng không muốn con xuất hiện tại nơi đây nhưng ta không còn cách nào khác. Mọi chuyện bây giờ chỉ còn phụ thuộc vào con."

Ken lặng lẽ như lúc đến dòi khỏi nơi bóng tối bao trùm. Lúc nào cũng vậy, cậu đến và đi im lặng khiến cho người khác phải lầm tưởng là cậu chưa từng xuất hiện tại nơi đó. Sự xuất hiện của cậu thật mong manh, như một làn gió nhẹ đến rồi cũng nhẹ nhàng bay đi. Đang đi Ken gặp hình dáng quen thuộc trước mắt- người con trai với hình xăm đôi cánh. Cậu liền lên đi theo mà không hiểu lý do tại sao. Chỉ đơn giản là Ken muốn nhanh chóng biết sự thật.

Thiên Ân đang đi có cảm giác bị bám theo. Ân không quay lại nhìn mà vẫn chậm chậm bước đi. Đến ngõ vắng Thiên Ân quẹo vào trong tránh tầm nhìn của Ken. Vừa đến ngõ không thấy bóng Ân đâu, Ken định quay lại thì một cánh tay đặt lên vai cậu. Cậu ngẩng đầu nhìn lại thì đã thấy Thiên Ân đứng đằng sau. Không để Ken kịp ngạc nhiên Thiên Ân nhanh chóng ra đòn về phía cậu. Những đòn tấn công nhanh nhẹn, thoắt ẩn thoắt hiện không giống những đòn lúc Thiên Ân tấn công Phong. Nhưng Ken không vừa, cậu nhanh chóng tránh né rồi ra đòn phản công. Cả hai hết tránh lại né mãi vẫn không phân thắng bại. Nhìn hai người đánh mà như chơi, có cảm giác họ chỉ đang dạo chơi trong một khu rừng mới lạ. Nhưng.....chỉ trong một tích tắc nhanh như chớp cả hai đều bị bật ngược ra xa. Ken tận dụng sơ hở của Ân để ra đòn khiến hắn phải bắn ra xa nhưng cũng chính trong phút đó, Ken bị dính một chiêu của Ân. Cả hai người chống tay đứng dậy, đối mặt nhau. Thiên Ân lạnh lùng quét mắt nhìn cậu, lạnh lùng nói:

- Cậu là ai? Tại sao bám theo tôi? - Thiên Ân lúc này không còn vẻ dịu dàng thường ngày mà thay vào đó là vẻ đẹp băng lãnh đến đáng sợ. Thiên Ân không hề nhún nhường trước người con trai lạ mặt.

Nhưng có vẻ điệu bộ đó của Ân không đủ để làm Ken phải run sợ. Cậu vẫn với điệu bộ khinh khinh thường ngày nhìn Ân, ánh mắt còn không thèm liếc đến chỗ của hắn. Tức giận trước thái độ đó của cậu, Ân giận giữ:

-Tôi hỏi lại lần cuối cậu là ai?Tại sao bám theo tôi?

Ánh mắt Ken cuối cùng cũng dừng lại chỗ Ân nhưng không phải trên người cậu mà trên cánh tay nơi có hình đôi cánh.Trong giây phút đó Thiên Ân có chút nao núng trước ánh nhìn sắc lạnh hơn cả băng tuyết của cậu.Ken liếc qua hấn rồi một nụ cười nửa miệng hiện ra.Không đoán hoài đến hấn,với Ken lúc này thì Ân chỉ như vô hình.Cậu quay đầu bỏ đi.

Trước thái độ có phần khinh thường của đối phương Thiên Ân càng tức hơn.Hấn nắm tay cậu kéo lại,tức giận hét lên:

-Cậu theo dõi tôi rồi lại xem như không có chuyện gì sao?

Ken không nói gì nhanh chóng lợi dụng đà đang có bề ngược tay Ân,vật hấn ngã lăn xuống đất rồi dõn đi.Do không phòng bị nên Ân nhanh chóng bị đánh gục.Đến lúc đứng lên rồi thì đã không còn thấy bóng dáng Ken đâu nữa. Thiên Ân tức giận nhưng không làm được gì liền nhanh chóng bỏ đi.

Trong đầu Ân lúc này chỉ có hình ảnh của người con trai kì lạ vừa rồi.Một tên lạnh lùng khó hiểu.Thiên Ân ngày càng tò mò về tên con trai mới gặp này.Vì mãi suy nghĩ về Ken mà Ân không hay có người đứng trước mặt.Chỉ đến khi va vào người đó Thiên Ân mới giật mình nhìn lên.Người đứng trước mặt tỏa ra một hào quang làm sáng chói cả một không gian.Thiên Ân hơi cúi đầu chào người đó.Ông mỉm cười lại với Ân rồi lên tiếng hỏi:

-Có chuyện gì sao?

Như cá gặp nước, Thiên Ân liền đem ngay thắc mắc của mình từ nãy đến giờ ra hỏi:

-Có một kẻ theo dõi con,hình như hấn rất chăm chú đến hình đôi cánh trên cánh tay con.

Ông Hoàng hơi nhíu mày trước câu hỏi của Ân.Bất giác một hình ảnh mờ nhạt xuất hiện trong đầu ông nhưng rồi nhanh chóng bay đi.Ông hỏi:

-Là con trai ? Tại sao không dùng sức mạnh không chế hấn?

-Vâng, là một người con trai. Con đã thử dùng sức mạnh nhưng không được.Dường như hấn có sức mạnh gì đó rất bí ẩn trong cơ thể khiến con không điều khiển được sức mạnh của mình.Con cũng đã thử giao đấu, hấn cũng ngang con nên.....

Nghe đến đây ông Hoàng cảm thấy hơi chột dạ.Ngay cả Thiên Ân còn không thể không chế thì có lẽ hấn có sức mạnh của thể lực đêm tối nào đó.Nhưng tại sao lại là con trai, nếu là em thì phải là con gái chứ.Ông nhớ đến Nguyệt Cát-người con gái của bóng đêm mà ông từng yêu say đắm.Chẳng lẽ em đã quay trở lại để trả thù tôi?Ông bất giác mỉm cười chua xót.

Thoáng ngạc nhiên trước thái độ của cha,Thiên Ân gọi nhỏ ông.Quay sang nhìn Ân,ông nói:

-Nếu gặp lại kẻ đó hãy báo cho ta.Ta sẽ tìm hiểu về hấn.

Nói xong ông quay đầu bỏ đi.Đâu đó nơi khóe mắt của ông đã có giọt lệ rơi.Có lẽ ông không muốn ai thấy sự yếu đuối của mình đặc biệt là không muốn con trai mình nhìn thấy.Đã quá lâu kể từ ngày ấy ông không rơi một giọt nước mắt nào cho đến ngày hôm nay khi vô thức ông nhớ về cô.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Lớp học cá biệt

Những tia nắng nghịch ngợm đùa vui trên những tán lá còn đọng sương sớm như tỏa hơi ấm cho cả không gian.Những tia sáng từ mặt trời bắt đầu phủ kín cả không gian.Khắp nơi đều như tỏa sáng báo hiệu cho một ngày mới đầy hào hứng.

Khác với không khí tĩnh lặng mọi hôm,sáng nay không khí trường Hàn Phong náo nhiệt hơn cả.Khắp nơi là những tiếng bàn tán xôn xao của học sinh vì thông báo “thay đổi” của hiệu trưởng.Ai cũng thắc mắc vì không biết ban giám hiệu lại định thay đổi gì nữa.Năm nào cũng cải cách cũng thay đổi nhưng chỉ khổ học sinh.Không biết năm nay nhà trường lại bày trò gì để làm khó học sinh.Rất nhiều những lời bàn ra tán vào của học sinh được đưa ra,họ đoán già đoán non mọi thứ.....

“Toàn trường tập chung”-Tiếng loa vang lên lôi kéo sự chú ý của học sinh.Hàng trăm bóng người đổ về sân trường như đàn ong vỡ tổ.Tất cả đều ngóng chờ “thay đổi” của nhà trường. Không để phải chờ lâu,một bóng người bước lên bục,cầm mic nói:

-Được sự ủy nhiệm của hiệu trưởng trường, thay mặt cho ban giám hiệu nhà trường,tôi-Hàn Gia Phong-Hội trưởng trường Trung học phổ thông Hàn Phong xin thông báo với mọi người về thay đổi mới .Như mọi người biết,trường Hàn Phong là một trong những trường điểm của thành phố với chất lượng rất tốt,nhưng không phải là không có những thành phần cá biệt.Vì vậy,để không ảnh hưởng đến những học sinh xuất sắc của trường,ban giám hiệu đã quyết định phân bổ lại lớp học.Căn cứ vào điểm số và hạnh kiểm của các bạn để xếp lớp và đặc biệt sẽ có một lớp được tách biệt riêng với các lớp khác

hay mọi người vẫn hay gọi với cái tên lớp “cá biệt”.Đó là lớp tập chung tất cả những học sinh có thành tích nổi trội về những vấn đề ngoài học tập.Tôi sẽ đọc tên 12 thành viên của lớp đó,những ai có tên xin bước lên đây.Xin mời bạn Thiên Di,Quỳnh Lam,Vương Hùng.....-Phong ngân dài giọng như gây sự hồi hộp cho học sinh.

Trong khi đó dưới sân trường là hàng loạt tiếng xì xào,tỏ vẻ không đồng tình với thay đổi mới này nhưng không ai dám lên tiếng.Hồi hộp có,lo lắng cũng nhiều.Ai cũng sợ mình có tên trong nhóm 12 học sinh cá biệt.Không khí sân trường như được đề nặng khi hội trường đọc đến cái tên thứ 10:

-.....Thiên Ân.....-Toàn bộ học sinh đều kinh ngạc khi có tên người con trai đó.Một người con trai với vẻ đẹp thiên thần mới chuyển về trường được mệnh danh là “Angle” nay lại có tên trong danh sách đen.....-Tiếng xôn xao lại tiếp tục vang lên khi hai người con gái đứng dậy bước lên-.....Quỳnh Dao,Hạ Băng..

Trước không khí ồn ào của sân trường Phong lên tiếng ngăn chặn sự náo động đó.Phong cho mọi người giải tán về lớp để tìm lớp còn 12 học sinh cá biệt thì theo giáo viên chủ nhiệm về lớp.Trước khi họ đi, Phong còn nói thêm với Hạ Băng mấy câu:

-Cứ từ từ tận hưởng hậu quả của mình đi.

Băng không đáp mà chỉ đưa ánh mắt căm hận nhìn anh.Nó dõng dạc cùng Ân và Dao về lớp mới.

Những con đường đầy cây cỏ kéo dài cho đến một khu khuất hẳn với dãy nhà chính.Xuất hiện sau những lùm cây là một lớp học.Nhìn bề ngoài có vẻ giống nhà hoang hơn là lớp.Mười hai con người lần lượt kéo nhau bước vào trong căn nhà.Mọi thứ đúng là quá sức tưởng tượng.Đó là căn nhà hai tầng,tầng trệt được sắp xếp linh kinh các đồ đạc bỏ đi,bụi bặm đầy phòng. Bước chân lên cầu thang để về lớp còn thú vị hơn.Cảm giác cứ như được bước vào ngôi nhà ma vậy.Cô gái đi đầu đưa tay mở cửa lớp học ra thì.....

“Trời ơi”-tiếng hét của đa số học sinh cá biệt.Có những bạn tức giận:

-Tên Hàn Phong chết tiệt hèn dâm để chúng ta học ở lớp này sao?.....

-Tôi sẽ cho hần biết tay.....

-.....

-.....

Quả thực họ tức giận là cũng phải khi bị xếp học trong một cái lớp mà phải gọi là một cái nhà hoang như vậy.Bàn ghế thì bị xô đẩy,xếp chồng lên nhau,mạng nhện bám khắp nơi.Nhìn mọi thứ thật quá kinh khủng.Ngay cả Dao,Ân và nó cũng không thể ngờ tên đó lại làm những trò này.

Một giọng nói lãnh lết vang lên từ nhóm học sinh:

-Đừng cầu nhau nữa.Hãy trang trí lại lớp học đi rồi hăng hay.

Câu nói của cô gái này nhanh chóng được mọi người hưởng ứng. Vì đâu có ai muốn đứng mãi trong cái lớp học như ổ chuột này đâu. Ai nấy đều đồng ý bắt tay vào trang hoàng lại lớp học.Đúng như cái tên “cá biệt”-họ trang trí lớp học không giống ai.Những mạng nhện hay bụi bặm đều được gột sạch nhưng vẫn để lại trong lớp học không gian bí ẩn.Những chiếc bàn không được sắp xếp thành từng dãy mà được phá cách xếp không theo quy luật,cái lên,cái xuống,cái chéo,cái lệch....tạo nên một lớp học vô cùng lạ.Những bóng đèn huỳnh quang trong lớp đều được thay bằng những ánh sáng màu đủ màu sắc,chỉ để lại một đèn sáng trắng và cửa sổ chiếu sáng trong giờ học.Cầu thang lên lớp cũng được trang hoàng lại với vô số những hình ảnh kì quái.Bước chân lên cầu thang đó như bước chân vào thế giới khác,đầy ma quái nhưng cũng vô cùng thu hút.

Sau mấy tiếng đồng hồ tất bật cuối cùng mọi thứ đều đã xong.Mười hai con người đều mệt mỏi ngồi xuống ghế.Có lẽ lúc này có ai bước vào lớp học này sẽ không còn nhận ra được căn nhà kho cũ kĩ nữa mà thay vào đó là một lớp học đầy bí ẩn,mê hoặc.Tất cả đều mỉm cười hài lòng trước thành quả này.

Mất gần năm tiếng đồng hồ để dọn dẹp mọi thứ đến giờ cũng đã quá trưa.Ai nấy đều đói mờ mắt.Đương nhiên trước tình cảnh đó mười hai con người kéo nhau đi ăn để lấp đầy cái bụng đang rỗng tuếch.Họ đi với nhau vui vẻ như những người đã quen nhau từ lâu vậy.Vừa ăn uống vừa nói chuyện vui vẻ.Họ dường như không có bất cứ khoảng cách nào vậy cứ tự nhiên như đã quen.

-Mọi người hãy nói lí do phải đến lớp cá biệt này đi?-Một anh chàng lạnh nhạt lên tiếng.

Nghe câu hỏi của Hạo Kỳ,mọi người cũng có vẻ tò mò,chăm chú về phía anh chàng.Không đợi mọi người đợi lâu,anh ta đã nhanh chóng nói tiếp:

- Tôi đến với cá biệt vì thành tích có một không hai.....-chàng ta cố tình kéo dài câu nói để thu hút sự tò mò của mọi người.Mãi khi thấy mọi ánh mắt đang hướng về mình chàng ta mới tiếp tục-đó là.....trốn học và đánh nhau.Một tuần 7 ngày tôi đến trường cả bảy nhưng.....học thì ít mà chơi và đánh nhau thì nhiều.Ngày nào cũng một bản kiểm điểm và tường trình....-Hạo Kỳ kết thúc câu nói của mình bằng một nụ cười vĩnh viễn .

Nhưng có vẻ thành tích của cậu ta không làm mọi người nể phục lắm(trừ nhóm của Ân,Băng và Giao có vẻ khá ngạc nhiên vì họ vốn là những học sinh tương đối nghiêm túc ở lớp).Tiếp tục những thành tích bất hủ của lớp cá biệt,một giọng nói lãnh lết vang lên:

-Tưởng gì chứ,chuyện đó cũng bình thường.Tôi- Thiên Di này cũng có những thành tích không kém đâu.Một tuần thì có đến năm ngày bị kiểm điểm vì tội đánh nhau,chọc phá thầy cô....-Cô nàng Thiên Di tự hào khoe thành tích của mình.

Không kém cạnh hai người bạn trên, Quỳnh Lam lên tiếng:

-Mình thì cũng không quây gì đâu.Nhưng mình có một khả năng đặc biệt đó là xem bói.Chính vì thế mình thường có những lời tiên đoán “động trời” khiến cho học sinh hốt hoảng,lo sợ.Và đương nhiên mình lấy đó làm trò vui....-Vừa nói Lam vừa cười trước thành tích của mình.

Nghe những thành tích của họ mà Thiên Ân,Hạ Băng và Quỳnh Dao phải choáng váng.Không ngờ những người bạn mới này lại quây đến thế.

Thiên Di thấy ba người họ cứ im lặng mà không thấy nói gì về mình liền lên tiếng hỏi:

-Còn ba bạn,lí do vì sao vậy?

Còn đang mải với những lời nói của mọi người,khi nghe thấy Di hỏi,Băng mới giật mình nhìn cô bạn.Nhìn ánh mắt thân thiện của Di,nó cũng không chút dẫu dẫm nói:

-Ba bọn mình vì có hiềm khích với tên Hàn Phong nên mới bị hấn đưa xuống lớp này.

Nghe bạn nói,Dao cũng nói thêm,có đôi phần thái quá để phù hợp với những thành tích bất hủ của cá biệt:

-Không chỉ vậy đâu mà bọn mình còn đánh nhau với hấn nữa.Chửi hấn,mắng hấn,đánh hấn....

Nghe Dao nói,ai nấy đều nở nụ cười vui vẻ.Không ngờ những người bạn này lại thú vị đến vậy.Họ cùng nhau ăn uống vui vẻ và những lời hứa hẹn được thốt ra.Họ hứa sẽ cùng đi bên nhau trong những khó khăn,trong những niềm vui và sẽ không bao giờ phản bội.Kể từ giờ phút đó họ đã là một gia đình là một gia đình sẽ không có ai ra đi và cũng sẽ không có ai xen vào.Đầu phải cá biệt là xấu,cá biệt được tạo nên từ những con người đặc biệt mà thôi.Biết bao người cũng muốn là cá biệt mà đâu có được.Vì thế họ sẽ cùng nhau bảo vệ lớp học cá biệt này.Chỉ dừng lại ở con số mười hai-mười hai cá tính riêng biệt nhưng chung một nhịp đập.Đường như những con người này đã tìm được một nơi lí tưởng để dựa vào-đó chính là những người bạn mới quen này.Đôi khi chỉ là một phút thoáng gặp nhưng cũng đủ để lại trong nhau những tình cảm khó phai.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Gặp lại

Khi màn đêm buông xuống cũng là lúc con người chìm trong giấc ngủ êm đềm.Nhưng đằng sau đó vẫn là những hoạt động bí mật của một thế giới bí ẩn mà không ai biết.Những người được gọi với các tên ác quỷ-đang lộng hoành nơi đây,chúng chui lủi trong những hang hốc,những bụi cây và đôi khi ở cả ngoài đường.Chúng tìm những con mồi lang thang trong đêm và rút linh hồn,uống cạn máu...Những kẻ khát máu đó sẽ chẳng tha một ai kể cả trẻ nhỏ hay người già....miễn là chúng muốn thì tất cả đều có thể.Hôm nay cũng vậy,những bóng quỷ chớp nhoáng khắp nơi,chúng rình rập một bóng người trong đêm....

Bất chợt một ánh sáng xuất hiện.Lũ quỷ hơi hoảng loạn nhưng nhanh chóng ổn định.Chúng vây quanh kẻ vừa xuất hiện.Một cuộc chiến nhanh chóng diễn ra.Không gian âm u buổi tối khiến cho không gian càng thêm lạnh lẽo,đáng sợ.Những ánh sáng thấp thoáng thoắt ẩn thoắt hiện.....Người con trai với đôi cánh trắng nhanh chóng ra đòn nhanh lẹ,hắn dùng sức mạnh ánh sáng bủa vây lấy lũ quỷ rồi rút lấy thanh kiếm của mình chém ngang lưng khiến chúng tan biến.Số còn lại đồng loạt xông lên,đưa ra những đòn đánh nhắm thẳng vào hắn nhưng hắn đều nhanh chóng tránh né và phản đòn bằng những đường kiếm sắc lẹm.Đồng thời hắn bay nhanh ra phía sau chúng rồi dùng kiếm chém chết lũ quỷ.Chỉ trong chốc lát,lũ quỷ đó đã bị tiêu diệt hết,thiên thần thu hồi đôi cánh trở về với hình dáng bình thường.Lúc này nhìn hắn lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thiên Ân chán nản bỏ đi,Ân đạo bước khắp các con phố kiểm tra.Ngày nào cũng vậy cậu đều phải hạ những lũ quỷ hại người nhưng mãi sao vẫn không thấy tên quỷ mang trong mình dòng máu có thể xóa bỏ lời nguyền.Đôi khi cậu nghĩ sẽ chẳng bao giờ tìm được hắn nhưng rồi một ý thức nào đó lại thúc dục cậu không được bỏ cuộc.Mặc dù là mệt mỏi nhưng cậu vẫn cảm thấy có chút niềm vui nho nhỏ ở những người bạn mới quen.Bên họ dường như cậu đã quên hẳn đi thân phận thật của mình là một thiên thần đến với trần thế chỉ là để bắt tên quỷ có dòng máu quỷ tối cao.Cậu mệt mỏi với mọi thứ nhưng vẫn luôn phải hoàn thành thật tốt,thật sự chính cậu cũng không thể hiểu nổi bản thân mình nữa.....

Khi mặt trời quay trở lại ban phát những tia nắng đầu tiên cho không gian mọi thứ lại bắt đầu.Cũng như mọi ngày Hạ Băng lại khoác cặp đến trường.

Nhưng hôm nay Băng không còn phải đi một mình nữa mà đã có Quỳnh Dao đi cùng.Hai con người trên hai chiếc xe vui vẻ nói chuyện không bận tâm đến mọi thứ xung quanh.Hai đứa đang đi thì từ phía xa có một chiếc ô tô đang lao thẳng đến chỗ chúng nó.Do mải nói chuyện nên khi ý thức được mọi chuyện thì chiếc xe lao đến quá gần.Không còn cách nào khác,tụi nó liều quẹo xe sang phải để tránh đâm thẳng vào cái ô tô.May cho chúng nó khi nhanh chóng quẹo xe và tránh được vụ tai nạn ô tô đáng tiếc.Nhưng tránh được ô tô thì lại “Rầm....”-một tiếng động khác lại vang lên.Liên tiếp sau đó là những tiếng hét:“A...A...” vang lên. Nguyên nhân không đâu khác chính do quẹo đột ngột nên Hạ Băng và Dao đã đâm sầm vào một người nào đó. Kết quả là xe của nó và Dao ngã chổng chơ,còn hai đứa và người bị đâm kia cùng lăn ra đất. Hai đứa nhanh chóng đứng dậy xem xét tình hình,ai nấy đều lo lắng không biết người bị đâm có sao không. Tụi nó hốt hoảng chạy đến bên người vẫn đang ngồi dưới đất kia,về mặt hồi lỗi,lo lắng lên tiếng:

- Xin lỗi,bạn có sao không?

Nhưng có vẻ người con trai đó không để ý đến hai cô gái bên cạnh mà lại chăm chú quan sát đứa bé đang ngồi trong lòng mình. Đứa bé kia có lẽ bị dọa cho hoảng sợ nên mắt ngân ngấn nước nhìn hai cô gái kia. Hai đứa thấy cậu ta bơ mình cũng hơi khó chịu nhưng vì là người gây tai nạn nên cũng nhanh chóng lên tiếng:

- Cho tui mình xin lỗi nhé,không may gây tai nạn cho bạn.

Lúc này chàng trai mới ngẩng đầu lên nhìn họ,ánh mắt sắc lạnh chiếu thẳng vào cả hai khiến cho hai nàng giật mình hơi lùi về phía sau.Ken quay xuống nhìn đứa bé rồi đỡ nó dậy,phủi bụi trên người cho cậu bé.Trong khi đó Băng và Dao vẫn còn đang lơ mơ trước ánh mắt vừa rồi nhưng cũng nhanh chóng nhận ra hiện thực: tui nó sắp trễ học.Thấy thế Dao nói nhanh:

- Nếu bạn không sao rồi thì may rồi.Nhưng chúng tôi sắp muộn học nên phải đi trước.

Nói xong Dao kéo nó chạy lại đỡ chiếc xe dậy, không để ý đến chàng trai lạ kia nữa mà phi thẳng đến trường. Đương nhiên hai đứa không còn nói chuyện vui vẻ như lúc mới đi nữa mà lo chạy thục mạng cho kịp giờ học.

Khi hai cô gái đi khỏi,Ken quay xuống hỏi đứa bé:

- Không sao chứ?

Cậu bé lí nhí nói:

- Cảm ơn anh.Em không sao.

Ken nhìn cậu bé một lần nữa rồi cầm chiếc cặp dưới đất nên,đưa thẳng bé qua đường để nó đến trường.Cậu bé vừa khuất bóng Ken lại quay lại với dáng vẻ lạnh lùng thường ngày, không một biểu cảm nào trên gương mặt. May cho cậu bé vừa rồi nếu không có Ken kịp chạy lại đỡ thì có lẽ đã bị hai cô nàng kia đâm phải.Đúng thật là xui xẻo,không gì đã bị tai nạn.Lúc này cậu bắt đầu cảm thấy một cảm giác nhói ở chân,nhìn xuống thì đã thấy bàn chân sưng đỏ. Cậu lẩm nhẩm gì đó rồi lại tiếp tục bước đi, cũng chẳng may may để ý đến vết thương đang rỉ máu kia.Bóng dáng khập khiễng của cậu khuất dần sau những con đường....

Nhờ công sức đập cật lực của mình mà hai cô nàng của chúng ta cuối cùng cũng đã đến trường.Hai đứa nhanh nhẩu cất xe rồi về lớp.Mặc dù đã trang hoàng lại phòng học sau trường nhưng khi bước chân vào đây vẫn không tránh khỏi cảm giác rợn người, lạnh lạnh nơi sống lưng.Lên đến lớp thấy hai đứa nó mồ hôi nhễ nhại mọi người đều quan tâm hỏi han. Thấy mọi người tò mò,Quỳnh Dao không ngại ngần kể hết mọi chuyện cho mọi người nghe.

Băng thì để cho Dao một mình kể,còn mình thì quay về bàn ngồi.Nó thấy có lỗi với người vừa rồi quá.Dù gì mọi việc cũng là do tui nó gây ra vậy mà lại bỏ đi trước.Bất chợt Băng nhớ đến ánh mắt của người con trai đó mà không khỏi run sợ.Một ánh mắt sắc lạnh đến gai người,nhìn vào đó Băng có cảm giác như chìm trong một thế giới bí ẩn....Nhưng có điều nó thấy người con trai đó rất quen, có vẻ là đã gặp ở đâu rồi.Bỗng hình ảnh một người con trai lao vào cứu nó khỏi bọn người của Hàn Phong xuất hiện.Băng kêu lên một tiếng vì phát hiện vừa rồi.Hóa ra đó chính là người con trai kì lạ - người con trai đã giúp tui nó đánh bại người của Phong ở cổng trường.Lúc này thì cảm giác có lỗi lại bủa vây lấy nó.Người đó đã một lần cứu nó mà nó còn chưa kịp cảm ơn vậy mà lần này lại....Băng thờ dài nãy nê.....

Đang nghe chuyện tự dưng thấy Băng kêu lên,mọi người ngạc nhiên chăm chú vào nó. Thấy thế Băng cười chữa ngượng nhưng đâu có được,ngay sau đó nó bị truy hỏi ngay lí do.Không thể dấu nổi nữa Băng bèn nói lại cho mọi người nghe. Vừa nghe xong chuyện Băng nói,Dao nói luôn:

- Hóa ra là tên đó.Hắn ta đúng là đồ vô phép mà,bị đâm cũng phải thôi.Mặc dù hắn đẹp thật đấy nhưng tính cách thì không ưa nổi.Kiểu chưa từng thấy.

Nghe Dao nói cộng với chuyện nghe kể,khi cậu ta không hề lên tiếng khi tui nó xin lỗi cũng khiến cho mọi người không thích và đồng tình với ý kiến của Dao.Nó cũng chẳng nói gì mà chỉ cười trừ.

Khác hẳn với mọi người Thiên Ân có chút tò mò về con người này.Cậu có một cảm giác bất an trước người lạ mặt này.Kể ngay lần đầu gặp đã giúp đỡ cậu nhưng cũng ngay lần đầu đã theo dõi cậu.Ân cảm thấy cần đề phòng với con người này.Không hiểu sao có chút lo lắng trong cậu.Đường như con người đó xuất hiện ở đây với một mục đích nào đó và có thể là nó nhắm vào cậu.....Thiên Ân triền miên suy nghĩ.....

Chính với những đề tài tám không dứt mà lớp cá biệt không hề hay biết giáo viên đã vào lớp tự lúc nào.Chỉ khi nghe tiếng đập bảng cái Rầm thì mọi người mới ý thức được đã đến giờ học.Nhưng cá biệt mà, đã cá biệt thì đâu có coi trọng việc học.Toàn cảnh lớp học lúc này cũng chẳng khác cái công viên là mấy.Nơi cuối bàn,Thiên Di đang say sưa với giấc mộng cùng Kim Trọng.Còn phía trên, Lam cũng không dứt khỏi cuốn sách chiêm tinh mới mua.Hạo Kỳ cũng chẳng kém phần,cậu cũng đang loay hoay với bộ trò chơi điện tử. Thiên Ân thì đang mãi chìm vào suy nghĩ mãi phương trời nào,Dao còn mãi mơ mộng với những điệp khúc tình yêu Hàn Quốc,những học sinh khác cũng chung cảnh ngủ gục,chơi game,tán chuyện bâng thờ,.....Có lẽ chỉ mỗi Hạ Băng là chú ý đến bài giảng.Trước cảnh học có một không hai này giáo viên đành chịu,ánh mắt tràn trề hi vọng hướng vào cô học trò duy nhất chịu nghe giảng.Một thầy,một trò giảng giải cho nhau nghe đến hết giờ....

Vốn dĩ Băng là một cô học trò khá vậy mà chỉ vì một lần vô ý đã bị đưa đến nơi cá biệt này.Dù thế nào thì nó vẫn phải chăm chỉ để có thể đỡ đại học mới có cơ may sống trong xã hội đầy éo le này. Chính vì vậy mà dù các bạn không học nhưng nó vẫn sẽ học.Học thì vẫn học nhưng nếu có phi vụ quậy phá thì cũng không thể thiếu Băng.Có lẽ cuộc sống của Băng sẽ chỉ êm đềm như dòng sông lặng gió nếu không đến với lớp cá biệt.Nhưng nó không hối hận khi đến đây.Nếu cho thời gian quay lại thì nó vẫn đi con đường này.Vì nó tin ở nơi đây nó sẽ có những người bạn chia sẻ mọi khó khăn, là nơi nó có thể trải lòng mình thoải mái nhất.

Trống vang lên cũng là lúc mười hai con quỷ nhỏ được giải phóng. Chúng lũ lượt kéo nhau xuống căng teen. Tụi nó đi đến đâu không khí nào nhiệt đến đó. Có nhiều người nhìn vào cũng phải ghen tị vì sự đoàn kết này và thầm ước ao được như vậy. Vốn trong môi trường học tập khắc nghiệt thì ở lớp sẽ chỉ có sự cạnh tranh, đối đầu, tranh giành điểm số, vị trí...vậy mà ở cá biệt lại không hề có những xung đột đó, họ có thể thoải mái với nhau, đoàn kết trong mọi hoàn cảnh. Thật khiến người khác phải ghen tị.

Mười hai cái miệng cứ thi nhau nói làm rộn rã cả một góc căng teen. Trên mặt ai nấy đều toát lên sự vui vẻ, hạnh phúc khiến cho ai đó tức giận và ghen tị. Một ánh mắt cứ chiếu thẳng về phía bàn tụi nó, một ánh mắt sắc lạnh đầy tức giận....Người con trai đó nghiêng răng, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm miệng lầm nhảm: “Cứ vui cho thỏa đi, rồi sẽ đến lúc các người phải khóc.”

Đang vui vẻ thì bất chợt Thiên Ân thấy lạnh người. Cậu đưa mắt nhìn quanh, bất chợt bắt gặp ánh mắt đầy căm tức khiến cậu lạnh toát sống lưng. Nhưng chỉ là trong tích tắc khiến cậu cảm giác thật mơ hồ như chưa từng thấy gì. Vẫn còn đang mãi mê tìm kiếm ánh mắt kia thì đã bị Dao gọi phất lại. Cậu giật mình nhìn cả lũ bạn. Khuôn mặt ngơ ngác của Ân khiến cả lũ cười nghiêng ngả. Mãi một lúc sau khi Ân làm mặt nghiêm cả lũ mới thôi cười kéo nhau về lớp vì đã vào lớp quá 5 phút.

Khi về đến lớp thì giáo viên đã trong lớp, mặt hình sự nhìn lũ học trò vào muộn:

- Các em có biết vào lớp được bao lâu rồi không?

Nhìn mặt của giáo viên mà chúng nó muốn cười quá nhưng không dám bật ra tiếng, cứ cố gắng nhịn khiến mặt đura nào đura nấy đều đỏ bừng. Thấy tình trạng đó cô giáo đành nhượng bộ cho tụi nó vào lớp. Đúng là khổ khi đảm đương chủ nhiệm của cá biệt mà.

Nhưng mọi chuyện đâu chỉ đơn giản như vậy. Chưa kịp vui mừng vì học sinh đã vào lớp cô giáo đã phải phát hoảng vì thái độ của học sinh hiện giờ. Mười hai học sinh đều há hốc miệng sững sờ khi chứng kiến cảnh trong lớp học - một cảnh có một không hai.....

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Bạn mới hay người lạ

Không khí lớp học đang ngày càng hỗn loạn hơn trước sự xuất hiện không mời của một ai đó. Mười hai đứa đang túm tụm lại một chỗ trầm trồ ngắm nghía một sinh vật mới. Rất nhiều trạng thái xuất hiện trong lớp học, từ vui, buồn đến ngạc nhiên, sững sờ.... Tóm lại là mỗi người một cảm xúc chỉ vì trong lớp học của họ đang có một thiên thần mà lại không giống thiên thần. Tóm lại là không biết miêu tả thế nào chỉ biết là một thứ gì đó rất cuốn hút. Một chàng trai với khuôn mặt lạnh băng, đôi mắt đỏ như máu ánh lên những tia nhìn sắc lạnh. Người ngoài nhìn vào như thấy đôi mắt đó sâu đến vô tận, lại như nhìn thấy cảm xúc không tên nào đó, nửa thực nửa mộng.... Từng khía cạnh trên mặt người con trai đó đều thật sắc nét như tranh vẽ, nó hoàn hảo đến từng nét bút khiến cho người nhìn vào nó như một vật thể rất mong manh và dễ dàng tan biến. Còn chưa kịp thoát khỏi mơ cảm xúc hỗn độn đó thì mọi người đều phải sững sờ trước ánh mắt có hồn mà lại như vô hồn của người đó. Ánh mắt chiếu về phía họ mà lại như không khiến cho mọi người có chút bối rối.

Thấy được những cảm xúc của học trò cũng như cảm xúc của mình lần đầu gặp cậu học trò này. Một cậu học sinh kì lạ, lạnh lùng đến mức bí hiểm. Là giáo viên từng chủ nhiệm nhiều thế hệ học sinh nhưng đây là lần đầu tiên cô được phân công một lớp học đặc biệt thế này, toàn là những học sinh khó hiểu. Cô đồng cảm với học sinh, lên tiếng chấm dứt hoàn cảnh hiện thời:

- Đây là bạn mới của lớp chúng ta, do gặp tai nạn trên đường đến trường nên giờ bạn ấy mới đến được lớp. Bạn ấy tên Ken, các em hãy giúp đỡ bạn nhé.
- Cô nói nhanh như sợ lũ học trò kia sẽ cướp lời mình. Sau đó cô chỉ tay về một chiếc bàn trống và bảo Ken về chỗ ngồi

Nói xong cô giải tán đám học trò về chỗ để ổn định lớp học. Mặc dù đã bắt đầu bài giảng nhưng lũ học sinh vẫn không thể rời mắt khỏi cậu bạn mới này. Hầu hết lúc này các học sinh đều đang chìm trong ngạc nhiên và ngưỡng mộ trước vẻ đẹp bí ẩn của người mới. Rất nhiều những câu hỏi thắc mắc hiện lên trong đầu Thiên Di cũng như những bạn gái cùng lớp. Trong khi đó, Lam đang ngồi bấm tay xem đây là điềm xấu hay điềm tốt. Cứ hết nhìn Ken lại quay ra phía cửa sổ, niềng lăm lăm gì đó. Hạo Kỳ thì ngay lần đầu nhìn thấy Ken đã không thích vì thái độ hờ hững không một lời giới thiệu của cậu. Kỳ ghét cái ánh mắt đó của Ken, nó khiến cậu phải đôi phần sợ hãi.

Một cảm giác lo sợ mơ hồ hiện lên trong Thiên Ân. Cậu cảm giác có điều gì đó mờ ám trước sự xuất hiện của người bạn mới này. Chẳng lẽ ngẫu nhiên đến mức cậu ta đi theo sau cậu, rồi bây giờ lại cùng vào lớp học này. Nhưng cậu vẫn không thể hiểu được, Ken thì có liên quan gì đến cậu. Hay chẳng cậu ta chỉ là vô tình với những thành tích bất hảo nên mới bị chuyển đến lớp học này. Nhưng dù thế nào Ken vẫn là một ẩn số với Thiên Ân và cậu sẽ tìm cách để vén bức màn sau Ken. Hoặc cậu sẽ tìm được điều cần biết, nếu không thì.....

Ken vốn không thích nơi này, ở đây cậu cảm thấy khó chịu trước ánh nhìn của mọi người. Một con người vốn không thích sự đông đúc nay lại phải dấn thân vào chốn này thì quả thực là khó chịu. Cậu ghét những ánh mắt tò mò chiếu về phía mình. Mặc dù vậy cậu vẫn im lặng chỉ vì cậu không muốn lên tiếng. Cậu có cảm giác thế giới này thật nhiều điều giả tạo mà cậu không hay biết.

Vốn sống tách biệt với thế giới con người gần mười sáu năm trời thì khi sống ở đây cậu cũng không tránh khỏi lạ lẫm, thấy cái gì cũng lạ. Một con người như vậy đôi khi cũng cần đến sự cảm thông và chia sẻ từ mọi người. Nếu mọi người càng tránh xa cậu thì có lẽ họ sẽ không bao giờ đi cùng trên một con đường. Mãi mãi họ sẽ là hai đường thẳng song song và không trùng nhau.....

Không chỉ là ánh mắt tò mò, ngạc nhiên Băng còn nhìn Ken bằng ánh mắt hồi lỗi, ăn năn. Lúc này tâm trí Băng đang choáng ngợp cảm giác có lỗi với con người trước mặt. Băng nhớ đến ánh mắt sắc, lạnh lẽo sáng nay của Ken khi bị nó và Dao đâm phải. Nhớ đến đó, Băng không tránh khỏi rung mình sợ hãi, một ánh mắt lạnh đến gai người như xuyên thấu vào trái tim nhưng lại mê hoặc đến lạ thường. Ngồi học mà không sao Băng có thể tập trung vào bài giảng được, đầu óc nó cứ mãi mê với những ý nghĩ không đầu không đuôi về Ken. Băng cố lắc đầu thật mạnh để mong những suy nghĩ đó mau biến khỏi đầu, những càng không muốn nghĩ thì lại càng chìm sâu vào nó. Cuối cùng Băng đành gục đầu xuống bàn, đeo tai nghe vào và chìm vào giấc mộng.....

Không còn những ánh sáng chói lóa của mặt trời, không gian nơi đây thật âm u và lạnh lẽo. Dường như những hàng cây cao toả tán lá dài, rộng đã che khuất toàn bộ những tia sáng của mặt trời. Nó nuốt chửng những ánh sáng còn lại của không gian để ban phát bóng tối đầy ghê rợn, như tóm gọn con mồi trong hang tối sâu thẳm không lối thoát. Khắp nơi chỉ có mùi máu tanh và những tiếng kêu la thảm thiết của những oan hồn vất vưởng. Nơi đây còn kinh khủng hơn địa ngục, nó chứa đựng những thứ mà con người không thể tưởng tượng được. Và nơi đây được mệnh danh với cái tên “bóng tối từ thần”.

Bước vào cánh rừng “từ thần” đó, không ai là không run sợ, dù đó có là thiên thần đi chăng nữa. Nếu đã bước chân vào đây thì sẽ không có đường ra và máu của những kẻ xấu số đó sẽ được tắm mát cho cánh rừng đen tối này. Nơi đây chỉ thuộc về những kẻ của bóng tối- những con quỷ của bóng đêm. Cánh rừng này là nơi sinh tồn của thế giới quỷ, nơi có hàng trăm con quỷ sinh sống và hoạt động. Cũng như thế giới của thiên thần, thế giới quỷ cũng có vua. Vua quỷ là người có quyền lực tối cao nhất có thể thống trị toàn thế giới bóng đêm, nhưng..... vua quỷ đã biến mất không dấu vết từ hàng ngàn năm rồi. Đương nhiên người đi thì phải có người thay thế. Ở thế giới quỷ cũng vậy, một quỷ vương mới được lập nên và thống trị bóng đêm.

Loài quỷ đã tồn tại hàng ngàn năm ở nơi đây nhưng chưa từng có chuyện gì xảy ra. Vậy mà giờ đây cánh rừng đó đang diễn ra một hiện tượng kì lạ. Những tác đất tự nhiên bị nứt ra, những hàng cây thì nhau đổ gãy, thú rừng thì không dung mà chết.....khắp nơi chìm trong máu đỏ khiến cho loài quỷ phải kinh hãi. Mặc dù là quỷ dữ tồn tại trong bóng đêm nhưng không ai tránh khỏi sự bàng hoàng...những lời đồn thì nhau được phát ra. Họ lo sợ thế giới loài quỷ sẽ bị tàn phá bởi một thế lực bí ẩn nào đó. Đứng trước tình cảnh náo loạn này, quỷ vương không thể ngồi yên, ông đã cho tập hợp tất cả loài quỷ lại để họp khẩn.

Không khí của cuộc họp vô cùng căng thẳng. Không chỉ là sự lo lắng về hiện tượng kì lạ mà còn là nỗi lo cho tương lai của thế giới quỷ. Họ ồn ào bàn tán về hiện tượng và cuộc họp này. Có lẽ đã có một thế lực nào đó xuất hiện và chúng có thể tiêu diệt loài quỷ. Không khí đang sôi nổi bỗng dừng lại khi một dáng người cao ngạo bước ra. Trên khắp người ông ta là một màu đen huyền bí tạo cho người nhìn sự ghê rợn. Đặc biệt đôi mắt đen không đáy của quỷ vương khiến cho ai nhìn vào cũng phải hét lên vì sợ hãi. Quỷ vương lạnh lùng nhìn mọi người, giọng nói sắc lạnh:

- Có một sức mạnh nào đó đã xuất hiện và nó chính là nguồn cơn của hiện tượng lạ lẫm này.

Sau khi câu nói của vua quỷ vang lên, khuôn mặt ai lấy đều căng lại, sự lo lắng, căng thẳng hiện rõ trong đôi mắt. Những tiếng bàn tán lại tiếp tục nhưng ngay sau đó đã dừng lại vì ánh mắt tức giận của quỷ vương. Thấy mọi thứ đã trở lại im lặng, ông ta mới tiếp:

- Như các người biết, hiện tượng đó chỉ xuất hiện khi có một loài quỷ được sinh ra trong dòng dõi quý tộc nhưng mang dòng máu lai... Vì vậy chúng ta cần phải tìm tên quỷ đó và tiêu diệt ngay, nếu không thế giới này sẽ bị hủy diệt. Ta ra lệnh cho các người phải nhanh chóng bắt được D-00(tên gọi giành cho những kẻ uy hiếp đến sinh tồn của giới quỷ).-Giọng nói của quỷ vương lạnh lùng, tàn khốc, rợn mùi máu tanh.

Lời nói quỷ vương kết thúc tất cả các loài quỷ đều đồng loạt hô to “Quyết tiêu diệt kẻ làm hại thế giới quỷ” làm chấn động cả một khu rừng. Sau cuộc họp là sự xuất binh của quỷ. Theo lệnh quỷ vương, một số quỷ có sức mạnh và giỏi nhất của thế giới quỷ được phân công đi tìm sức mạnh bí ẩn kia. Những con quỷ đó ra đi mang theo sự kì vọng của quỷ vương nhưng lại đem đến sự nguy hiểm cho một thế lực nào đó. Tất cả rồi sẽ đi về đâu hay mọi thứ sẽ lại chìm trong màu đen u tối không lối thoát.....

Tại trường Hàn Phong không khí bắt đầu sôi nổi trở lại. Chỉ mười phút ra chơi cũng đủ để mỗi cô cậu học trò có thời gian “tám” đủ mọi thứ chuyện. Đương nhiên lớp cá biệt cũng không ngoại lệ. Và đề tài nóng hổi đang được các thành viên cá biệt nhắc tới không đâu xa lạ mà chính là chàng trai “câm lạng” —biệt danh của lớp dành cho Ken. Mặc dù tò mò về người bạn mới này nhưng mọi người cũng không tránh được sự khó chịu trước thái độ im lặng của Ken. Nó khiến mọi thành viên thấy ngột ngạt và xa cách. Trước thái độ dửng dưng của cậu học sinh mới Hạo Kỳ thực sự nổi nóng, cậu tiến thẳng đến bàn Ken hét lớn:

- Tại sao không nói chuyện với tụi này. Cậu khinh thường tụi này hả?

Đáp lại sự tức giận của Kỳ và mọi người Ken vẫn chỉ im lặng, chúi đầu vào quyển sách trên bàn. Mặc dù giận dữ nhưng mọi người cũng không muốn gây sự trong lớp nên đành lảng lạng bỏ về bàn. Nhưng bản thân họ thì thấy vô cùng thất vọng.

Thấy mọi người đã trở về bàn, Hạ Băng mới tiến lại gần chỗ Ken giọng lí nhí:

- Chuyện lúc sáng bạn không sao chứ?

Mặc dù nhận lại là sự im lặng của Ken nhưng Băng vẫn không chịu thua, tiếp tục nói:

- Bạn không nói chắc là không sao rồi. Nhưng dù sao mình cũng xin lỗi vì đã bỏ đi lúc đó. Thành thật xin lỗi bạn.

Lời nói phát ra từ miệng của Băng vô cùng thành thật nhưng có vẻ nó không hề gì với Ken. Cảm giác như trái tim Ken làm bằng băng vĩnh cửu chẳng gì có thể lay chuyển được.

Mọi người về bàn rồi mà vẫn thấy Băng đứng đó một mình xin lỗi Ken thì cảm thấy vô cùng tức. Họ vô cùng thắc mắc tại sao Băng cứ phải hạ mình trước một cái tên không ra gì như vậy. Quỳnh Dao liền chạy lại, kéo tay Băng lùi về bàn. Mặc dù cố gắng gạt tay Dao ra nhưng cuối cùng Băng vẫn bị lôi tuột về bàn. Cùng lúc đó Thiên Di và Hạo Kỳ gập dứ tiền về bàn của Ken. Di cầm quyển sách Ken đang cầm trên tay ném thẳng xuống đất không nề mặt cậu mà hét lên:

- Cậu làm quá rồi đấy, mở miệng ra và nói chuyện với tụi này đi.

Lúc này nhìn Di cũng thật đáng sợ, ánh mắt đen sâu gập dứ nhìn thẳng vào Ken không chớp khiến cho các thành viên khác có phần nể sợ. Vậy mà cái người đang bị Di và Hạo Kỳ nói kia lại không hề tỏ một thái độ nào, vẫn đứng đung như đó là chuyện của người khác. Ken lại chậm rãi cầm quyển sách khác trên bàn lên đọc.

Lúc này máu nóng trên người Kỳ đã bắt đầu dâng lên, tính nóng này thường ngày bắt đầu bộc phát. Hạo Kỳ túm lấy cổ áo Ken lôi cậu đứng dậy, gằn giọng: “Cậu còn định im lặng đến bao giờ nữa. Chẳng lẽ cậu khinh thường đến mức không muốn nói chuyện với tụi này hả.” – Vừa nói Kỳ vừa túm chặt áo Ken khiến cổ áo cậu nhăn nhúm hết cả.

Bị người lạ động vào người là điều tối kỵ đối với Ken. Vậy mà Kỳ lại còn dám túm cả cổ áo cậu. Ken ngẩng đầu lên nhìn Hạo Kỳ đang bùng bùng lửa giận mà mặt không biểu lộ một chút cảm xúc nào. Chỉ có mắt là đang ánh lên những tia lạnh giá xuyên thấu cả người. Ken quét mắt, lạnh lùng nhìn cánh tay trên cổ áo mình sau đó chuyển hướng nhìn sang Hạo Kỳ. Bất gặp ánh mắt của Ken, Kỳ bất giác giật mình hơi buông lỏng cánh tay trên cổ Ken ra. Ánh mắt đỏ như thiêu đốt hết sức lực trên người Kỳ, khiến cho cậu có cảm giác hoang mang. Càng ngày ánh mắt đỏ càng sắc hơn, lạnh hơn, đỏ ngầu như máu. Không chịu nổi nữa, cuối cùng Kỳ đành bất lực buông tay khỏi cổ áo Ken. Mặc dù vậy Kỳ vẫn cảm thấy ánh mắt đỏ thật đáng sợ. Không chỉ Kỳ mà tất cả thành viên trong lớp nhìn thấy ánh mắt đỏ rực đó đều thấy lạnh cả sống lưng, họ đều cúi đầu nhằm tránh né cái nhìn của Ken.

Bỏ mặc sự kinh ngạc của mọi người, Ken lạnh lẽo bước ra khỏi lớp. Nhưng chưa kịp ra đến cửa thì giọng nói của Thiên Di khiến cậu hơi khựng lại:

- Ken, nếu như bây giờ cậu không xin lỗi mọi người mà bỏ đi thì đừng trách tụi này vô tình. – Giọng nói của Di có vẻ vẫn run run sau sự việc vừa rồi nhưng cô vẫn lấy lại bình tĩnh đề lên tiếng.

Nhưng vấn đề là lời nói đó không được tiếp nhận trong bộ não của Ken. Thấy thế, Di càng giận hơn, giọng cô đanh thép:

- Nếu bây giờ cậu bước đi thì lớp cá biệt này sẽ xem như không có sự tồn tại của cậu. Lớp cá biệt này sẽ chỉ có mười hai thành viên và cậu sẽ không bao giờ trở thành một phần của gia đình này.

Nghe câu nói chắc nịch của Di, Ken cũng không bộc lộ lấy một cảm xúc nào, vẫn dáo bước khỏi lớp. Ken không hề có ý quay lại, cứ vô định bước đi.....

Trước một loạt những hành động khinh thường của Ken, Di vô cùng tức giận. Ánh mắt cô trở nên u ám hơn, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm chỉ chờ chực bóp chết một ai đó. Sự gập dứ mặc dù rất muốn kìm nén nhưng không thể.....Nhìn thấy bàn ghế của Ken, cô không kìm được, hất tung tất cả lên khiến sách vở trên bàn bay la tả. Cả lớp đều tròn mắt kinh ngạc trước phản ứng dữ dội của Di. Mọi người biết chắc rằng Di đang rất giận dữ mới có hành động như vậy. Lúc này nhìn cô chẳng khác gì một ngọn lửa đang hùng hực cháy, sẵn sàng thiêu đốt tất cả những gì đến gần. Mặc dù hơi kinh ngạc trước hành động của Di nhưng mọi người đều cảm thấy hành động đó là đúng. Vì với mọi thành viên cá biệt thì sự im lặng của Ken chính là một sự xúc phạm không hề nhẹ đến lòng tự trọng của họ. Họ đã từng nghĩ có thể Ken sẽ là thành viên cuối cùng “cá biệt” dung nạp..... vậy mà Ken đã làm mọi người hoàn toàn thất vọng, thật không ngờ.....

Tất cả lại chìm vào một sự yên ắng đến kỳ lạ. Có lẽ họ đang suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra từ lúc Ken xuất hiện. Không gian lớp học lúc này chỉ còn lại tiếng của những động cơ máy, tiếng tic tắc của chiếc đồng hồ treo tường, tiếng những trang sách bị gió thổi loạt xoạt, đôi khi là tiếng thở dài của một ai đó.....Chính sự im lặng đến đáng sợ đó đã khiến giáo viên khi bước vào lớp cũng không tránh khỏi sự kinh ngạc. Một lớp học luôn luôn rộn rã tiếng nói cười vậy mà hôm nay lại chìm trong yên lặng đến không ngờ. Những khuôn mặt tươi vui mọi ngày nay lại là những bộ mặt chán nản, gập dứ....Mọi thứ biến đổi một cách chóng vánh khiến giáo viên cũng không kịp thích nghi, không biết nên vui hay nên buồn vì sự thay đổi đó nữa. Cô giáo nhìn một lượt khắp lớp như tìm kiếm một trò đùa nào đó của những cô cậu tinh nghịch nhưng không hề có, mọi thứ vẫn rất im lìm.....

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đổi mặt

Một không gian rộng lớn nhưng vắng lặng chỉ có tiếng gào thét của gió càng khiến con người trở nên cô độc hơn. Không gian ấy liệu ai có thể tồn tại

được khi mà càng ngày càng nhấn chìm con người vào hố sâu của sự cô đơn. Vậy mà ở đó vẫn luôn ẩn hiện một bóng hình lặng lẽ, âm thầm. Giữa sân thượng trường lộng gió, một bóng dáng đang lặng ngồi trên thành lan can, mắt hướng về phía xa xăm. Ken ngồi đó như một bức tượng của chốn thần tiên. Cậu không hề có một cử chỉ nào cho thấy là mình đang sống, ánh mắt vô hồn không định hướng, cả người thả lỏng trên thành lan can chỉ chờ chực rơi xuống phía dưới, mái tóc bị thổi bay trong làn gió mà không hề được giữ lại. Quả thực Ken ngồi đó không khác gì một bức họa tuyệt đẹp. Chỉ có điều, bức họa đó sẽ còn đẹp hơn nếu trên khóe môi kia hé nở một nụ cười.

Ken cứ ngồi đó lắng nghe tiếng thì thầm của gió, của chim, của cây. Cậu suy nghĩ về những chuyện xảy ra tại lớp học. Ken biết, những thành viên trong lớp đang rất ghét mình vì Ken mãi chỉ im lặng nhưng cậu cũng nín để tâm. Đơn giản vì Ken biết, cậu đến đây chỉ vì nhiệm vụ và khi mọi thứ kết thúc thì cậu sẽ lại ra đi. Ken sẽ ra đi bình lặng như cái cách mà cậu đã đến, chỉ có vậy mới không làm ai đau, tổn thương vì mình. Có thể mọi người nghĩ Ken ích kỉ, sống vì bản thân nhưng cũng không sao hết. Ken sẽ không phản đối, để tùy mọi người phán xét. Không chỉ vậy, Ken còn có cảm giác sợ hãi, lo lắng khi ở bên những người bạn mới này. Không phải Ken sợ họ mà Ken sợ mình sẽ làm nguy hiểm đến họ. Cuộc sống của cậu lúc nào cũng phải đối diện với nguy hiểm, vì vậy cậu không muốn mang những rắc rối đó đến cho mọi người. Ngay cả bản thân Ken còn chẳng thể hiểu nổi tại sao mình lại luôn gặp phải sự truy sát của một thế lực nào đó thì làm sao cậu dám để những người bạn kia đến gần. Một người đến với cuộc sống này chỉ vì mục đích trả thù như Ken thì lấy đâu ra tư cách để quen với những con người chân thật, hồn nhiên kia. Rồi đến một lúc nào đó họ biết Ken chỉ là con người hai mặt, khi sống cùng họ thì cười nói vui vẻ nhưng đằng sau lại mang bộ mặt của ác quỷ, lợi dụng họ để trả thù thì sẽ càng khiến họ hận cậu hơn. Chính vì thế mà Ken không muốn tiếp xúc nhiều với mọi người, muốn lẩn tránh tất cả. Nhưng có điều mà Ken mãi chẳng hiểu nổi: tại sao càng muốn tránh thì mọi thứ lại càng níu lấy cậu hơn. Cậu nhớ đến ánh mắt hi vọng của Băng, tia nhìn thất vọng của cả lớp mà thấy chột dạ. Phải chăng cậu đã sai lầm khi chọn cách chạy trốn. Có lẽ thời gian sẽ đem lại cho cậu đáp án chính xác nhất.

Ngồi trong lớp mà tâm trí Băng chẳng thể tập chung vào bài học được, nó cứ như lơ lửng ở chốn nào đó. Hết nhìn bảng, Băng lại ngó sang chỗ bàn của Di rồi lại quay sang chỗ sách vở bay lá tã của Ken. Một cảm giác có lỗi len lỏi trong nó. Băng cũng không thể hiểu nổi bản thân mình đang nghĩ gì, nhưng nó thấy thương cho Ken. Nhìn bóng dáng cô độc của cậu khi bước ra khỏi lớp trái tim Băng không tránh khỏi sự xót thương. Nhìn bóng dáng khuất sau cánh cửa nó thấy được sự chịu đựng, kim nén của Ken. Từng bước đi khập khiễng của Ken (mặc dù cậu đã cố gắng che đi) nhưng đều được thu vào tầm mắt của Băng.

Bỗng Băng mỉm cười tự chế nhạo bản thân sao lại đi lo chuyện bao đồng. Dù Ken bị làm sao thì cũng đâu liên quan đến mình mà nó phải lo chứ. Cậu ta bị như vậy cũng đúng thôi ai bảo không chịu lên tiếng với mọi người, cậu ta chẳng khác gì tên câm. Thà câm còn đỡ, đây biết nói nhưng không lên tiếng mới bị mọi người ghét đâu trách ai được. Băng lại lắc đầu phủ định những suy nghĩ vừa rồi. Chẳng phải mọi chuyện cũng là do nó sao. Nếu nó không đâm phải cậu buổi sáng thì cũng không phải đứng xin lỗi Ken để rồi dẫn đến chuyện cãi nhau. Đầu óc Băng lúc này gần như muốn nổ tung vì mọi suy nghĩ, nó thấy mọi thứ thật ngột ngạt. Cuối cùng không chịu được nữa, Băng liền đứng dậy xin phép ra ngoài. Không cần sự đồng ý của giáo viên đứng lớp thì Băng đã đứng dậy bước đi.

Đạo bước trong sân trường vắng lặng tâm trạng Băng ổn định hơn. Nhưng trong lòng nó lại dấy lên sự bất ổn, cảm giác lạc lõng lại bao trùm lấy Băng. Một mình đứng giữa sân trường rộng lớn Băng cảm thấy mình thật nhỏ bé, chẳng khác nào một hạt cát giữa sa mạc. Mà một hạt cát thì đâu có là gì, dù có tồn tại hay không thì cũng không ai để ý đến. Nhưng Băng biết nó may mắn hơn những hạt cát trên sa mạc kia rất nhiều bởi vì nó còn có người thân, có bạn bè và nó không hề đơn độc. Nó sống trong xã hội này là có ý nghĩa chứ không vô nghĩa như những hạt cát bé nhỏ đó. Băng mỉm cười cho những suy nghĩ của mình.

Đi khắp sân trường mà vẫn không tìm được chỗ trú ẩn tưởng, Băng đành bỏ sức leo lên sân thượng mong đổi gió. Nhưng Băng đâu ngờ vừa đặt chân đến cửa sân thượng nó đã được bắt gặp một cảnh có một không hai. Hai con người-hai thái cực hoàn toàn khác nhau đang hội tụ tại một nơi. Một người trầm lặng đến băng giá (Ken), còn một người thì nóng cuồng đến ngao mạn (Hàn Phong). Hai con người đó đang đối mặt với nhau trên sân thượng, chỉ có điều không khí không được vui vẻ như những người chiến hữu gặp nhau mà ngược lại vô cùng căng thẳng. Băng nhìn thấy được sự tức giận hiện rõ trên khuôn mặt hoàn hảo kia của Phong. Mỗi anh ta đang nín chặt lại, ánh mắt đầy phẫn nộ chiếu về phía Ken, bàn tay thì nắm chặt lấy cổ áo như muốn bóp nát Ken thành từng mảnh. Tình thế có vẻ ngạt thở, vậy mà Ken vẫn không hề có một biểu cảm gì cho thấy là cậu đang sợ hãi hay lo lắng cứ như mọi hành động của Phong không liên quan đến cậu. Mặc dù biết Ken là một con người vô cảm nhưng Băng không ngờ cậu lại vô cảm đến mức này, nguy hiểm đã cận kề mà vẫn không có ý tránh né. Cậu cứ đứng sừng sững ở đó như thách thức Phong tiến vào. Chính thái độ đó khiến cho người đối diện (Phong) vô cùng tức giận, anh ta nắm chặt bàn tay chuẩn bị hướng nắm đấm về chỗ Ken. Nhận thấy tình thế có vẻ không ổn, Băng nhanh chóng chạy lại chỗ hai người, đồng thời hét to:

- Dừng lại.

Thấy có kẻ không mời mà đến Phong hơi giật mình, thu lại nắm đấm nhìn sang chỗ phát ra tiếng nói. Biết kẻ không mời đó là ai Phong nhếch môi khinh bỉ, giọng châm biếm:

- Có định làm mỹ nhân cứu anh hùng hả?

Vừa nói Phong vừa cười nhìn Băng khiến nó rất khó chịu. Thấy Băng vẫn im lặng Phong nói tiếp:

- Tốt nhất là cô nên tránh ra để tôi giải quyết xong với hắn ta, tiếp theo là lượt cô nên không cần vội đâu.

Lúc này thì Băng đã không im lặng được nữa, nó tiến lại gần, kéo bàn tay đang nắm trên cổ áo Ken ra, lớn tiếng:

- Tôi không biết hai người có chuyện gì nhưng đây là trường học không nên đánh nhau.

Bị Băng kéo tay bắt ngờ nên tay nắm cổ áo của Ken bị buông lỏng ra. Tức giận trước hành động của nó, Phong lấy tay kia của mình kéo mạnh tay nó ra. Vốn sức con gái nên tay nó bị văng ra, kéo theo cả thân thể luống cuống tí ngã. Sau khi hất văng Băng ra, Phong lại định tiếp tục tấn công Ken. Đang

tiến lại gần Ken thì bỗng có vật gì đó đập mạnh vào đầu cậu. Nhìn lại hóa ra Băng đã nhặt được viên đá tiện tay ném thẳng vào đầu Phong. Phong quay sang ánh mắt tức giận nhìn Băng, cậu từ từ tiến lại gần chỗ nó. Khi đã ở sát bên Băng, Phong túm lấy cổ áo nó, gần giọng:

- Cô có biết mình vừa làm gì không?

Trước hành động bất ngờ của Phong khiến nó luống cuống không biết làm gì, chỉ cúi đầu im lặng. Thấy nó im lặng, Phong càng tức giận hơn, dùng tay nâng cằm nó lên nhìn thẳng vào mắt mình. Băng thực sự thấy hoang mang khi đối diện với ánh mắt đáng sợ của Phong, ánh mắt đó chứa đầy lửa giận như muốn thiêu cháy tất cả, nó lại cúi đầu xuống. Không để nó kịp cúi đầu Phong bóp lấy cổ Băng và đưa nó tiến sát ra phía lan can. Thấy vậy, Băng cố gắng vùng vẫy thoát khỏi bàn tay ấy nhưng lực từ tay Phong quá mạnh nên không được. Ánh mắt của Băng lúc này chỉ cố gắng nhìn về phía Ken cầu cứu, chỉ có Ken mới giúp nó được lúc này. Nhưng nhìn mãi cũng không thấy cậu cử động gì khiến nó hoảng loạn hơn. Nó biết Ken thờ ơ nhưng không đến nỗi là thấy chết mà không cứu chứ. Lực tay hằn ngay càng mạnh hơn khiến cho cổ nó đỏ bừng lên, nước mắt bỗng chảy ra vì đau. Lúc này nó chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết, để mặc số phận.....

Lúc Băng gần như tuyệt vọng thì có một bàn tay khác kéo nó lại. Mở mắt ra nhìn, nó vô cùng ngạc nhiên khi thấy Ken nắm chặt lấy bàn tay ở cổ nó của Phong. Bởi nó nghĩ cậu sẽ thấy chết mà không cứu chứ ai ngờ... Do chủ quan không để ý đến Ken nên bàn tay Phong nhanh chóng bị hất ra. Cùng lúc đó, cánh tay còn lại của Ken kéo Băng rời khỏi thành lan can. Do sức quá mạnh nên Băng nhanh chóng bị kéo sát lại người Ken. Khoảng cách của hai người lúc này rất gần khiến Băng hơi đỏ mặt, nó đành cúi đầu che đi khuôn mặt cũng như tránh ánh mắt lạnh lẽo đồ ngầu của cậu.

Bất ngờ bị cướp đi con mồi, thú dữ chắc chắn sẽ phản kháng, quyết liệt đấu tranh để giành lại. Phong cũng không phải ngoại lệ, chỉ trong chưa đầy năm giây mà cậu đã bị Ken cướp đi “miếng mồi” thì vô cùng tức giận. Ánh mắt Phong tối sầm lại, bàn tay nắm chặt thành nắm, cằm hằn nhìn Ken, giọng gầm gừ:

- Thả cô ta ra.

Nhưng thái độ của Ken vẫn chẳng khá hơn lúc mới gặp tí nào. Vẫn khuôn mặt lạnh băng, ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm. Chỉ có điều lúc này Ken không đứng yên để nghe Phong nói mà kéo tay Băng rời khỏi chỗ đó. Nhưng chưa kịp bước đi đã bị Phong kéo ngược lại. Lúc này tưởng chừng như đầu Phong có thể bốc khói vì giận giữ. Chưa một kẻ nào dám “bơ” Hàn Phong này, vậy mà hôm nay lại có một tên không thèm đáp trả lại một lời của cậu, đã vậy hằn còn không nhìn cậu lấy một lần khiến cho sĩ diện của Phong bị xúc phạm. Và đương nhiên Phong không thể tha cho kẻ đó. Hàn Phong gần giọng cảnh cáo Ken:

- Nếu bây giờ mày không thả cô ta ra và quỳ xuống xin lỗi tao thì đừng trách Hàn Phong này ác.

Lần này thì có vẻ Ken đã có chút xao động, cậu quay lại nhìn thẳng vào mắt Phong-ánh mắt của Ken băng giá nhìn khiến cho Phong có chút mất bình tĩnh. Tinh thần của Phong càng không ổn khi nghe giọng nói đầy hằn khí của Ken:

- Buông.

Chỉ một từ nhưng cũng khiến cho Phong run rẩy, âm khí từ lời nói của Ken dường như đã lấn mất lí trí của Phong. Đang trong trạng thái mơ hồ thì có tiếng điện thoại vang lên. Nhờ có tiếng chuông đó mà Phong mới ổn định trở lại. Hàn Phong nắm chặt tay, chuẩn bị nắm nắm hăm hăm về Ken. Nhưng nắm nắm đã khựng lại giữa chừng khi tiếng chuông điện thoại cứ liên tục kêu. Tức giận vì hỏng chuyện nhưng Phong vẫn lờ mờ máy ra, nhìn thấy tên người gọi đến thì sắc mặt cậu thay đổi hẳn, có chút gì đó nhẹ nhàng hơn. Phong quay sang nhìn Ken và Băng cảnh cáo:

- Chuyện này chưa kết thúc đâu. Tao sẽ khiến hai đứa mày phải hối hận vì đã giám đối đầu với Hàn Gia Phong này. –Nói xong thì hằn ta cũng bỏ đi luôn.

Khi bóng Phong đã khuất Băng mới dám ngẩng đầu lên nhìn, nó bắt gặp một trạng thái khác trong mắt Ken. Không phải ánh mắt đồ ngầu tức giận như máu, cũng không phải ánh mắt vô hồn mà là ánh mắt trầm buồn sâu thẳm. Nó thấy ở đó có sự tổn thương, một nỗi đau nào đó mà Ken đang cố che giấu đi. Bỗng Ken nhìn nó, bốn mắt gặp nhau khiến tim nó có chút xao động. Nhưng nó thích cái cảm giác nhìn thẳng như vậy. Nhìn đối diện như vậy mới thấy hết được khuôn mặt hoàn hảo của Ken. Băng cứ nhìn chăm chăm như bị hút hồn vào khuôn mặt ấy. Chỉ đến khi Ken buông tay ra thì Băng mới giật mình xất hổ, cúi gầm xuống che đi khuôn mặt đang ửng đỏ. Còn chưa kịp nói gì thì Băng đã thấy Ken bỏ đi. Mặc dù rất muốn lên tiếng gọi cậu lại nhưng nó thấy mình không có lí do gì cả nên đành im lặng, chỉ biết nhìn theo bóng Ken khuất dần.

Khi Ken vừa bước xuống cầu thang cũng là lúc một bóng người khác đi lên. Hai con người đi lướt qua nhau như đối phương là không tồn tại. Và rồi sẽ lại có những điều thú vị khác xảy đến. Hai con người đó sẽ chẳng thể tỏ ra không biết nhau nữa

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Nhằm lần

Đã hết giờ học mà vẫn không thấy Băng quay lại, Thiên Ân có chút lo lắng. Thiên Ân tìm khắp nơi kể cả phòng y tế nhưng vẫn không thấy Băng đâu.

Một cảm sợ hãi, mất mát xâm chiếm lấy Ân. Không biết từ bao giờ Ân lại có cảm giác đó, cảm giác Hạ Băng là người con gái quan trọng của cậu. Mặc dù chỉ mới quen biết nhưng Ân thích tính cách nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần mạnh mẽ của Băng. Ân chẳng thể nào quên được ánh mắt buồn thẳm khi cậu muốn làm bạn với Băng và càng không thể quên được nụ cười hạnh phúc của Băng khi có những người bạn mới... Đường như tất cả những gì thuộc về Băng cậu thể chẳng thể quên được. Chính vì thế mà giờ đây cậu đang phát hoảng lên khi không tìm thấy Băng. Ân chạy khắp nơi mong tìm thấy bóng dáng quen thuộc nhưng tất cả đều là con số không. Trong lúc sắp rơi vào trạng thái tuyệt vọng thì Ân nhớ đến sân thượng trường, cậu chạy một mạch lên trên ấy. Chạy gần đến nơi thì Ân bắt gặp Ken đi xuống, một cảm giác khó chịu, bất an xâm chiếm Ân. Nếu như Băng có trên đó thì liệu Ken có làm gì cô ấy không... Những suy nghĩ về Băng cứ lần lần quấn trong đầu Ân mãi.

Bước đến sân thượng Thiên Ân đã thấy an tâm hơn phần nào khi thấy Băng không bị sao cả. Nhưng có điều Ân thấy hơi lạ khi Băng cứ chăm chú vào một vật gì đó trên tay mà không hề hay biết cậu đã đến bên từ lúc nào. Tò mò về vật Băng đang xem, Ân tiến gần lại cúi đầu nhìn vật nhỏ trên tay nó. Trên tay Băng lúc này là một chiếc vòng cổ nhưng nó không hề giống với bất kì chiếc vòng nào trên thế giới này. Sợi dây vòng được làm bằng bạc, mặt đá là hình giọt nước mắt pha lê trong suốt. Nhưng điều đặc biệt nhất của chiếc vòng đó chính là hình bóng ẩn hiện bên trong mặt đá pha lê. Đó là hình ảnh của một người phụ nữ nào đó, vô cùng xinh đẹp, hút hồn. Lúc này thì Ân cũng như Băng đã bị chiếc vòng lôi cuốn, cả hai chăm chú nhìn vào hình ảnh thấp thoáng trong chiếc vòng. Mãi một lúc sau, Hạ Băng mới phát hiện ra đã có người lạ ở bên cạnh, đang định hỏi người đó là ai thì Băng bắt gặp khuôn mặt quen thuộc của Ân liền hỏi:

- Sao cậu lại ở đây?

Nghe giọng nói của Băng, Ân mới sực tỉnh lại nói:

- Mình đi tìm cậu, lên đây thấy cậu đang chăm chú nhìn gì đó nên tò mò lại xem. Không ngờ.....

Không để Ân nói hết câu nó đã lên tiếng:

- Mình không sao, chỉ là lên đây hít thở không khí thôi.” –Băng mỉm cười đáp lại.

Thấy Băng trả lời vậy, Ân không cố dò hỏi nữa, chuyển chủ đề sang chiếc vòng:

- Chiếc vòng của Băng à? Nó đẹp thật.

Băng nhìn chiếc vòng, mỉm cười:

- Người phụ nữ trong chiếc vòng đó quả là tuyệt sắc giai nhân.

Nghe câu nói của Băng, Ân thấy hơi khó hiểu, nhìn sâu vào ánh mắt của Băng dò xét. Nhưng cũng như Thiên Ân lúc mới nhìn vào chiếc vòng đó, ánh mắt của Băng hàm chứa đầy sự hiếu kì và tò mò.

Không khí yên lặng bỗng dừng bị cắt đứt bởi tiếng nói của một người lạ mặt:

- Đưa tôi chiếc vòng đó.

Nghe có giọng nói cả hai ngẩng đầu lên nhìn. Trước mặt họ là một thằng con trai trông khá bụi bặm với quần jean đen kết hợp với áo sơ mi đồng phục được tái thiết kế bằng những hình vẽ độc đáo. Băng nhìn cậu con trai thẩm đoán chắc cũng tầm tuổi của mình. Đang định lên tiếng hỏi thì giọng nói khó chịu của người kia đã vang lên:

- Tôi nói đưa chiếc vòng cho tôi, không nghe thấy hả? –Vừa nói cậu ta vừa tiến lại gần Băng đưa tay định giật chiếc vòng nhưng nó nhanh chóng lùi lại, đưa chiếc vòng ra xa.

Trước thái độ chống đối của Băng, cậu học sinh kia bắt đầu tức giận:

- Trả chiếc vòng ngay nếu không đừng trách...- Giọng nói của cậu bạn gay gắt hơn, đầy mùi ám khí.

Thấy cậu ta có vẻ tức giận Băng hơi run nhưng nó vẫn ngoan cố nắm chặt chiếc vòng trong tay. Nó suy nghĩ đơn giản rằng chắc cậu ta thấy chiếc vòng này đẹp nên mới có ý định cướp đoạt nên nhất quyết không đưa.

Thấy không khí có vẻ đang căng lên, Thiên Ân đành lên tiếng hỏi:

- Chiếc vòng này là của cậu sao?

Người kia nhanh chóng đáp mà không cần suy nghĩ:

- Không!

Băng và Ân hơi choáng trước câu trả lời ngắn gọn và có phần khẳng khái của cậu ta. Mồm thì nói là không vậy mà lại đang hoang đàng cướp chiếc vòng trên tay nó, hẳn ta là dạng người gì vậy(Băng nghĩ). Trước thái độ có phần cực càn của người đối diện, Băng càng nắm chặt chiếc vòng hơn, ánh mắt bất bình nhìn cậu con trai. Băng lớn tiếng:

- Nếu không phải đồ của cậu thì bọn tôi cũng không phải trả lại.- Vừa nói nó vừa kéo tay Thiên Ân định quay đi.

Nhưng chưa kịp quay người, tay nó đã bị người con trai kia kéo mạnh lại khiến Băng loạng choạng xuýt ngã. Dường như sự nhẫn nhịn của người con trai đó đã đến giới hạn chỉ chờ chực bùng phát. Cộng thêm thái độ chống đối của Hạ Băng càng khiến cậu ta thêm tức giận, ánh mắt hằm hằm sát khí chiếu thẳng vào chiếc vòng. Không kịp để hai người có thêm phản ứng gì, cậu ta nhanh chóng cướp lấy chiếc vòng trên tay Băng rồi quay lưng bỏ đi. Sự việc diễn ra nhanh đến mức chóng mặt, Băng còn chưa nhận thức được hết sự việc thì chiếc vòng đã không còn trên tay nó.

Khá bất ngờ trước hành động “cướp” trắng trợn của người con trai lạ mặt nhưng Thiên Ân dường như đã quen với nó nên nhanh chóng túm tay kẻ đó kéo lại. Do không kịp phòng bị nên cậu con trai bị kéo lại, mặt đối mặt với Ân. Khoảnh khắc ấy nhanh chóng bị chấm dứt khi giọng nói của người con trai vang lên:

- Là vòng của Hàn Gia Phong.

Nghe thấy cái tên ấy, bất giác Băng kéo tay Ân ra khỏi cậu ta. Khi cánh tay của Thiên Ân vừa rời khỏi, cậu bạn kia nhanh chóng dời đi. Bóng cậu khuất dần sau cánh cửa sân thượng. Lúc này Ân mới lên tiếng hỏi:

- Tại sao lại để cậu ta đi?

Hạ Băng dường như vẫn đang mãi chìm vào những suy nghĩ của riêng mình nên không để ý đến câu hỏi của Ân. Nó đang đặt câu hỏi rằng liệu chiếc vòng đó có phải là của Phong thật không? Đúng là lúc đó là cậu ta có ở đây nhưng điều đó cũng đâu có thể khẳng định đó là vòng của cậu ta. Thấy Băng cứ liên tục nhíu mày suy nghĩ gì đó, Ân liền kéo tay nó. Chợt thoát khỏi những suy nghĩ ấy, Băng lên tiếng:

- Hàn Gia Phong vừa ở đây. Chắc đó là chiếc vòng của cậu ta.

Thấy nó nói vậy, cậu cũng không thắc mắc gì nữa, mà chỉ lên tiếng nhắc nhở nó là cả lớp hẹn gặp ở quán nước. Nghe thế, nó nhanh chóng cùng Ân rời khỏi sân thượng tiến về phía cả lớp tụ họp.

Khuôn mặt ấy nhợt nhạt, trắng bệch khiến cho người khác nhìn vào cũng cảm thấy thương xót. Một khuôn mặt phúc hậu vậy mà giờ đây nó trở nên thiếu sức sống hơn bao giờ hết. Dường như thời gian đã khiến cho con người thay đổi quá nhiều, vẻ đẹp long lanh một thời dường như đã bị những sóng gió cuộc đời xóa mất, giờ chỉ còn lại vẻ mệt mỏi. Có lẽ sẽ chẳng ai có thể tin được rằng trước mặt họ chính là hoa khôi một thời của thành phố. Chỉ còn nụ cười phảng phất trên môi kia là không thay đổi, nó vẫn cuốn hút đến lạ thường.

Phong cứ đứng đó, lặng nhìn người phụ nữ nằm trên giường bệnh kia. Cảm xúc cứ thế trào dâng trong lòng, một cảm giác sợ hãi xen lẫn sự vui mừng. Đã ba năm rồi, ba năm chờ đợi trong mòn mỏi, ba năm ấy dường như đã lấy hết đi hi vọng của cậu. Cậu chẳng thể tin vào cái được gọi là phép màu nữa, nếu có thì chắc phép màu cũng chẳng xảy đến với cậu. Mặc dù vậy Hàn Phong vẫn luôn cảm thấy thật hạnh phúc vì bà luôn bên cạnh cậu, bà sẽ không thể rời xa cậu nữa. Cậu từ từ tiến vào gần giường bệnh, ánh mắt hiền hòa nhìn khuôn mặt của mẹ. Từ từ đưa cánh tay lên khuôn mặt bà, cảm nhận từng hơi thở yếu ớt, cảm nhận hơi ấm tình thương mà cậu hằng ao ước suốt bao năm. Đã bao lâu rồi cậu không có được cảm giác gần gũi, thân thuộc này. Một chút thanh thản, vui sướng trào dâng trong lòng. Phong cúi xuống gần hơn, nhìn thẳng vào khuôn mặt phúc hậu kia, giọng thì thầm:

- Con sẽ chờ mẹ, vì vậy hãy mau tỉnh dậy nhé!

Nói xong cậu ngồi thẳng dậy, tiến đến cửa sổ gần đó đứng tựa người vào, hít thở không khí của gió trời. Ánh mắt trầm buồn nhìn về phía người mẹ đang nằm trên giường bệnh, sâu trong đôi mắt đó dường như bắt gặp được khát vọng mãnh liệt nào đó. Mặc dù rất ghét không khí tĩnh mịch của bệnh viện, cũng như màu trắng bi thương đầy giả tạo nơi đây, nhưng chỉ có ở đây Phong mới được sống thật với chính mình. Dù chỉ là vài phút ngắn ngủi, nhưng chỉ có nơi này cậu mới bộc lộ vẻ yếu đuối của một nười con ngóng chờ mẹ. Đơn giản vì nơi đây có sự hiện hữu của mẹ cậu-người mà cậu yêu thương và kính trọng nhất. Chuông điện thoại bất chợt kêu, cậu mở máy ra nghe rồi nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Khi cánh cửa phòng bệnh vừa khép lại cũng là lúc giọt lệ trên mắt ai kia khẽ tuôn rơi. Ánh mắt bất lực của bà Hàn hướng về phía bóng con trai vừa khuất. Dường như những nhớ thương con đã khiến bà không kiềm nổi lòng làm cho những giọt nước mắt nóng hổi cứ chảy dài trên má. Bà cố gắng mở to đôi mắt để nhìn theo bóng dáng con trai, để khắc sâu hình ảnh đó nhưng dường như mọi thứ đã bị nhòa đi bởi nước mắt. Chỉ nghe những tiếng nấc nhẹ như cố gắng kìm nén của bà, cánh tay cố gắng vron ra như để nắm lấy nhưng lại bất lực rơi xuống. Cuối cùng bà đành nhắm mắt lại mong cho nước mắt chảy ngược vào trong. Đâu đó còn văng lại giọng nói đầy bi thương nhưng tràn ngập sự dịu dàng: “Gia Phong, mẹ xin lỗi!”

Không còn ánh mắt buồn man mác khi ở trong phòng bệnh nữa mà thay vào đó là ánh mắt lạnh lùng thờng ngày. Phong đứng lặng giữa khuôn viên bệnh viện lộng gió. Giữa không gian cao rộng ấy, bóng dáng của Phong thật nhỏ bé và cô độc. Cảm tưởng như nó thật mỏng manh cần một vòng tay bao bọc che chở. Không gian im ắng ấy bị cắt đứt bởi giọng nói của một chàng trai:

- Em đã tìm thấy chiếc vòng đó. –Vừa nói Tuấn Kiệt vừa cầm chiếc vòng đưa cho Phong.

Hàn Phong đưa tay đón lấy chiếc vòng, ánh mắt thoáng chút sững sờ. Phong cũng bị hình ảnh người phụ nữ kia thu hút, nó khiến cậu không thể thoát ra. Thấy ánh mắt đó của Phong, Kiệt lên tiếng:

- Có chuyện gì sao anh?

Nghe có tiếng nói, Phong mới chợt tỉnh ngẩng đầu nhìn Kiệt. Ánh mắt cậu trở nên băng giá hơn, giọng điệu đầy nộ khí:

- Không phải chiếc vòng này.

Chỉ nghe đến đây, sắc mặt Tuấn Kiệt thay đổi hẳn, có chút hoảng sợ. Hai tay Kiệt nắm chặt lại tránh cảm giác run rẩy. Mặc dù vậy vẫn không tránh được cảm giác nguy hiểm đang kề bên. Biết điều, Tuấn Kiệt liền kể hết đầu đuôi câu chuyện ở sân thượng cho Phong nghe. Kể xong, Kiệt mới đáng thờ phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên nhìn cậu chủ. Nhưng vẻ mặt của Phong làm cậu chột dạ, ánh mắt của Phong ẩn chứa âm mưu nào đó. Đặc biệt nụ cười nửa miệng như hàm chứa điều gì đó rất nguy hiểm. Hàn Phong không lên tiếng mà chỉ cầm chiếc vòng lên cao, ngắm nhìn nó. Thấy vậy, Kiệt hiểu ý liền lặng lẽ rút lui. Lúc này chỉ còn lại mình Phong với không gian rộng lớn. Nhưng không còn đáng về cô độc mà thay vào đó là vẻ cao ngạo, thâm độc ẩn chứa. Nó như báo hiệu cho những giông tố sắp bắt đầu....

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Mặt trái

Không gian nơi đây im ắng đến lạ thường, không có những tiếng nô đùa, tiếng cãi vã nhau inh ỏi như mọi khi. Thay vào đó là những khuôn mặt căng thẳng, tràn đầy nỗ lực khiến cho nó càng trở nên căng như dây đàn. Bước vào quán nước, Hạ Băng và Thiên Ân nhanh chóng cảm nhận được không khí ngột ngạt đó, không dám lên tiếng mà chỉ tìm một góc trống ngồi xuống. Băng đảo mắt nhìn quanh, tìm kiếm phản ứng của mọi người nhưng tất cả vẫn rất tĩnh lặng. Thiên Di thì nửa nằm, nửa ngồi trên chiếc ghế tựa, hai mắt nhắm nghiền như suy nghĩ gì đó. Còn Hạo Kỳ thì vô thức lẩm nhẩm gì đó trong miệng, những người khác gần như chung một trạng thái. Người thì lơ đãng nhìn xa xăm không hướng, người thì chìm vào mộng tưởng hay thường thức một gia điệu nào đó bên tai nghe. Trước cái không khí này, cả Băng và Ân đều cảm thấy có phần bất ổn, dường như sắp có cái gì đó bùng nổ.

Tĩnh lặng như thế được khoảng năm phút thì mọi người bắt đầu mở mắt ra, mở đầu là tiếng nói trầm ổn của Quỳnh Dao:

- Mọi người đều đã đến đủ.

Lam vừa dứt lời thì Thiên Di cũng ngồi thẳng dậy, đưa mắt nhìn mọi người xung quanh. Băng có thể nhìn thấy được trong mắt Di một sự tức giận chỉ chờ bộc phát. Ngay sau lời nói của Lam, Hạo Kỳ liền đứng bật dậy, rút headphone nhìn tất cả một lượt rồi mới lên tiếng:

- Mọi người đều đã chứng kiến hành động của Ken hôm nay, tôi muốn biết ý kiến của mọi người.

Hạo Kỳ vừa dứt lời, không khí bắt đầu thay đổi, những lời bàn tán bắt đầu xôn xao. Chứng kiến cảnh này, Băng có phần mù mờ chưa hiểu rõ lí do tại sao mọi người lại ở đây và tại sao lại nói đến Ken. Đúng lúc đó, Quỳnh Dao tiến lại gần nó, giảng giải cho nó rõ mọi chuyện, mọi người có mặt ở đây là để họp lớp, tìm cách xử lí cậu bạn mới Ken không biết phép tắc kia.

Sau khi nghe Dao giảng giải, Hạ Băng gật gù hiểu chuyện. Nhưng ngay lập tức nó giật mình, mở to mắt nhìn Quỳnh Dao và mọi người. “Không lẽ mọi người định hội đồng Ken sao?”- Băng thầm nghĩ. Hơi bất an trước ý nghĩ của mình, nó đành lên tiếng trước:

- Thực ra Ken không hẳn là người xấu đâu.- Vừa nói nó vừa đưa mắt nhìn mọi người. Dường như lời nói vừa phát ra giống như một thanh nam châm hút sắt, kéo hết sự chú ý của các thành viên trong lớp về phía mình. Hơi khó chịu trước ánh mắt chăm chăm của mọi người, nó tiếp lời. – Chắc là tại Ken không thích giao tiếp thôi, với lại chuyện hồi sáng cũng là do mình gây nên,....

Băng chưa kịp nói hết câu thì đã giật nảy mình vì tiếng đập cái “Rầm” của Hạo Kỳ. Băng hơi hoảng loạn, đưa mắt lo lắng nhìn Hạo Kỳ. Nó thấy rõ khuôn mặt đầy lộ khí của cậu ta, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm đang tiến lại gần nó. Băng dường như hóa đá trước hành động của người bạn học, cứ đứng như vậy cho đến khi mặt đối mặt với Hạo Kỳ. Nhưng cậu ta không làm gì Băng cả, chỉ đưa ánh mắt dò xét nó từ trên xuống dưới sau đó cất giọng trầm trầm:

- Cậu có quan hệ gì với hắn ta ? Sao lại bênh vực tên đó?

Nghe câu hỏi của Kỳ, Băng lác đầu phản đối, giọng cương quyết:

- Tổ mới gặp lần đầu. Chỉ là thấy Ken hơi cô độc nên mới....-Không để nó nói hết câu, Thiên Di đã chen vào – Thương hại cậu ta. -Giọng nói của Di không thấp không cao nhưng thấy rõ ý mỉa mai trong đó.

Nhưng có điều Băng thấy điều cô bạn nói quả thực không sai. Băng chẳng có lí do gì để bênh vực cậu ta cả ngoài sự thương hại khi thấy cậu ta một mình, phải chăng đó là sự xót thương khi thấy một người chịu cảnh giống mình trước đây nên Băng mới vậy. Ngay sau đó Băng gật đầu thay cho sự đồng ý với câu nói của Di. Thấy thế Thiên Di mỉm cười, tiến lại gần nó, giọng có phần nhẹ nhàng hơn:

- Cậu sống quá đơn giản rồi Băng à. Có những kẻ không như bề ngoài của mình đâu. Cậu chưa trải qua góc khuất của cuộc sống này nên mới dễ tin người như vậy, còn bọn này thì đã thấy nhiều kẻ như thế rồi. Tất cả chỉ là giả tạo thôi.

Nói xong Di đặt tay lên vai Băng vỗ vỗ như chiều thông cảm cho nó. Nghe lời nói ấy của Di, nó bất giác chột dạ. Phải chăng là nó đã quá ngây thơ, dễ dàng tin người. Băng cứ thế mãi mê chìm vào những lời nói của Di mà không hay những bạn khác nói gì. Trong đầu nó bây giờ chỉ có những câu nói của

Thiên Di, nó khiến cho đầu óc Băng quay vòng không thể kiểm soát nổi.

Thấy nó đã ngồi ngáy ra, Thiên Di mới đi ra giữa chỗ người tập chung, giọng nói không gay gắt nhưng đầy cương quyết:

- Thiên Di tôi xin tuyên bố, từ nay Ken chính thức là “người ngoài” của lớp cá biệt. Cậu ta không thể tồn tại bên cạnh chúng ta.- Di hơi ngắt lại lời nói một chút, đưa mắt quan sát sắc mặt mọi người, sau đó mới tiếp- Mọi người có ý kiến gì không?

Nghe Di hỏi, tất cả các thành viên còn lại đều hô to: “Đồng ý.”. Trong đó duy chỉ có Băng không rõ Di vừa hỏi gì, nhưng nghe thấy đa số đều hô như thế nên nó cũng hô theo. Thấy tất cả mọi người đều đồng ý Di mỉm cười rạng rỡ, sau đó cô ấy triển khai thêm một số vấn đề gì đó mà Băng không thể cho vào đầu. Chỉ biết rằng sau khoảng 15 phút ngồi đó, tất cả đều giải tán ra về. Nó còn chẳng hiểu bằng cách nào mà mình đã đi bên cạnh Quỳnh Dao và cô nàng đang huyền thuyên đủ thứ chuyện trên trời dưới bể. Không muốn để Dao thất vọng nên nó vẫn mỉm cười như đang nghe cô bạn kể chuyện, còn trong đầu thì lại đang miên man với câu chuyện của Ken.

Giữa không gian ngập tràn ánh sáng, bóng dáng của thiên thần như càng được tô đậm hơn. Đôi cánh trắng càng khiến cho họ thêm thanh thoát, cao quý. Đôi cánh ấy dần dần khép lại để lại không gian lồng gió bao bọc lấy hai thân thể. Cả hai đều tỏa ra những tia sáng khiến cho người ngoài nhìn vào phải kính nể. Không gian giữa họ im ắng đến lạ kì, chỉ cho đến khi có tiếng nói cất lên mọi thứ mới thật sự giải phóng:

- Mọi thứ đang rắc rối hơn rồi. –Người đàn ông cất giọng trầm trầm, ánh mắt không thoát khỏi sự lo lắng mơ hồ.

Đối diện với ông là người con trai trẻ hơn, ánh mắt cậu không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ thấy được sự mông lung nào đó rất khó nói. Thiên Ân nhìn lướt qua khuôn mặt của cha, ông dường như đang ngày càng yếu đi. Khuôn mặt đã xuất hiện nhiều hơn những nếp nhăn, ánh mắt cũng dần thấm sự mệt mỏi. Chỉ có phong thái của ông là vẫn như xưa, không có sự bỗng bột nóng vội mà chỉ là sự điềm tĩnh đến lạ thường. Dù là trong bất cứ hoàn cảnh nào thì ông vẫn có thể bình tĩnh. Cũng biết trước được tình hình, Thiên Ân cũng không thắc mắc gì mà nói luôn:

- Dường như bọn chúng đang có kế hoạch gì đó. Số lượng những tên quỷ xuất hiện ngày một nhiều hơn đang trở thành mối nguy hiểm cho con người.

Không đáp lời của con trai, ông Hoàng chỉ âm thầm ngồi suy nghĩ gì đó. Ánh mắt của ông hướng về một nơi nào đó xa xăm, không định hình. Không gian cứ thế chìm vào sự im lặng đáng sợ, chỉ còn lại những tiếng gió gào thét. Những cơn gió thổi mạnh vào da thịt tạo nên cảm giác tê dại nhưng chỉ là thoáng qua. Gió, ánh sáng và sự im lặng đã tạo nên một không gian mơ hồ, tưởng chừng như ảo ảnh. Mỗi một lúc sau, ông Hoàng mới tiếp lời:

- Có vẻ thế giới đó sắp có sự đảo lộn. ... Ông có tình dừng lại để suy nghĩ sau đó mới nói tiếp- Có một sức mạnh bí ẩn nào đó đã xuất hiện. Vì vậy con hãy nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ đi.

Nói xong ông lại chìm vào khoảng trống của mình. Ông im lặng ngồi đó, nghĩ về một bóng hình mờ ảo. Ông cảm thấy có cái gì đó đang hiện hữu quanh đây, rất quen thuộc nhưng cũng rất mơ hồ. Phải chăng vì quá lưu luyến nên mới có cảm giác như thế. Người con gái ấy, người con gái mà ông từng hết mực yêu thương, quý trọng đã hoàn toàn biến mất chỉ vì một phút mù quáng. Ông đã từng rất hận bản thân tại sao lại hành động như thế, khiến cho rất nhiều người phải tổn thương. Bất giác ông tự bật cười chính mình, cười vì sự giả tạo ngu ngốc của bản thân.

Nhìn hình dáng của ông đang chìm dần vào suy nghĩ, Thiên Ân lặng lẽ quay đi. Cậu chỉ cúi đầu thay cho lời chào mà không lên tiếng. Bóng Ân vừa khuất không gian nơi đây lại trở về sự yên ả vốn có của nó. Ông Hoàng ngồi tựa người vào gốc cây, nhìn xuống cánh đồng hoa hướng dương bên dưới. Nơi đây đã từng có rất nhiều kỉ ức tươi đẹp của ông. Nơi ông ngồi là đỉnh đồi, có thể nhìn thấu không gian bên dưới. Ông như chìm đắm vào sự đung đưa của hoa hướng dương dưới gió trời. Nhìn những cây hoa hướng dương kiêu hãnh giữa đất trời, đang vươn mình lại càng khiến cho ông thêm nhung nhớ. Người con gái ấy cũng như bông hướng dương kia, kiêu hãnh dang rộng cánh tay đón ánh nắng mặt trời. Bất chợt ông hơi dừng lại ở giữa cánh đồng, có một bóng người vừa lướt qua. Dù chỉ là rất nhanh nhưng với khả năng của mình ông có thể chắc chắn đó thực sự là bóng người. Nhưng có điều bóng hình ấy có chút gì đó rất quen thuộc nhưng cũng vô cùng xa cách. Ông đưa ánh mắt ra xa hơn, cố gắng tìm kiếm thân ảnh kia nhưng không có, dường như nó đã bốc hơi và chưa từng tồn tại. Ông chỉ còn biết thờ dài bất lực, có lẽ do đã quá nhớ nhung nên mới xuất hiện ảo giác đó thôi. Sau đó ông cũng không suy nghĩ gì nữa mà chỉ nhắm mắt, tựa đầu vào gốc cây to lớn kia để cảm nhận không khí mát lành nơi này.

Trời đã về chiều, dòng người cũng tấp nập hơn để trở về nhà bên cạnh những người thân yêu của mình. Duy chỉ có một người vẫn chậm chậm bước đi để mặc những cơn gió xô đẩy, dần chìm vào bóng tối. Ken lặng bước trên con đường dài, cậu bước đi nhẹ nhàng như lướt trên mặt đất. Cậu đi qua hết con đường này đến con đường khác như không có điểm dừng. Và chỉ đến khi trời đã tối hẳn thì Ken mới dừng chân lại bên một cánh rừng. Cậu không chần chừ mà bước tiếp về phía cánh rừng, sau đó Ken dừng lại bên cạnh một ngôi nhà nhỏ tọa lạc trong khu rừng ấy. Căn nhà ấy thật nhỏ so với cánh rừng bạt ngạt kia, nhưng nó lại toát ra hàn khí, bí ẩn hơn cả cánh rừng đó. Ken mở cánh cổng được làm bằng tre để bước vào nhà. Cả căn nhà được bao phủ bởi một thảm cỏ xanh rì nhưng đã bị bóng tối che khuất; bên trái căn nhà là một hồ nước nhân tạo nhỏ với những thác đá “muôn hình vạn trạng” được đặt một cách ngẫu hứng trong hồ; bên phải có một bộ bàn ghế bằng đá được đặt dưới một cây to, tỏa những tán lá tỏa xòa xuống mặt bàn, như ôm trọn bộ bàn ghế vào trong lòng. Ken bước lên những bậc đá rồi tiến về phía căn nhà. Cả không gian nơi đây tĩnh mịch đến kì lạ càng khiến cho mọi thứ thêm phần bí ẩn. Cánh cửa mở ra là một không gian trống rỗng, lạnh lẽo. Cả gian khách ngoài bộ bàn ghế ra thì không có gì khác. Có điều đặc biệt là gian khách này nối liền với gian bếp. Nhưng phòng bếp có vẻ cũng không khác gì phòng khách. Ngoài những dụng cụ cần thiết cho nấu ăn thì không có gì khác. Chỉ có điều những dụng cụ bếp này dường như chưa từng được sử dụng bởi nó đã có một lớp bụi trắng bám vào. Cả hai căn phòng này đều tạo cho người nhìn cái cảm giác đơn điệu nhưng cũng không kém phần lạnh lẽo bởi màu sơn trắng. Ken không dừng bước ở phòng khách mà nhanh chóng quay về căn phòng của mình. Vẫn là sự im ắng của không gian, Ken tiến về phía cánh cửa sổ mở, ngồi lên thành cửa, đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn xa xăm.

Đổi lập với không gian im ắng nơi thành phố lúc nên đèn, nơi đây ngoài bóng tối choáng ngợp chỉ còn đọng lại tiếng va đập leng keng của các thanh kim loại. Những tiếng hét chói tai cùng với máu tươi tạo nên khung cảnh hỗn loạn, rùng rợn đến gai người. Chỉ thấy loáng thoáng những bóng người cùng với những thanh kiếm, mã tấu, côn, tuýp,... chém vào nhau. Tất cả cảnh tượng ấy được diễn ra trong một nhà kho cũ nằm ở ngoại thành, bao quanh bốn phía là cánh đồng lau rộng mênh mông.

Một lúc sau, hai bóng người từ nhà kho bước ra. Một nam, một nữ sánh bước bên nhau không khác gì một đôi tiên đồng ngọc nữ. Chỉ có điều lúc này nhìn họ giống những kẻ sát thủ máu lạnh hơn. Người con gái với bộ quần áo đen bó sát người, đôi bốt cao đến đầu gối cộng với mái tóc dài xõa ngang lưng để mặc những cơn gió lùa qua, trên tay còn nguyên cây tuýp sắt dính máu khiến cô càng thêm lạnh lẽo. Chàng trai thì có phần đổi lập với cô gái. Nhìn dáng vẻ có phần thư sinh cùng với áo sơ mi trắng của cậu, chẳng giống một kẻ vừa trải qua trận chiến sinh tử. Nhưng điểm nhấn ở cậu cũng chính là chiếc áo đó, bình thường thì trắng không tì vết nhưng hiện tại nó đã loang lổ những vết máu, cùng với cây côn vấp vèo trên tay thì nhìn cậu hoàn toàn giống một ác quỷ. Mặc dù vừa trải qua một trận chiến nhưng dường như cả hai không có chút gì hoảng sợ hay lo lắng. Trên khóe môi vẫn nở nụ cười thỏa mãn, thích thú. Ánh mắt lóe lên tia khinh thường hướng về phía nhà kho. Tiếng nói của Hạo Kỳ vang lên phá tan không gian im ắng:

- Ôn chứ?

Như nghe được câu hỏi thừa, cô gái kia nhếch miệng cười:

- Cậu đang hỏi tôi sao?

Nghe câu hỏi ngược của cô, cậu chỉ biết bật cười thành tiếng:

- Đúng là phong cách của Thiên Di.

Thiên Di không đáp lời của cậu, cả hai nhẹ nhàng rời bước khỏi nơi đó. Bóng dáng của cả hai in hằn trên nền đất, kéo dài đến vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Đổi mặt

Bãi cỏ trải dài xanh mướt mỗi sớm nay cũng ẩn mình trong bóng đêm. Chỉ nghe tiếng gió sột soạt bên tai, tiếng côn trùng kêu râm ran. Trong không gian ấy có bóng người xuất hiện, một dáng người cao, khắp người toát ra hàn khí đáng sợ. Khuôn mặt cậu bị chìm trong bóng tối không rõ nhưng vẫn đủ để thấy đôi mắt đỏ lạnh lẽo nhìn thấu xung quanh. Ken nhẹ bước trên bãi cỏ, đưa mắt quan sát mọi vật bên cạnh mình. Bất chợt có một cơn gió lạnh lùa qua, Ken khẽ quay người về phía sau quan sát nhưng cũng không một động tĩnh. Cậu lại đảo mắt một lần nữa như tìm kiếm một thứ gì đó nhưng tất cả chỉ là một bóng đêm trải dài vô tận. Mặc dù vậy, cậu vẫn tin chắc rằng nơi đây đang chôn giấu một bí mật mà không muốn cho ai biết. Cố gắng cảm nhận một thứ gì đó vô hình nhưng tất cả đều im lặng. Ken chán nản tiến lại chỗ gốc cây gần đó ngồi xuống. Bất giác Ken đưa tay lên cổ, tìm kiếm một cái gì đó song cánh tay đã rơi giữa không trung. Một cảm giác hoang mang xen lẫn trong lòng, cậu đứng bật dậy. Tay đưa nhanh tìm kiếm chiếc vòng cổ nhưng không thấy. Ken cố gắng trấn tĩnh, suy nghĩ lại xem chiếc vòng có thể bị rơi ở đâu. Nhưng dường như mọi thứ rất mơ hồ, bởi nếu rơi ngoài đường lúc đi học về thì chẳng khác nào mò kim đáy bể. Nhưng dù là chút hi vọng nhỏ nhoi cậu cũng phải tìm, bởi đó là chiếc vòng vô cùng quan trọng của cậu. Vừa suy nghĩ, Ken vừa nhanh chóng rời khỏi bãi cỏ sau trường.

Vừa chạy Ken vừa miên man suy nghĩ, bất chợt cậu nhớ đến lúc trên sân thượng. Có thể lúc xô xát với Phong chiếc vòng đã rơi ra. Ý nghĩ ấy vừa xuất hiện Ken đã chạy nhanh về hướng sân thượng. Cửa đã khóa, cậu không suy nghĩ gì liền lấy chân đạp mạnh vào cửa khiến nó bị bật tung ra. Cửa vừa bật ra, Ken nhanh chân chạy vào, đưa mắt tìm kiếm xung quanh. Do không có trăng nên không gian nơi đây tràn ngập bóng tối, những cơn gió lạnh liên tục quất vào người cậu. Ken không có một phản ứng nào với nó, chỉ lúi ra một cái đèn nhỏ và bật sáng để tìm kiếm. Ánh mắt lạnh lẽo mọi khi đã thay bằng sự lo lắng, tập chung đảo mắt tìm quanh. Ken không bỏ qua bất cứ góc ngách nào, cậu lục tung mọi vị trí nhưng cũng không thấy. Đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua trên sân thượng nhưng không hề có một dấu hiệu nào cho thấy có sự xuất hiện của chiếc vòng đó. Những cơn gió không ngừng thổi, khí lạnh nhanh chóng lùa qua áo càng tăng thêm sự tuyệt vọng trong Ken. Một sự bất lực trào dâng trong lòng khiến cậu ngồi bệt xuống đất, không còn đủ mình mẫn để tìm kiếm. Cảm giác mất chiếc vòng đó như mất đi một bộ phận trên cơ thể cậu vậy, một sự đau đớn khó diễn tả.

Thứ cần tìm cũng không có thì đâu còn lí do gì để ở lại. Ken đảo bước rồi đi, bóng dáng cậu trở nên cô độc hơn lúc nào hết. Vừa đi cậu vừa đưa mắt nhìn quanh mong tìm thấy sợi dây chuyền kia. Đã ra khỏi trường nhưng vẫn không thấy bóng dáng. Ken bất lực vô định đi về phía trước. Từng bước chân nặng nề, ánh mắt mơ hồ có sự thất vọng. Bất chợt bước chân cậu đứng khựng lại do một lực chặn phía trước. Ken ngẩng đầu nhìn lên, phía trước có khoảng gần chục người choáng áo đen kín mít không thấy mặt. Cậu đưa mắt liếc nhìn tất cả một lượt, ánh mắt trở nên sắc lạnh hơn nhìn thẳng vào đám người lạ. Dường như không có một lời thừa thãi nào phát ra, ngay khi thấy Ken đám người lạ đã lao thẳng về phía cậu. Từng chiêu thức đánh ra như muốn lấy mạng Ken, không có một chút nương tay. Từ người đám áo đen như có sức mạnh kì bí nào đó thôi thúc khiến chúng rat ay vô cùng hiểm ác. Từng đường đánh, chiêu thức đều nhằm vào những tử huyệt của Ken. May mà Ken cũng từng được huấn luyện nên mới có thể né tránh những đòn đó. Cậu nhanh thoăn thoắt né sang trái tên ra đòn, đồng thời dùng tay phải kéo mạnh hấn lại gần và tung chân đá thẳng vào bụng khiến hấn ngã quỵ. Ngay sau đó một tên khác đã đứng sau lưng cậu ra đòn, Ken cúi người tránh đòn và dùng chân móc ngược vào đầu hấn. Cứ như vậy cậu đánh hết tên này đến tên khác, nhưng dường như chúng không hề biết mệt, hết tên này ra đòn lại đến tên khác. Mỗi một lúc sau chúng thấy Ken vẫn trụ vững mới bắt đầu lúi vũ khí ra, không phải là những thanh gươm, kiếm hay côn, tuýp mà là những cây gậy trắng muốt làm bằng xương thú, những cây gậy làm sắc nhọn

cùng với hình dáng cổ quái ghê người. Đồng loạt cả bảy tên cùng cầm vũ khí tấn công Ken. Thoáng bắt ngờ với hành động của chúng, cậu bị chém trượt qua tay nhưng cũng nhanh chóng tránh né, đồng thời dùng chân đá bay vũ khí của những tên gần nhất. Ken lộn vòng tránh đòn tên bên cạnh, sau đó cúi người nhặt một cành cây dưới đất lên làm vũ khí. Mặc dù chỉ là cây gậy vô hại nhưng trong tay Ken nó trở nên lợi hại hơn bao giờ hết. Cậu dùng gậy đập vào tay và chân những tên áo đen. Từng đường đánh của cậu dứt khoát và nhanh nhẹn khiến chúng không kịp trở tay. Nhưng vốn chỉ là một cành củi vô hại, đầu thế địch lại vũ khí sắc nhọn của bọn chúng. Trong thoáng chốc cây gậy trên tay Ken bị gãy làm đôi dưới tác dụng của cây xương thú. Càng ngày những tên lạ mặt càng hung hăng hơn, chúng cứ lao vào cậu như hổ đói. Mặc dù nhanh chóng tránh đòn nhưng Ken vẫn bị dính đòn của chúng, một lực mạnh đánh vào bụng khiến cậu hơi khuy người.

Trong thoáng chốc, bọn người lạ bỗng thay đổi sắc mặt. Bọn chúng thì thầm điều gì đó rồi quay sang nhìn Ken căm hận rồi rời đi. Bọn chúng biến mất nhanh chóng như lúc đến, không để lại một dấu vết gì. Ken ngẩng đầu nhìn lên thì đã không thấy bóng dáng chúng đâu. Mặc dù vậy cậu cũng không mấy để tâm, mà điều cậu thắc là bọn chúng là ai? Ken nhìn quanh một lượt, không thấy có dấu hiệu nào bất thường nữa mới đứng dậy rời đi. Nhưng bước chân cậu chưa đi được xa đã khựng lại vì có người chặn phía trước. Ken đưa ánh mắt chán chường nhìn về phía người đứng chặn. Ánh mắt cậu bỗng trở nên sắc lạnh hơn khi nhìn thấy đôi phương. Có vẻ như Thiên Ân cũng khá bất ngờ khi thấy Ken ở đây, Ân cũng đưa mắt hoài nghi nhìn về phía Ken. Đã nhận diện rõ người đối diện không có gì nguy hiểm, Ken mới nhẹ nhàng rời đi. Nhưng chưa đi được xa đã dừng lại vì câu hỏi của Ân:

- Cậu làm gì ở đây?

Như không nghe thấy câu hỏi của Ân, Ken vẫn quay đầu bước đi. Có thể nói sự thờ ơ, lạnh lùng này ngoài Ken ra thì không ai có thể sánh bằng. May mà vốn biết tính của cậu qua một số buổi học trên lớp nên Ân không mấy để ý. Hắn liền nhanh nhẹn xoay người, kéo tay Ken quay về phía mình. Ngay lập tức hai thân thể đối diện với nhau, một bên lạnh giá băng lãnh, còn một bên trong sáng nhẹ nhàng đến lạ lùng. Tương chừng như hai thái cực ấy không bao giờ có thể đặt cạnh nhau nhưng khi chúng kiến mới thấy được vẻ đẹp của hai thái cực ấy, nó đối lập nên tạo ra một sự bí ẩn mờ ảo. Thiên Ân đưa mắt nhìn Ken một lượt, trên người cậu ta có không ít vết thương, chắc chắn vừa trải qua một cuộc hỗn chiến. Nhìn một lượt những vết thương thấy máu không ngừng chảy trên cánh tay cậu Ken mà không thấy cậu ta kêu ca lấy một tiếng khiến hắn có phần ngạc nhiên. Một người bình thường mà bị mất máu nhiều như thế thì đã rên la ầm ĩ rồi, vậy mà cậu vẫn bình thản đến lạ kỳ. Ân không biết là vì cậu ta không biết đau hay là vì cậu ta quá giỏi che dấu cảm xúc đến nỗi người đối diện cũng không thể nhận ra. Dù có soi xét kĩ đến đâu cũng đều không thấy biểu cảm nào khác thường, khuôn mặt ấy luôn luôn là sự lạnh lùng có hờ. Mặc dù bị kéo lại nhưng Ken vẫn im lặng, hất mạnh tay của Ân ra và quay đầu bỏ đi. Không để cậu kịp bước đi, Ân đã nhanh chóng lên tiếng:

- Thực ra cậu là ai? – Giọng nói của Ân có phần nghi ngờ.

Ken không đáp lời, chỉ đưa ánh mắt băng giá nhìn Ân đánh giá. Không chỉ có Ân tò mò mà ngay cả Ken cũng rất tò mò về thân phận thực sự của mình cũng như của Ân. Không ngại ngần tránh né ánh mắt của cậu, Ân lên giọng hỏi tiếp:

- Cậu có mục đích gì? Tại sao lại đến đây? – Mặc dù Ân đã cố đưa ra mọi lý do cũng như cho rằng sự xuất hiện của Ken chỉ là ngẫu nhiên nhưng thực sự có quá nhiều cái trùng hợp khiến hắn không khỏi không cảnh giác. Ân cảm thấy được sự nguy hiểm toát ra từ người Ken nên cậu luôn đề phòng. Sự thắc mắc về con người của Ken đến hôm nay lại càng lớn hơn khiến hắn không hỏi không được.

Lần này có vẻ Ken cảm thấy thật sự phiền phức, cậu mất đối mắt với Ân. Đôi mắt sâu thẳm như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Không liên quan đến cậu. – Câu nói của Ken tuy ngắn gọn nhưng bao hàm đủ ý nghĩa không muốn hắn can dự vào chuyện của mình.

Lời nói ấy vừa dứt cũng là lúc Ken quay bước đi. Lần này cậu không cho Ân có cơ hội giữ lại để hỏi thêm nên nhanh chóng khuất dạng sau con đường dài hun hút của bóng đêm. Bóng Ken dần hòa vào bóng đêm vô tận của không gian.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Gặp nạn

Sáng sớm, khi mọi người vẫn còn chìm trong giấc mộng thì tại lớp cá biệt, không khí vô cùng náo nhiệt. Mặc dù mặt trời còn chưa lộ dạng, trời vẫn còn mờ mờ chưa sáng thì cả lớp đã tập chung đầy đủ (trừ Ken). Điều đó quả thực là vô cùng khác lạ so với cá tính của lớp này. Mọi ngày dù có vào lớp đến nửa tiếng cũng chưa chắc tập hợp đủ cả lớp. Vậy mà hôm nay tất cả đã có mặt từ rất sớm. Đặc biệt trên khuôn mặt ai cũng có vẻ tà mị mưu mô khó đoán. Sau khi kiểm tra đầy đủ mọi người, Thiên Di bắt tay vào giao phó công việc cho từng cá nhân. Dường như tất cả đều rất hứng thú với công việc thỏa sức sáng tạo này. Lần lượt những hình đầu lâu, xương thú, ... đều được treo lên khắp lớp học. So với buổi đầu trang trí thì bây giờ khung cảnh lớp học có phần u ám, lạnh lẽo hơn. Khắp lớp học là những xương sọ răng rắc, phía góc lớp còn có thêm vài bộ quan tài gỗ để hờ và vài bức tượng ma quái vất lẩn lóc. Khi mà mọi việc đã xong thì cũng là lúc trời sáng hẳn. Nhìn ra phía xa, khắp sân trường đã có tiếng nói chuyện xôn xao của học sinh. Lúc này Thiên Di mới lên tiếng báo mọi người chuẩn bị đồ ăn sáng. Vài nam sinh nhanh nhẹn được cô nàng giao phó chức trách mua đồ ăn sáng về lớp, những thành viên còn lại lũ lượt kéo nhau về không gian của mình tán gẫu, nghỉ ngơi.

Lớp học còn chưa kịp ổn định thì đã có kẻ đến phá rối làm ồn. Cả lớp ngược mắt lên nhìn thì thấy khoảng năm sáu thằng con trai hầm hờ bước vào. Có vẻ như chúng cũng khá run khi đứng trong cảnh ma quỷ của lớp, nhanh chóng rời tầm nhìn khỏi những hình đầu lâu và nói lớn:

- Đưa nào là Hạo Kỳ và Thiên Di.

Có vẻ như các thành viên trong lớp đã quen với việc này nên rất chăm chú nhìn xem bọn lạ mặt kia sẽ bị xử như thế nào. Không nhanh không chậm, Hạo Kỳ tiến về phía đám con trai kia. Kỳ nhếch môi để lộ nụ cười hiểm ác, đồng thời cất giọng giễu cợt:

- Cóc ghè đòi gặp thiên nga sao?

Câu nói ấy cất lên thì khắp lớp đã có tiếng cười vang. Mặc dù tức nhưng bọn kia cũng không dám manh động vì đây vốn là địa bàn của Hạo Kỳ nên chỉ cất giọng nói:

- Giờ ra chơi gặp nhau ở sau trường, lí do thì tại mày tự biết.

Nói xong không để Kỳ trả lời bọn chúng đã nhanh chân biến mất. Nếu ở lại đây không khéo mất mạng như chơi. Nghe lời nói của bọn kia, Quỳnh Lam lên tiếng:

- Hai người lại gây sự với bọn chúng sao?

Không hề có ý dấu diếm, Thiên Di đáp lời:

- Chỉ là cho bọn chúng một bài học vì dám động vào người mình thôi.

Sau khi nghe câu trả lời thẳng thắn ấy Lam cũng không thắc mắc nữa. Một lúc sau cô mới hỏi tiếp:

- Định giải quyết thế nào?

Không cần suy nghĩ Di trả lời ngay:

- Muốn gặp thì gặp, sợ gì chứ?

Mặc dù nghe Di trả lời đầy tự tin nhưng Lam vẫn rất lo lắng. Cô biết đối phương lần này là Hàn Gia Phong không hề đơn giản, Hạo Kỳ và Thiên Di lần này khó tránh khỏi rắc rối. Đang trầm miên suy nghĩ thì có người lắc lắc vai, Quỳnh Lam ngẩng đầu lên nhìn. Lúc này Dao đang vô cùng tò mò về chuyện vừa rồi nên mới gọi Lam để được giải đáp thắc mắc. Nhận được cái gật đầu đồng ý của Di và Kỳ, Quỳnh Lam đem câu chuyện đó kể vắn tắt để mọi người hiểu:

- Mọi người đều biết Hàn Phong có một nhóm gọi là D&D chuyên hoạt động ở thế giới ngầm. Hẳn ta biết Thiên Di và Hạo Kỳ có võ công tương đối khá nên muốn chiêu mộ hai người. Mặc dù hết dụ dỗ đến đe dọa nhưng cả hai vẫn không chịu khuất phục theo hẳn nên khiến Phong vô cùng tức giận. –Lam hơi ngừng lại một chút để lấy giọng kể tiếp – Chính vì không ăn được nên mới muốn đập đổ, hẳn đưa cả hai đến lớp cá biệt và thường xuyên cho người gây khó dễ với Di và Kỳ. Hôm qua cũng vậy, bọn chân tay của hắn ta lại cho người gây khó dễ với họ, kết quả là bị Di và Kỳ đánh cho không có đường về. Bọn chúng tức vì mất người nên hôm nay mới đến gây chuyện đòi gặp mặt.

Nghe xong chuyện đa phần mọi người đều đồng ý với quyết định của Di và Kỳ, đồng thời thể hiện thái độ bất bình với Hàn Gia Phong. Hạ Băng cũng vậy, nhưng trong lòng nó lại dấy lên cảm giác lo lắng về buổi gặp mặt ra chơi. Đang định lên tiếng nói gì đó thì mấy anh chàng mua bánh trở về nên nó đành nuốt lời nói vào trong vui vẻ nhận đồ ăn sáng. Không khí lớp nhanh chóng vui vẻ trở lại như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. Tất cả đều dõi mắt về phía cửa lớp để đón chờ người bạn mới Ken bị dọa chết khiếp bởi những hình đầu lâu kia. Nhưng đợi đến mòn con mắt mà vẫn không thấy ai, chỉ thấy giáo viên bị dọa cho tái xanh mặt mày. Cả lũ vô cùng thất vọng vì kẻ cần đến thì không thấy đâu nên ảo não quay về bàn học nghe “giáo huấn” vì tội dám trọc phá giáo viên. Đương nhiên là lời cô chỉ như gió thoảng mây trôi, tất cả đều được học sinh cá biệt đón nhận bằng tai trái và đi ra bằng tai phải.

Tiếng trống báo hiệu vừa vang lên cũng là lúc sách vở được bay cao trên không trung. Cả lớp vất hết sách vở sang một bên, hùng hục khí thế chuẩn bị tiến công, một bạn nam lên tiếng:

- Chúng ta cùng đi gặp tên Hàn Phong xem hắn dám làm gì?

Đương nhiên lời nói ấy rất được ủng hộ, tất cả đều đồng loạt nhất trí đi theo. Đối lập lại với không khí hào hứng của lớp Thiên Di nhất mực không cho ai đi cùng. Cả Hạo Kỳ cũng lên tiếng không muốn mọi người theo khiến cả lớp có phản bức xúc:

- Chúng ta đã là một, dù ai có chuyện thì cũng như nhau, sao có thể bỏ mặc được.-một bạn nữ lên tiếng

Sau đó tất cả cùng gật đầu đồng ý thể hiện rõ quyết tâm muốn đi theo. Nhưng tiếc thay Di cũng là người sắt đá, nhất quyết không đồng ý. Sau khi đề lại lời hứa hẹn sẽ không có chuyện gì xảy ra với cả lớp đã cùng với Hạo Kỳ một mình đến gặp Phong.

Ngay sau phía lớp cá biệt là một khu rừng lộng gió. Chỉ cần vượt qua một bức tường là sẽ thấy ngay một khu rừng rộng lớn tạo cho người đến cảm giác bí ẩn. Hạo Kỳ và Thiên Di dường như không có một chút sợ hãi, liền ngang tiến về phía bên trong. Sau khoảng năm phút đi bộ cả hai đã đến được chỗ hẹn. Đến nơi thì đã thấy Hàn Phong cùng một nhóm khoảng chục tên đang đứng đó. Hắn ta kiêu ngạo đứng giữa đám người như một vị vua đứng trên muôn họ nhìn về phía hai người đang tiến đến. Trên người Phong chỉ là quần jeans và áo sơ mi đen nhưng loại toát ra khí thế bức người. Kỳ và Di đến trước mặt hắn nhưng không có lên tiếng. Sáu mắt cứ thế nhìn nhau tạo nên không khí căng thẳng. Mãi một lúc sau hắn ta mới lên tiếng:

- Tại sao lại dám động đến người của D&D.

Như nghe được lời nói nực cười phát ra từ miệng Hàn Phong, Hạo Kỳ và Thiên Di không khỏi mỉm cười, nhưng không phải nụ cười vui vẻ thường ngày mà là nụ cười tràn đầy sự khinh bỉ. Hạo Kỳ lên tiếng, trong giọng nói không có lấy một chút khuất phục lo sợ:

- Có kẻ gây sự thì phải đánh trả thôi.

Không hề tức giận với câu trả lời có phần sắc sảo của Kỳ, khóe môi của Phong nhẹ nhếch lên thoải mái. Ánh mắt của Phong có gì đó giễu cợt nhìn hai người đối diện, giọng nói tuy không sắc lạnh nhưng mang đầy ý đe dọa:

- Ta cho hai người cơ hội.

- Nói luôn đi. – Thiên Di không chịu được sự rườm rà của Phong lên tiếng ngắt ngang lời nói của hắn. Giọng nói của cô có phần tức giận, không cam chịu.

Có vẻ thái độ của cô cũng không mấy ảnh hưởng đến Phong, hắn vẫn nhàn nhả nhìn hai người, chậm rãi nói từng tiếng:

- Cho hai người gia nhập D&D lại không muốn, đúng là quá ngốc.

Thực sự bức bối trước thái độ của Phong, Hạo Kỳ nhanh chóng lên tiếng:

- Muốn gì nói luôn đi.

Phong cười nhạt trước sự tức giận của cả hai, hắn không có ý muốn dừng trò đùa này lại. Nhưng dù sao vẫn phải vào việc chính, hắn lớn tiếng nói:

- Thôi được, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt thì ta chiều hai người – Vừa nói hắn vừa đưa mắt nhìn hai người đánh giá, khóe miệng không tránh khỏi nở nụ cười thú vị. Sau khi quan sát thái độ cả hai xong, hắn mới nói tiếp – Nếu hôm nay hai người thoát được khỏi đây thì từ nay ta sẽ không làm phiền nữa. Còn ngược lại, hai người chỉ có hai con đường.- Hắn nhấn mạnh từng chữ - Một là chết, hai là theo ta.

Câu nói sau của Phong dường như đã chạm đến giới hạn của Di và Kỳ. Cả hai tức giận, hai tay nắm chặt nhưng vẫn cố kìm chế không cho hắn ta một đám. Di cố gắng kìm chế giọng run run vì tức giận của mình:

- Người nói thật

- Hàn Phong này không bao giờ thất hứa.

Nghe được câu trả lời chắc chắn của hắn cả hai có phần nhẹ nhõm hơn, nhưng ngay sau đó là cảm giác bất ổn xâm chiếm. Họ biết nếu hắn ta đã dám nói vậy thì chắc chắn ở đây có rất nhiều cạm bẫy và người của hắn. Nhưng họ không có lựa chọn, nếu không muốn làm con chó trung thành của hắn thì chỉ có cơ hội này: một sống hai chết. Cả hai không chần chừ lên tiếng:

- Được. Bắt đầu đi.

Nghe hai người nói, hắn phẩy tay một cái thì thấy có khoảng vài chục tên từ những bụi cây đi ra. Trên người chúng đầu đầu cũng tỏa ra mùi sát khí như muốn giết người. Trên tay kẻ nào kẻ nấy đều có vũ khí, không côn, gậy thì cũng tuýp, dao,.....Có vẻ bọn chúng đã chuẩn bị rất kỹ cho trận chiến này. Lúc này Thiên Di và Hạo Kỳ mới nhìn lại mình, chỉ có hai người và trên tay không có lấy một vũ khí nào. Nhìn thì cũng đủ thấy hai người thua chắc rồi. Nhưng đã đi đến bước này thì cũng không còn đường lui nữa, đành sống chết với chúng thôi. Nhìn cảnh hai người đứng tựa lưng vào nhau nhìn bốn phía quân thù bao vây, Hàn Phong không khỏi cảm thấy phấn khích. Hắn rất thích chứng kiến cảnh con người bị dồn vào đường cùng rồi quỳ dưới chân hắn cầu xin. Nghĩ đến đó hắn liền nở một nụ cười thỏa mãn. Phong tựa người vào gốc cây gần đó nhàn nhả theo dõi hai con mồi đang bị vòn trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Nguy hiểm cận kề

Con gió nhẹ thổi bay những tán lá, khiến chúng rơi khắp mặt đất. Nhìn lá rơi mà có cảm giác u buồn, lạnh lẽo. Trong không gian ấy, Thiên Di và Hạo Kỳ hai mắt đầy cảnh giác, nhìn chăm chăm về phía đám người đang bao vây mình. Thấy chỉ có Di và Kỳ, đám người kia tỏ vẻ kiêu ngạo, thích thú chuẩn bị sẵn sàng lao vào cuộc chiến. Nhưng không gian ấy nhanh chóng bị đứt đoạn bởi tiếng động mạnh phía sau. Cả đám người nhanh chóng quay lại, ngạc nhiên khi nhìn thấy khoảng chục người lạ mặt tiến vào. Thấy không gian bỗng nhiên tĩnh lại, Hàn Phong nhíu mày nhìn về phía sau. Ánh mắt hắn thoáng lộ lên vẻ không hài lòng vì có người ngoài làm ảnh hưởng chuyện vui của mình. Nhưng hắn không lên tiếng mà vẫn chăm chú nhìn về phía đó đoán hành động tiếp theo của nhóm người lạ mới đến này.

Trong khi đó, Hạo Kỳ và Thiên Di đang vô cùng ngạc nhiên vì nhóm người trước mắt. Đây chẳng phải là học sinh lớp cá biệt sao? Chẳng lẽ họ đa theo

chân hai người đến đây? Nhìn nhóm bạn này, Di cảm thấy có chút ám áp của tình bạn lan tỏa. Nhưng ngay sau đó cảm giác lo lắng sợ họ gặp phải nguy hiểm lại hiện rõ trên mặt. Như nắm bắt được tâm trạng của Di, Lam lên tiếng:

- Hai cậu không phải lo, bọn này đã có gan đến đây thì cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Tất cả đều gật đầu kiên định thay cho sự đồng ý về lời nói của Lam. Sau đó, Hạ Băng nói tiếp:

- Chúng ta là một gia đình mà, dù có thể nào thì cũng phải cùng nhau chứ?

Nghe được những lời này, cả hai cảm thấy vô cùng xúc động, khóe mắt có chút gì đó ươn ướt. Nhưng không gian ấy chưa được bao lâu thì Hàn phong lạnh lùng cắt ngang:

- Đừng diễn trò nữa. Đã đến thì cùng chơi thôi, càng đông càng vui. Nếu tất cả thắng được người của ta thì sẽ coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra. Còn nếu không thì.....-Hắn không nói gì mà cố ý ngân dài câu nói thay cho sự đe dọa nào đó.

Ngay sau lời nói ấy của hắc ám người của D&D không ngại ngừng gì nữa mà xông thẳng vào nhóm lớp cá biệt. Nhanh chóng cả lũ bị đám người ấy đánh tán ra. Do số lượng của chúng đông hơn nên mỗi thành viên của lớp cá biệt phải đánh với năm sáu tên. Những việc như thế này dường như đã là quá quen với họ, nhưng chỉ có điều trên tay kẻ thù đang là vũ khí nên có phần khó khăn hơn. Thiên Di nhanh chóng cúi người tránh nhất dao, sau đó cô nhanh nhẹn dùng chân phải hất thẳng về phía tên đối diện. Nhân lúc tên đó bị ngã, di xoay người lại gần tên khác, nhanh tay cướp lấy cây gậy trên tay hắn để làm vũ khí. Có được cây gậy Di như hổ thêm cánh, cô dùng hết lực đánh nhanh, mạnh về phía những tên đang lao vào mình. Phía đối diện, Hạo Kỳ cũng đánh nhanh nhẹn tránh vũ khí. Cậu hơi nghiêng người, dùng khuỷu tay huých vào người tên đứng gần nhất, đồng thời dùng tay còn lại đoạt nhanh lấy vũ khí của hắn ta. Cây còn cướp được vung vẩy trên tay Kỳ nhanh chóng đánh hạ hai tên đang tiến đến gần. Còn ở một góc đối diện Lam đang loay hoay với đám người tài lanh. Vốn không hay đi đánh nhau nên những chiêu thức của cô có phần gượng gạo, không được thoải mái. Đa số Lam chỉ có thể tránh và đánh về phía chúng vài chiêu không đủ mạnh. May là có một số bạn nam bên cạnh thay cô ứng phó. Ổ chó của Hạ Băng và Quỳnh Dao cũng tương tự. Vốn không phải là dân võ nên hai nàng chỉ có thể tùy vận may, tránh được chiêu nào hay chiêu ấy. Hai cô nàng may mắn nhất được cảnh cây nhỏ dưới đất cắm lên làm vũ khí tránh nạn. Nhưng cây gỗ đâu có đâu lại được gậy sắt, dao,... nên hai người gần như hệt trong trận chiến này. May mắn thay, Thiên Ân đánh ở gần đó nhanh chóng chạy lại kịp giúp hai cô tránh khỏi cây gậy đang giáng xuống từ một tên giặc cướp. Ân ra đòn rất nhanh nhẹn, từng chiêu thức gần như chỉ diễn ra trong nháy mắt đã có thể hạ rất nhiều tên. Nhưng do vừa đánh lại vừa giúp hai người tránh bị thương nên tốc độ có phần giảm xuống. Biết được điều đó nên Dao và Băng hết sức cố gắng tránh xa trận đánh, nếu có kẻ nào có ý lại gần liền dùng ngay cây gậy mà Ân cướp được đưa cho mà đánh tới tấp lên bọn chúng.

Nhưng mọi chuyện dường như ngày càng tệ hơn, số lượng người của Phong ngày càng đông. Dường như bọn chúng đã đợi sẵn hết ở đó từ lâu rồi nhưng chưa xuất hiện mà đợi đến lúc tất cả đã kiệt sức mới ra tay. Bọn người của Phong nhanh chóng dồn tất cả lại trong vòng vây. Mười hai người của lớp cá biệt lúc này đang bị vây kín trong vòng tròn, người nào người nấy mồ hôi đầy mình, quần áo sộc sịch dính đầy bụi đất. Thấp thoáng còn có thể nhìn thấy vết máu từ tay chảy ra. Tình thế ngày càng khó khăn với họ. Đặc biệt khi mà một vài học sinh nữ như Dao, Băng và Lam đã có phần đuối sức. Nhìn thấy bạn mình như thế này Thiên Di có phần áy náy, cô định lên tiếng nói gì đó thì đã bị cái nắm tay chặt và giọng nói của Băng nén lại:

- Bọn này không hối hận vì thế cậu cũng không cần phải cảm thấy có lỗi.

Nghe được lời nói ấy Di cũng vững dạ hơn nhưng sự lo lắng vẫn còn ẩn hiện trong mắt cô. Trong khi đó Hàn Phong vẫn rất thư thái tựa người vào gốc cây nhìn cảnh đánh nhau của hai bên.

Đã đến giờ vào lớp vậy mà lớp cá biệt vẫn vắng tanh không một bóng người. Không gian đột nhiên trở nên yên ắng đến lạ thường, như có điều gì đó không đúng. Giáo viên toán đi đi lại lại trong lớp, hết nhìn đồng hồ lại nhìn ra phía cửa lớp xem có thấy học sinh nào không, nhưng vẫn không có một bóng dáng nào xuất hiện. Sự tức giận hiện càng ngày càng rõ nét trên khuôn mặt của thầy giáo. Mặc dù là người có kinh nghiệm trong nghề nhưng ông chưa bao giờ phải dạy một cái lớp như thế này, dám bỏ tiết tập thể. Dường như không còn đủ kiên nhẫn chờ lớp quay trở lại, ông đã xách cặp bỏ về phòng chờ giáo viên.

Ken thông dong rào bước phía sau trường. Cậu rất thích không gian nơi này, nó tạo cho cậu cảm giác thân thuộc nhưng cũng khiến cậu có cảm giác khó chịu. Nhìn những hàng cây đứng đưa trong gió, lòng cậu có chút gì đó xao động, mông lung. Nhìn cánh rừng sâu hun hút, bản thân Ken không khỏi run lên, nhưng những biểu hiện đó đều được cất giấu rất sâu sau về mặt lạnh lùng. Nhìn rừng cậu lại nhớ đến khoảng thời gian trước đây, khoảng thời gian mà cậu chỉ thấy được bóng đêm âm u mù mịt của rừng thẳm. Cảm thấy ngột ngạt với không khí này cậu nhanh chóng bước về phía cửa rừng.

Trận đánh ngày càng ác liệt nhưng kết quả dường như đã được vạch sẵn, chỉ chờ đến giờ phút kết thúc. Số lượng không đông và sức đã có phần yếu mà kẻ địch vẫn mạnh, nhóm của Băng đã dần để mất thế trận. Từng thành viên ngã khụy xuống đất, bụi bắn cùng với máu bám đầy trên áo. Nhìn cảnh tượng những học sinh nằm lăn trên đất cùng màu máu đỏ tươi khiến người ta không khỏi xót xa. Hạ Băng và Quỳnh Dao không khỏi đau xót nhìn những người bạn của mình nằm dưới nền đất lạnh kia. Một cảm giác nhói đau cùng bất lực khiến cho họ cảm thấy vô cùng căm tức kẻ chủ mưu đang nhón nhò đứng ở gốc cây kia. Thiên Di chứng kiến cảnh này mà tim như thắt lại. Nhìn những người bạn vì mình mà lần lượt ngã xuống, Di chỉ còn biết nghĩ đến buông xuôi ngay tức khắc. Hạo Kỳ cũng nghĩ như Di, đang định buông xuôi thì nhận được cái nắm tay động viên của Quỳnh Lam. Lam, Băng, Dao và Thiên Ân nhìn bọn họ, ánh mắt không có chút lo sợ mà ngược lại rất kiên định. Nó giúp cho Kỳ và Di an tâm hơn phần nào, nhưng ánh mắt vẫn không khỏi lo lắng nhìn về phía bạn.

Trong tình thế chắc chắn đã thua của nhóm lớp cá biệt, Hàn Phong mới chậm rãi tiến về phía vòng vây. Hắn ta ngạo nghễ như một ông hoàng kiêu ngạo nhìn về phía đám người đang tàn tạ, từng chút suy yếu kia mà không khỏi nhếch môi nở nụ cười tà mị.

- Thế nào rồi? Sao nhìn các người thân tàn ma dại quá vậy.

Câu nói của hắn vừa cất lên thì một tràng cười của bọn người dưới đều vang dội. Mặc dù chỉ muốn nhào vào bóp cổ chết tên kia nhưng cả lũ đều không thể làm được chỉ biết cắn răng nhẫn nhịn. Nhìn bộ mặt găng gượng của nhóm Băng, hắn càng trở nên thích thú hơn. Bước chân hắn nhẹ nhàng tiến gần lại nhóm người, bàn tay đưa lên mon trớn khuôn mặt Di. Khi đôi bàn tay hắn chạm vào khiến cho Di có cảm giác ớn lạnh và ghê tởm. Cô né mặt sang hướng khác, đôi bàn tay nắm chặt như muốn nổi hết gân máu lên. Nhưng sự kháng cự ấy chỉ càng làm cho hắn thêm thích thú. Một lần nữa tay hắn lại đưa lên tóc của Di nhưng lần này Hạo Kỳ đã nhanh tay nắm lấy tay hắn ném ra, đồng thời bồi thêm cho hắn một đấm vào mặt. Chi hành động ấy của Hạo Kỳ đã khiến khích con hiếu chiến của lũ người kia. Ngay cả Hàn Phong từ đầu đến giờ luôn cười thì bây giờ cũng trở nên khó chịu hơn, ánh mắt hắn như muốn giết người chiều thẳng vào chỗ Hạo Kỳ.

Một lần nữa cuộc chiến lại được tiếp diễn, chỉ có điều lần này Hàn Phong cũng rat ay. Nhận một cây sắt dài từ bọn thuộc hạ, hắn lao thẳng về phía Hạo Kỳ tấn công. Nhận thấy đại ca xuất trận, bọn người dưới háng máu hơn, như thiêu thân lao vào đám người. Lần này không còn ai bảo vệ, Băng và Lam phải tự lực gánh sinh. Chỉ biết tránh hết gây này đến gây kia, đồng thời đá vào chỗ hiểm của những kẻ kia thoát thân. Trong khi đó Thiên Di cũng bị vây kín bởi nhóm người. Bọn chúng háng máu hơn lúc đầu cứ tiến thẳng về chỗ Di mà đánh. Nó số lượng quá đông, Di bị một tên đánh vào lưng khiến cô hơi khụy về phía trước. Cô gắng lấy lại sức đứng lên, Di cầm tay một tên kéo lại kéo hắn ngã xuống đất. Nhưng ngay tức khắc cô bị một tên khác đánh thẳng vào chân làm Di khụy hẳn xuống đất. May thay, Thiên Ân kịp nhìn thấy và phi nhanh đến giúp cô. Ân dùng tay nắm lấy cây gậy kia hất thẳng xuống đất rồi kéo tên kia lại gần và tung chân đá thẳng vào bụng hắn. Những tên kia nhanh chóng tiến lên đánh Ân nhưng cậu rất nhanh nhẹn lẹ đòn và phản công. Ở bên kia, Hạo Kỳ đang đánh với Hàn Phong. Những đường đánh của Phong vô cùng nhanh và dứt khoát, phát nào ra phát đấy. Lực ra đòn của hắn cũng rất mạnh, chỉ cần một đấm cũng đủ đánh bại kẻ yếu ớt. Với sức lực sung mãn hắn rất nhanh đánh Hạo Kỳ ngã khụy xuống đất. Bình thường Hạo Kỳ chưa chắc phải là đối thủ của hắn, bây giờ lại thêm sức yếu đi do đánh nhau từ nãy đến giờ nên cậu rất nhanh bị trúng đòn. Mặc dù vậy Kỳ vẫn gắng hết sức đứng dậy, nắm lấy tay hắn kéo về phía mình đồng thời dùng khuỷu tay còn lại đánh vào ngực hắn. Nhưng hắn vẫn nhanh hơn cậu một bước, khi Kỳ vừa nắm tay thì Hàn Phong xoay người sang trái đồng thời dùng tay không bị nắm kia đánh một lực thật mạnh vào sườn Kỳ khiến cậu đau đớn khụy chân xuống đất. Mọi người chứng kiến cảnh đó mà không khỏi đau xót, Di và Ân rất muốn lại gần giúp nhưng chưa kịp bước đi đã bị một tên khác xông vào tấn công. Cả hai chỉ đành bất lực nhìn Kỳ bị hắn đánh mà không thể làm gì. Trong khi đó, Lam và Dao cũng đang hết sức cố gắng để xoay sở đám người dai như đĩa xôi kia. Duy chỉ có Băng là không có tên nào kèm cặp. Chứng kiến cảnh Kỳ bị như thế, nó vô cùng tức giận liền chạy nhanh về hướng đó. Nó chỉ mãi miết tiến đến chỗ Kỳ mà không hay biết nguy hiểm đã cận kề bên mình. Một tên lợi dụng Băng không để ý cầm cây gậy sắt tiến đến đằng sau nó. Tất cả lúc này đều hoảng sợ, ánh mắt tràn đầy lo lắng nhìn nó. Hạo Kỳ mặc dù bị Phong vận mạnh tay ra sau đau đến mức chết đi nhưng vẫn không thể rời ánh mắt khỏi phía tên kẻ đang chuẩn bị ra tay với nó. Cả Thiên Di, Ân, Lam và Dao cũng như tất cả các thành viên khác đều nhìn chăm chăm về hướng Băng như sợ có chuyện bất ổn. Ánh mắt tất cả đều toát lên sự tuyệt vọng muốn vùng vẫy khỏi sự kìm kẹp của đối thủ để đến giúp Băng nhưng không thể. Tốc độ của tất cả đều nhanh hơn, đều vùng vẫy mạnh mẽ để hòng thoát ra khỏi sự kìm kẹp kia nhưng đều vô vọng. Tất cả nhìn thấy tên kia đã lại gần Băng, đều hét lên:

-Băng.....cẩn thận!

Nghe thấy mọi người hét tên mình, nó cảm thấy có điều không ổn liền quay đầu lại thì thấy cây gậy vung lên và đánh về phía mình. Theo phản xạ nó chỉ biết nhắm mắt lại đón chờ. Những thành viên khác thấy thế đều đau nhói trong tim, một cảm giác đau đớn hành hạ thể xác. Có những thành viên không dám nhìn mà chỉ biết nhắm mắt lại chờ đợi. Nước mắt đã rơi trên khóe mắt của những cô gái. Mặc dù những ngày thường họ đều là những người tỏ ra mạnh mẽ nhưng giờ phút này, khi người bạn của mình nguy hiểm mà không thể làm gì thì tất cả đều cảm thấy đau đớn, nước mắt cứ thế thi nhau chảy xuống. Nhìn cây gậy sắt vung thẳng xuống người Băng, tất cả đều không dám nhìn, tiếng hét thê lương vang vọng khắp cả cánh rừng: “Không.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

May mắn thoát nạn

Không gian im ắng đến lạ thường, tất cả đều tròn mắt chứng kiến những cảnh vừa rồi. Chỉ trong một khoảnh khắc chớp nhoáng mà mọi việc đã thay đổi. Mặc dù ngạc nhiên nhưng tâm trạng chủ đạo của tất cả đều là vui sướng vì Hạ Băng không sao. Lúc này Băng mới cảm nhận có điều lạ thường, mở mắt ra nhìn thì đã thấy một bóng dáng cao lớn sừng sững đứng trước mặt. Nhìn kĩ thì thấy Ken đã giúp nó đỡ nhất gậy như vũ bão kia, cậu chỉ cần một tay đã hất tung được cây gậy đồng thời đánh cho tên kia ngã lăn dưới đất. Lại một lần nữa Băng được Ken giúp, cảm giác âm áp lan tỏa trong lòng.

Mặc dù không ưa Ken nhưng trong hoàn cảnh này có cậu ta giúp thì nhóm Di cũng không có ý kiến gì, tất cả lại tập chung vào đánh nhau. Trong khi đó, Hàn Phong đang vô cùng tức giận nhìn về phía Ken, hết lần này đến lần khác cậu ta phá đám hắn. Hai tay hắn nắm thật chặt như muốn giết người, ánh mắt tức giận nhìn Ken. Nhân cơ hội Phong và bọn người của hắn còn đang mất tập chung vì sự xuất hiện của Ken, Di và Ân nhanh nhẹn đánh bại những tên ở gần, tiến lại gần chỗ Băng. Riêng Hạo Kỳ do bị Phong nắm chặt tay nên không thể rời đi được. Cảm giác được Phong càng ngày càng mạnh tay hơn với Kỳ vì sự xuất hiện của Ken. Hắn bẻ quặt tay Kỳ ra sau khiến cho Kỳ nhăn mặt vì đau đớn. Ngay sau đó, hắn dùng chân đá Hạo Kỳ bật ra đằng sau và hăm hăm sát khí tiến về phía Ken. Thấy Kỳ thoát được ra tất cả đều chạy lại vây quanh lấy cậu hỏi han mà không hay biết Phong đang lừa gạt búng chấy lao vào Ken. Ánh mắt của hắn vì tức giận mà trở nên đục ngầu không khác gì một con quỷ khát máu, còn phía đối diện, Ken vẫn như mọi khi, bình thản và yên lặng, chỉ có điều hàn khí quanh người tỏa ra nhiều hơn. Vì tức giận mà sức lực của Phong như được tiếp thêm, hắn lao vào Ken như con

hồ dơi vô mồi. Cây gậy sắt trên tay hắn nhanh chóng đánh thẳng về phía Ken. Nhanh chóng đoán được ý định của hắn, Ken xoay người tránh đòn, đồng thời đưa tay phải lên cao bắt lấy cây gậy của Phong. Cùng lúc đó, khuỷu tay trái của Ken đang hướng về phía Phong mà đánh. Hắn nhanh chóng cúi người lẹ đòn và dùng chân phải móc ngược về phía sau. Ken thả cây gậy sắt ra, dùng tay bắt lấy chân hắn nhưng ngay sau khi gậy được thả ra hắn đã nhằm thẳng Ken đánh xuống. Thấy vậy Ken thả tay khỏi chân hắn, dùng chân trái đá vào mạn sườn của hắn. Do không bắt kịp đòn đánh của cậu, Phong trúng đòn và hơi lùi lại phía sau. Không chịu thua hắn lại lao về phía Ken, dùng chân phải đá về phía cậu. Ken lẹ người dùng tay đánh vào mặt Phong, hắn nhanh chóng xoay người, tiếp tục dùng chân tấn công. Buộc lúc này Ken phải dùng tay để chế ngự. Chỉ chờ có thế Phong dùng cây gậy sắt đánh thẳng về phía tay Ken đưa ra. Đoán được điều đó, cậu nhanh chóng đổi hướng cánh tay nhưng cùng lúc đó hắn đã giáng một gậy vào bụng cậu. Nhưng Ken cũng nhanh chóng cho hắn một cú đấm về phía mặt.

Lúc này nhóm người kia mới để ý đến cả hai đang đánh nhau và quay lại nhìn. Còn chưa kịp chứng kiến họ đánh nhau thì đã bị nhóm người của Ken lao vào tấn công. Cả nhóm lại phải chia nhau ra đánh. Mặc dù sức tất cả đều đã rất yếu nhưng họ đều cố gắng hết sức với mong muốn dành chiến thắng trận này.

Càng đánh thì Thiên Di lại càng bị tách xa cả nhóm bạn. Do không biết võ nên nó chỉ biết tránh những cây gậy vung xuống người, càng ngày càng lùi lại gần hơn chỗ của Phong và Ken đang đối đầu mà không hay biết. Lúc này không chỉ có một tên mà liên tiếp có thêm hai tên nữa chạy đến tấn công nó. Trong hoàn cảnh này nó thực sự không biết đối phó ra sao, chỉ biết lùi dần lại phía sau và đưa tay tránh những cây gậy đang vung xuống người mình. Với sự nhanh nhạy của mình, Ken đã nhanh chóng bắt được tay của nó kéo lại phía mình để tránh những cây gậy kia. Đồng thời cậu dùng tay còn lại bắt lấy những cây gậy đang đánh xuống kia. Lợi dụng sự phân tâm của cậu, Phong dùng cây gậy sắt đánh thẳng về phía trước Ken. Không còn tay để chống đỡ cũng như Băng đang đứng sát nên Ken đành xoay người lại, tay đang bắt cây gậy của đám người kia vung mạnh ra khiến chúng lùi lại phía. Lúc đó cây gậy sắt của Phong cũng đánh thẳng xuống lưng của Ken. Do lực quá mạnh nên Ken gập khụy người về phía trước. Có điều Băng đang đứng ngay trước Ken nên khi cậu ngã về phía trước đã ôm trọn nó trong lòng. Khoảng cách lúc này của hai người là vô cùng gần nhau. Nhưng Băng cũng chẳng có tâm trí để ngắm khuôn mặt hoàn mỹ kia của Ken mà chỉ chăm chăm nhìn vào cây gậy vừa đánh lên người cậu. Nó biết lực đánh rất mạnh nhưng Ken không hề kêu đau lấy một tiếng, chỉ có đôi lông mày hơi nhíu lại tỏ ra là cậu cũng biết đau. Nó đang nghĩ rằng nếu là người khác thì có lẽ một lực ấy cũng đủ làm người ta ngất đi rồi, vậy mà con người kia vẫn ngoan cố không kêu một tiếng nào mà chỉ âm thầm chịu đựng. Nghĩ đến đó nó cảm giác có chút đau nhói, khó chịu. Không để Ken kịp đứng dậy, Phong đã cầm gậy của mình đánh tiếp về phía cậu. Do không kịp đứng dậy, nên Ken buộc đưa tay phải ngược ra sau nắm lấy cây gậy kia. Vừa cố định được cây gậy này thì một tên đệ tử của Phong lao vào nhằm thẳng cánh tay của cậu đánh xuống. Cây gậy nhanh chóng đánh thẳng xuống tay Ken khiến tay cậu buột khỏi gậy của Phong. Cảm giác đau nhức lại một lần nữa xâm chiếm cơ thể cậu. Nhưng vẫn sự im lặng cố định, cậu vuron người cố gắng đứng dậy, đồng thời kéo Hạ Băng đứng ra sau người và nắm chặt lấy cây gậy của tên kia kéo về phía mình và dùng chân đá mạnh vào bụng khiến hắn khụy luôn xuống đất. Cuộc chiến lại trở về cuộc đấu đôi giữa Phong và Ken chỉ có điều khác biệt là lúc này trong tay Ken đã có thêm vũ khí(cây gậy sắt của tên vừa bị đánh ngã). Thấy thế Phong lao về phía Ken, dùng gậy đánh tới tấp xuống người cậu. Ken cũng nhanh chóng lẹ và dùng gậy đánh mạnh về phía Phong. Dù có nhanh đến mấy hắn cũng không nhanh được bằng cậu nên trúng một gậy của Ken. Không chịu thua hắn tiếp tục tấn công. Lần này cả hai đều lao vào nhau với tốc độ rất nhanh, hai cây gậy vung lên đánh thẳng xuống người đối phương. Với lực này mà đánh trúng chỉ có nước đo đất. Trong thời khắc cả hai đối diện trong gang tấc Ken di chuyển chân lệch khỏi hướng ban đầu và đánh mạnh vào phía sườn của Phong. Do không kịp nắm bắt nên hắn ta đành xoay người một chút để làm giảm lực đánh từ chiếc gậy kia. Nhưng cũng cùng lúc đó gậy sắt trên tay Ken lại nhằm thẳng xuống chân hắn làm cho Phong quy hấn xuống đất. Nhưng trước khi ngã quy hấn cũng kịp ra đòn vào phía bụng của Ken. Kết cục cả hai đều dính đòn nhưng có vẻ Phong là người nặng hơn, cảm giác đau đớn lan tỏa khắp người. Phong ôm bụng, ánh mắt tỏ rõ sự đau đớn và tức giận nhìn Ken nhưng không thể làm gì thêm. Trước tình thế không ổn Phong đành hạ lệnh rút người, bọn thuộc hạ tiến lại gần hắn đỡ Phong ra khỏi cánh rừng.

Không khí đã bắt đầu yên tĩnh trở lại sau khi nhóm người kia rời đi. Không còn những tiếng kim loại đánh thép va vào nhau mà chỉ còn lại tiếng gió rì rào thổi và tiếng côn trùng rả rích. Sau khi bọn người của Phong đã khuất hẳn sau cánh rừng Thiên Di và mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Tất cả nhanh chóng tiến lại chỗ những người bạn bị thương kia hỏi han, xem xét. Thấy tất cả có chảy máu nhưng cũng chỉ là vết thương ngoài da không đáng ngại, chỉ có Thiên Kỳ cánh tay bị Phong bẻ đã sưng tấy lên. Quỳnh Lam và Dao không có việc gì nên nhanh chóng ra ngoài mua ít thuốc về để sát trùng vết thương cho mọi người. Thấy không có gì đáng ngại nữa Di và mọi người mới thở phào nhẹ nhõm được, tất cả không có ý định quay về lớp ngay mà ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi.

Sau khi Phong đi rồi, ken có ý định đứng dậy rồi đi. Nhưng chưa kịp đứng lên cảm giác đau nhức từ cánh tay và lưng khiến cậu ngã xuống. Cảm giác đau chạy dọc từ cánh tay lan đi khắp cơ thể khiến cậu khẽ nhíu mày, đành ngồi dựa vào gốc cây bên cạnh. Đôi mắt khẽ nhắm hờ để quên đi cảm giác đau nhói lúc này. Trong khi đó Băng vẫn bất động đứng nhìn Ken không rời mắt. Nó cảm nhận được sự đau đớn qua cái nhíu mày của cậu khiến cho cảm giác ấy nảy càng dâng cao. Đứng mãi một lúc như vậy nó mới tiến lại gần Ken, ngồi đối diện với cậu, nhẹ giọng hỏi:

- Cậu không sao chứ?

Nó vẫn cứ nghĩ cậu sẽ không trả lời, vậy mà Ken khẽ mở mắt nhìn Băng lắc đầu thay cho câu trả lời. Thấy cậu có phản ứng nó vui mừng ra mặt nhưng kìm nén lại, nói tiếp:

- Cảm ơn đã giúp tớ.-Nó nói bằng giọng chân thành nhất

- Không có gì. – Ken lên tiếng đáp lại lời nó.

Lần đầu nghe thấy giọng nói này của cậu, một cảm giác ấm áp lan tỏa. Giọng nói của cậu có gì đó trầm buồn chứ không lạnh lùng như vẻ bề ngoài, cũng không đánh thép như khi nói chuyện với Phong trên sân thượng. Nó thích nghe cậu nói chuyện như thế này hơn, điều đó tạo cho đối phương cảm giác ấm áp và an toàn lạ thường. Thấy nó không hỏi gì nữa, Ken lại nhắm mắt vào nghỉ ngơi. Đang mãi chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân thì nó thấy Di đã đứng trước mặt. Ánh mắt của cô bạn có phần khó chịu nhìn Ken. Thấy thế Băng đành lên tiếng nói đỡ:

- Lần này cũng là nhờ Ken giúp đỡ, cậu coi như qua chuyện đi nhé.

Nghe Băng nói Thiên Di đảo mắt sang phía nó. Ánh mắt Di có phần hoài nghi nhìn về phía Băng nhưng không lên tiếng. Thấy thế Dao vừa đi mua thuốc

về nói vào:

- Chuyện lần này đúng là cậu ta giúp mình, nhưng chuyện trước kia cũng không thể cho qua được.

Thiên Di nghe lời Dao nói cũng gật đầu đồng ý. Đưa tay lay người Ken dậy. Có người động vào, Ken nhú mày mở mắt ra nhìn. Mở mắt ra đã thấy Di đứng trước mặt, cậu cố nén đau đứng dậy đối mặt với Dao và Di. Thấy cậu đứng lên, Quỳnh Dao nói tiếp:

- Hôm nay đúng là nhờ cậu giúp nhưng chuyện hôm trước cũng không thể bỏ qua.

- Đúng thế. Ít nhất tại này cũng cần nghe được lời xin lỗi...- Di tiếp lời Dao

Cũng không tò về tức giận hay khó chịu trước câu nói của hai người, Ken chỉ chậm rãi nói từng tiếng cất ngang câu nói của Di:

- Tôi không cần mọi người coi là bạn.- Vừa nói xong cậu cũng quay người rời đi.

Cuối cùng cũng nghe được Ken mở miệng nhưng không phải là lời “xin lỗi” mọi người chờ đợi. Sự tức giận hiện rõ qua ánh mắt của mỗi người. Thực sự họ không thể chấp một con người như thế, một con người quá tự cao có lẽ sẽ không thể dung hòa với lớp cá biệt. Ánh mắt tất cả đều toát lên sự thất vọng thấy rõ. Ai mà chẳng muốn có thêm một người bạn hơn là một kẻ thù nhưng Ken có vẻ khác, cậu ta dường như muốn tất cả là thù. Thấy tình hình có vẻ không ổn, Hạ Băng lên tiếng cầu hòa:

- Chắc tại cậu ấy chưa quen thôi. Mọi người hãy cho cậu ấy chút thời gian đi. – Giọng nói của Băng có chút cầu khẩn.

Thấy Băng như vậy, mọi người cũng không ngạc nhiên lắm bởi họ biết con người của Băng như thế nào. Một người con gái thuần khiết, tốt bụng nên mới không muốn mọi chuyện trở nên quá căng thẳng. Thấy khuôn mặt mọi người không có biểu cảm gì, nó tiếp tục đưa ra những dẫn chứng về mặt tốt của Ken nào là đã giúp nó đánh bại Phong và hôm nay cũng giúp mọi người thoát nạn... Nghe nó nói thế nhưng Hạo Kỳ vẫn thấy không thỏa đáng, cậu lên tiếng:

- Chẳng phải hán ta vừa nói không cần chúng ta là bạn sao? Cậu đâu cần phải hao tâm tổn sức vì con người như thế làm gì.

Nghe ý của Kỳ, nó có cảm giác buồn buồn. Nó không muốn Ken tách biệt khỏi mọi người. Băng cũng không hiểu vì sao mình lại làm thế nhưng nó cảm thấy ở Ken có một điều gì đó rất khó nói. Thấy điều Băng nói cũng có lý, Thiên Ân lên tiếng:

- Mình thấy Băng nói cũng đúng, mọi người cho cậu ấy một cơ hội đi.

Mặc dù ghét Ken nhưng nghe những lời nói của Băng và Ân thì Di cũng mềm lòng hơn. Cô suy nghĩ gì đó rồi nói:

- Thôi được. Theo tớ chúng ta hãy cho cậu ta một tuần. Nếu như Băng khiến được Ken thay đổi bọn này sẽ nghĩ lại.

Nghe thấy ý kiến của Di rất có lý, tất cả đều nhất trí gật đầu. Quỳnh Dao cũng xen vào nói:

- Nếu một tuần mà hán không chịu thay đổi thì chúng ta cứ coi như hán không tồn tại.

Thấy mọi người đã có ý nhượng bộ như thế, nó cũng không đòi hỏi thêm gì nữa. Trong đầu nó lúc này chỉ nghĩ xem nên làm cách nào để khiến Ken suy nghĩ lại. Quả thực việc này còn khó hơn cả lên trời...

Sau khi đã thống nhất xong mọi chuyện, cả lớp ngồi tựa người vào những cây xanh bên cạnh nhắm mắt tận hưởng khí trời.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Ken ngồi tựa lưng vào thành tường trên sân thượng, lơ đãng nhìn về phía xa xăm. Ánh mắt ấy có chút gì đó rất mơ hồ và cô đơn. Trong thoáng chốc đôi mắt kia lại quay trở lại về lạnh lùng khó đoán, Ken nhắm mắt vào tận hưởng cơn gió vây quanh. Hạ Băng cứ đứng từ xa nhìn đáng về đó của cậu, trong lòng có chút xao xuyến lạ thường. Nhìn bóng cậu một mình phảng phất một nét cô độc, tuyệt vọng. Vô thức, nó cứ thế tiến lại gần chỗ Ken. Đến khi ý thức được việc mình làm thì đã thấy Ken mở mắt nhìn chằm chằm vào mình. Nó xấu hổ cúi đầu để che đi khuôn mặt đang đỏ bừng của mình. Nhưng Ken cũng không nói gì mà chỉ nhìn như thế khiến nó có chút khó chịu, cuối cùng nó đành ngượng mặt lên nói:

- Cảm ơn.- Một câu nói không đầu không cuối của Băng vang lên phá tan đi sự im lặng cổ hữu nơi đây.

Ken không có cử chỉ gì đặc biệt hơn, vẫn sự im lặng đến bức người. Thấy cậu không có sự dịch chuyển tư thế hay có ý định nói gì Băng đành lên tiếng tiếp:

- Cậu không thích nói chuyện sao?

Vẫn là sự im lặng nhưng đôi mắt Ken đã có chút thay đổi, cậu tò mò theo dõi người con gái đối diện. Cậu chú ý đến đôi mắt của nó, đôi mắt trong sáng và thuần khiết. Nhưng Ken thấy được sâu trong đó là một nỗi buồn mà nó muốn giấu đi.

Ken thật sự thắc mắc về con người của Băng, thực sự nó tiếp xúc cậu là có mục đích gì? Trong khi cậu cố gắng tìm cách cô lập chính mình thì người con gái này lại muốn tiến gần hơn, phá vỡ bức tường cậu tạo lập bấy lâu nay.

Cứ nhìn nó như thế một lúc lâu cậu mới lên tiếng nói, giọng nói trầm ổn:

- Bạn muốn gì?

Nghe cậu hỏi nó hơi giật mình. Càng ngày nó càng thắc mắc về cuộc sống của người con trai này. Cậu ấy tại sao lại nghi ngờ nó trong khi nó đang rất chân thành chứ. Mặc dù vậy nó cũng không tức giận cho lắm vẫn bình tĩnh đáp lại:

- Không có mục đích gì cả, tớ chỉ muốn làm bạn thôi. –Vừa nói nó vừa nở nụ cười tươi nhìn Ken.

Nụ cười của Băng rất đẹp, nó thu hút ánh mắt của cậu. Nhưng chỉ trong phút chốc ánh mắt đó trở nên lạnh lẽo hơn, không nhìn thẳng về phía Băng mà nhìn ra phía khoảng không của trời đất, giọng nói có phần cương quyết:

- Tôi không cần bạn.

Dường như ngắn gọn là phong cách của cậu. Băng chưa lần nào được nghe Ken nói một câu quá mười từ. Câu nào câu này chỉ bốn đến năm từ, ngắn gọn mà đầy đủ ý nghĩa. Nhưng điều đó với nó không quan trọng lắm, thứ nó mong muốn là cậu chịu nói chuyện đã đạt được. Song song với cảm giác đó, Băng có chút hụt hẫng khi cậu nói không cần bạn. Có vẻ người con trai này đã chìm trong thế giới cô độc của mình quá lâu rồi nên bây giờ cậu ta mới vô tình như thế. Cố gắng không để sự thất vọng biểu hiện trên mặt, Băng vẫn tiếp tục mỉm cười nói:

- Bạn không cần nhưng tớ cần. Tớ nhất định sẽ trở thành bạn của cậu bằng bất cứ giá nào.-Giọng nói của nó vô cùng kiên định.

Nghe nó nói mà Ken cứ chằm chằm nhìn nó không chớp. Cậu không ngờ nó là một con người cố chấp đến vậy. Cũng không muốn tranh luận với nó nữa, cậu lại tựa người vào tường, nhắm mắt an tĩnh. Thấy Ken không có ý gì phản đối, nó liền tiến lại gần và ngồi xuống bên cạnh cậu. Ngồi cạnh Ken nó đến thờ cũng không dám thờ mạnh, nó cứ chằm chú ngắm khuôn mặt của cậu lúc này. Không còn vẻ lạnh lùng khiến cho cậu trở nên ấm áp hơn rất nhiều. Thấy Ken không có ý định lên tiếng, nó cũng không nói thêm gì nữa mà nhắm mắt mơ mộng.

Gió gào thét, cuốn bay những tán lá. Không gian tối dần lại khi bóng người kia tiến đến. Khắp người kẻ lạ mặt là trang phục đen bao phủ nhưng nổi bật trên đó là chiếc vòng cổ bạc sáng chói. Điểm nhấn của chiếc vòng đó chính là hình vương miện nạm vàng khiến cho người nhìn vào phải lóa mắt. Người đàn ông kia cứ hiện ngang đi vào phía bên trong khu vực thánh điện của quý dữ. Tất cả quy canh gác thấy ông đều không ngăn chặn mà có phần cung kính, bởi chúng thấy được vương miện kia-biểu hiện của quyền lực chốn quý giới. Ông lạnh lùng đi lướt qua tất cả và dừng chân tại chính giữa điện. Sự xuất hiện của người đàn ông khiến cho quý giới nào loạn, có sự kinh ngạc nhưng cũng không ít vui mừng, lo sợ. Ông ta liếc mắt qua tất cả và dừng lại trên chiếc ghế cao nhất kia, nơi có một kẻ khác đang ngự trị nơi đó. Ánh mắt ông tràn đầy lửa giận, nhưng vẫn không mất đi vẻ cao quý của chính mình. Lúc này thì người ngồi trên kia không thể im lặng được nữa, ông ta lên tiếng:

- Tại sao ông lại quay lại-Lời nói của quý vương tràn đầy sự khó chịu. Ông ta cứ nhìn chằm chằm như muốn thiêu đốt người đối diện.

Người đàn ông bên dưới kia không hề tỏ ra chút nao núng, vẫn điềm nhiên đáp lại:

- Ta chỉ muốn đến xem kẻ cướp ngôi vương là ai thôi?

Nghe ông ta nói quý vương tối sầm mặt tức giận. Quý vương đập mạnh tay xuống thành ghế đứng bật dậy, giọng nói tràn đầy sự uy hiếp:

- Ông hãy nói cho cẩn thận. Bây giờ ta là quý vương, là người đứng đầu quý giới. Là ta chứ không phải ông.- Vừa nói ông ta vừa chỉ tay về đám người lính canh yêu cầu đưa người kia ra ngoài.

Nhưng tất cả đều có chút do dự, không dám tiến lại gần. Quý vương giận giữ hét lớn:

- Ta mới là quý vương. Đây là mệnh lệnh, ngay lập tức đuổi ông ta ra ngoài.

Đám quý kia không dám trái lệnh quý vương nhưng khi nhìn thấy người đối diện lại không dám làm càn. Người đó chính là quý vương trước đây. Ông chính là người nắm trong tay sức mạnh tối cao, người mang trong mình quyền lực tối thượng của quý giới. Ông đã biến mất hàng ngàn năm khiến cho người ta nghĩ ông đã chết vậy mà bây giờ ông lại xuất hiện nơi đây. Thật đúng là dọa người. Thấy đám người kia do dự không dám tiến lên, quý vương giận giữ, ánh mắt rực lửa tiến lại gần người đàn ông đối diện. Trong tay quý vương lúc này đang là một luồng khí đen mờ ám chỉ chờ trực tấn công người đàn ông kia. Nhưng có vẻ ông không có gì lo lắng, vẫn bình tĩnh nói:

- Ta đến để tìm lại di vật của con gái ta.-Khi nhắc đến người con gái này, giọng ông trầm xuống nhuốm mùi bi thương.

Lần nào cũng thế cứ nhớ về nó ông lại đau đớn khôn xiết, chỉ vì yêu mà con gái ông đã phải trả cái giá quá đắt. Chứng kiến con mình mãi mãi ra đi khiến

ông không đủ dũng khí để tiếp tục dẫn dắt quý giới nên ông mới lạng lẽ ra đi. Trong lúc bán loạn đó ông chỉ mong muốn rời xa khỏi nơi này thật nhanh, rời xa khỏi nơi in đậm dấu ấn của con gái ông. Đã hàng nghìn năm trôi qua nhưng ông vẫn không thể quên mối hận thù này, nhưng ông muốn để con gái có thể yên nghỉ nên đã không còn chú ý đến đám thiên thần nữa mà chỉ để lại một lời nguyên cay độc. Nhưng hôm nay ông quay trở lại không phải với ý định trả thù mà chỉ muốn tìm lại một số di vật của con gái mình mà ngày ấy ra đi nó để lại.

Quý vương thấy ông ta có vẻ đến đây không phải với mục đích muốn đoạt lại ngôi vương thì sự tức giận đã giảm bớt, ông ta cất giọng nói:

- Di vật của tiểu thư đã không còn nữa. Ngày ấy khi tiểu thư mất thì D-01 đã lấy cắp đi tất cả di vật của cô ấy. Chúng tôi đã cho người lục tìm khắp nơi nhưng vẫn không có dấu vết gì.

Nghe lời quý vương nói, người đàn ông kia sững sờ, đứng trân trân nhìn vào mắt quý vương để tìm kiếm sự dối trá, nhưng ánh mắt đó vẫn không thay đổi. Thấy ông ta có vẻ không tin, quý vương nhấn mạnh:

- Nếu không tin ông có thể hỏi mọi người.

Nghe thế ông quay mặt sang phía những người khác đang có mặt ở đây, nhưng tất cả họ đều gật đầu. Lúc này ông thật sự tuyệt vọng, những di vật con gái ông để lại đã biến mất. Ông hỏi hận tại sao lúc đó ra đi mình không lấy hết đi luôn mà đến bây giờ mới trở lại. Và ông cũng không thể ngờ D-01 lại có thể làm điều này, vì D-01 là hầu cận thân thuộc nhất của con gái ông. Vậy mà tại sao lại làm như thế. ... Khuôn mặt ông ngày càng tái đi, sự âu sầu, đau thương hiện rõ trên khuôn mặt. Thấy ông ta như vậy, quý vương nói tiếp:

- Nếu tìm được lại, chúng tôi sẽ giao lại cho ông.

Người đàn ông kia gật đầu, quay người bước đi. Trước khi đi khỏi đó, ông còn nói vọng lại:

- Ta ở cấm địa, nếu thấy hãy đến tìm ta. - Nói rồi ông ta biến mất không để lại dấu vết gì.

Tất cả bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm vì không có trận đại chiến nào diễn ra. Chưa kịp an tĩnh được bao lâu đã nghe quý vương hỏi:

- Việc truy tìm tên kia thế nào rồi?

Nghe ông hỏi một người lên tiếng:

- Quả thực hẳn có một sức mạnh phi thường, những tên quý binh thường đều bị đánh bại. Hẳn chính là mối đe dọa của quý giới chúng ta.

- Hãy cho những tên giỏi hơn đi bắt D-00 (tên mà quý vương gọi kẻ có dòng máu lai của quý và uy hiếp đến sự sinh tồn giới quý). Đồng thời cho người đi tìm lại di vật của tiểu thư. - Truyền xong ý chỉ, ông ta nhanh chóng rời khỏi đó.

Khi bóng dáng của quý vương đã khuất dạng, tất cả lại trở lại không gian ồn ào lúc đầu. Tất cả đều tấp nập, đi đi lại lại khắp nơi triển khai công việc. Dường như mọi thứ đang trở nên gấp gáp hơn. Sự lo sợ của giới quý ngày càng nhân lên khi những trận mưa máu đang liên tiếp xảy ra, chính vì thế mà họ đang thúc đẩy nhanh việc truy bắt D-00. Những con quý kia không tránh khỏi thờ dãi, đưa mắt nhìn ra ngoài trời. Không khí bên ngoài đã trở nên âm u hơn, lá cây rơi lá tả khắp nơi, những hạt mưa bắt đầu rơi xuống. ...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Đã gần hai tiếng đồng hồ trôi qua mà Ken vẫn không thay đổi tư thế. Trong khi Băng đang vô cùng bứt rứt, khó chịu khi phải ngồi mấy tiếng đồng hồ trên sân thượng. Khuôn mặt nó cau lại khó chịu, ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn Ken và thầm nghĩ: “Tại sao cậu ta lại có thể ngồi lâu như vậy mà không cử động chứ?”. Không nhìn mãi được, cuối cùng nó đành lên tiếng phá vỡ không khí hiện tại:

- Bạn không mệt sao? - Câu hỏi mà nó vô cùng thắc mắc từ nãy đến giờ bây giờ mới có dịp hỏi.

- Không. - Ken đáp ngắn gọn nhưng đủ dập tan hi vọng của nó sẽ cậu sẽ đứng dậy và rời khỏi sân thượng.

Sau khi đáp xong lời nó hỏi, Ken lại tiếp tục nhắm mắt tựa vào tường. Nó thực sự phát điên lên vì Ken, tại sao nó lại muốn làm bạn với một người như thế này chứ? Nó biết chắc lời nói sẽ không khiến Ken đứng lên, Băng đành dùng hành động. Nó tiến sát lại gần Ken, dùng hết sức bình sinh kéo Ken đứng dậy. Bất ngờ trước hành động của nó, Ken mở mắt nhìn Băng. Ánh mắt cậu toát lên vẻ không bằng lòng, lạnh lùng nhìn nó. Cậu không nói lời nào, buông tay nó ra và quay người rời đi. Không ngờ Ken lại phản ứng như vậy, nó không kịp suy nghĩ mà cứ thế chạy theo Ken. Cậu không hề quay lại liếc nhìn nó lấy một lần, cứ thẳng đường mà đi. Thấy cậu như thế, nó không kìm được mà cứ lải nhải bên cạnh:

- Tôi chỉ muốn mời cậu đi ăn thôi mà. Xin lỗi mà, tôi thực sự không cố ý đâu. ...

Vừa nói nó vừa chạy lên trước mặt cậu, ánh mắt thành khẩn nhìn Ken. Nhưng nó thực không ngờ cậu lại vô tình đến thế, ngay cả cái liếc nhìn cũng không dành cho nó. Băng cũng chẳng chịu thua, lúc này nhìn nó chẳng khác gì một đứa bé mê neho đòi kẹo nhưng không được. Nó cứ đi bên cạnh bước chân Ken xuống cầu thang, miệng hết nói xin lỗi lại nói tở không cố ý. Vậy mà người đi trước cũng chẳng để tâm, cứ một mình im lặng bước đi. Cuối cùng nó đành chạy lên chắn trước mặt Ken, nó hơi loạng choạng vì đứng ở bậc thang nhưng cũng vô cùng thành khẩn:

- Thực sự tớ không cố ý mà, xin lỗi...- Vừa nói nó vừa nắm tay Ken kéo lại mong giảm lực đi của cậu.

Lần này thì Ken đã chịu nhìn nó, nhưng đúng hơn là nhìn bàn tay đang kéo tay cậu lại. Nó không nhìn ra được điều gì từ đôi mắt kia, một ánh mắt rất an tĩnh nhưng có cái gì đó khó nói. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi khi bàn tay đó chạm vào da thịt của Ken, cậu có một cảm giác rất lạ. Một sự ấm áp lan tỏa khắp da thịt. Nhưng cậu nhanh chóng chế ngự cảm xúc bản thân, giật mạnh tay nó ra khỏi bàn tay mình và đi xuống. Vì bị giật với lực mạnh cộng với việc nó đang đứng bấp bênh ở bậc cầu thang nên nó mất thăng bằng và ngã ngược về sau. Nhanh mắt nhìn thấy sự việc này, Ken không chần chừ đưa tay ra với ý định mong kéo nó lại. Nhưng Ken cũng đang ở trong tình thế chân trước, chân sau và bị bất ngờ nên cậu chỉ kịp túm tay nó kéo vào lòng mình. Tay kia không kịp bám vào lan can nên cả thân người cậu cũng bị ngã về phía trước. Quả hoảng loạn trước tình thế đó, Băng chỉ biết áp sát mình vào người Ken tìm kiếm sự an toàn, hai mắt nhắm nghiền không dám nhìn. Sau mấy giây lộn tưng từ bậc thang xuống, đã không còn tiếng động gì nữa nó mới dám mở mắt ra nhìn. Cảnh tượng lúc này làm nó thật sự xấu hổ muốn chết. Cả thân hình nhỏ bé của nó co rúm trong lòng Ken, tay cậu ôm chặt lấy nó như ôm bảo bối. Đặc biệt nó đang áp sát khuôn mặt của Ken, chỉ có điều nó không thấy được ánh mắt cậu bởi bây giờ hai mắt cậu đã nhắm nghiền. Thoát khỏi mộng mị đó, nó mới bắt đầu hoảng sợ. Mãi mà không thấy Ken có động tĩnh gì, nó hoang mang, cựa mình thoát khỏi vòng tay Ken ngồi dậy. Khi đã ổn định, nó mới lay người Ken với hi vọng cậu sẽ mở mắt ra. Nhưng lay mãi mà cậu cũng không cử động, vẫn nằm im lìm trên mặt đất. Sự sợ hãi đã hiển hiện rõ trên khuôn mặt nó, nó sợ cậu có chuyện, giọng nghẹn ngào:

- Ken...Ken...Cậu sao rồi? Mau tỉnh lại đi.

Sau mỗi tiếng gọi là mỗi lần nó lay mạnh hơn. Nó thực sợ cậu sẽ xảy ra chuyện. Nó không muốn bất kì ai vì mình mà có chuyện chẳng lành. Đối với nó một lần là quá đủ rồi, nó không muốn chìm đắm trong nỗi sợ này. Nó càng lay mạnh Ken hơn nhưng vẫn vô ích. Sự chịu đựng trong nó dường như đã đến cực hạn, những giọt nước mắt đã bắt đầu lăn dài trên khóe mi. Vừa khóc nó vừa kêu tên cậu, giọng nói nghẹn ngào đến bi thương:

- Ken, xin cậu mau mở mắt ra đi. Ken...Ken...

Giọng nó đã khàn đi, không rõ tiếng vì khóc. Thực sự lúc này mọi thứ dường như đang sụp đổ trong nó. Nhìn cậu an tĩnh thế này nó không chịu được, một cảm giác nhói đau, xé nát trái tim mỏng manh của nó. Những giọt nước mắt rơi xuống ngày càng nhiều hơn, tiếng nức nở cũng một to hơn.

Nó cứ thế vừa khóc vừa gọi tên cậu. Tâm trí nó đã rối loạn đến mức không còn biết làm gì, không còn biết phải kêu cứu với ai mà chỉ biết gào khóc. Đang chìm trong bóng đen của tuyệt vọng, có bàn tay lau nước mắt trên mặt nó. Đôi bàn tay ấy rất lạnh, chạm vào khiến nó rùng mình. Tuy nhiên nó lại cảm thấy sự ấm áp tỏa ra từ bàn tay đó. Nó dụi nước mắt nhìn người lau đi những giọt nước mắt kia. Ken đang ngồi trước mặt nó, đưa tay lau khô giọt lệ. Nó vẫn còn chưa hết bàng hoàng khi cậu bỗng tỉnh dậy. Khi nhận ra được sự việc đó, nó vô cùng vui mừng ôm chặt lấy cậu vào lòng. Cảm nhận được hơi thở của Ken nó mới tin chắc là cậu không sao. Thực sự Ken đã dọa chết nó.

Rất may là chỉ có mười mấy bậc cầu thang lên Ken mới không sao. Do bị lộn tưng và va chạm mạnh vào thành tường khi dừng lại khiến cho Ken cảm giác đau nhói. Cộng với những vết thương lúc đánh nhau với lực tác động mạnh nên Ken mới vậy. Do đau nên cậu không thể gượng được, mãi sau mới cố gắng ngồi dậy. Nhưng khi vừa mở mắt đã thấy nó nước mắt lưng tròng trông rất tội nghiệp. Có lẽ việc này đã dọa Băng sợ. Nhìn nước mắt nó rơi, cậu có cảm giác vô cùng khó chịu, vô thức đưa tay lên lau đi những giọt nước kia. Sau đó cảm giác dễ chịu khi được nó ôm vào lan tỏa khắp người.

Ken rất muốn níu giữ cảm giác này lâu hơn một chút nhưng không thể. Cậu đẩy nhẹ người nó ra, dùng tay lau khô những giọt nước mắt còn vương trên má nó.

Sau một hồi khóc sụt sướt, nó đã bình tĩnh trở lại. Khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng vì những việc làm vừa rồi, cúi gằm mặt xuống đất. Ken cũng không nói gì nữa chỉ lặng lẽ đứng dậy. Nhưng vừa đứng lên cậu đã phải chống tay vào tường để giữ thăng bằng. Con đau nhức bất giác kéo đến làm Ken choáng váng, lòng mảy may khựng lại. Khá tinh ý nên Băng phát hiện ra biểu hiện khác thường kia. Nó lại gần muốn đỡ cậu nhưng bị Ken từ chối. Vô cùng áy náy, nó nói:

- Thực sự xin lỗi. - Ngoài xin lỗi ra thực sự nó cũng không biết phải nói thêm gì nữa.

Thấy Băng từ nãy đến giờ cứ xin lỗi hoài, Ken đành lên tiếng:

- Không phải lỗi của cậu.

Mặc dù Ken nói thế nhưng nó vẫn không thấy thoải mái hơn, trong lòng như có tảng đá đè nặng. Nó cứ cúi đầu không dám đối diện với cậu. Thực sự không thể hiểu nổi người con gái này mà. Mặc dù cậu đã nói thế mà nó vẫn thấy có lỗi, khuôn mặt cứ phụng phịu đến đáng yêu. Không đành lòng, Ken nói tiếp:

- Tôi không sao.

Lần này thì nó đã ngẩng đầu lên nhìn cậu. Nhưng đáng tiếc là nó không thể nhìn thấy vẻ mặt của Ken lúc đó bởi cậu đã tiến lên trước nó. Thấy Ken phải bám vào tường để đi, nó chạy lại nhất quyết đỡ cậu. Nó nắm chặt cánh tay cậu không cho Ken có cơ hội phản đối. Thấy nó vậy, Ken cũng không ngoan cố đẩy nó ra nữa. Cả hai cứ thế bước đi... Hai bóng dáng một thấp, một cao đứng sát cạnh nhau bước đi thật khiến người ta hiểu lầm...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Trong khu đô thị sang trọng, có một căn nhà lớn tọa lạc. Từ ngoài nhìn vào người ta không khỏi choáng ngợp trước vẻ đẹp lung linh của nó. Căn biệt thự được sơn màu trắng nhưng toát lên vẻ ấm cúng chứ không lạnh lẽo. Phía trước nhà là thảm cỏ xanh mướt trải dài đến tận cửa nhà. Ở chính giữa còn có một hồ nước nhỏ, bên trong là những đàn cá đủ màu sắc bơi lội. Xung quanh khuôn viên còn trồng thêm cây cảnh tạo nên không khí tươi mát cho căn biệt thự. Đây chính là biệt thự của nhà họ Lâm-một trong những gia đình có thế lực trong nước.

Nơi đây tuy rộng lớn nhưng luôn tràn ngập tiếng cười nói, không khí ấm áp. Nó không giống như những căn biệt thự kia, tuy lớn mà lạnh lẽo. Có thể thấy chủ nhân của ngôi nhà này là một người rất tình cảm nên mới tạo nên được không khí ấy cho căn nhà. Mặc dù giàu sang, công việc bận rộn nhưng họ không bao giờ để căn nhà này thiếu bóng người. Họ luôn dành thời gian cho tổ ấm của mình. Chính vì thế mà căn nhà này thật ấm cúng tạo. Nhưng hôm nay không khí biệt thự có phần khác lạ. Không có tiếng cười nói vui vẻ của cô chủ nhỏ, không còn tiếng nói chuyện thì thầm của hai mẹ con, hay tiếng người bố nhắc nhở. ... Tất cả đang chìm trong không khí căng thẳng đến nghẹt thở. Ông bà Lâm ngồi trên ghế ở phòng khách. Đối diện là cô con gái xinh xắn đang khoác trên mình bộ váy trắng như công chúa. Ông Lâm nhìn con gái, nghiêm nghị nói:

- Ta chỉ muốn con đi gặp mặt thử thôi mà.

- Nhưng con không muốn. – Quỳnh Dao nhảy dựng lên khi nghe ba nói.

Dao vô cùng sốc khi vừa bước chân về đến nhà đã được nghe tin động trời: ba mẹ muốn cô đi xem mặt. Đương nhiên phản ứng đầu tiên của Quỳnh Dao là hét ầm lên, kiên quyết phản đối. Cô biết ba mẹ rất thương mình nhưng chuyện này và chuyện đó là không liên quan, làm sao cô có thể nghe theo ý kiến đó được. Thấy cô con gái như vậy, bà Lâm nhẹ nhàng nói:

- Chỉ là gặp mặt thôi, nếu không vừa ý thì có thể từ chối mà.

Mặc dù nghe mẹ nói vậy nhưng Dao cũng không thể đồng ý. Cô chưa muốn bị trói buộc trong cái gọi là tình yêu. Cô bức xúc lên tiếng:

- Chẳng lẽ ba mẹ không thương con nữa sao. Hai người định bán con sao?

Nghe Dao nói, cả ba mẹ cô đều cười cười trước suy nghĩ đầy trẻ con đó. Mẹ Dao kéo con gái lại gần, vuốt mái tóc dài mượt kia bảo:

- Con nói gì vậy, ba mẹ không yêu con thì yêu ai chứ.

Ba Dao phụ họa thêm vào:

- Đó là con trai một người bạn của ba, thằng bé là một người tốt. Con yên tâm đi

Dao ngoảnh mặt nhìn hai người lớn trước mặt, cô đã bắt đầu có chút dao động. Nhưng chỉ đơn giản vì tò mò người đó là ai? Đáng vẻ ra sao? Có đẹp trai như nầy nam Hàn hay không mà thôi? Thấy con gái có vẻ đã bị lung lay, bà Lâm nói tiếp:

- Hàn Phong là một thằng bé tốt, con thử gặp mặt xem sao?

“Hàn Phong” hai tiếng ấy vừa phát ra khỏi miệng mẹ là Dao muốn phát hỏa lên. Cô đang cố gắng nghĩ xem có phải mình nghe lầm không, hỏi lại mẹ:

- Là Hàn Gia Phong?

Mẹ Dao gật đầu thay cho câu trả lời. Dao lung tung đứng bật dậy khỏi người mẹ, cô trân trân mắt nhìn hai người. Tại sao lại là hắn ta được chứ. Kề thù với cô và với cả lớp lại là đối tượng xem mặt của mình, đúng thật là nực cười. Chắc chắn là cô không thể chấp nhận chuyện này được. Một tên ngang tàn, kiêu ngạo như hắn ta thì tốt ở chỗ nào chứ? Thấy con gái tự dưng bật cười như thế, ông bà Lâm lại tưởng con gái mình sẽ đồng ý nên vui mừng ra mặt. Nhưng chưa kịp lên chín tầng mây thì cả hai đã bị cô kéo thẳng xuống địa ngục:

- Có chết con cũng không gặp hắn ta.

Cả hai bất ngờ trước thái độ quyết liệt của con gái, họ cứ tưởng Dao đã đồng ý, sao lại thành thế này. Quỳnh Dao cũng không muốn giải thích dài dòng, chỉ kiên quyết từ chối. Sau khi đã thẳng thắn nói rõ quan điểm với phụ thân cô quay người bước lên trên phòng.

Vừa bước vào phòng Dao đóng sập cửa lại, tiện tay với quyển sách ở gần nhất ném thẳng vào tường. Sau đó cô nhảy lên giường nằm úp mặt vào gối gào thét. Dù có đánh chết, cô cũng không đồng ý một tên ác quỷ như Phong.

Trái ngược hẳn với không khí của Lâm gia, tại biệt thự của nhà họ Hàn không khí im ắng, lạnh lẽo đến kì dị. Ngay cả những tiếng thờ cũng thật nhẹ nhàng đến kì quái. Ngoài tiếng máy chạy, tiếng dọn dẹp của giúp việc thì nơi đây không có lấy một âm thanh nào. Căn biệt thự này cũng trang lệ không kém

biệt thự Lâm gia, cũng là bãi cỏ, cũng có cây cối, cũng màu sơn tường trắng nhưng lại tạo cho người nhìn sự lạnh lẽo, cô độc. Trong nhà không khí âm u đáng sợ. Một người đàn ông ngồi trên ghế, đáng vẻ trang nghiêm khó gần. Phía đối diện là Hàn Phong đáng vẻ vẫn như mọi khi, bất cần đời và kiêu ngạo. Hắn ta ngồi tựa người vào sofa, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa. Đã lâu hai bố con không ngồi đối diện với nhau nên không khí có vẻ gượng gạo. Mãi mấy phút sau ông Hàn mới lên tiếng:

- Ta muốn con đi gặp một người con gái.- Giọng ông trầm trầm

Phong cũng không có lấy chút phản ứng gì gọi là ngạc nhiên hay sững sốt, chỉ thấy trên khóe môi cậu là nụ cười khinh khinh. Dường như chuyện này là một trò cười không hơn không kém. Thấy con trai không có ý định nói gì, ông mới tiếp:

- Nó là Quỳnh Dao, một người con bạn của ta. Chỉ cần hai đứa gặp mặt, nếu không hợp có thể bỏ qua.

Lại một nụ cười hiện lên. Phong càng ngày càng nể phục tài nói dối của ông ta. Nếu không ung có thể bỏ qua sao. Toàn là giả tạo. Một khi đã là hôn nhân sắp đặt thì làm gì có chuyện từ bỏ dễ dàng được. Phong biết hôn nhân trên thương trường cũng như một cuộc mua bán trao đổi, đôi bên cùng có lợi. Tất cả những lời này của ông bố cũng như lời lừa lọc trẻ con, chi tiết là cậu đã lớn và đủ hiểu nó như thế nào. Nhưng Phong cũng không có ý gì là phản đối, hắn đứng lên rời khỏi nhà. Trước khi bước ra khỏi cổng, Phong nói vọng lại:

- Cho người báo lại thời gian và địa điểm cho tôi.

Câu nói vừa dứt bóng dáng Phong cũng đã khuất dạng. Ông Hàn mệt mỏi dựa người vào ghế. Ông biết tính cách của con trai mình, nó không dễ dàng chấp nhận những chuyện như thế này. Chỉ đơn giản là trong đầu nó đang toan tính một điều gì đó mà thôi. Ông cười khổ khi nghĩ đến đó. Ông biết con trai hận mình thế nào. Nó hận ông đã bỏ rơi mẹ nó để bà phải nằm trên giường bệnh. Nhưng Phong nào đâu hiểu được tâm tình của một người cha.

Nghĩ đến ông trong đầu Phong chỉ có hận thù...

Phong mệt mỏi rời khỏi căn biệt thự. Những việc đang làm, cậu không biết mình có chọn lựa đúng không nữa. Phải chăng nó quá nghịch lý? Trong khi Phong vô cùng hận bố mình nhưng lại luôn làm theo lời ông ta không một lời phản kháng. Sâu trong đó còn rất nhiều lý do, mà lý do căn bản nhất là vì lời hứa với mẹ mình. Phong đã từng hứa với bà sẽ nghe theo ông ta tất cả mọi điều và đó cũng là giao kèo của Phong với ông Hàn. Ông ấy đồng ý cho cậu gặp mẹ nhưng Phong phải nghe theo sự sắp đặt của mình. Phong lao nhanh trên những con đường để xua đi mọi suy nghĩ. Gió cứ từng cơn tấp vào mặt cậu đau rát nhưng tất cả đều không vấn đề. Phong vẫn ngạo mạn phóng vút đi....

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Rời khỏi trường học, Băng và Ken không biết phải đi đâu. Nói đúng ra là Băng không biết phải đi đâu. Ken thì vẫn cứ im lặng bên cạnh nó không hề rầy la nửa lời. Không còn cách nào khác nó rủ Ken:

- Cũng trưa rồi, chúng ta đi ăn gì đã nhé!

Nó hỏi Ken nhưng không khác gì một lời năn nỉ. Thực sự bụng nó đã réo từ rất lâu rồi nhưng vì cậu cứ im lặng nên nó mới để yên nhưng giờ thì không nhịn được nữa. Dường như Ken cũng nhìn ra được điều đó, cậu khẽ đưa người ra xa nó, giọng nhẹ tênh:

- Vậy tôi đi trước.

Nói xong Ken quay người rời đi. Băng thực sự bức bối với con người này mà. Rõ ràng là nó mời cậu đi ăn vậy mà cậu ta thẳng thừng từ chối và đi thẳng. Mặt nó sị xuống tỏ rõ sự thất vọng nhưng vẫn ngoan cố chạy theo sau bóng dáng Ken. Vì bị thương nên tốc độ cậu không thể nhanh được nên nó nhanh chóng bắt kịp và đi sau Ken. Trên đường bây giờ đang có hai bóng người, một trước một sau nhìn đến là buồn cười. Cảm giác được có người theo sau, Ken quay lại nhìn thì thấy Băng đi ngay sau. Cậu ngạc nhiên nhìn nó, ánh mắt tỏ ra khó hiểu.

Mặc kệ Ken đang nhìn, nó vẫn duy trì khoảng cách đều đều theo sau. Ken đứng lại, nó cũng đứng lại không ngần ngại nhìn thẳng vào ánh mắt Ken. Ánh mắt Băng tỏ rõ sự kiên định, nếu cậu không đồng ý thì sẽ đi theo cho đến khi cậu chịu mới thôi. Nhìn nó một lúc Ken lại quay người bước đi tiếp như sự tồn tại của nó là vô hình. Ken chỉ sợ nếu nhìn nữa cậu sẽ bị nó thuyết phục mất. Hơi thất vọng khi thấy phản ứng của Ken nhưng nó vẫn kiên cường theo sau cậu. Nó không tin sự nhẫn nại của mình sẽ phí công vô ích. Cứ thế Băng lại lèo đèo theo sau Ken.

Cả hai cứ thế im lặng đi khắp con đường đầy nắng. Bóng dáng Ken cô độc trải dài trên nền đất, còn bóng dáng nó lon ton bắt kịp bóng của Ken. Nó cứ mãi mê đi theo Ken không biết cả hai đã đi qua bao con đường. Ken cũng như nó chẳng biết phải đi đâu cứ vô định bước đi. Cậu không thể về nhà được bởi có Băng theo sau nên đành đi bộ dọc đường vậy. Đang đi thì thấy có tiếng cãi vã phía sau. Định không quan tâm nhưng cậu bỗng nghe thấy tiếng nói của Băng:

- Bỏ tôi ra.

Câu nói của nó có phần tức giận nhưng cũng không kém phần hoảng sợ. Không đành lòng Ken quay lại nhìn thì thấy nó đang bị ngã dưới đất. Bên trên thì có một tên say đang lôi kéo nó, dùng giọng bồn chồn:

- Ngoan nào, đi chơi cùng anh nhé....

Băng ghé tòm nhìn kẻ trước mặt. Hắn đáng tuổi cha nó vậy mà xưng an hem ngọt xớt như thế thật khiến người ta nổi gai ốc. Nó cương quyết không chịu chấp thuận, giằng tay khỏi ông ta đứng dậy bỏ đi. Nhưng còn chưa kịp bước đi nó đã bị hắn kéo lại sát vào lòng mình. Mùi rượu và mồ hôi của hắn khiến Băng buồn nôn, nó giãy giụa mong thoát khỏi tên biến thái. Nhưng sức lực của một tên say đúng là mạnh, cùng với việc nó chỉ là một nữ nhi nên dù có cố gắng đến đâu cũng không thoát ra được. Trong lúc gần như đang tuyệt vọng thì nó nhớ đến phía trước có Ken. Nếu như bây giờ hét lên thì liệu cậu có quay lại cứu mình không? Kể cả không thì nó cũng phải thử. Nó quay mặt về phía Ken và định hét lên thì đối diện với ánh mắt sắc lạnh của cậu đang nhìn đàn ông kia. Nó cũng người không phản ứng được gì nữa khi thấy cậu đang tiến về phía mình. Ken kéo mạnh nó ra khỏi người đàn ông lạ kia, giọng lạnh như băng:

- Cút ngay.

Đối diện với giọng nói và hàn khí toát ra từ người Ken tên đàn ông kia có phần chùng bước. Nhưng vốn men say trong người nên hắn chẳng coi trời trăng đất dày là gì, giọng thách thức:

- Thằng nhóc con, không phải việc của mày. Trả lại con bé đó cho tao.- Giọng ông ta lè nhè không rõ từng chữ.

Ken chẳng may may quan tâm đến kẻ say, cậu lôi nó theo sau mình bỏ đi. Nhưng chưa đi được xa đã bị tên kia kéo lại. Không suy nghĩ Ken quay người kéo tay ông ta lại gần mình đồng thời vật ngược người đàn ông khiến hắn ngã lăn ra đất. Chẳng đợi tên đó nói lời thứ hai, Ken đã dùng chân dẫm mạnh lên bàn tay bần thiêu vừa chạm vào nó khiến hắn ta kêu lên đau đớn. Thấy tình hình có vẻ không ổn, Băng kéo nhẹ tay Ken lại với hy vọng rời đi. Lúc này Ken mới rời chân khỏi đôi tay kia, kéo nó quay đi. Băng cảm thấy có chút gì đó ấm áp khi thấy Ken bảo vệ mình. Một cảm giác tê giật nơi con tim khi tay Ken chạm tay nó. Đôi bàn tay lạnh giá ấy của cậu lại khiến nó có cảm giác rất an toàn.

Trong khi đó Ken cũng đang vô cùng rối loạn. Cậu cũng chẳng hiểu vì sao lại tức giận khi thấy nó bị như vậy. Chỉ biết rằng khi chứng kiến nó bị tên kia kéo lại đã khiến ngọn lửa trong người cậu cháy bùng như thiêu đốt. Và cảm giác là lạ len lỏi khi tay nó trong tay cậu. Ken cứ thế kéo nó đi khắp con đường. Ken chỉ dừng lại khi thấy nó đi chậm lại. Cậu quay sang nhìn nó thì thấy khuôn mặt nhăn nhó. Cậu lên tiếng hỏi:

- Sao vậy?

- Không sao. – Nó lắc đầu đáp. Nhưng thực sự chân nó đang vô cùng nhức. Nó đoán là do vừa rồi bị ngã nên bị bong gân rồi. Nó khóc thầm trong lòng cho số của mình. Đương nhiên là nó không dám nói thật với Ken nên mới bảo không sao.

Nhưng vốn Ken là một người rất tinh ý. Nhìn điệu bộ và vẻ mặt của nó cậu cũng đã đoán được phần nào. Giọng cậu vẫn rất kiên nhẫn:

- Nói thật.- Nhưng ánh mắt Ken đầy đe dọa yêu cầu nó nói thật

Thực sự nó đã bị ánh mắt ấy của Ken dọa cho phải khai thật. Giọng nó lắp bắp:

- Hình như... chân...chân tớ bị bong gân rồi.- Mặc dù không phải do lỗi của nó nhưng thực sự Băng rất sợ ánh mắt ấy của Ken. Nhìn sâu vào đó nó thấy có một cái gì đó rất uy lực, không thể che giấu ánh mắt ấy bất cứ điều gì.

Nhìn dáng vẻ sợ sệt của nó mà Ken muốn bật cười. Rất tiếc là chức năng cười của cậu dường như đã bị đóng băng nên trên khóe miệng Ken không có một cử chỉ nào khác. Cậu chỉ nhìn chăm chăm vào đôi chân nó. Ken cũng đang rất khó xử không biết phải làm gì. Suy nghĩ rất lâu sau Ken mới ngồi xuống trước nó, nói:

- Lên đi.

Băng vẫn còn đang rất lơ mơ không biết Ken đang nói gì. Nó nhìn hình dáng cậu đang ngồi dưới đất mà cứ ngỡ ra. Thấy thế Ken đành giải thích cho nó:

- Tồi công cậu.

Nghe xong câu nói của Ken nó như bị sét đánh ngang tai. Làm sao nó dám để cậu công chứ. Nam nữ thụ thụ bất thân mà. Nó cứ đứng trơ mắt nhìn Ken, lộ ra vẻ mặt khó hiểu và nghi ngờ mình nghe nhầm. Nhưng nó thấy Ken vẫn ngồi đấy đợi nó trèo lên. Nó đành lên tiếng:

- Không cần đâu. Tớ có thể tự đi mà.

- Cậu chắc chứ? – Ken hỏi ngược lại nó

Băng bối rối chẳng biết trả lời thế nào. Nó biết là hiện tại mình không thể tự bước đi nhưng cũng không thể để cậu công được. Băng bối rối không biết làm gì. Chưa biết ứng xử ra sao thì Ken nói tiếp:

- Không sao đâu. Lên đi.

Lúc này đã có nhiều người chú ý đến cặp đôi này. Đa số là ánh mắt tò mò và khó hiểu nhìn hai người. Bất đắc dĩ nó đành trèo lên lưng cậu. Sau khi nó đã an vị trên lưng Ken mới đứng dậy bước đi. Ngồi trên tấm lưng Ken mà tim nó đập loạn nhịp, khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ. Nó không dám ngẩng đầu

lên nhìn mà chỉ cúi gằm mặt vào lưng cậu. Tựa vào tấm lưng ấy nó cảm nhận được từng hơi thở của Ken. Cứ thế dần dần nó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Khi tỉnh dậy thì Băng thấy mình đang ở trên một bãi cỏ xanh rộng lớn. Băng choáng ngợp trước khung cảnh hiện tại. Có thể nói nơi đây thật sơn thủy hữu tình. Nơi nó ngồi là lưng đồi, có thể nhìn thấy phía dưới kia một cánh đồng hoa hướng dương. Băng cứ thế đắm chìm vào cảnh sắc hiện tại. Mãi đến khi có chai nước và chiếc bánh đưa trước mắt nó mới giật mình tỉnh lại. Băng nhìn Ken và chậm chậm cầm bánh và nước, miệng nói lí nhí:

- Cảm ơn.

Ken không nói gì mà tự nhiên ngồi xuống cạnh nó, nhanh chóng đắm mình vào thiên nhiên nơi đây. Do đói bụng nên Băng nhanh chóng đánh chén bánh Ken đưa. Khi ăn uống no nê nó lại quay sang nhìn Ken. Nhưng chỉ im lặng nhìn mà không lên tiếng. Nhìn dáng cậu nằm trên cỏ và khung cảnh lồng gió nơi đây thật tuyệt. Ken thật giống một vị thần ngủ quên tại chốn nhân gian mà Băng là người may mắn thấy được. Cứ thế nó chìm đắm trong mộng cảnh của Ken và thiên nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Cũng tại một bãi cỏ xanh tươi trải dài, một người con trai đang loay hoay kiếm tìm một thứ gì đó. Người con trai ấy đang ngồi trên đất, đưa tay lần mò những mô đất bên cạnh mình. Thiên Ân đã bói tung tất cả những chỗ cần tìm nhưng đều không thấy đâu cả. Những giọt mồ hôi đã lăn dài trên má cậu nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đẹp thiên sứ ấm áp của Ân. Cậu không từ bỏ lại tiếp tục đào bới khắp nơi. Lúc này khắp bãi cỏ xanh tươi đã bị đào bới nhăm nhở, đất bị xới tung lên. Đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua nhưng Ân vẫn không tìm thấy thứ cần tìm. Mục đích duy nhất Ân đến ngôi trường này là để tìm kiếm một chiếc hộp bí mật mang lời giải nguyên chú của quỷ vương. Nhưng Ân cũng không chắc chắn là chiếc hộp đó được cất giấu ở đâu, chỉ nghe ba nói là nó được chôn giấu tại một bãi cỏ xanh mát. Thiên Ân đã từng nghĩ có biết bao nhiêu bãi cỏ sao biết là ở đâu chứ. Nhưng ba Ân lại chắc chắn là ở nơi này còn lí do vì sao thì ông lại không nói. Chính vì thế mà giờ đây Ân đang vất vả với công việc tìm kiếm mà không có chút tung tích nào của thứ cần tìm. Tìm mãi mà không có tí dấu vết gì khiến cậu có phần chán nản. Ân vung tay một cái tất cả lại trở lại nguyên vẹn như chưa từng có xáo trộn gì xảy ra.

Ngồi thả mình trong làn gió mát và không khí trong lành nơi đây khiến tâm trạng Băng có phần thoải mái hơn. Nó nhìn Ken, chậm chậm lên tiếng:

- Cậu rất giống tôi trước đây.

Nghe Băng mở lời, Ken hơi mở mắt nhìn nó. Cậu thấy trong mắt nó sự hồi tưởng, phảng phất một nỗi buồn không tên. Thấy Ken có vẻ chú ý đến câu nói của mình, Băng bất giác nở nụ cười. Nụ cười của nó rất đẹp, trong sáng và ngây thơ không vướng bụi trần. Không nhìn về phía Ken nữa, nó hướng mắt ra phía xa xa kia, giọng nhỏ nhưng đủ Ken nghe thấy.

- Trước đây tớ cũng là một con người vui vẻ hòa đồng. Tớ có gia đình hạnh phúc, có ba mẹ ngày ngày quan tâm chăm sóc, có bạn bè thân mến và có những người bạn thân bên cạnh tớ lúc buồn vui. - Nhắc đến đó, ánh mắt nó ánh lên sự vui vẻ, giọng có phần hồ hởi. Nhưng chỉ trong chớp lát giọng nói ấy trầm xuống, ánh mắt phảng phất buồn – Nhưng ông trời không cho ai quá nhiều. ... Trong khi tớ đang chìm đắm trong hạnh phúc vô bờ ấy thì những bi kịch đã xuất hiện trong cuộc đời tớ. Trong một ngày giông bão, ông trời đã nhấn chìm cuộc đời của tớ rất nhiều thứ. - Lúc này Ken thấy trong mắt nó đã phảng phất giọt nước long lanh, giọng nói của Băng cũng nhỏ dần, mang nét gì đó u uất – Tớ vẫn nhớ rất rõ, ngày hôm đó. Buổi sáng trời vẫn còn rất trong xanh, tớ và hai người bạn nữa cùng nhau đi học, cùng vui đùa khắp nơi. Nhưng rồi cậu bạn thân nhất của tớ bỗng nhiên tỏ tình với tớ. Tớ vô cùng ngạc nhiên vì bản thân chỉ luôn coi cậu ấy là bạn và còn vì tớ biết Hoa-cô bạn thân của tớ có tình cảm với cậu ấy. Tớ nói rõ với cậu ấy là tớ không thể vì tình cảm của tớ dành cho cậu ấy chỉ đơn thuần là bạn bè. Nhưng từ hôm đó tình bạn của ba chúng tớ đã có sự thay đổi. Không còn những cuộc vui chơi cùng nhau nữa mà thay vào đó là những cuộc cãi vã không lí do. Hoa biết chuyện, cô ấy không chấp nhận được khi Hùng- cậu bạn trai kia có tình cảm với tớ. Cô ấy thường lấy lí do vô cớ để chia rẽ tớ và Hùng nhưng tớ bỏ qua bởi tớ biết tình yêu là ích kỉ. Nhưng sự ích kỉ của cô ấy là không thể chấp nhận được. Cô ấy.....- Nói đến đây giọng của Băng nghẹn lại, không nói lên lời.

Băng ngừng lại một lát để bình ổn suy nghĩ sau đó mới nói tiếp:

- Tớ có thể tha thứ cho mọi hành động và lời lẽ xúc phạm của cô ấy. Cũng có thể tha thứ cho những hành động vu khống vô căn cứ ấy nhưng có một điều tớ không thể tha thứ, đó là làm hại gia đình tớ. Cô ấy đã quá mù quáng vì yêu. Chỉ vì Hùng không chấp nhận mà cô ấy kiên quyết phá hoại cuộc đời tớ. Cô ấy loan tin cả trường rằng tớ là loại con gái mất nết, hư đốn thường xuyên đi chơi đêm với các đại gia. Bây giờ tớ lại định cướp mất người yêu của cô ấy là Hùng. Tớ đã rất sốc khi biết chuyện ấy. Nhưng tớ có thể cho qua nếu cô ấy mở lời xin lỗi và giải thích. Nhưng dường như tình yêu đã chiếm mất lí trí của Hoa. Hoa càng tức giận hơn khi thấy Hùng đứng ra giải thích mọi chuyện giúp tớ. Vì thế mà cô ấy đã đến điên cuồng trong vòng xoáy của tình yêu. Cô ấy nghĩ mọi cách để làm tớ biến mất khỏi cuộc đời Hùng. Hoa tìm đến gia đình tớ. Cô ta nói với bố mẹ tớ rằng tớ là loại con gái hư, đã qua đêm với biết bao người đàn ông bên ngoài..... – Nói đến đây giọng Băng nức nhen, những giọt nước mắt lăn dài trên khóe mi.

Những câu nói tiếp theo của nó rất nhỏ, phải chú ý lắm Ken mới nghe rõ được:

- Cô ta còn cho người ghép ảnh của tớ bên cạnh những kẻ đó trong khách sạn. Chuyện ấy khiến cả gia đình tứ chết sống, mẹ thì vô cùngsock trước sự việc ấy mà đổ bệnh. Vốn mẹ có bệnh tim trong người, khi nghe tin ấy đã không kìm được cảm xúc mà bất tỉnh. Sau khi đưa mẹ đến viện ba mới gọi điện cho mình. Khi đến nơi thì mẹ đã mãi mãi ra đi. Bác sĩ nói bà đã bị sock nặng khiến cho tim ngừng hoạt động. Nghe xong tin ấy tớ như chết đứng, hai chân run rẩy không còn đứng vững nữa mà khụy hẳn xuống đất, Ba bên cạnh cũng không khác gì tớ, ông lao vào phòng cấp cứu nơi có mẹ đang yên nghỉ. Ông lay mẹ, gọi tên mẹ nhưng bà mãi mãi không tỉnh lại nữa. Đó cũng là lần đầu tiên tớ thấy giọt nước mắt ba rơi. Tớ cũng cố gắng đứng dậy, nhưng mỗi lần đứng lên là một lần khụy xuống, cố gắng lắm mới có thể bò đến bên cạnh mẹ. Gương mặt bà vẫn rất hiền từ nhưng đôi mắt ấy đã nhắm nghiền. Tớ đã không thể nghe thấy lời nói nhẹ nhàng của mẹ nữa. Nước mắt cứ thế lăn dài, mặn chát thấm vào miệng. Nó đau lắm, đau hơn cả việc bị dao cứa vào thân thể mình. Và còn đau hơn khi tớ biết sự việc, biết nguyên nhân mẹ ra đi. Khi nghe ba nói tớ chỉ muốn lao đến bên Hoa giết chết cô ta. Chính cô ta đã hại chết mẹ tớ, khiến gia đình tớ chìm trong đau đớn. Rất may lúc đó còn có ba bên cạnh, ông ấy tin tớ và đưa tớ rời khỏi nơi đó. Rời khỏi nơi ác mộng đó.

Phải chăng tình yêu là thế. Khi yêu con người trở nên điên cuồng hơn, ích kỉ hơn. Hoa đã quá đắm chìm trong mộng tưởng tình yêu và cô ta đã đem đến cho gia đình nó bi kịch. Trong câu chuyện ấy, liệu lỗi lầm thuộc về ai? Lỗi do Hùng, do Băng hay chính là do Hoa. Đúng, người trực tiếp đem đến bi kịch ấy là Hoa, nhưng nguyên nhân gián tiếp lại là tình yêu. Tình yêu chiếm đoạt của Hoa chỉ khiến cho con người ta chìm thêm trong đau khổ. Tình yêu đòi thực không bao giờ đẹp như trong phim, nó trần trụi đến nhức nhối. Đó mới là bản chất thật của tình yêu. Yêu là ích kỉ, là chiếm cho riêng mình.....

Nước mắt Băng lăn dài xuống bãi cỏ bên cạnh. Những giọt nước mắt nóng hổi như chất chứa bao phiền muộn cuối cùng cũng có thể chảy ra. Đã từ rất lâu rồi, Băng chưa kể chuyện này cho ai, cho đến bây giờ Ken lại là người được nó tin tưởng kể lại. Nhìn những giọt nước mắt kia tuôn rơi, Ken cảm thấy có chút gì đó nhói trong lòng. Cậu không lau đi những giọt nước mắt kia mà vô thức kéo nó sát lại bên mình. Để cho nó mượn bờ vai vững chắc của mình mà khóc. Cả hai cứ ngồi lặng đi trong không gian mênh mông của trời đất.

Băng tựa người vào Ken, khuôn mặt áp sát bờ vai vững chắc kia cứ thế cho nước mắt rơi. Nó muốn đây là lần cuối nó nhắc đến và khóc vì câu chuyện ấy. Nó sẽ sống vì ngày mai chứ không phải quay về quá khứ. Nó sẽ coi như quá khứ chỉ là một giấc mộng để lãng quên. Tựa vào bờ vai Ken, tâm trạng Băng đã ổn định phần nào nhưng nước mắt vẫn rơi. Nó sẽ quên, quên đi tất cả....

Nghe câu chuyện của Băng, Ken thấy có gì đó đau xót. Nó thật quá bất hạnh, mất bạn, mất mẹ, mất đi gia đình hạnh phúc. Phải chăng ông trời quá nhẫn tâm nhưng cũng thật công bằng khi không cho ai quá nhiều. Nếu có cái này thì đồng nghĩa với việc mất thứ khác. Đó đã là quy luật muôn đời. Nghĩ chuyện của nó mà Ken thấy chua chát trong lòng. Có lẽ cậu thấy mình may mắn hơn nó. Vì cậu chưa một lần cảm nhận hơi ấm của gia đình, bạn bè nên cũng không phải đau đớn đến chết đi sống lại khi mất đi gia đình và bị bạn bè phản bội. Mặc dù không trải qua nhưng cậu hiểu được nỗi đau ấy như thế nào.... Có thể nhiều người nghĩ cậu điên khi cho rằng không có gia đình, bạn bè là may mắn. Nhưng với cậu đó là điều tốt vì cậu sẽ không phải trải qua cảm giác tội lỗi, hay đau đến điên loạn vì bị phản bội. Chẳng phải dù có bạn bè, cha mẹ nhưng Băng vẫn phải trải qua cảm giác đó sao. Đang hạnh phúc bỗng nhiên mất tất cả thì còn đau hơn là khi không có gì cả ngay từ đầu. Có thể suy nghĩ ấy của Ken là tiêu cực, là phiến diện nhưng với cậu đó là điều cậu thấy tốt nhất. Chưa một lần cảm nhận hơi ấm của tình thương, chưa một lần có bạn bè kề bên nhưng Ken vẫn thấy rất bình thường. Cậu có thể tự do, tự tại mà không lo sợ nguy hiểm cho người bên cạnh mình. Ken thấy hơi nực cười trước suy nghĩ của mình. Nhìn sang Băng đang gục bên vai mình khóc Ken nhẹ nhàng đưa tay vuốt mái tóc xoa trước mắt nó lên. Cùng lúc đó, Băng đưa mắt lên nhìn. Bốn mắt chạm nhau. Lần đầu tiên Băng thấy được ánh mắt đó của Ken, một ánh mắt dịu dàng, trong như làn nước thu. Nó rất muốn nhìn lâu ánh mắt ấy nhưng rất nhanh chóng đôi mắt ấy đã sụp xuống. Băng xấu hổ quay mặt rồi đi.

Không gian vẫn rất dịu nhẹ, gió vẫn thoảng qua từng cơn. Nhưng con người đã không còn như lúc đầu. Có chút rung động nhẹ trào lên trong lòng. Một cảm giác không tên mà xao xuyến.....

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Sau khi đã khóc hết nước mắt, tâm trạng Băng tốt hơn nhiều, nó mỉm cười nói với Ken:

- Cảm ơn đã nghe chuyện của tớ.

Ken cũng quay người nhìn nó, cậu chậm rãi cất tiếng:

- Tại sao lại kể cho tôi nghe?

Băng bật cười trước câu hỏi của Ken. Nó trầm nghĩ phải chăng Ken quá đa nghi. Ngay cả những chuyện này mà cũng hỏi lí do. Chẳng lẽ cậu ta rất hay gặp tình huống này nên bây giờ trở nên đề phòng hơn. Nhưng Băng cũng đâu có biết lí do tại sao. Nó thành thật nói:

- Tớ cũng không biết tại sao lại kể cho bạn nữa. Có thể là tại chuyện này đã cất giấu quá lâu và bây giờ tớ muốn kể ra. Cũng có thể là do cậu là người tớ tin tưởng—Về sau này, Băng nói rất nhỏ nên Ken không thể nghe thấy được.

Thấy nó trả lời vậy thì Ken cũng không biết nói gì nữa, cậu lơ đãng nhìn đi hướng khác. Thấy Ken cũng không thắc mắc nữa, Băng mới đổi chủ đề:

- Cậu hãy mở lòng cho mọi người cơ hội làm bạn đi, đó cũng là tạo cho cậu một cơ hội mà.

Băng cố gắng quan sát về mặt của Ken khi mình nói nhưng nó không thấy được gì sau về mặt đó. Ken vẫn rất bình thản, không có chút rung động. Chỉ có ánh mắt là có gì đó rất mông lung, khó đoán. Thấy vậy Băng tiếp tục:

- Một mình rất cô đơn. Nếu có thêm bạn thì ta sẽ không còn cảm giác đó nữa. Họ sẽ giúp ta vượt qua những khó khăn. Những người bạn chân chính là người sẽ giúp mình đi qua mọi chuyện dù có khó khăn đến đâu. Vì thế cậu hãy thử tiếp nhận đi.

Lúc này ánh mắt Ken đã nhìn về phía nó, cậu hỏi ngược lại:

- Bạn quen họ được bao lâu rồi?

Nghe cậu hỏi của Ken, nó chẳng hiểu cậu đang đề cập đến vấn đề gì. Trầm ngâm một lúc nó mới biết Ken đang nhắc đến nhóm Dao và Di. Nghe Ken nhắc đến những người bạn này, trong lòng nó có chút thoải mái. Đúng là nó chưa quen họ được lâu, nhưng chính họ đã giúp Băng thoát khỏi cuộc sống cô độc một mình, đặc biệt là Dao. Có thể mọi người nghĩ việc họ trở thành bạn là quá nhanh nhưng với những người trong cuộc thì nó không là gì. Bởi sự chân thành của tình bạn sẽ xóa bỏ đi mọi rào cản, khoảng cách. Cũng chính Dao và những người bạn mới đã giúp cho Băng tin thêm vào cuộc sống này, vẫn còn những người bạn tốt. Có thể thời gian quá ngắn để kết luận mọi thứ nhưng Băng tin tình bạn này của họ sẽ mãi vững bền. Có thể sau này phải xa cách nhưng tình bạn ấy sẽ không phai mờ mà càng chặt thêm. Ánh mắt Băng hiện rõ nét vui vẻ khi nhắc đến bạn bè mới của mình. Nó tự tin, mình cười trả lời Ken:

- Đúng là tớ mới quen họ, nhưng tớ có lòng tin. Tớ nhìn được sự chân thành trong lời nói, ứng xử của họ. Chính vì thế mà tớ mở lòng. Họ đã giúp tớ quên đi quá khứ và sống tiếp.

Đúng là suy nghĩ của nó quá trong sáng. Ken thật không ngờ trong cuộc sống bon chen này vẫn còn có những người như này, nó như một viên ngọc sáng trong đêm. Còn Ken lại không khác gì bóng đêm nhấn chìm viên ngọc ấy. Ken đáp lời nó:

- Bạn có sợ chết không?

Nghe câu hỏi của Ken, Băng giật mình. Nó đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn cậu. Chuyện sống chết thì liên quan đến việc này chứ, nó mang trong mình dấu hỏi to đùng nhìn Ken chăm chú. Biết được thắc mắc trong nó, Ken nói tiếp:

- Tớ là người rất nguy hiểm.

Ken chỉ nói có thế mà không giải thích gì thêm. Cậu đứng lên ngược nhìn bầu trời yên tĩnh. Băng thì vẫn ngồi trên bãi cỏ, lặng im nhìn Ken. Đúng là nó đang bị lời nói của cậu làm cho khó chịu. Thà cậu không nói còn đỡ, nói ra rồi mà nó chẳng thấy ổn hơn chút nào. Lời nói thì mơ hồ, ảo não khiến cho Băng càng thêm tò mò về người con trai này. Thực ra Ken là người như thế nào? Đó vẫn là một dấu hỏi lớn với Băng và với tất cả mọi người.

Đang mải mê chìm đắm trong những suy nghĩ về người con trai này thì nó bỗng thấy bàn tay có cảm giác ấm ấm. Nhìn sang thì đã thấy Ken đứng bên, đang nắm tay nó kéo dậy. Băng không phản kháng, cùng Ken đứng lên. Ken kéo nó đứng dậy, hướng mắt nhìn về phía mặt trời đang dần lặn xuống kia. Lúc này nó mới giật mình nhớ đến thời gian, không ngờ nó và Ken đã ở đây lâu đến vậy. Lúc đến thì vẫn còn nắng vậy mà bây giờ mặt trời đã dần xuống núi rồi. Có lẽ lúc nó ngủ thiếp đi thời gian đã trôi qua rất nhanh. Mặc dù chìm đắm trong cảnh trời đất nhưng nó vẫn không tránh khỏi cảm giác ngạc nhiên khi bỗng dưng Ken kéo nó lên. Đang định lên tiếng thắc mắc thì Ken đã ra hiệu cho nó im lặng, cậu hướng mắt nó về phía xa nơi mặt trời đỏ rực như quả cầu lửa kia. Nó cứ im lặng như thế và nhìn theo cậu nhưng lòng đầy thắc mắc. Cảnh quả thực rất đẹp nhưng lòng người thì mơ hồ. Đúng mãi cho đến khi mặt trời đã khuất sau núi, Ken mới lên tiếng:

- Con người cũng như mặt trời kia. Sẽ có lúc lụi tàn và chìm vào đêm tối nhưng rồi sẽ lại bùng sáng vào ban mai. - Ken nói với giọng trầm thấp như lời khẳng định chắc nịch với nó.

Có lẽ đây là câu nói dài nhất mà nó nghe được từ Ken. Băng cảm thấy rất ấm áp khi nghe lời động viên này của cậu. Nó không hoa mỹ nhưng rất thực tế. Băng hiểu Ken muốn khuyên nó. Nó rất cảm kích nhìn cậu, mỉm cười và nói, giọng vô cùng chân thành:

- Cảm ơn cậu.

Đây cũng là lần đầu tiên Ken gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Cậu nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy kia của nó, cất tiếng:

- Hãy quên và sống tiếp.

Băng cũng gật đầu đáp lại lời của Ken. Lần này là một nụ cười tươi rói, đầy sự tự tin, thoải mái:

- Tớ sẽ coi đó là một giấc mơ phải quên đi. Từ nay sẽ chỉ nhìn về phía trước.

Thấy nó đã nghĩ thông, Ken cũng không nhắc thêm gì nữa. Cậu quay qua bảo nó:

- Về thôi. Muộn rồi.

Băng gật đầu. Ken tiến lại gần nó, ngồi xuống hàm ý bảo nó trèo lên lưng. Biết ý nhưng nó vẫn ngại. Mặc dù vậy, nó vẫn phải leo lên vì đâu còn cách nào khác. Với lại bây giờ trời cũng đã bắt đầu tối, chân lại đau làm sao có thể tự đi được. đành phải nhờ Ken một lần vậy. Nó thầm nhủ sẽ trả ơn sau cho cậu. Cả hai lại bắt đầu cuộc hành trình trong bóng tối. Con đường đi chỉ có hai bóng người nhưng không có vẻ lạnh lẽo hàng ngày mà thay vào đó là chút ánh sáng le lói. Đường như khoảng cách vô hình kia đã níu lại gần hơn...

Chương 22

Mặc dù Ken đã đi xa nhưng trong lòng nó vẫn xao xuyến đến lạ. Lần đầu tiên nó tiếp xúc gần với một người con trai như vậy, có chút gì đó vui vui trào dâng. Ngần ngợ mãi một lúc, nó mới khập khiễng bước vào nhà. Vừa đến cửa nó giật mình khi có bóng đen đang ngồi trước nhà, người dựa vào tường. Nó đưa mắt dò xét xem kẻ nào đang ngồi kia. Do quá tối nên nó không thể nhìn thấy gì. Chỉ thấy một cái bóng đen, bên cạnh là vali. Chân tay nó bắt đầu run lẩy bẩy, đầu óc đang mường tượng ra những điều không hay. Nó đang nghĩ đến một tên trộm giết người cướp của, nhưng ngay sau đó nó lại phủ định bởi trộm sẽ không ngồi đây. Nó lại nghĩ đến hình ảnh ma nữ tóc dài áo trắng trong phim. Cố gắng lắc đầu bỏ qua những suy nghĩ kia, nó tiến đến gần cửa, lấy chìa khóa tra vào ổ. Nhưng tay chân nó đang luống cuống mờ mịt cũng không được cửa. Bỗng nhiên bóng đen kia ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào nó. Bỗng giật mình, chìa khóa trên tay rơi xuống tạo nên âm thanh chói tai. Bóng tối im lặng kết hợp âm thanh vừa rồi tạo nên không gian gai lạnh. Người nó run run nhìn kẻ lạ mặt. Người kia có vẻ bất ngờ khi thấy nó. Sau vài giây định hình, bóng đen lại ẩy lao vào ôm chầm lấy nó, giọng có phần bức bối:

- Sao bây giờ bạn mới về?

Băng vẫn còn chưa hết hoảng sợ nhìn người đối diện. Mất gần một phút nó mới nhìn rõ người đang ôm mình kia. Từ hoảng sợ chuyển sang trạng thái ngạc nhiên. Bởi trước mắt nó là Quỳnh Dao- cô bạn thân của nó. Dao mặc trên người bộ quần áo bò xanh, tóc tai có phần rối bời. Nó đoán là Dao đã đợi nó ở đây rất lâu rồi. Nhìn mãi cuối cùng nó cũng lên tiếng:

- Sao cậu lại ở đây?

Dao nhìn nó, cười nói:

- Mở cửa vào nhà đã rồi nói. Cậu định để tớ đứng ngoài này mãi sao?

Lúc này nó mới sực tỉnh, nhấc chìa khóa dưới đất lên mở cửa. Cả hai dắt tay nhau vào nhà. Băng bật điện để Dao vào sô pha ngồi đợi, còn mình đi lấy cho cô bạn cốc nước. Trong lúc chờ đợi nó, Dao loay hoay nhìn ngắm căn hộ của Băng. Căn hộ này khá nhỏ, không rộng lớn được như nhà nó nhưng cũng có cảm giác ấm áp của con người. Phòng khách của nhà không có nhiều đồ đạc, chỉ có một tivi, bộ bàn ghế và kệ nhỏ. Mặc dù vậy mọi thứ được sắp xếp rất gọn gàng, ngăn nắp. Đi sâu một chút sang bên phải là phòng ngủ của nó. Bên trong đó có một chiếc giường, một tủ quần áo nhỏ và bàn học. Nhìn quanh căn phòng ngủ này thực sự là nhỏ nhưng lại rất sạch sẽ ấm áp. Rời khỏi phòng ngủ, đi thêm vài bước nữa sang bên trái là gian bếp, nhà tắm, nhà vệ sinh. Vẫn với phong cách cũ, nhỏ mà ngăn nắp. Từ bát đĩa, đến nồi, chảo đều được để gọn gàng. Nhìn căn nhà của nó mà Dao thấy thật khâm phục. Ở một mình mà nó có thể thu xếp đầu ra đầy đủ như vậy thật là giỏi. Sau khi xem xét hết căn nhà nhỏ của Băng, Dao trở về phòng khách thì thấy nó đã ngồi ở đó, đưa cho Dao li nước mát. Đón cốc nước của nó, Dao nhanh nhẹn ngồi xuống ghế. Thấy cô bạn mình đã yên vị, Băng lên tiếng hỏi:

- Sao đến nhà mình muộn thế?

Nghe nó hỏi, Quỳnh Dao hoảng hốt tí nữa thì sắc nước. Cô nhìn nó với ánh mắt ái ngại, không biết phải mở lời thế nào. Mãi sau, Dao mới nói:

- Mình đến trễ ở nhờ. Bạn đồng ý nhá.....-Ánh mắt của Dao đầy thành khẩn, long lanh như muốn khóc.

Nhìn điệu bộ của cô bạn mà nó muốn phì cười. Thật quá trẻ con mà.

- Nhưng sao lại đến nhà mình? – Băng hỏi

Không ngần ngại, Dao đem hết chuyện mà ba mẹ bắt mình đi gặp tên Hàn Phong kể ra. Và kết luận của Dao là không đồng ý nên quyết định bỏ nhà đi bụi. Mà khi bỏ đi rồi mới biết là mình chẳng thân quen ai để nhờ cậy ngoài nó ra nên mới phải đến đây. Nghe câu chuyện của Dao mà Băng nửa buồn cười, nửa thương hại cô bạn của mình. Tuy nhiên nó cũng rất vui khi có thêm người đến ở bên cạnh, thêm một người để hàn huyên tâm sự thì càng tốt chứ sao. Thế là nó gật đầu đồng ý không cần suy nghĩ. Nhận được sự đồng ý của nó mà Dao vui quỳnh lên, nhảy như con chơi chơi và ôm chầm nó vào lòng. Mãi đến lúc có tiếng ột...ột... phát ra thì Dao mới ngại ngừng buông nó xuống. Do đợi Băng cả buổi nên cô chưa có gì bỏ vào bụng, kết quả là cái bụng đang réo âm lên. Thấy thế, Băng bảo nó ngồi đợi để đi pha mì. Thấy thế cô cũng lạnh chanh cùng nó đi pha mì. Gian bếp mọi ngày yên ắng là vậy nay lại được dịp náo động, tràn ngập tiếng nói cười vui vẻ.

Sau khi đưa nó về, Ken cũng nhanh chóng trở về nhà. Vừa đi cậu vừa miên man suy nghĩ về mọi chuyện của ngày hôm nay. Mọi thứ xảy ra quá bất ngờ và cũng quá khó hiểu. Ken ngày càng khó kiểm soát được hành động của mình khi bên cạnh Băng. Cậu cảm giác, dường như mỗi lần bên nó, bản thân lại không còn lí trí nữa. Đặc biệt là mỗi lần nó khóc, cậu rất muốn ôm chầm nó lại, khẽ vuốt mái tóc đen óng kia và để nó dựa vào vai mình khóc. Mặc dù đã cố gắng điều khiển mọi thứ nhưng hôm nay cậu vẫn không thể thắng được tình cảm khi để nó tựa vào vai. Nhìn con đường đen tối phía trước mặt, cậu lại nghĩ đến hình ảnh của nó. Ken đang cố gắng tìm ra một lí do để lãng tránh nó. Cậu không muốn bản thân vướng vào chuyện tình cảm và lại càng không muốn nó rầy vào người như cậu. Bởi con đường đi phía trước của cậu chỉ toàn bóng đen, không giống nó. Con đường quá khứ của nó có thể đen

tối nhưng phía trước nó, con đường tương lai sẽ luôn tươi sáng. Còn với Ken, cậu biết bản thân mình sẽ chẳng thể thay đổi được gì. Ken cố gắng nghĩ đến thứ khác để xua đi những suy nghĩ về nó, về một người con gái đặc biệt, kiên cường mà yếu đuối. Dù có phù nhận thế nào thì thực tế đã cho thấy Ken có để ý đến Băng. Dù lý trí có mạnh đến đâu nhưng con người vẫn luôn bị tình cảm chi phối. Chính vì thế mà không ai có thể đoán trước được điều gì. Có lẽ càng chối bỏ con người sẽ càng nhận ra sự thực. Không sớm thì muộn Ken sẽ có được đáp án cho chính mình, có được đáp án cho trái tim đang nguội lạnh của bản thân.

Ken bỗng rút khỏi những suy nghĩ mông lung khi bị va chạm vào một ai đó. Cậu ngẩng đầu nhìn người va vào mình. Đó là một người đàn ông trung niên, khoác trên mình bộ đồ trắng tóa sáng, đối lập hoàn toàn với quang cảnh lúc này. Bộ đồ ấy khiến cho ông ta nổi bật hẳn lên trên con đường vắng này. Khuôn mặt ông ta có gì đó rất quen nhưng Ken không nhớ là đã nhìn thấy ở đâu. Cùng lúc người đàn ông kia cũng quay sang nhìn cậu. Bốn mắt đối diện nhau. Nhưng nhanh chóng Ken quay người bỏ đi như không có chuyện gì. Cậu cảm thấy ở người đàn ông đó có gì rất lạ, một cảm giác không an toàn.

Khi Ken đã đi được một đoạn xa rồi mà ông Hoàng vẫn đứng đó. Ông thất thần, như bị chon chặt chân tại mặt đất. Khuôn mặt ông tái nhợt, cả thân người run rẩy cứ nhìn theo bóng dáng đang khuất dần kia. Đối diện với người thanh niên kia ông có cảm giác rất đối thân thuộc. Đặc biệt đôi mắt đỏ như lửa kia, đôi mắt ấy trầm buồn mà lại rực sáng. Một đôi mắt mà ông đã từng thấy rất nhiều lần nhưng nó đã biến mất từ rất lâu rồi. Tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây? Ông cho rằng mình bị ảo giác, do quá mong đợi nên mới thế. Nhưng trong thâm tâm ông lại đang có làn sóng dâng trào, làn sóng cảm xúc như bóp nghẹt trái tim ông. Ông không biết đó là cảm xúc gì nữa, nhưng nó cứ bủa vây quanh như muốn nuốt chửng ông vào trong mớ hỗn độn đó. Khi bóng người Ken khuất dạng ông vẫn cứ nhìn theo hướng đó. Ông mong muốn tìm thấy một hình dáng nào đó nhưng không có. Cuối cùng ông đành bất lực rồi đi.

Đánh chén no nê rồi, Băng và Dao nhanh chóng thu dọn để đi ngủ. Lần đầu tiên ngủ xa nhà ở chỗ lạ nên Dao hơi khó ngủ. Cô trần trọc mãi không ngủ được đành mở mắt nhìn trăng bên ngoài cửa sổ. Thấy Dao không quen chỗ ngủ, nó quay sang tâm sự với cô. Cả hai nói rất nhiều chuyện, từ chuyện trên trời đến chuyện dưới đất mà vẫn không biết chán. Mãi đến khi Dao ngáp ngủ thì cả hai mới thôi tám đề đi ngủ. Nói là đi ngủ nhưng thực chất chỉ có mình Dao ngủ. Còn Băng vẫn trần trọc không yên giấc. Nó đang mãi chìm đắm trong hình ảnh của Ken ngày hôm nay. Một loạt những sự việc không mong muốn đã xảy ra giúp cho nó hiểu thêm chút ít về con người Ken. Nhưng dường như những gì nó biết thực sự rất ít ỏi, chỉ giống như một hạt cát giữa sa mạc. Mặc dù vậy nó cũng rất vui khi thấy sự thay đổi trong cách hành xử của Ken với mình. Nó thực sự rất xúc động khi cậu là bờ vai cho nó tựa vào để khóc, cậu sẵn sàng lắng nghe nó tâm sự và đưa ra lời an ủi tuy không hoa mỹ mà lại rất ấm áp. Nó thấy Ken của hôm nay thật khác với mọi ngày. Một con người lạnh lùng, một trái tim sắt đá hôm nay đã có chút xao động khi bên nó. Đặc biệt trong trái tim nó thấy có chút gì đó lạ lạ. Con tim nó đập nhanh hơn khi đứng bên Ken, nó trở lên loạn nhịp khi được Ken cõng. Dường như mọi cảm xúc của nó không thể điều phối được khi ở bên cậu. Nó cũng không rõ tại sao mình lại trở nên như vậy. Nhưng nó thấy bản thân mình thực sự khác khi bên cạnh Ken. Cứ miên man suy nghĩ mà nó không hay mình đã chìm vào giấc ngủ từ khi nào. Không gian đêm tối chỉ còn lại tiếng quạt quay, tiếng thở khê khê của Băng và Dao. Ở ngoài bầu trời đêm kia cũng chỉ có vài vì sao lấp lánh, mặt trăng đã bị che khuất bởi mây đen. ...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Gió mạnh từng cơn thổi. Những tán lá rụng đầy trên mặt đường. Bầu trời phía xa kia đã có mây đen bao phủ. Mặc dù vậy, mưa vẫn chưa rơi. Chỉ có không gian là âm u, lạnh lẽo. Băng và Dao nhanh chóng rời khỏi giường, thu xếp đồ đạc chuẩn bị đi học. Hai đứa nó muốn nhanh chóng đến trường để tránh cơn mưa sắp kéo đến. Sau khi làm vệ sinh cá nhân với tốc độ ánh sáng, cả hai lao lên chiếc xe đạp đến trường (Hôm qua khi đến nhà nó, Dao có đem theo chiếc xe đạp yêu quý của mình). Hai đứa lao ra ngoài với tốc độ ánh sáng để mau đến trường. Hôm nay ở ngoài đường cũng khá ít người qua lại, có lẽ bởi thời tiết và còn sớm nên họ đều ở nhà. Chỉ có vài chiếc ô tô qua lại, cùng với mấy cô cậu học sinh như chúng nó đang nhanh chóng đến trường để tránh cơn mưa. Những cơn gió thổi cuốn theo lá bay toát loạn rơi vào người hai đứa tạo nên cảm giác nhột nhột, nhưng cũng không kém phần thú vị. Đặc biệt với Dao, nó rất ít khi được đi xe đạp một mình trong thời tiết này mà toàn ba mẹ cho người đón đưa. Chính vì thế mà Dao thấy vô cùng thích thú. Trong khi đó Băng cũng không hề kém phần, nó vô tư đưa tay ra đón nhận từng chiếc lá rơi, từng cơn gió lùa mát rượi. ...Thoảng chốc, cả hai đã đến trường. Nó và Dao tiếc nuối rồi bỏ cảm giác ấy, gửi xe để về lớp.

Lại bước qua hành lang đầy ma quỷ nhưng chúng nó không có cảm giác gì nữa. Bởi chính mình tạo ra nên không có gì đáng lo cả. Hai đứa nó nhanh chóng vào lớp. Trong lớp đã có lác đác vài người, họ quay lại vẫy tay chào tụi nó. Hai đứa cũng vui vẻ, mỉm cười chào lại. Sau khi đã quay về bàn của mình, nó và Dao quay sang tám chuyện lùm xùm. Được một lúc thì các thành viên khác cũng lần lượt vào lớp. Có vẻ tâm trạng của tất cả đã ổn hơn sau sự việc hôm qua. Nhưng mọi người còn chưa kịp bình ổn lại thì đã náo loạn hẳn lên khi thấy Ken bước vào lớp. Vẫn với dáng vẻ thường ngày, khuôn mặt không cảm xúc. Cậu đi lướt qua các bàn trên và dừng lại ở cuối lớp. Cậu chọn một bàn cách biệt hẳn với lớp và ngồi xuống. Trong khi đó cả lớp vẫn đang đơ toàn tập vì Ken. Bởi họ nghĩ Ken sẽ bị dọa một phen chết khiếp vì những hình nộm ma quái mà lớp mới trang trí kia. (Bởi mọi người đều nghĩ Ken là công tử nhà giàu nên sẽ sợ) Ai ngờ cậu không những không sợ mà ngược lại rất bình thản trở về vị trí. Tuy vậy do đã đồng ý cho Ken một cơ hội nên cả lớp cũng không tỏ thái độ gì nữa mà quay trở về vị trí của mình. Không khí còn chưa kịp ổn định lại thì một lần nữa đã bị khuấy động lên bởi tiếng hét của Hạo Kỳ. Không biết Kỳ có chuyện gì mà cậu ta phải chạy nhanh như thế, từng giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, cậu mở mạnh cánh cửa lớp, nói lớn:

- Có chuyện rồi.

Nghe Kỳ nói, cả lớp quay mặt sang nhìn cậu với ánh mắt chờ mong. Không phải họ sợ có chuyện gì xảy ra với lớp bởi họ đã quá quen với cách mở đầu câu chuyện của Kỳ. Nó chỉ là hiệu ứng gây chú ý mọi người mà thôi. Tất cả đều tò mò nhìn Kỳ. Quỳnh Dao lên tiếng hỏi, có phần sốt sắng:

- Chuyện vui gì thế?

Ngay sau câu hỏi của Dao, cả lớp lại được dịp xôn xao. Những tiếng hỏi thì nhau vang lên:

- Lại có học sinh mới sao?

- Hay là có đánh nhau?

-

Rất nhiều câu hỏi được đưa ra nhưng chỉ nhận lại cái lắc đầu của Hạo Kỳ. Bực mình với sự đông dài của Kỳ, Thiên Di cảm quyền sách trên bài phi thăng vào mặt cậu ta. Kỳ nhanh chóng lé được, cười cười giả lại:

- Không phải chuyện mọi người nói. Mà là chuyện hôm qua lớp ta trốn học tập thể. Nghe nói giáo viên vô cùng tức giận và sẽ cho giám thị xử lý vụ này.

Nghe đến tên giám thị là mặt ai nấy đều xám lại. Nói không ngoa chứ tuy là lớp cá biệt nhưng giám thị chính là khắc tinh của tụi nó. Bà ta được mệnh danh là sát thủ học đường, giết người không cần dao. Là học sinh trường này ai cũng đều nghe danh đến bà ta mà đã nghe đến một lần là không muốn lặp lại lần hai. Giám thị đó từng khiến cho vài tên anh chị khối trên bỏ học vì những hình phạt quái chiêu của mình. Chính vì thế mà lớp cá biệt đang có phần lo lắng không biết chuyện gì sẽ đón đợi phía trước. Không khí trong lớp cũng có phần lắng lại. Tiếng trống vào lớp cuối cùng cũng vang lên. Tiếng bước chân chậm chậm bên ngoài cửa vọng lại khiến cho chúng nó toát mồ hôi. Thực ra cũng không đến mức quá lo sợ, bởi bọn nó cũng thường phải đối đầu với mấy hình phạt này rồi chỉ trừ có Băng, Dao, Ân và Ken là chưa từng thử qua thôi. Cửa lớp mở ra, giáo viên chủ nhiệm bước vào. Cô nhìn qua lớp một vòng rồi mới lên tiếng:

- Hôm qua các em trốn học tập thể phải không? - Mặc dù đã biết đáp án nhưng cô vẫn hỏi lại cho có lệ

Cả lớp vẫn im lặng, chẳng nói gì. Chỉ có giọng Kỳ mang theo sự mỉa mai, khinh khỉnh:

- Lại có trò gì phạt bọn này thì nói nhanh đi.

Nghe câu nói có phần hỗn xược của Kỳ, cô giáo vô cùng tức giận. Khuôn mặt đỏ bừng lên vì tức nhưng cũng đâu làm được gì. Cô ta đành hạ giọng nói:

- Các em xuống gặp cô giám thị đi. Cô ấy đợi cả lớp ở sân bóng của trường.

Nói xong cô ta xách cặp rời khỏi lớp. Cả lớp lại được một lần nhốn nháo với câu hỏi xem hình phạt đón chờ phía trước là gì? Sau đó cả lớp lũ lượt đi xuống. Bước ra bên ngoài thì trời bắt đầu nổi gió to hơn, bụi bay mù mịt. Bầu trời đã tối hơn trước rất nhiều, có vẻ trời sắp mưa to. Cả lũ chúng nó đều nghĩ nếu bị phạt ngoài trời chắc lần này thảm rồi. Đứng đợi chúng nó là một giáo viên khoảng 45 tuổi, mặc bộ đầm công sở đen, tay cầm một cây thước gỗ dài. Khuôn mặt hầm hầm khó chịu nhìn tụi nó bước đến gần. Cả lũ chúng nó đứng tập hợp lại trước mặt bà ta. Nhìn cả lớp một lượt, bà ta đành giọng nói:

- Giỏi thật, dám trốn học đi chơi. Các cô cậu không biết phép tắc gì sao?

Nghe bà ta nói mà tụi nó bực cả mình, muốn gì thì nói cho nhanh đi, còn dài dòng văn tự làm gì không biết chứ. Cuối cùng chẳng đợi được bà ta lẳng nhăng, Thiên Di nói:

- Hình phạt là gì, nói nhanh đi.

Có phần không hài lòng với thái độ của Di, bà ta tiến lại gần chỗ Di, cảm thốc kẻ chỉ thẳng mặt, giọng giáo huấn:

- Cô ấy nói với giáo viên như vậy hả? Đúng là một lũ hư đốn, không coi ai ra gì mà. – Vừa nói bà ta vừa chỉ thước kẻ vào mặt từng đứa một.

Bức xúc lắm nhưng tụi nó chẳng thèm nói gì nữa. Bởi có nói cũng chẳng được giáo viên tiếp nhận nên cứ làm thinh còn hơn. Thấy bọn nó không còn ý kiến gì nữa bà ta mới cất giọng oang oang của mình:

- Các cô cậu dám trốn học tập thể là tội không thể tha. Nhưng vì nể mặt giáo viên chủ nhiệm lớp tôi sẽ nương tay.

Nghe bà nói mà cả lớp muốn nôn mửa quá. Cái kiểu “nương tay” của bà ta thì ai chả biết. Không ngoài dự đoán bà nói tiếp:

- Sau giờ học, các cô cậu ở lại trực nhật sân bóng và sân trường cho tôi. Trong vòng một tuần. Nếu không làm cẩn thận thì có thể rút đơn khỏi trường. – Bà giám thị nói bằng giọng đe dọa.

Nghe bà ta nói mà cả lớp muốn học máu vì tức. Cả lớp có mười ba con người mà bắt dọn cả sân trường to khủng bố kia lại thêm cái sân bóng nữa thì đến bao giờ mới xong. Có mười lớp như thế cộng lại mới có hi vọng chứ... Nhưng còn chưa kịp nói gì phản kháng bà ta tiếp:

- Còn bây giờ, tất cả chạy mười vòng sân cho tôi.

- Hả... gì vậy trời... Bà chơi bọn này hả?

Rất nhiều tiếng kêu, câu hỏi phát ra ngay khi câu nói của giám thị kết thúc. Nhưng bà ta không thay đổi thái độ, mặt vẫn lạnh tanh:

- Nếu không chạy được thì làm đơn xin nghỉ học luôn.
- Nhưng trời sắp mưa rồi, chạy sao được chứ - Một học sinh lên tiếng
- Tự làm tự chịu. Các cô cậu dám trốn học thì cũng chấp nhận đi. Bắt đầu chạy.

Nói xong bà giám thị quay sang chỗ chúng nó, phát tay ra hiệu chạy. Mặc dù bức mình nhưng đầu thể làm được gì, đánh bỏ sức ra mà chạy thôi. Còn bà giáo thì thông thả quay về phòng chờ giáo viên ngồi uống nước. Nhóm nam sinh thì có phần chạy rất nhanh, bởi sức con trai mà. Còn mấy bạn nữ có phần không thỏa đáng, bởi sức nữ nhi thì làm sao chạy nổi mười vòng sân rộng này chứ. Chính vì thế nhóm nam chạy trước, nhóm nữ chậm chậm theo sau. Vừa chạy chúng nó vừa thăm rùa bà giáo chết tiệt dám phạt tội nó.

Vừa chạy hết hai vòng sân thì trời bắt đầu đổ mưa. Đầu tiên chỉ là những giọt mưa lất phất, sau đó là mưa nặng hạt hơn. Cả lũ chúng nó chỉ trong thoáng chốc đã ướt như chuột lột. Dường như mưa đã khiến những bước chân kia như nặng nề hơn, tốc độ cũng giảm dần. Một số bạn nữ khi chạy được năm vòng đã bắt đầu rã rời chân tay, muốn khụy hẳn xuống. Đầu tóc ướt đầm nước mưa rồi bù. Một số bạn nam thấy vậy, chạy lại chỗ nhóm nữ xem xét. Họ đỡ những bạn nữ ấy lên, cùng nhau chạy tiếp. Lúc này Băng thật sự cảm giác sự ấm áp của tình người, tình bạn. Mưa mỗi lúc một to hơn, bước chân con người cũng chậm dần lại. Tất cả nam và nữ đều tụ tập lại thành một nhóm, giúp đỡ nhau chạy tiếp quãng đường còn lại. Những bước chân tuy nặng nề, chậm chạp mà lại đầy vui vẻ. Những nụ cười nở trên môi tất cả.

Băng được sự giúp đỡ của Thiên Ân cũng thấy khá hơn. Bất chợt, nó quay lại đằng sau. Vẫn là sự lẻ loi, cô độc bao trùm. Ken chạy một mình phía sau. Mái tóc kia đã ướt đầm vì mưa, quần áo đồng phục cũng đã ướt sũng. Mặc dù vậy, phong thái của Ken vẫn không thay đổi. Về mặt cậu vẫn lạnh lẽo, từ từ chạy. Dường như cậu cố tình chạy chậm, tạo khoảng cách với lớp. Rất muốn chạy lại phía Ken, nhưng nó không đủ sức đi về phía đó. Bây giờ nó còn đang phụ thuộc vào Ân thì làm sao có thể giúp được ai chứ. Chính vì thế mà nó chỉ có thể dõi mắt nhìn bóng dáng ấy. Nhìn theo bóng dáng đơn độc của Ken...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Cuối cùng cả lớp cũng đã hoàn thành xong hình phạt chạy. Người đứa nào đứa nấy ướt sũng như chuột lột. Vì quá mệt mỏi, không còn đủ sức lực nên cả lớp cả biệt ngồi thảng xuống sân trường. Mặc con mưa đang tấp vào mặt, chúng nó nằm hết ra sân để lấy lại sức. Hứng từng giọt mưa rơi xuống người, một cảm giác mát lạnh lan tỏa. Nhìn cả lớp nằm lãn dưới đất, Ken thấy thật kì lạ. Những con người này thật quá đơn thuần nhưng cũng rất đáng quý. Đó đều là những người bạn tốt nhưng Ken không xứng có được. Cậu quay lưng rời khỏi chỗ này. Còn chưa kịp bước đi thì một nhóm người khác đã đứng chặn trước mặt. Một nhóm thanh niên đầu xanh đầu đỏ, cầm đầu là Phong. Phong nhìn bọn nó, nhếch môi cười đều:

- Thế nào? Hình phạt thú vị chứ?

Không ngờ tên ma đầu lại có mặt ở đây. Nhưng lớp nó coi như không để ý, tiếp tục nằm hứng mưa. (Không phải là không muốn tiếp mà không còn sức tranh cãi với tội đồ nữa). Ken thì lại càng đứng đưng hơn, cậu lách người đi qua chỗ bọn chúng. Nhưng bước chân bỗng dừng lại khi đập vào mắt cậu là chiếc vòng trên cổ của Phong. Chiếc vòng pha lê hình giọt nước mắt đang nằm ngay trên cổ kẻ đối diện. Ken cũng người nhìn chăm chú vào chiếc vòng đó. Bàn tay cậu nắm chặt lại, ánh mắt ánh lên sự tức giận. Ken không suy nghĩ tiền lại gần chỗ tên Phong. Thấy Ken đứng đối diện, Phong cười khẩy:

- Lại tính đánh nhau sao? Tao nghĩ mày không còn đủ sức đâu.

Thấy có động, cả lớp cả biệt ngồi dậy xem. Thấy Ken đứng đối diện với Phong cả lớp như chết sững. Chúng nó đều nghĩ không phải Ken muốn chết chứ, vừa mới chạy xong sức đâu mà đánh lại bọn kia. Ken lúc này dường như không đủ kiên nhẫn nữa, đưa tay đến gần cổ Phong định giật lấy chiếc vòng. Vốn là người học võ, phản ứng khá nhanh nên hắn đã tránh được. Phong tò mò nhìn con người trước mặt:

- Định cướp giữa ban ngày sao?

Ken nhìn thẳng vào mắt Phong, ánh mắt đỏ rực như lửa, giọng lạnh như băng:

- Đưa chiếc vòng đây.

Nghe Ken nói, tất cả đều chú ý vào chiếc vòng trên cổ của hắn. Đặc biệt là nó. Nhìn chiếc vòng đó, nó nghĩ ngay đến sự việc trên sân thượng. Cộng với thái độ này của Ken thì nó mờ mờ đoán ra được mọi chuyện. Trong đầu nó đang mừng mừng ra những chuyện không hay sắp xảy ra. Đúng lúc đó, Thiên Ân bên cạnh lay nó hỏi:

- Có phải chiếc vòng hôm nọ không?

Băng không biết phải đáp lại thế nào, chỉ gật đầu thay cho câu trả lời. Nhận được cái gật đầu của Băng, Ân cũng đã thăm hiểu ra mọi chuyện. Thiên Ân

lại quay sang phía Ken và Phong. Tình hình có vẻ khá căng thẳng, không ai chịu nhường ai. Giọng Ken lạnh lùng cất lên:

- Đưa đây.

- Tại sao tôi phải đưa? Chiếc vòng đó là của cậu sao?

Phong cười ngạo nghễ, liếc nhìn Ken. Mặc dù hàn khí của Ken khiến hắn có phần run sợ, nhưng bản lĩnh của một tên đại ca không cho phép điều đó xảy ra. Hắn vẫn khinh khinh nhìn cậu và lũ bạn nhếch nhác bên dưới. Quả thực nhìn thái độ ngạo mạn của Phong, cả lớp rất muốn cho hắn một trận nhưng tiếc là sức lực không cho phép. Với lại Ken cũng không phải là người mà lớp thích nên chẳng ai có ý kiến gì, chỉ chăm chú xem kịch hay.

Mưa mỗi lúc một to hơn, nhưng cả đám người vẫn không có ý định giải tán. Những giọt mưa chảy dài trên mặt cang khiến Ken thêm lạnh lẽo, ánh mắt cậu hằn rõ sự tức giận. Đôi mắt đỏ ngầu như máu chiếu tia nhìn lạnh lẽo vào Phong. Ánh mắt ấy khiến cho Phong có phần chột dạ, nhưng trên miệng vẫn nhếch nụ cười đều giả. Thấy tình hình ngày càng không ổn, Băng liền gắng sức đứng dậy, nó tiến đến gần Ken, đối diện với Phong, giọng nói đầy quả quyết:

- Đó là chiếc vòng của Ken, không phải của anh.

Mặc dù Ken không lên tiếng khẳng định, nhưng những hành động và thái độ ấy của cậu đã khiến nó hiểu ra. Nó tin tưởng cậu mà không cần lí do và nó cũng hiểu Phong là loại người nham hiểm thế nào. Tự nhiên có một cô nàng xen vào chuyện vui, Phong không những không tức giận mà còn tỏ ra thích thú. Hắn tiến lại gần chỗ nó, đưa mắt đối diện với đôi mắt đen láy của nó, giọng cọt nhá:

- Lại là cô bé. Có vẻ em rất thích xen vào chuyện của tôi.

Băng không liếc Phong đến nửa cái đã quay mặt đi, nó đưa tay định lấy chiếc vòng trên cổ hắn. Nhưng hắn đã nhanh chóng tránh được. Chứng kiến hành động của Băng, Phong cười to hơn tỏ vẻ thích thú. Hắn lấy chiếc vòng trên cổ xuống, lắc lư trước mắt nó tỏ vẻ khiêu khích. Băng không có chút run sợ, nó đáp cứng rắn:

- Chính tôi đã nhặt được chiếc vòng đó trên sân thượng. Nhưng người của anh đã cướp đi.

Lại càng cười to hơn trước lời nói của nó. Hắn khinh khinh nhìn nó, ánh mắt tỏ rõ khiêu khích với hàm ý nếu đúng là thế thì cô làm gì được tôi. Chứng kiến mọi chuyện, Ân cũng không muốn đứng ngoài nữa, cậu đứng dậy, giọng trầm ấm nhưng đầy kiên định:

- Hôm đó, tôi cũng có ở sân thượng. Điều Băng nói là sự thật.

Lại thấy thêm một tên nữa xen vào chuyện này, hắn càng ngày càng thấy vui với trò chơi này. Sắc mặt hắn ngay lập tức thay đổi, không còn sự cọt nhá nữa mà thay vào đó là nét tà ác, nham hiểm:

- Nếu đúng thì sao? Bây giờ nó đã trong tay Hàn Phong này thì không ai có thể lấy lại...

Nhưng lời nói còn chưa nói hết đã bị ngưng lại bởi một lực mạnh ồ ồ chặn lại. Ken đang nắm chặt cổ áo của Phong, đôi bàn tay cậu nổi rõ gân xanh. Tất cả đều dừng sờ trước hành động của Ken. Bởi thường ngày họ đều thấy Ken là con người hồ hững, vô tâm nhưng bây giờ Ken hoàn toàn khác. Ánh mắt sắc lạnh, đỏ như lửa. Khí lạnh tỏa ra từ người ngày càng nhiều. Ken gằn giọng:

- Khôn hồn thì bỏ chiếc vòng ra.

Tất cả đều dừng sờ trước hành động của Ken, đơ người ra. Ngay cả bản thân Phong cũng bị bất ngờ, không biết phải làm gì. Đang lúc kịch tính dâng trào thì một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- Cậu kia, mau bỏ tay ra ngay.

Nhưng đáp lại lời bà ta, Ken vẫn không buông mà còn mạnh tay hơn. Giọng nói của Ken đã lên đến đỉnh điểm của sự tức giận:

- Tôi nhắc lại lần cuối, bỏ chiếc vòng ra.

Thấy Ken có vẻ không hợp tác, bà giám thị liền tiến đến gần cậu, kéo tay cậu xuống. Ngay lập tức Ken quay sang nhìn, ánh mắt đầy khó chịu.

- Buông- Chỉ một chữ ngắn gọn phát ra từ miệng Ken nhưng tràn đầy nộ khí.

Lần đầu tiên chứng kiến cảnh này giám thị có phần hoảng loạn. Đối diện với đôi mắt ấy của Ken khiến bà ta chết khiếp nhưng vẫn cứng giọng:

- Đây là trường học, không phải chỗ cô cậu làm loạn. Mau buông tay ra.

Nhân cơ hội Ken phân tán chú ý sang bà giám thị. Phong giựt tay cậu ra khỏi áo mình. Hắn nhìn Ken bằng một ánh mắt khác, ánh mắt có phần nể sợ. Nhưng hắn vẫn điềm nhiên lên tiếng:

- Nếu muốn lấy lại chiếc vòng này thì tối nay 7h tao đợi mày trên sân thượng trường. Nếu không đến thì mày chấp nhận mất chiếc vòng này đi.

Nói xong, hắn nhanh chóng cùng đàn em rời đi. Phong cùng đàn em rất nhanh khuất bóng khỏi sân trường. Thấy đã không còn gì nữa, bà giám thị cũng

quay về phòng chờ. Trong làn mưa dày đặc lúc này chỉ còn lại lớp cá biệt. Tất cả đều đã đứng hết dậy vây quanh Ken. Mỗi người mỗi tâm trạng khác nhau. Nhưng họ đều có chút cảm thông cho Ken. Tất cả cứ đứng như thế gần một phút thì Di lên tiếng:

- Mặc dù không ưa cậu, nhưng tụi này sẽ giúp cậu lấy lại chiếc vòng đó.

Thật ra vừa rồi nghe Thiên Ân kể lại sự việc sân thượng tụi nó đã rất bức xúc. Mặc dù có ghét Ken nhưng tụi nó vẫn ghét Phong hơn. Và lại cho đến bây giờ cậu ta vẫn là bạn cùng lớp nên chúng nó không đành.

- Cảm ơn, nhưng chuyện này tôi sẽ tự giải quyết.

- Này, cậu không cần tỏ vẻ thế đâu. Người ta có ý tốt mà còn kiêu không nhận. Cậu nghĩ mình sẽ đấu lại tên Phong đó sao? - Hạo Kỳ tức tối nói.

Trong khi đó, Dao lại khá bình thản. Có lẽ cô đã quá hiểu con người này. Cậu ta vốn là vậy nên có trách cũng không để làm gì. Vì thế cô vẫn rất nhẹ nhàng nói, nhưng trong giọng nói có phần chắc chắn:

- Cậu có thể đánh lại hắn nhưng không lại mưu mô của hắn.

Thấy Dao nói đúng, Băng cũng thêm vào:

- Hãy để chúng tôi giúp bạn. Có thể bạn không muốn liên lụy đến chúng tôi nhưng chúng ta là bạn mà. -Giọng Băng đầy chân thành, nhìn sâu vào ánh mắt của Ken.

Lại một lần nữa Băng nhắc đến tình bạn với cậu. Ken không hiểu nổi suy nghĩ của những con người này nữa. Tại sao khi cậu muốn tránh xa họ lại luôn xích lại gần. Cứ thế này thì không sớm thì muộn cậu sẽ khiến họ tổn thương mất. Nhưng Ken thấy được sự chân thành, thật lòng toát ra từ con người họ. Có thể họ không ưa cậu, nhưng khi cậu khó khăn họ lại sẵn sàng đưa tay ra giúp. Phải chăng đây chính là tình bạn chân chính. Có lẽ Ken nên một lần mở lòng đón nhận nó...

Thấy cậu vẫn còn mãi mê suy nghĩ, Ân tiến lại gần vỗ vỗ vai cậu như đã thân thiết từ lâu:

- Dù cậu không cần nhưng tụi này vẫn sẽ giúp.

Ken quay lại nhìn Ân và mọi người, ánh mắt đã dịu lại nhiều nhưng cậu không biết nói gì, chỉ im lặng nhìn họ. Thấy thế Di tiếp lời:

- Quyết định vậy đi. Tối nay 6h gặp nhau tại lớp học.

Sau câu nói ấy của Di là cái gật đầu chắc nịch của tất cả. Trong cơn mưa ấy, đã có chút gì đó thay đổi. Dù chỉ là rất nhỏ nhưng lại rất ý nghĩa... Sau làn mưa trắng xóa, bóng dáng các thành viên cá biệt dần mờ đi...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Ngoài trời mưa vẫn chưa dứt, gió vẫn lộng từng cơn. Hàn Phong ngồi bên cửa sổ bệnh viện, tựa lưng vào thành tường, ánh mắt triu mến nhìn về phía mẹ. Dường như con người nham hiểm, tàn ác lúc trước đã biến mất khỏi Phong. Cậu cứ chăm chú nhìn bà. Bất chợt, cánh cửa phòng mở ra. Hắn khó chịu quay lại. Khi đập vào mắt hắn là hình ảnh một người đàn ông mặc đồ vest lịch sự, trang trọng thì Phong đứng bật dậy. Ánh mắt đầy tức giận nhìn ông Hàn. Cậu không nói lời nào mà bỏ ra ngoài.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại ông Hàn và bà Hàn. Ông ngồi xuống cái ghế lúc này Phong ngồi. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt đã gầy đi rất nhiều của bà. Trong lòng có chút gì đó nhói đau nhưng rất nhanh chóng quay lại về bình thường ngay. Ngay sau đó, bà Hàn cũng mở mắt. Bốn mắt đối diện với nhau. Cả hai không có chút ngại ngùng, cứ thế nhìn không rời mắt. Mãi sau đó, ông Hàn mới quay mặt ra ngoài trời, nhỏ giọng nói:

- Bà còn muốn thế này đến bao giờ?

Bà Hàn cũng không nhìn ông nữa, quay mặt lên nhìn phía trần. Giọng bà trầm trầm, mơ hồ:

- Tôi xin lỗi. Nhưng thời gian tôi không còn nhiều, vì thế xin hãy để cho Phong bên cạnh tôi khoảng thời gian này.

Ông Hàn quay lại nhìn bà, ánh mắt ông ánh lên sự đau đớn. Người phụ nữ này đã thay đổi quá nhiều. Thời còn trẻ, bà là một người con gái đẹp. Ông còn nhớ rõ dáng người mảnh dẻ, khoác trên mình bộ cánh trắng của bà ngày xưa. Đó cũng là lần đầu ông gặp bà và tiếng sét ái tình đã đánh trúng ông Hàn. Ông say mê đến điên cuồng, mong muốn chiếm đoạt người con gái ấy. Với sự cuồng nhiệt của ông, bà Hàn đã chấp nhận cùng ông đi đến đâu bạc rãng long. Nhưng hứa hẹn cũng chỉ là lời nói, sau khi sinh ra Hàn Phong tình cảm của bà đã không còn mặn nồng như trước. Đặc biệt khi gặp lại Long-mỗi tình đầu của bà thì tình cảm lại không kìm nén được. Mặc dù ông Hàn hết mực tha thiết mong bà ở lại nhưng bà không để tâm, quyết định rút áo ra

đi. Khoảng thời gian ấy chính là con ác mộng của tất cả mọi người trong gia đình ông. Trong khi bà Hàn bỏ đi cùng người tình, ông Hàn chìm trong đau khổ vì mất đi người mình yêu thì Hàn Phong nổi loạn vì mất đi mái ấm. Nhưng sự thật đằng sau thì Phong mãi không thể biết. Hấn chỉ biết rằng ba đã bỏ mặc mẹ, đuổi bà ra khỏi nhà vì sự nghiệp công danh. Từ đó, Phong trở nên căm thù, oán hận ông Hàn. Ông cũng sống trong khoảng thời gian đầy cay đắng, đau thương. Nhưng ông vẫn giữ im lặng bởi ông vẫn còn quá yêu bà. Bởi tình yêu của ông quá lớn nên không muốn bà bị tổn thương. Cuối cùng ông chấp nhận mọi tiếng xấu về mình. Đó chính là tình yêu của ông- một tình yêu cao cả.

Nỗi đau của ông một lần nữa được thức dậy khi bà quay trở về. Ông còn nhớ rất rõ bộ dạng nhếch nhác của bà hôm gặp lại. Quần áo thì ướt sũng nước mưa, đầu tóc rối xù, chân tay nhiều vết lấm lem. Ông không tin vào mắt mình. Người phụ nữ kiêu sa, kiêu diễm ngày xưa đã đâu mất, chỉ còn lại người phụ nữ gầy yếu, khuôn mặt nhuốm màu thời gian vất vả. Nhìn thấy người phụ nữ mình yêu như thế ông nào đâu kìm nén được lòng. Lòng đau quặn thắt, không còn tin vào mắt mình nữa. Khi bà ngất đi trong vòng tay mình ông mới thức tỉnh. Vẫn mùi hương ấy, sự ấm áp ấy nhưng hình dáng thì đã thay đổi. Khi tỉnh lại bà đã kể cho ông nghe về cuộc sống của bà những năm gần đây. Cuộc sống không khác gì địa ngục với Long đã khiến bà vỡ mộng. Long đã thay đổi, ông ta không yêu bà mà chỉ cần tiền của bà. Khi đã trắng tay, ông ta không cần đến bà nữa, ruồng rẫy bà. Dù có van nài thì Long cũng không động lòng. Khi đã không còn đường đi nữa, bà lại nhớ về mái ấm ngày xưa, ngôi nhà vốn bình yên nay đã bị bà phá hỏng. Nhưng lúc đó bà Hàn không nghĩ được nhiều, bà chỉ muốn quay trở lại nơi có ông Hàn, mà không nghĩ đến những việc mình đã làm. Trong phút không kiềm được lòng, bà lại ngã vào tay ông ấy, đòi hỏi được bên cạnh người con trai mình đã bỏ rơi bao năm. Bà biết mình rất ích kỉ nhưng ham muốn trong bà là quá lớn. Người phụ nữ nào chẳng vậy. Chỉ đến khi họ cùng đường, khi tuổi đã về già mới nhớ về gia đình, nhớ những bữa cơm thân mật, đầm ấm ngày xưa. Nhưng tất cả đã đi quá xa và không thể lấy lại được. Dù có thể tha thứ và cho bà gặp lại con nhưng ông Hàn không thể tin tưởng lại một lần nữa. Ông để bà trở lại nơi này vì tình nghĩa vợ chồng, vì sâu thẳm trong trái tim ông vẫn có hình bóng ấy, nhưng để mọi chuyện lại như xưa thì thật khó. Bà Hàn cũng biết điều đó nên không đòi hỏi quá nhiều. Bà chỉ cần có thời gian bên con, không cần gì hơn. Vì thế mà ông cũng không nỡ chia cắt, đành để bà ở đây. Mặc dù không muốn bà giả bệnh nhưng bà Hàn nói chỉ muốn nhìn con từ xa chứ không dám đối mặt, bởi bà đã làm tổn thương con quá nhiều, không đủ tư cách để nhìn mặt con trai. Chính vì thế bà chọn cách giả bệnh để ngày ngày có thể nhìn thấy hình bóng con, dù chỉ mờ ảo nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm tình mẫu tử. Chỉ vậy là đã đủ mãn nguyện.

Những giọt nước mắt nóng hổi lan trên gò má bà. Nó lăn dài xuống chiếc gối và tan biến. Bà không biết bản thân mình có quá ích kỉ không nữa? Bà khiến cho ông Hàn bị con trai nhìn bằng ánh mắt hận thù bao năm qua nhưng không đủ can đảm nói lên sự thật. Bà sợ Phong cũng sẽ nhìn bà bằng con mắt ấy, con mắt tràn ngập thù hận. Vì thế mà bà chọn cách này, khiến cho ông phải chịu tổn thương thay mình. Nhìn bà, ông Hàn chậm rãi nói:

- Tôi tôn trọng quyết định của bà, hãy làm những việc để sau này không hối hận.

Nói xong câu nói ấy, ông Hàn đứng dậy rời đi. Trước khi bước ra khỏi phòng ông còn nghe văng lại tiếng “Cảm ơn” của bà. Bước ra khỏi căn phòng ấy, chân ông như không còn sức lực khụy xuống. Ông dựa vào tường, đầu cúi gằm xuống khiến người ngoài không thể thấy cảm xúc hiện tại của ông. Chỉ thấy đôi vai kia run run. Bóng dáng ấy của ông tạo thành một cái bóng cô đơn phảng phất nỗi đau khôn tả.

Rời khỏi bệnh viện, Phong lao vun vút trên đường. Chiếc xe thắng nhanh tại một quán bar tạo nên âm thanh chói tai. Không mở cửa một cách bình thường, hấn dùng chân đạp mạnh khiến cánh cửa bung ra. Bên trong tiếng nhạc sập sình đình tai, những vũ nữ đang khuấy động sân khấu bằng những màn nhảy cực hot. Bên dưới là một số đầu xanh đầu đỏ uống rượu, nháy nhót. Mới buổi sáng nhưng quán bar The Dark đã khá đông. Bởi nơi đây là chốn thiên đường của giới công tử ăn chơi, có rất nhiều trò hay chỉ nơi này mới có. Mặc dù hơi tức tởm vì kẻ phá hoại kia nhưng khi thấy rõ khuôn mặt của người đó thì không ai dám lên tiếng. Bởi ai chẳng biết Hàn Phong- ác quỷ của giới ngầm. Hấn đã không động vào ai thì thôi chứ một khi đã rat ay thì sống không bằng chết. Quán bar im lặng trong phút chốc nhanh chóng quay lại với không khí sôi động náo nhiệt. Phong chẳng mảy may quan tâm đến mấy em đang vẫy gọi kia mà tiến lại quầy rượu. Gọi một ly rượu mạnh, hấn uống như nước lã. Chát còn dần lan tỏa, thấm sâu vào từng tế bào tạo cho hấn sự thăng hoa. Cầm thêm một ly nữa, nhưng hấn không uống mà chỉ ngắm nhìn chất lỏng đỏ như máu trong cốc kia. Hấn lắc nhẹ khiến cho chất lỏng kia hơi sóng sánh nhưng không bị tràn ra ngoài. Miệng khẽ nhếch tạo thành nụ cười mê hoặc nhưng lời nói đậm mùi chết chóc:

- Máu lại sắp chảy thành sông.

Câu nói không đầu không cuối, mơ hồ khiến cho tên pha chế rượu bên cạnh toát mồ hôi. Bỗng từ đâu một tên đi lại gần Phong, cậu ta khẽ cúi người cung kính:

- Đại ca.

Phong không liếc cái kẻ vừa đến lấy một cái, chỉ chăm chú vào cốc rượu của mình. Hấn nhìn như muốn xoáy sâu vào dòng chất lỏng kia, sau đó thư thả đưa chén rượu lên miệng nhấp nhị. Khi ly rượu đã cạn, hấn mới lên tiếng, giọng nói sặc mùi sát khí:

- Chuẩn bị người đi. Đêm nay có trò chơi mới.

Tên đàn em khẽ gật đầu cung kính, hỏi thêm:

- Đại ca có cần chuẩn bị thêm hàng không?

- Tùy các chú.- Hấn cười cười nói.

Nghe xong, tên đàn em không hỏi gì thêm mà quay đi. Vừa đi vừa rút điện thoại ra lệnh cho đối phương:

- Chuẩn bị đi. Đại ca nói tối nay có trò vui.

Không biết bên kia nói gì mà cậu ta cười cười khoái trí, trên môi nhếch lên nụ cười đều giả.

Sau khi tên đàn em đã rời đi, Phong quay lại với thú vui nhâm nhi rượu của mình. Mặc bên cạnh có bao bóng hồng vây quanh, hẳn chẳng để tâm chi chú ý đến ly rượu của mình.

Bên ngoài mưa vẫn rả rích rơi. Mặc dù là buổi sáng nhưng mây đen đã bao phủ tất cả khiến cho không gian chìm trong bóng tối. Nó khiến con người có cảm giác không lành. Còn trong bar dù không mưa nhưng ánh sáng lại không có. Chỉ có chút đèn màu le lói không đủ thấp sáng để che đi bóng tối. Đường như tất cả đều chìm trong màu đen u huyền.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Thời gian thấm thoát trôi đi, mưa nhỏ dần. Chỉ còn lất phất vài hạt mưa bay bay. Không gian vẫn tràn ngập không khí ẩm ướt, cây cối ướt đẫm nước mưa. Ken tựa người cạnh cánh cửa sổ lớp, nhìn về phía bên ngoài kia. Hôm nay Ken đặc biệt trầm lắng, cậu cứ tĩnh lặng đứng đó. Bỗng đến sớm hơn mọi người nên chứng kiến cảnh đó. Bóng dáng ấy thật cô độc, lạnh lẽ. Nó thấy được ánh mắt mơ hồ, hoang mang của cậu. Bỗng biết Ken đang nghĩ gì và muốn gì. Nó đoán chắc rằng sợi dây chuyện đó rất quan trọng với cậu. Nếu không một con người bình tĩnh như Ken sẽ không bao giờ cư xử nông nổi như thế. Nó tiến lại gần phía Ken, kéo một chiếc ghế ngồi xuống cạnh cậu. Cả hai cứ thế chìm vào im lặng.

Đúng 6h tất cả các thành viên cá biệt đều đã tập chung tại lớp. Ngoài trời bắt đầu tối... Trời mưa khiến cho không gian tối nhanh hơn, không khí u ám khó tả. Nhưng tinh thần của cả lớp có phần hưng phấn bởi sắp được trả mối thù mấy hôm trước. Ken liếc nhìn cả lớp một lượt. Ai nấy đều không có vẻ sợ hãi, mà tỏ ra vô cùng hứng thú. Càng ngày cậu càng ngạc nhiên với tập thể này, những con người không biết sợ trời đất là gì. Ken hỏi lại một lần nữa:

- Các bạn thực sự muốn đi?

- Này, đừng coi thường bọn này nhá. Nếu không đi thì đã không đến rồi.- Hạo Kỳ đáp chắc nịch.

Nghe nói thế, Ken cũng không muốn nói gì thêm nữa. Cậu lại chìm vào khoảng không của mình. Các thành viên khác cũng trò chuyện vui vẻ, tưởng tượng ra đủ viễn cảnh tí nữa sẽ hành hạ Hàn Phong ra sao? Đường như tất cả đã nghĩ Phong quá đơn giản. Mà không ai nghĩ đến những chuyện không may xảy ra. Bây giờ có thể vẫn là nụ cười tươi vui nhưng không biết sau đó ít giờ nữa, mọi người sẽ ra sao....

Đến gần giờ hẹn, tất cả thu xếp ổn định rời khỏi lớp học. Ngoài trời lúc này cũng đã tối hẳn. Mưa vẫn rơi nhưng đã nhỏ dần. Những bước chân đầy hào hứng bước trên sân trường. Cả sân trường rộng lớn bây giờ đang chìm trong đêm đen, chỉ có chút ánh sáng le lói từ một vào bóng đèn nhỏ. Nhưng chỉ bấy nhiêu không đủ để thấp sáng tất cả. Bước chân tất cả bỗng dừng lại khi bị một đám người bao vây bốn phía. Nhưng lần này mọi người đều không còn trong thế bị động nữa, bởi họ hiểu con người của Phong và biết hẳn sẽ gỡ rối. Các thành viên lần lượt rút trong người ra những thanh tuýp đã chuẩn bị sẵn trong người chuẩn bị ứng chiến. Thiên Di quay sang nói với Ken:

- Cậu, Thiên Ân và Băng đi trước đi. Bọn này tụi tôi sẽ xử lí

Mặc dù không muốn bỏ mặc mọi người nhưng Ken không còn cách nào khác. Nhiệm vụ của cậu bây giờ là lấy lại chiếc vòng nên đành nhờ mọi người ở lại. Ken quay sang nói với tất cả:

- Cần thận.

Ngay sau đó, cậu cùng Ân với Băng rời đi. Khi ba người vừa khuất bóng, hai bên lao vào nhau quyết đấu. Bên Di số người có vẻ ít hơn nhưng chất lượng thì cũng không thua kém bọn người của Phong. Di lao vào ba tên đang cầm gậy, cầm tuýp đánh thẳng vào đầu một tên, sau đó nhanh chóng đổi tuýp sang tay kia, đánh mạnh vào bụng tên bên cạnh khiến bọn chúng ngã quỵ. Tiện tay, cô cầm cây gậy của tên vừa bị đánh, đập mạnh vào chân một thằng khác. Cứ thế Di như thiêu thân lao vào đám người đối diện. Phía bên kia, các thành viên khác cũng đang rất hăng máu. Tuýp, gậy sắt cứ hết vung bên này lại chém bên kia. Hết tên này khụy xuống lại đến tên kia ngã ngựa. Những tiếng thanh kim loại cứ thế va chạm vào nhau tạo nên âm thanh sắc lạnh. Hạo Kỳ hôm nay như hổ được thả về rừng. Cậu lao như bay vào những kẻ tấn công. Cậu tấn công bọn chúng như con quỷ vô mô. Nhát nào nhát ấy đầy lực, chí mạng. Nhưng bọn người của Phong cũng không phải những kẻ vô dụng. Chúng tấn công mọi người cũng rất thâm hiểm. Những cây gậy sắt liên tục được vung xuống người nhóm lớp cá biệt. Quỳnh Dao lúc này cũng khá thích thú. Không còn vẻ yếu điệu thực nữ hàng ngày, hôm nay Dao toát lên vẻ hiếu động, nghịch ngợm. Dao chọn cho mình một cây gậy sắt, cô đánh về phía bọn lưu manh với lực không mạnh nhưng đủ để chúng ngã xuống. Không chuyên nghiệp như Di hay Kỳ nhưng Dao cũng khá nhanh nhạy tránh né đòn đánh của đối phương. Vừa đánh cô vừa cười tỏ ra thích chí với kết quả của mình. Cứ một tên ngã xuống là thêm một giáng vào chỗ hiểm khiến bọn chúng kêu toáng lên.

Lúc này nhóm của Ken đã qua được sân trường mà không gặp bất kì trở ngại nào. Bất chợt một nhóm lạ mặt chặn ngang trước mặt. Ngay lập tức khuôn mặt Ân tái đi, còn Ken có chút ngạc nhiên nhưng không bộc lộ rõ. Trong khi đó chỉ có Băng không biết gì, chỉ đơn thuần nghĩ chúng là người của Phong. Trong khi đó trong đầu Ân đang hiện ra rất nhiều thắc mắc: “Rốt cuộc bọn người này muốn gì? Tại sao lại xuất hiện vào lúc này?....”. Không có nhiều thời gian nghĩ vớ vẩn, Ân đành lên tiếng:

- Băng đi cùng Ken đi. Bọn người này nguy hiểm lắm.

Nghe Thiên Ân nói, nó quay sang nhìn cậu. Sắc mặt của Ân có phần không ổn. Băng vô cùng thắc mắc về thái độ của Ân. Bọn này chẳng phải người của Phong sao, có gì đâu mà Ân cần quan trọng hóa vấn đề thế chứ? Nó lại quay sang nhóm người đối diện kia, quân số cũng không nhiều thì có gì đáng lo đâu. Nhưng khi Băng nhìn xuống cánh tay bọn chúng thì bắt đầu hoảng sợ. Đường như có điều gì đó không ổn ở đây. Trên tay những kẻ khoác áo choàng đen kia không phải là những cây gậy, tuýp, dao binh thường mà là những vật dụng kì quái. Băng có thể đoán được đó là một loại xương thú bởi màu trắng toát của nó. Trên đó còn phảng phất màu đỏ của máu. Nó bắt đầu hoảng, tại sao lại có những kẻ kì lạ này ở đây. Vô thức nó nhìn sang Ken. Bất gặp ánh mắt sâu thẳm của Ken, nó biết cậu cũng đoán ra được điều không ổn. Giọng nói của Ân có phần gấp gáp hơn:

- Mau đi đi.

Câu nói còn chưa dứt, bọn người áo đen kia đã lao về phía chúng nó. Nhanh nhẹn, Ken kéo nó thoát khỏi nanh vuốt của một tên. Thiên Ân cũng lẻ được một đòn của đối phương và ra sức đánh lại. Bọn người này có vẻ còn lợi hại hơn cả quân của Phong. Bọn chúng đánh đòn nào trí mạng đòn đấy. Những mũi nhọn hoắt của cây xương cứ thế phi như bay vào phía chúng nó. Rất may Ken bên cạnh đã giúp nó tránh được rất nhanh. Cứ vậy Ken vừa đánh vừa giúp nó lẻ đòn và tìm cách thoát khỏi đó. Cậu dùng chân đạp bay một tên đang tấn công mình, cùng lúc dùng tay phải mở đường cho nó chạy về phía trước. Nhân cơ hội một số tên bị đánh bại, Ken kéo tay Băng chạy nhanh về phía sân thượng. Trước khi rời đi, Băng còn nói với lại với Thiên Ân:

- Cậu nhớ cẩn thận đấy.

Ân không nói gì chỉ nhìn nó mỉm cười ra hiệu yên tâm. Sau đó, Ân nhanh chóng quay lại trận chiến của mình. Thấy Ken và nó chạy mất, bọn kia tính đuổi theo nhưng nhanh chóng bị Thiên Ân chặn lại. Cậu lướt qua chúng, rút thanh kiếm trong người ra và tấn công lũ áo đen. Thanh kiếm chém ngang người một tên liền tan biến thành tro. Tiếp đó, một tên nữa bị cậu chém cũng tan vào hư không. Thấy sự lợi hại của thanh kiếm ấy, bọn kia có phần dè phòng hơn, chúng quay trong quanh Ân, lăm lăm vũ khí phía trước. Thiên Ân thủ thế, tay phải cầm kiếm phía trước, chăm chú quan sát nhất cử nhất động của đối phương. Tất cả bỗng chìm vào yên lặng đến lạ thường. Bỗng tất cả lũ người kia lao vào đồng loạt tấn công Ân. Cậu ngửa người về phía sau tránh đòn, đồng thời dùng chân phải làm trụ xoay một vòng tròn. Xoay đến đâu thanh kiếm quét qua người đối phương đến đó, rất nhanh chóng một số kẻ trúng đòn và tan biến. Cứ thế trận chiến diễn ra vô cùng quyết liệt. Không có tiếng va chạm sắc bén của kim loại nhưng lại có sự im ắng đến rợn người của không gian. Tất cả đã khiến cho trận đánh thêm phần rùng rợn, lạnh lẽo....

Ken kéo tay nó chạy như bay. Thoáng chốc đã đến chân cầu thang. Cả hai vừa bước chân lên thì một cánh tay kéo ngược nó lại. Theo phản xạ, Ken liền tấn công đối phương. Bị tấn công bởi lực mạnh, kẻ đó liền buông tay nó ra, giọng bức bối:

- Anh Phong nói chỉ mình cậu lên. Cô gái này phải ở lại đây.

Nghe tên đó nói thế, nó một mực phản đối:

- Không được. Tôi sẽ lên đó.

Tên đó cũng không vừa, đáp lại:

- Đây là lệnh. Còn nếu các người không chấp thuận thì có thể đi về. Không cần lên đó.

Nghe hắn ta nói thế, nó cũng chẳng biết nói gì. Mặc dù rất muốn lên đó nhưng tên Phong kia không đồng ý thì nó cũng đành chịu. Ngay cả ánh mắt của Ken cũng có phần do dự. Không phải cậu sợ một mình lên đó, mà sợ nó một mình nguy hiểm. Như biết được suy nghĩ đó, tên kia lên tiếng:

- Yên tâm, cô ta ở đây sẽ an toàn. Người đại ca muốn không phải cô ta.

Thấy thế, Ken cũng không nói gì nữa, bỏ tay khỏi cổ đối phương. Cậu quay sang nó, nhỏ giọng nói:

- Hãy đứng yên ở đây.

Nói xong, Ken quay người đi lên sân thượng. Nhìn bóng dáng ấy bước đi, bản thân nó có chút lo lắng nhưng bất lực. Băng chỉ biết dõi mắt nhìn theo, ngay cả một từ cũng không thốt lên được. Chỉ âm thầm cầu nguyện Ken sẽ bình an vô sự.

Bước chân chậm chậm, Ken mở cửa sân thượng và bước ra. Phía trước một bóng đen đã đứng đợi. Dáng đứng ngạo nghễ như một ông vua. Khi cánh cửa vừa bật mở, Hàn Phong cũng quay mặt lại, đối diện với Ken. Một nụ cười kiêu ngạo hé nở trên khóe môi Phong, ánh mắt lóe lên tia hiểm ác, thâm độc. Còn Ken vẫn là vẻ bình thản, băng lãnh nhưng ánh mắt đầy lửa hận. Cả hai cứ đứng như thế, đối diện với nhau trong bóng đêm hiểm ác...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Start

Mưa lại rơi, mỗi lúc một to hơn. Trời ngày càng tối, không còn chút ánh sáng le lói. Đứng ở cầu thang mà lòng Băng nóng như lửa đốt. Nó không thể đứng yên, cứ đi lại lại. Hai tay nắm chặt vào nhau đến đỏ bầm. Cảm giác bất an cứ xâm lấn dần trong nó. Nhìn ra ngoài trời, tâm trạng nó càng khó chịu hơn. Muốn tiến lên nhưng bị cản lại. Băng chỉ còn biết bất lực đứng chờ. Nó cứ ngóng lên trên sân thượng, cố gắng nghe từng âm thanh vọng lại. Nhưng ngoài tiếng mưa tí tách ra thì không có lấy một động tĩnh nào. Bất lực, Băng tựa người vào thành cầu thang và ngồi xuống.

Trên sân thượng, không gian ngày càng u ám, lạnh lẽo. Gió gào thét từng cơn, tấp vào da thịt người đau rát. Trong sự giận dữ của thiên nhiên, con người vẫn rất bình thản. Mưa đã thấm ướt cả hai thân thể nhưng dường như không gì có thể chấm dứt khí thế bức người hiện tại. Trong cuộc chiến im lặng này có lẽ Phong yếu thế, hẳn ta căm ghét sự yên lặng đó của Ken. Điều đó chỉ chứng tỏ rằng Ken coi thường Phong nên hẳn ta vô cùng bức bối. Chấm dứt cái cảnh vô vị này, Hàn Phong lên tiếng:

- Mày muốn lấy lại sợi dây chuyền này.- Vừa nói hẳn vừa lắc lư chiếc vòng cổ trước mặt Ken.

Nhưng đáp lại sự khiêu khích ấy, Ken chỉ hờ hững đáp lại một câu nhưng đầy âm khí:

- Nói nhanh.

Không phải lần đầu nghe cậu nói nhưng Phong cũng khó tránh khỏi cảm giác lạnh run. Mỗi lời cậu ta nói ra như có băng tuyết bao phủ. Cũng không muốn kéo dài câu chuyện, hẳn nhanh chóng nói ra mục đích:

- Thôi được, chỉ cần mày thắng tao thì chiếc vòng này là của mày.

Vừa nói, hẳn ta tiến lại gần phía lan can sân thượng. Đặt chiếc vòng lên thành tường. Mục tiêu duy nhất của Phong chính là Ken chứ không phải chiếc vòng nên dù có về tay ai thì cũng vậy. Đã hai lần hẳn bại dưới tay Ken nên trong lòng luôn mang oán thù, không thể chấp nhận sự tồn tại của cậu. Phong là thế, hẳn luôn cho mình là số một, không ai có quyền chiếm lĩnh vị trí của hẳn. Một khi có kẻ đe dọa đến vị trí đó thì nhất định hẳn phải diệt trừ. Kể cả kẻ đó là ai thì hẳn cũng không nương tay. Con người là vậy, bản thân lòng tự tôn luôn cao nhất và không thể chấp nhận đứng thứ hai. Vì thế mà giờ mới có trận chiến này. Phong liếc mắt khinh bỉ về kẻ đối diện. Hẳn biết Ken không phải đối thủ bình thường nhưng kẻ nào cũng có điểm yếu. Và sợi dây chuyền kia chính là yếu điểm của cậu nên hẳn tự tin trận này mình có thể thắng. Ken không có biểu hiện gì cho là thích thú hay sợ sệt. Cậu vẫn đứng nguyên tại vị trí cũ, ánh mắt chỉ tập trung vào chiếc vòng kia. Trong đầu cậu giờ chỉ có suy nghĩ lấy lại chiếc vòng đó.

Ánh mắt Ken nhanh chóng chuyển rời từ sợi dây chuyền sang người đối diện bởi Phong đã trực tiếp tấn công cậu. Phong lao vào Ken cùng với cú đâm toàn lực. Nếu hứng phải cú đâm này e là lành ít dữ nhiều. Ken không có ý định tránh cú đâm ấy. Cậu nhìn chăm chăm vào từng bước di chuyển của hẳn. Khi cú đâm kia chỉ còn cách mặt cậu khoảng vài mi-li-mét, Ken rút chân phải ra sau khiến cú đâm kia trượt thẳng ra sau. Do không kịp kiểm soát phương hướng nên Phong cứ tiếp tục đâm thẳng. Cánh tay hẳn bắt chợt bị Ken nắm chặt lại, cậu bẽ ngoặt tay hẳn ra sau. Không phải hạng vừa, hẳn xoay người để tránh tay bị tổn thương. Nhưng không để cho Phong tiếp tục, Ken lộn người ra phía sau hẳn. Cậu dùng khuỷu tay huých mạnh vào mạn sườn của Phong. Bị một đòn khá đau nhưng Phong vẫn ngoan cố, hẳn dùng chân tấn công thẳng vào bụng Ken. Ken nghiêng người, đồng thời buông tay đang bẻ tay Phong ra, cùng lúc đó dùng tay còn lại giáng một đòn vào cổ hẳn. Do lực không mạnh nên hẳn chỉ hơi cúi về phía trước, sau đó lấy lại cân bằng tiếp tục tấn công. Lần này Phong không dùng tay không, hẳn rút trong người ra một cây tuýp. Ken vẫn lẳng lặng quan sát hành động của Phong. Khi cây gậy nhắm thẳng vào tay phải, cậu mới lẹ sang một bên. Dùng tay phải đỡ lấy cây tuýp. Nhưng ngay sau đó một con dao nhỏ bật ra từ đầu cây tuýp của một đường dài vào lòng bàn tay Ken. Vốn không phải con người quan tâm đến vũ khí nên Ken không biết được điều đó và hiển nhiên bị thương. Con dao có vẻ khá sắc, cửa một đường sâu vào lòng bàn tay cậu khiến máu chảy ra. Nhưng Ken vẫn không buông ra, cậu kéo cây tuýp lại sát gần mình. Máu mỗi lúc một nhiều hơn. Phong khá ngạc nhiên khi bị thương mà cậu ta không buông tay. Khi đã bị kéo sát vào gần Ken, Phong mới sực tỉnh. Cậu rút mạnh cây tuýp về phía mình. Nhưng Ken đã nhanh hơn, cậu vòng người ra sau Phong, dùng tay còn lại đánh mạnh vào lưng hẳn khiến Phong khụy người xuống trước. Đồng thời cậu dùng chân hất ngược cây tuýp lên trên, khiến nó tuột khỏi tay Phong rơi xuống đất. Không may may để ý đến điều đó, Ken tiến lại gần lan can để lấy chiếc vòng. Khi bàn tay cậu chỉ còn cách chiếc vòng vài cm nữa thì Phong lao đến. Hẳn dùng chân hất tay cậu ra, cùng lúc cúi người lấy cây tuýp dưới đất đánh mạnh vào chân cậu. Ken rất lẹ tránh được, cậu hơi dịch sang một bên. Tiếp tục hướng người về phía chiếc vòng kia, nhưng lại bị Phong đánh bật ra. Cứ thế cả hai vòn nhau quanh sợi dây chuyền. ...

Phía bên kia góc sân trường. Quang cảnh vẫn diễn ra khá nhộn nhịp, có phần căng thẳng. Đầu đó đã có những vết máu, những vết xước trên da thịt. Tiếng kim loại va chạm ngày càng chói tai hơn. Một số thành viên cá biệt đã có phần đuối sức nhưng vẫn cố gắng. Mưa thấm vào từng cá thể khiến mọi thứ thêm nặng nề hơn nhưng không làm mất đi tinh thần quyết chiến của con người. Hạo Kỳ và Thiên Di vẫn khá nhanh nhẹn tránh né từng chiêu thức của đối thủ. Từng đòn đánh của cả hai đều đầy uy lực. Dường như mọi cảm xúc đều dồn vào trận chiến hôm nay. Mặc dù trên cánh tay đã có những vết máu chảy dài, trên má là những vết thương nhưng nó không là gì so với tinh thần hiện tại. Cả hai lại lao vào đâm người kia, tấn công không thương tiếc. Trận đánh cứ thế tiếp diễn trong thời tiết gió mưa.

Cách đó một đoạn, Thiên Ân khó nhọc chống đỡ với lũ áo đen. Mặc dù biết thân phận của chúng không phải người thường nhưng Ân không dám dùng sức mạnh của mình. Bởi cậu đang ở trường học, nếu sơ sẩy thân phận có thể bị lộ bất cứ lúc nào. Ngoài thanh kiếm thần, Ân không có thêm vật dụng nào hỗ trợ. Trong khi bọn quý gia càng ngày càng hăng máu. Chúng tấn công không biết mệt mỏi. Ân cố gắng né tránh từng chiêu thức của bọn quý dữ. Bất chợt một cây xương thú xiên ngang qua mặt Ân. Với sự nhanh lẹ, cậu lẹ người sang trái một chút, cùng với thanh kiếm đâm xuyên bụng tên đối diện. Tức khắc hẳn nhanh chóng tan biến vào hư không. Ân cứ vậy tấn công hết tên này đến tên kia không biết mệt mỏi. Hết tránh lại tấn công. Mưa vẫn cứ rơi, thấm sâu vào da thịt tạo nên cảm giác mát lạnh, giúp cho tâm trí Thiên Ân sáng suốt hơn. Cậu cứ vậy đánh bại từng tên một không cho chúng đường thoát thân.

Nhìn con mưa mỗi lúc một nặng hạt kia, tâm can Băng như bị bóp chặt. Cảm giác mỗi hạt mưa là một tảng đá đang đè nặng lên trái tim nó. Hình ảnh của các bạn trong lớp, cảnh Thiên Ân cùng bọn áo đen khiến nó muốn thoát khỏi nơi này để đến bên họ. Nhưng phía trên kia là Ken, cậu đang đối mặt với

một tên ác quỷ trường học (tên mà Băng gọi Phong). Từng bị hấn chơi đùa, Băng hiểu được sự thâm độc, tàn ác của Phong đến đâu. Một kẻ không từ thủ đoạn như hắn sẽ khiến cho Ken nguy hiểm. Càng nghĩ, nó lại càng nhức nhối hơn. Không hiểu sao nó rất sợ Ken xảy ra chuyện không lành. Suy nghĩ luôn đi liền với hành động. Nó nghĩ nếu chỉ đứng ở đây thì biết làm sao được Ken có việc gì hay không. Chi lên đó mới biết được Ken thế nào. Băng bắt đầu chìm vào suy tư, tìm cách để đi lên sân thượng. Nó bỗng nhìn thấy một cây gậy phía góc cầu thang. Như vớ được vàng, mắt nó sáng lên nhưng chưa dám manh động. Để cho tên kia lơ là, Băng mới lại gần lấy cây gậy đó. Nhanh như chớp, nó giáng thật mạnh cây gậy vào đầu tên kia. Không kịp có phản ứng gì khác, tên kia lăn ra đất. Không suy nghĩ nhiều, nó chạy một mạch lên tầng thượng.

Dùng hết sức, cánh cửa sân thượng bật mở. Trong làn mưa dày đặc kia nó thấy Ken và Phong đang vật lộn ngay mép lan can, trông rất nguy hiểm. Cánh tay của Ken đang hướng về phía lan can như muốn nắm lấy vật gì đó. Trong khi Phong ra sức ngăn cản, hắn dùng cây gậy sắt liên tục tấn công Ken. Cây gậy đánh thẳng xuống người Ken, cậu lẻ người tránh. Ngay lập tức Phong xoay người, dùng chân đá Ken. Đồng thời hắn dùng cây gậy lao thẳng vào cậu. Ken bị tấn công liên tục liền hơi ngã người ra sau, gạt chân Phong khiến hắn ngã xuống đất. Tuy tiếp đất nhưng hắn vẫn không dừng tấn công. Hắn nhân cơ hội Ken chưa lấy được lại thẳng băng kéo cậu ngã xuống. Cả người Ken tiếp đất. Hai người cứ thế vòn nhau, lăn qua lộn lại dưới nền đất ướt mưa. Nhưng nhờ có cây gậy trong tay, Phong đánh một đòn vào bụng Ken. Do cả hai cùng nằm trên đất, nên cậu không tránh được, chấp nhận một đòn của đối phương. Nhân cơ hội đó, Phong xoay người đứng bật dậy. Hắn rút trong người ra một con dao nhỏ, lao như bay về phía Ken. Phong giơ con dao lên và nhắm thẳng vào Ken. Những hình ảnh mờ ảo ấy xuất hiện trong tầm mắt của Băng. Nó không còn biết phản ứng gì nữa, chỉ vô thức lao về phía ấy, giọng hét lớn:

- Dừng tay....

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Máu Và Nước Mắt

Trong không gian vắng lặng ấy, tiếng hét của nó nghe thật thống thiết. Có cảm giác bất an, lo lắng nhưng ngập tràn quan tâm. Giọng nói của nó khiến cho cả hai con người đang chìm trong máu lạnh ngừng lại quan sát. Bóng dáng nhỏ bé của nó đứng trong mưa thật khiến người ta thương xót. Thân hình mảnh mai, mái tóc dài ướt nước chạy trong mưa tạo nên cảm giác mong manh. Trong khi Phong vẫn đang chìm trong cảm giác mờ lung về hình ảnh của nó thì Ken đã đứng bật dậy, cậu vùng chân đá bay con dao trong tay hắn đi. Lúc này Phong mới chợt nhận ra mình đã sơ ý. Nhanh chóng lấy lại tư thế ngạo mạn của bản thân. Trên môi hắn nở nụ cười khinh khỉnh, ánh mắt chế giễu nhìn Băng. Giọng hắn tràn ngập sự coi thường:

- Lại định mỹ nhân cứu anh hùng sao?

Không đáp lại lời nói của hắn, Băng chạy nhanh đến bên Ken. Ánh mắt nó đưa nhanh nhìn Ken. Trên người cậu quần áo đã ướt đẫm, tóc cũng bị mưa làm cho rối xù, có một vài vết xước trên cánh tay và mặt. Nhìn hình ảnh cậu như thế nó thấy có chút gì nhói đau. Băng muốn nhìn thấy một Ken trầm lắng, bình tĩnh hàng ngày chứ không phải Ken với những vết thâm tím khắp mình. Thấy nó không quan tâm đến câu nói của mình, hắn bắt đầu bực tức. Cứ mỗi lần đối đầu với người lớp cá biệt là y như rằng không ai coi hắn ra gì. Điều đó thực sự khiến hắn tức điên, hắn gằn giọng:

- Để tôi cho hai người biết “sợ” là như thế nào?

Vừa nói hắn vừa nhặt cây gậy sắt và con dao dưới đất lên, lao vào tấn công Ken. Nhanh như cắt, Ken kéo nó lẻ sang một bên tránh đòn. Đồng thời cậu đẩy Băng ra phía sau mình, nhỏ giọng nói:

- Đứng ở góc đó. Dừng lại gần.

Nói xong, Ken lấy cây gậy trên tay nó và tiếp tục chiến đấu với Phong. Băng đứng thu mình trong góc tường, nhìn về phía Ken. Ánh mắt tràn ngập vẻ lo lắng. Phía mép sân thượng, Phong lao vào Ken như con thú bị thương nặng, đang vùng lên. Chiều nào chiều nấy đều thâm hiểm, như muốn lấy mạng đối phương. Ken vẫn đang cố gắng áp sát thành lan can để lấy sợi dây chuyền. Nhưng cứ mỗi lần cậu lại gần là y như rằng Phong cũng tiến lại, kiên quyết không để chiếc vòng lọt vào tay Ken. Băng lúc này mới nhận ra sự xuất hiện của chiếc vòng trên lan can. Dường như chỉ cần một sơ sót nhỏ là chiếc vòng ấy sẽ rơi xuống đất vỡ tan. Chưa kịp suy nghĩ gì thì Băng thót tim khi thấy máu chảy ra từ cánh tay Ken. Nhân cơ hội Ken tiến lại gần chiếc vòng hắn dùng gậy sắt đánh vào vai cậu, nhanh chóng Ken quay người tránh được. Nhưng chưa kịp hành động tiếp theo thì Phong dùng con dao trên tay chém thẳng vào tay cậu. Ken không tránh kịp và chịu một dao. Máu tủa chảy trên cánh tay ấy. Nó sững sờ nhìn máu hòa vào với nước mưa. Mặc dù rất muốn hét lên nhưng miệng nó như cứng nhắc, sự sợ hãi lộ rõ trên mặt. Máu- nó rất sợ máu (từ sau sự ra đi của mẹ, Băng mắc chứng sợ máu). Đôi mắt nó cứ nhìn chăm chăm vào cánh tay kia, mắt không chớp. Mặc dù rất muốn quay đi nhưng nó không làm được. Cứ mỗi lần Ken vận động là máu lại chảy ra, tạo thành những vết đỏ thẫm trên áo và rơi xuống mặt đất. Vô thức nó cứ tiến lại phía ấy, nó muốn chấm dứt trận chiến này ngay lúc này. Nó không muốn nhìn thấy máu chảy nữa. Và cách duy nhất để dừng lại chính là lấy được sợi dây chuyền kia. Băng vòng ra sau hai người, âm thầm tiến lại gần lan can. Phía bên cạnh, Ken vẫn đang chống đỡ với sự tấn công của Phong. Cậu dùng gậy lấy được từ tay Băng đánh một đòn mạnh vào bụng hắn. Mặc dù đau nhưng Phong vẫn bền bỉ tấn công.

Trong lúc Ken đang miệt mài với Phong, thì nó bên này lòng nó như lửa đốt. Cứ nhìn mỗi động tác của cậu là tim nó lại nhói lên. Bỗng một cảm giác lạnh lạnh trên cổ nó. Đưa tay lên thì chạm vào lưỡi dao sắc lạnh. Muốn quay lại nhìn nhưng tên kia đã đe dọa cấm nó quay lại. Cảm giác dao kề trên cổ này thật khiến nó sợ hãi. Tên kia thấy nó đã im lặng mới bắt đầu di chuyển nó khỏi đó. Với ý định đưa nó rời khỏi sân thượng. Nhưng bước chân kia chưa kịp rời đi đã bị chặn lại. Ken đã đứng sau nó từ lúc nào. Cậu cho hắn một gậy vào lưng và kéo nó ra khỏi tên kia. Trong lúc đánh nhau với Phong, do thấy có điều kì lạ nên cậu quay sang nhìn Băng. Vừa lúc thấy nó bị một tên uy hiếp. May mà tên kia không kịp để ý nên nó mới nhanh chóng được cứu

thoát. Nhưng cũng vì cứu nó mà Ken không đề phòng được Phong. Hấn nhân cơ hội cậu phân tâm vì cứu nó, đánh một gậy vào chân Ken. Chịu lực mạnh, chân cậu khụy hẳn xuống đất. Rất nhanh Phong dùng dao lao về phía Băng và Ken. Ken hơi xoay người, kéo nó thoát khỏi mũi dao kia. Nhưng bản thân thì lại bị con dao chém trượt qua. Vết thương cũ cộng thêm với vết thương mới, máu lại trào ra ngày càng nhiều. Ken nhìn đau, kéo Băng đứng dậy. Cả hai hơi lùi lại phía sau một chút. Khuôn mặt của Băng lúc này đã bắt đầu trắng bệch. Màu đỏ của máu cứ ám ảnh trong tâm trí nó. Bàn tay nắm lấy tay Ken run lên bần bật. Nhận thấy sự khác biệt trong thái độ của nó, Ken bắt đầu hiểu nó sợ máu. Cậu thì thào vào tai nó, giọng nói rất nhỏ nhưng trầm ấm

- Đừng sợ. Nhắm mắt vào.

Lúc này nó cũng không suy nghĩ gì nữa, chỉ nhớ đến lời nói của cậu, nhắm mắt lại. Chứng kiến cảnh này, Phong có phần chán ghét. Nhìn Băng trong vòng tay của Ken, hẳn lại nhớ đến mẹ mình. Nhớ đến người người cha đã phụ bạc bà và tay trong tay với kẻ khác. Phong điên cuồng hơn, hấn lao vào Ken tấn công không thương tiếc. Một tay đánh, một tay lại giúp Băng ổn định, tránh đòn tấn công của Phong nên sức của Ken có phần yếu đi. Những chiêu thức không còn nhanh nhạy nữa. Mặc dù vậy Ken vẫn đủ sức chống chọi lại Phong, khiến hấn trúng đòn không ít. Khi vừa tặng cho Phong một gậy vào bụng, thì hấn cũng nhanh chóng phản đòn. Hấn phi con dao trên tay về phía Ken. Vừa lẻ được con dao kia thì Phong dùng gậy đánh mạnh vào vai cậu. Ken khụy xuống, bàn tay nắm lấy tay Băng bị bật ra. Do lực mạnh nên Băng ngã hẳn người về phía sau. Lúc này nó mới mở mắt nhìn. Thấy Ken bị thương, lòng nó như lửa đốt. Đang định tiến về phía Ken thì nó thấy ánh sáng lấp lánh tỏa ra từ sợi dây chuyền. Chỉ cách nó có mấy bước chân chính là sợi dây chuyền của Ken. Nó phân vân không biết phải làm gì. Nó nghĩ dù có đến gần Ken cũng không thể giúp gì cho cậu nên nó đứng bật dậy chạy nhanh về phía chiếc vòng. Do Phong còn đang mải mê với trận chiến cùng Ken nên chưa phát hiện ra sự việc. Khi hấn quay người lại thì thấy nó cầm chiếc vòng trên tay. Ánh mắt hấn lên tia giận giữ như muốn thiêu rụi nó. Băng không hề biết rằng Phong đang nhìn mình. Chỉ khi nó ngẩng đầu lên định khoe với Ken mình đã lấy được chiếc vòng thì mới giật mình nhận ra một bóng dáng cao lớn đang chắn trước mặt. Nhưng không phải là Ken. Nó sợ hãi lùi lại phía sau. Nhưng tiếc rằng đằng sau nó lại là lan can. Băng bị Phong ép sát vào thành lan can, đối diện với ánh mắt giận dữ của hấn ta. Phong gần giọng:

- Đưa chiếc vòng đây.

Nhưng nó vẫn nhất quyết không đưa, bàn tay nắm chặt lấy sợi dây chuyền. Tức giận trước hành động của nó. Hấn bóp chặt lấy cánh tay đang cầm sợi dây kia, ép buộc nó đưa ra. Một bên thì quyết lấy cho bằng được sợi dây, còn một bên lại nhất quyết không đưa. Kết quả cả hai giằng co nhau không ai chịu ai. Nhưng vốn sức con gái thì đâu lại sức nam nhi. Bàn tay nó bị Phong gỡ bật ra. Do bị lực mạnh tác động, chiếc vòng bị văng xa ra và rơi vào không trung. Vừa thấy chiếc vòng rời khỏi tay và rơi ra, Băng không suy nghĩ gì đưa tay mong nắm lại chiếc vòng. Nó rướn hết sức mình, nhào người ra khỏi lan can, nắm trọn chiếc vòng trong tay. Khi chiếc vòng đã nằm trọn trong tay nó thì cũng là lúc nó trượt hẳn người ra khỏi lan can. Khoảnh khắc ấy khiến cho tim nó ngừng đập và đang nghĩ đến viễn cảnh của cái chết. Chính trong giây phút ấy, một bàn tay đã nắm lấy tay nó. Cảm giác ấm áp từ bàn tay Ken tỏa ra khiến nó thấy an toàn. Mặc dù đang trong trạng thái lơ lửng nhưng khi có bàn tay Ken nó thấy vững tâm hơn.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó, Ken thấy có cảm giác lạ. Nhưng hiện tại cậu chỉ thấy nó sao thật ngốc. Vì một chiếc vòng mà không ngại hy sinh thân mình. Bất giác Ken nhìn thẳng vào ánh mắt nó. Cũng vừa lúc chạm vào ánh mắt trong sáng của nó. Ken ái ngại quay mặt đi. Cậu đưa hai tay kéo nó lên. Nhưng còn chưa kịp làm thì phía sau Phong lấy con dao và lao vào Ken. Cậu đành đưa một tay lên chống đỡ với sự tấn công của Phong. Tình thế lúc này thật sự nguy hiểm. Ken một tay đang cố gắng giữ nó khỏi rơi xuống, một tay lại chiến đấu với Phong. Hấn Phong đúng là một tên bỉ ổi. Trong tình thế này, hấn không ngừng dồn ép Ken. Một đường dao sắc lẹm chém qua tay cậu, máu lại tiếp tục chảy xuống. Mặc dù vậy, bàn tay kia của Ken vẫn nắm chặt lấy nó không buông. Cứ thế Phong không ngừng tấn công. Bất chợt Phong lao thẳng vào người Ken, nhấc con dao vào thẳng trái tim cậu. Ken cố gắng né tránh được con dao, nhưng cả thân thể cậu cũng lao thẳng về phía lan can. Rất may, cánh tay phải của Ken với được vào thành lan can. Băng cũng thót tim trước tình huống vừa rồi. Cảm giác lắc lư giữa không trung quả thực đáng sợ. Bây giờ thì không chỉ có nó mà cả Ken cũng đang trong tình trạng ấy. Mặc dù vậy, cậu vẫn giữ chặt tay nó không buông. Sức nặng của cơ thể nó đè nặng lên Ken. Chỉ cần cậu buông tay là nó sẽ về với đất mẹ. Lúc này Ken đang cố gắng rướn mình để leo lên. Nhưng mọi chuyện đâu đơn giản. Bởi phía trên đang là một Hấn Phong thâm độc, mưu mô. Hấn tiến đến sát lan can, quan sát hai người đang lơ lửng phía dưới. Đôi môi hấn nhếch lên tạo thành nụ cười quái dị. Mặc dù không nhìn rõ nụ cười ấy của hấn nhưng Băng cảm nhận được sự nguy hiểm cận kề.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Máu Và Nước Mắt (Tiếp Theo)

Mưa rơi vào mặt nó buốt giá. Đôi bàn tay đang đau nhói vì bị nắm chặt. Nó có cảm giác bàn tay như muốn rụng rời. Đúng lúc đó, Ken quay xuống nhìn nó. Ánh mắt của cậu ôn hòa nhìn , tạo cho nó cảm giác an toàn lắm. Tuy cậu không nói gì nhưng ánh mắt ấy đã nói lên tất cả. Nó khiến Băng cảm thấy vững tâm hơn. Đúng lúc đó, nó thấy Phong tiến càng ngày lại càng gần Ken hơn. Hấn nhếch miệng cười, giọng nói mỉa mai, nhưng đầy đe dọa:

- Nếu bây giờ mày mở miệng ra cầu xin tao thì có lẽ còn được an toàn.

Nhưng Ken chẳng mảy may để tâm đến lời hấn nói, cậu lấy sức để đưa thân người lên trên. Nếu là một mình thì có lẽ Ken đã dễ dàng thoát khỏi tình cảnh này. Nhưng bên dưới Ken bây giờ là Băng khiến cậu khó cử động hơn. Bỗng một cảm nhắc nhói đau trên bàn tay phải. Ken ngẩng đầu lên nhìn, bàn tay Phong đang đè chặt lên tay phải của cậu. Mặc dù cố gắng thoát ra nhưng không được, có vẻ hấn ta nhất quyết không để cậu lên trên. Tuy nhiên, trong tình huống đó Ken vẫn rất bình tĩnh. Chứng kiến thái độ đó của Ken chỉ khiến Phong thêm tức tối, hấn giận giữ nói:

- Nếu mày còn ngoan cố không cầu xin thì đừng trách tao ác.- Vừa nói hấn vừa cầm con dao dưới đất lên. Ánh mắt nham hiểm nhìn Ken.

Ánh sáng từ con dao lóe ra khiến cho Băng hoảng hốt. Nhìn bàn tay huơ huơ con dao của Phong, nó lớn tiếng :

- Hàn Phong, anh đừng làm bừa. Nếu chúng tôi có chuyện gì thì anh sẽ không thoát được liên quan đâu.

Hàn Phong nghe nó nói câu ấy như được nghe câu chuyện cười. Hắn không những không run sợ mà còn cười to hơn. Nụ cười đầy ma mị khiến cho Băng lạnh người. Hắn không đáp lời của nó, mà nhìn chăm chăm vào Ken, giọng nói mỉa mai vẫn không thay đổi:

- Vậy để tao xem mày ngoan cố được đến bao giờ.

Vừa nói, hắn vừa cầm con dao thẳng xuống bàn tay Ken. Con dao đâm vào mu bàn tay Ken đau nhói. Máu từ tay bắt đầu chảy ra. Mặc dù không thấy rõ nhưng Băng thấy được màu đỏ mờ nhạt của máu. Bàn tay Ken bắt đầu run run, cậu nắm chặt lấy tay nó hơn. Mặc dù vậy Ken vẫn không kêu ca lấy một tiếng. Sự ngoan cố của Ken không chỉ làm Phong tức giận mà còn khiến hắn ngạc nhiên. Không ngờ Ken lại có thể chịu đựng được lâu đến thế. Càng ngày hắn càng thích thú với trò đùa của mình. Nụ cười của hắn vang vọng trong trời đất. Phong rút con dao ra khỏi bàn tay cậu khiến cho Ken khẽ run người. Băng cảm nhận được cái động người khẽ ấy của Ken mà tim nó thất lại. Chứng kiến Ken đau nó còn đau gấp bội lần. Còn lý do vì sao thì nó chẳng thể lý giải nổi. Phong chưa dừng trò đùa lại, hắn tiếp tục đâm con dao vào vị trí vừa rồi. Nhưng lần này hắn đâm sâu hơn, cảm giác như muốn xuyên qua cả bàn tay ấy. Máu cứ từng giọt nhỏ ra, thấm vào thành lan can. Máu và nước mưa hòa quyện vào nhau tạo nên cảnh sắc ghê rợn. Ken cố gắng rướn người lên, nhưng bàn tay phải đau nhói. Cậu chỉ còn cách cố gắng giữ chặt lấy bàn tay Băng. Sự hoảng sợ dường như đã dâng đến tột cùng trong nó. Băng hoảng loạn, giọng nói lúng túng không nên lời:

- Dừng ... Mau ... Mau dừng lại ... Dừng đâm nữa ...

Phong càng thích thú hơn khi thấy sự hoảng loạn trong nó. Hắn nhìn đôi bàn tay đang rướm máu kia của Ken, ánh mắt lộ lên rõ vẻ thú tính. Lúc này nhìn hắn thật giống một tên tâm thần, càng thấy máu lại càng thích thú. Rút con dao ra, đưa lên mũi ngửi thử. Sau đó hắn lấy tay quệt một ít máu trên dao, đưa lên miệng nếm thử. Cái cảm giác tanh nồng sộc lên mũi hắn. Cảm giác còn kích thích hơn cả uống rượu. Hắn nghe thấy giọng van nài của nó:

- Tôi xin anh.xin anh. ...dừng lại đi.

Nhưng hắn chưa muốn dứt trò chơi này. Hắn muốn nghe Ken cầu xin chứ không phải nó. Phong muốn xem sự ngoan cố của Ken sẽ kéo dài được bao lâu. Tiếp tục với trò đùa của mình, hắn đâm thẳng con dao vào bả vai cậu. Cảm giác đau đến thấu xương. Ken hơi buông lỏng bàn tay nắm lan can khiến cho nó có cảm giác bấp bênh. Bàn tay nắm lấy tay nó hơi lỏng ra nhưng ngay sau đó lại được bám chặt vào. Đôi môi Ken mím chặt kìm nén cơn đau từ vết đâm. Cảm giác bàn tay phải đã không còn chút sức lực nào nữa, nó như muốn tê liệt đi. Máu từ tay, từ vai chảy xuống bàn tay nó. Cảm giác có chất lỏng nóng ẩm đang trên tay mình. Nó nhìn dòng máu đỏ đang từ từ chảy kia. Trái tim như bị bóp nát, quặn thắt, đau đớn. Nỗi sợ hãi, hoang mang dâng đến tột độ. Nước mắt như kìm nén quá lâu đã trào ra. Những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài xuống má nó. Đôi bàn tay nó không còn chút xíu lực nào nữa như muốn buông ra. Nếu không phải là Ken giữ lại thì nó đã rơi thẳng xuống kia. Ken nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài kia của nó mà cũng thấy xót đau trong lòng. Cậu quay đầu, nói với nó:

- Không sao đâu.

Nhưng những lời ấy không thể vào tai nó. Bây giờ trong đầu nó chỉ có hình ảnh máu chảy dài trên người Ken. Nó không muốn nhìn, không muốn Ken phải như thế. Mặc dù cố gắng không phát ra tiếng nhưng những tiếng nức nở của nó vẫn phát ra khe khẽ. Nước mắt cứ thế đua nhau tuôn ra, hòa vào cơn mưa kia, lạnh lẽo. Đôi tay Ken ngày càng trĩu nặng, cảm giác như sắp rơi xuống đến nơi. Máu vẫn cứ túa ra không ngừng, bàn tay nắm trên thành lan can hơi động đậy, có sự dịch chuyển rất nhỏ. Chứng kiến sự cứng đầu đến ngoan cố này, Phong càng bức tức hơn. Hắn rút con dao trên vai Ken ra. Con dao vừa vung lên thì đã có giọng nói ngăn lại. Giọng Băng đầy khẩn thiết:

- Tôi xin anh. ... Dừng làm thế nữa. ... Tôi xin anh...

Giọng nói của nó bị tiếng mưa át đi khá nhiều nhưng vẫn nghe rõ được sự lo lắng, sợ hãi. Mưa và nước mắt trộn lẫn thấm vào khoe miệng nó mặn chát. Nhưng cái cảm giác ấy không thể xóa đi được sự hãi trong tâm khảm nó. Giọng nó càng ngày càng nhỏ đi, dường như sự chịu đựng của nó đã quá giới hạn. Nó đang đau, đau đến không thở được nữa rồi. Những câu nói của nó tuy nhỏ nhưng vẫn đủ lọt vào tai đối phương:

- Tôi xin anh. ... Ken đâu có thù oán gì với anh chứ?

Lần đầu tiên Phong được chứng kiến một cảnh sầu thảm đến nhường này. Nhưng chỉ có người con gái kêu gào, còn người con trai kia vẫn rất tĩnh lặng, chỉ có cặp lông mày nhíu lại vì đau đớn. Hắn như suy nghĩ gì đó, quay đầu lại phía sau lưng nó, giọng nói mỉa mai nhưng hàm chứa sự khinh bỉ:

- Vì sao tôi làm vậy ư? Vì con người hắn ta, một kẻ giả tạo. Chỉ là vẻ bề ngoài lừa gạt các người thôi, nhưng sâu trong con người đó là một tâm hồn thối nát. Hắn cũng chỉ là một tên công tử nhà giàu dựa hơi cha mẹ mà thôi. Nhưng hắn chưa kịp nói hết thì đã bị tiếng động sau lưng làm giật mình quay lại.

Trong khi có mấy giây Phong chìm đắm trong sự buộc tội Ken thì cậu đã làm được rất nhiều việc. Bàn tay phải như muốn đứt lìa khỏi thân thể, máu chảy xuống ngày càng nhiều. Ken cố gắng lấy chút sức lực còn lại để đưa nó lên. Khi Phong vừa quay đi, Ken thì thầm gì đó với nó. Băng cũng chỉ biết gật đầu đồng tình, bởi nếu không làm thì sẽ không còn cơ hội nào nữa. Trong khi Phong vẫn đang nói thì Ken dùng sức nâng bàn tay trái đang nắm tay Băng lên cao với thành lan can. Cảm giác môi như khiến cậu suýt tuột tay nhưng rất may vẫn có thể giữ lại. Cứ mỗi lần nâng lên một chút là cơn đau lại chạy dọc cơ thể cậu, đau đến nhức nhối. Ken vận hết sức lực dồn vào tay trái. Hơi khụy khụy tay phải xuống, lấy đà, cậu đưa nhanh tay trái cùng thân thể của Băng lên trên. Vừa đủ để Băng bám vào thành lan can. Khi tay Băng vừa chạm được vào thành lan can cũng là lúc cánh tay phải của Ken buông lỏng xuống. Mắt Băng như không chớp nhìn cánh tay buông thõng kia của Ken. Hoang mang cực độ, nó không dám nghĩ đến gì nữa, chỉ chú mục vào Ken. Cánh tay muốn đưa ra nắm lấy đôi bàn tay kia nhưng không được. Bàn tay nó cứng nhắc, không thể di chuyển. Nhưng Ken cũng đã nhanh chóng bám

tay trái vào thành lan can. Chỉ trong thoáng chốc, cậu lấy tay trái làm trụ đỡ lấy cả thân thể và lộn nhào lên trên. Khi vừa chạm đất, cậu nhanh chóng kéo tay Băng vào bên trong. Cũng vừa lúc Phong quay ra. Ánh mắt lộ rõ từng tia máu, đôi tay nắm chặt đầy tức giận. Hắn không ngờ bản thân mình lại dễ dàng bị lừa đến như thế. Không nói một lời nào, hắn cầm cây gậy dưới đất lên lao vào Ken.

Khuôn mặt Băng tái nhợt, thấm đẫm dòng nước mắt nóng hổi. Thấy tâm trạng Băng vẫn chưa ổn định, Ken nhẹ nhàng đặt nó ngồi tựa vào thành lan can. Sau đó cậu mới đứng dậy, đối diện với sự điên cuồng của Phong. Máu vẫn chảy, rơi xuống nền đất lạnh lẽo, hòa vào nước mưa. Một luồng khí lạnh bỗng lan tỏa trong Ken. Cậu cảm giác có chút gì đó không bình thường đang diễn ra trong người. Khi cây gậy Phong vừa vung lên, Ken nắm chặt lấy bàn tay đó của hắn. Cậu rút nhanh cây gậy của Phong, đánh mạnh vào bụng hắn khiến Phong ngã lăn ra đất. Hành động của Ken diễn ra nhanh như chớp khiến hắn không bắt kịp. Đôi mắt Ken lúc này đỏ ngầu, hắn lên rõ những tia máu. Kể cả Phong đã gục trên đất nhưng Ken vẫn không dừng lại. Cậu tiến lại gần hắn, cây gậy lại tiếp tục giáng thẳng xuống bụng. Phong không còn kịp tránh nữa, cả thân người quằn lên vì đau đớn. Bất kể ai nhìn vào Ken lúc này đều không tránh khỏi giật mình. Cậu như một ác quỷ thực sự muốn đâm đạp chết người dưới đất kia. Bước qua người, Ken tiến đến chỗ bàn tay vừa cầm dao đâm cậu của Phong. Không ngần ngại Ken đưa chân mình giẫm lên bàn tay kia. Khuôn mặt Phong lúc này tràn đầy đau đớn, cả thân người run lẩy bẩy nhưng Ken không có ý định dừng lại. Trong không gian rộng lớn, ngoài tiếng mưa rơi chỉ còn tiếng rên la nho nhỏ của Phong.

Băng như chết sững khi chứng kiến một Ken như thế. Cậu như một con người khác vậy, tàn độc và nham hiểm. Mặc dù cầm hận Phong nhưng nó không muốn Ken cũng trở thành con người như vậy. Băng không nghĩ gì nữa, lấy sức đứng dậy tiến về phía Ken. Nó chạm nhẹ tay mình vào cậu nhưng vẫn không thấy Ken dừng lại, nó nói:

- Dừng làm thế nữa. Chúng ta đi thôi.

Nhưng đáp lại nó vẫn là sự im lặng cố hữu của Ken. Dường như cậu vẫn đang chìm đắm trong sự thù hận của riêng mình. Thấy cậu không có ý định dừng lại, Băng lúng túng không biết làm gì cả. Vừa lúc ấy, Băng thấy Ken cúi người xuống cầm lấy con dao. Cậu không nói năng gì mà chỉ đâm thẳng nó xuống đôi bàn tay kia của Phong. Thấy vậy, Băng vô thức ôm chặt lấy Ken từ đằng sau. Nó ôm chặt lấy thân thể Ken, dựa sát vào người cậu, giọng thì thầm:

- Dừng lại đi Ken.

Một cái ôm nhẹ nhàng từ phía sau khiến Ken choáng tỉnh. Cậu hơi dừng tay lại, nhìn người con gái phía sau mình. Cảm xúc xao xuyến lạ lùng bủa vây quanh cậu. Ken lại nhìn xuống hắn, đôi mắt đã dịu lại trong vòng tay kia. Thấy Ken đã buông lỏng con dao, Băng thấy an tâm hơn nhưng nó vẫn chưa buông tay cậu ra. Chỉ thấy nước mắt bỗng rơi, thấm vào tấm lưng vững trãi của Ken. Cảm nhận từng giọt lệ nóng hổi rơi trên lưng, Ken quay người lại. Đôi bàn tay ấm áp lau đi những giọt nước mắt kia, đỡ nó vào trong lòng mình và dịu nó đi. Bóng cả hai khuất dần sau cửa sân thượng. Để lại bên ngoài cơn mưa nặng hạt và gió lộng tung con.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hạnh Phúc Nhỏ Nhoi

Rời khỏi sân thượng, Băng dựa hẳn người vào Ken nhờ cậu dẫn đi. Mặc dù bản thân nó không thương tích gì nhiều, nhưng đôi chân nó cứ như mềm nhũn đi khi đối diện với vết máu trên người Ken. Tựa vào Ken, cảm nhận hơi thở ấm áp của cậu, nó cảm tưởng những gì vừa trải qua thật giống như một cơn ác mộng. Một cơn ác mộng nó không muốn lặp lại lần hai.

Cả hai đi được một đoạn thì cũng vừa lúc các thành viên còn lại của lớp đi lên. Hai bên giáp mặt nhau, không khí có phần ôn ào hơn hẳn. Băng đưa mắt nhìn tất cả một lượt thấy không có vết thương gì nghiêm trọng cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong khi đó, Quỳnh Dao vừa thấy Băng đỡ dẫn dựa vào Ken đã hoảng hốt tiến lại gần:

- Băng, bạn ổn chứ?

Lúc này Băng rời khỏi người Ken, tiến lại gần Dao. Nó mỉm cười trấn an mọi người:

- Mình không sao cả. Mọi người ổn cả chứ?

Tất cả đều gật đầu thay cho câu trả lời. Không ai bảo ai, tất cả cùng nở nụ cười mãn nguyện (trừ Ken). Trong cơn mưa ấy, đâu đó phảng phất sự hạnh phúc-một hạnh phúc hiếm hoi sau những trắc trở, khó khăn. Vết thương trên tay bắt đầu khiến Ken đau nhói. Cảm giác sức lực đang bị rút cạn. Cậu lên tiếng:

- Cảm ơn mọi người. Tôi có việc đi trước.

Ken hơi cúi người thể hiện sự chân thành của bản thân. Ngay sau đó, Ken cũng nhanh chóng rời đi. Ken đi rất nhanh như muốn che dấu đi một thứ gì đó. Trong khi các thành viên khác vẫn còn đang lơ mơ về câu nói và hành động của Ken thì Băng đã lên tiếng:

- Mọi người ở lại, mình có việc đi trước. — Sau đó nó quay sang nói với Dao- Bạn cứ về nhà trước đi, mình về sau.

Sau đó, nó nhanh chóng đuổi theo bóng dáng của Ken. Khi bóng dáng nó vừa khuất, Thiên Ân thấy có chút gì đó hụt hẫng. Cậu rất muốn níu nó lại nhưng không được, cứ mãi nhìn theo bóng nó từ phía sau. Ân cũng không rõ tại sao bản thân mình lại như thế, cậu chỉ không muốn nó lại gần Ken. Thiên Ân cảm thấy ghen tị khi nó bên cạnh Ken. Và dường như cảm xúc của cậu khi ở bên cạnh nó đang mỗi ngày mỗi khác và Ân dần nhận ra sự khác biệt đó. Mặc dù phủ nhận nhưng cậu không thể làm trái cảm xúc từ chính con tim mình.

Ken đi rất nhanh, phút chốc cậu đã ra khỏi sân trường. Mỗi bước chân cậu thêm nặng hơn, bước đi không còn nhanh như lúc trước. Cảm giác choáng váng khiến cho Ken dừng bước. Dường như do mất máu quá nhiều khiến cho Ken không còn đủ sức lực đi tiếp, cậu bắt lực ngồi tựa vào cây phía sau. Cả người vô thức nằm dài trên bãi cỏ, đôi mắt khẽ nhắm hờ. Bỗng dưng có hết sức nhưng vẫn không thể đuổi kịp Ken. Khi đuổi theo đến sân sau trường thì nó không thấy bóng dáng cậu đâu. Cảm giác lo sợ ngày càng xâm chiếm trí óc nó. Không phải sợ đêm tối mà sợ Ken gặp chuyện. Bỗng cứ thế chạy quanh sân sau hi vọng thấy bóng dáng quen thuộc kia. Bất chợt, nó vướng phải vật thể gì đó và ngã lăn ra cỏ. Cảm giác đau vì ngã và sự tủi thân khiến nó không kìm được nước mắt. Một lần nữa giọt lệ lại tuôn rơi trên khóe mi. Bỗng rất muốn khóc thật to lúc này, nó muốn khóc để giải tỏa mọi khó chịu trong lòng. Càng ngày nó càng thấy bản thân mình thật khó hiểu. Tại sao nó cứ phải tiến lại gần Ken? Tại sao nó cứ phải lo lắng cho Ken? Phải chăng vì nó đã yêu? Không. ...Nó không tin là mình đã yêu. ... với nó Ken chỉ là sự thương hại. Càng nghĩ nó càng khóc to hơn. Những tiếng nấc nghẹn ngày càng nhiều. Thực sự nhìn nó lúc này thật giống trẻ con. Tiếng khóc cứ vang vọng mãi trong không gian vắng lặng của đêm mưa. Bỗng một cảm giác ấm áp trên má, những giọt lệ tràn mi được lau đi. Nó giật mình nhìn sang, Ken đang ngồi rất gần nó. Sự ấm áp có được chính là từ đôi bàn tay kia. Bỗng thực sự ngạc nhiên khi thấy Ken ngồi đây, nhưng ngay sau đó là sự yên tâm khi thấy cậu vẫn bình an. Bỗng chốc nó lại cảm thấy xấu hổ khi để Ken bắt gặp tình trạng này của mình. Nhưng còn chưa kịp lau đi những giọt nước mắt còn vương trên má, đôi bàn tay Ken đã giúp nó xóa đi tất cả, cùng với giọng nói ấm áp:

- Dừng khóc.

Lần đầu tiên Bỗng thấy được sự nhẹ nhàng của Ken. Tuy bất ngờ nhưng nó hạnh phúc hơn rất nhiều. Một cảm giác thăng hoa khó tả khi nghe giọng nói nhẹ nhàng ấy của Ken. Nhưng vui còn chưa được bao lâu, nó đã giật mình khi nhìn vào khuôn mặt Ken. Khuôn mặt tái đi, đôi môi nhợt nhạt không sức sống. Một lần nữa nó suýt bật khóc khi nhìn vào vết thương trên vai cậu. Nếu không phải có Ken động viên bên cạnh thì nó đã khóc lớn rồi:

- Không sao đâu. Yên tâm đi.

Bỗng biết, Ken nói vậy chỉ để mình yên tâm. Nhìn những cái nhíu mày của cậu là nó đủ hiểu cậu đã phải chịu đựng như thế nào. Thấy thời tiết cũng không khá hơn mấy, mưa vẫn rả rích rơi. Cứ ở ngoài trời mãi thế này cũng không ổn, nó nói:

- Chúng ta tìm chỗ trú thôi. Ở ngoài mưa thế này không tốt.

Nói xong không cần Ken đồng ý, Bỗng đã đứng dậy giúp cậu đứng lên. Nhưng khi đã bước đi rồi nó mới chẳng biết phải đi đâu. Cứ đứng như tượng tại vị trí cũ chẳng biết phải đi đâu. Mãi sau, nó nghĩ đến lớp học liền dìu Ken về đó. May mà lớp cũng gần sau trường nên nó thuận lợi đưa cậu về lớp. Nhưng cả hai không lên trên lớp mà chỉ ngồi lại dưới chân cầu thang. Để Ken tựa người vào tường, nó nói:

- Ở đây đợi mình một chút.

Nói xong chẳng đợi Ken đáp lời nó đã phóng vụt đi. Khi bóng nó vừa khuất Ken toan đứng dậy rồi đi. Nhưng khi bước chân còn chưa vững cậu đã dừng lại, ngồi vào vị trí cũ. Ken sợ nếu giờ mình đi, nó sẽ lại lo lắng và rồi nước mắt lại rơi. Chính vì thế mà cậu không đành lòng rời đi. Cậu tựa mình vào tường, nhắm mắt chờ nó quay lại.

Đội những cơn mưa, nó chạy như bay đến hiệu thuốc gần nhất. Mua một loạt băng, thuốc cầm vết. Khi thấy bóng Ken vẫn còn ở đó nó mới thở phào nhẹ nhõm. Từng giọt nước chảy dài trên mặt nó trông đến tội nghiệp. Bỗng tiến lại gần chỗ Ken, nó nhẹ nhàng cầm cánh tay bị thương cậu lên. Lúc này Ken cũng mở mắt nhìn nó. Khuôn mặt nó tỏ rõ sự khó chịu, lông mày nhíu lại. Thấy thế, Ken hạ tay mình xuống và nói:

- Không cần đâu. Tôi tự làm được.

Suy nghĩ một lúc, nó cương quyết:

- Không sao đâu. Cậu cứ yên tâm để tớ băng cho.

Nói rồi, nó lại đưa cánh tay Ken lên. Nhưng lần này lại vướng phải khó khăn là Ken mặc áo sơ mi dài tay nên nó chẳng biết phải làm thế nào. Nó cứ bặm môi suy nghĩ cái gì đó khiến Ken cũng phải tò mò. Mãi một lúc nó mới chịu lên tiếng giải tỏa sự thắc mắc của cậu:

- Cậu có thể cởi áo này ra không. Nếu để thế tớ không thể băng được.

Nghe xong câu nói của nó, Ken càng thấy nó thực sự quá ngốc. Chỉ có một điều đó mà suy nghĩ mãi. Nhưng trước đề nghị này cậu có phản hồi e ngại, bởi trong đêm tối chỉ có hai người tại nó. Nhưng nó cứ lay lay người cậu tỏ vẻ thúc giục:

- Không sao đâu. Cậu nhanh đi, nếu để lâu sẽ mất nhiều máu đấy.

Mặc dù nói vậy nhưng hai mặt nó vẫn đang nóng bừng lên. Chỉ là trong ánh sáng mờ ảo không thể thấy rõ hết cảm xúc mà thôi. Cũng đành vậy, Ken cởi bỏ lớp áo sơ mi bên ngoài ra. Nhưng cậu chỉ cởi một bên tay áo bị thương, còn bên kia vẫn giữ nguyên giúp nó đỡ ngại ngùng hơn phần nào. Là lần đầu băng bó vết thương cho người khác nên không tránh khỏi sự vụng về, nó loay hoay sát trùng vết thương cho cậu. Mặc dù đã hết sức nhẹ nhàng nhưng Bỗng vẫn thấy được những cái nhíu mày chịu đựng của Ken. Vì thế mà nó cố gắng nhẹ tay hơn. Khi băng đến vết thương trên vai Ken, nó mới thấy được

vết thương ấy nặng đến nhường nào. Vết đâm khá sâu, như đâm tận xương cật. Vậy mà Ken vẫn âm thầm chịu đựng khiến nước mắt nó trực trào ra, nó xót xa:

- Vết thương này nặng quá. Hay chúng ta vào viện đi.

Trái lại với sự lo lắng của nó, Ken lại rất bình thản nói:

- Không sao đâu. Chỉ cần băng lại là được.

Mặc dù rất muốn khuyên cậu nhưng nó hiểu Ken là người thế nào nên không nói gì nữa, tiếp tục với công việc băng bó của mình. Sau khi băng bó hoàn thành, nó ngắm nghía lại thành quả của mình. Thấy cũng được, tạm chấp nhận với tay nghề nghiệp dư. Nhưng chưa kịp vui vẻ thì trái tim nó như bị chà xát mạnh khi thấy những vết sẹo chạy dài trên tấm lưng Ken. Mặc dù bị che khuất bởi áo và bóng tối nhưng nó vẫn đủ thấy thấp thoáng một vài đường sẹo. Cảm giác nó một lần nữa như bị đóng băng. Chỉ đến khi Ken kéo áo lên và nói với nó:

- Cảm ơn.

Nó sực tỉnh và không nghĩ đến vết sẹo kia nữa. Nhìn những vết thương được băng lại tỉ mỉ cẩn thận, Ken có chút ấm áp trong lòng. Lần đầu tiên cậu nhận được sự quan tâm đặc biệt đến thể nên trong lòng có chút hạnh phúc. Dù chỉ mới len lỏi nhưng cậu biết đó là hạnh phúc thực sự chứ không phải giả tạo. Nhìn sang Băng, thấy những sợi tóc xòa lòa xòa trước mặt. Ken liền tiện tay vén những lọn tóc ấy lên. Bất ngờ trước hành động của cậu, nó chẳng nói được thêm lời nào, cứ đơ người ra như tượng. Có lẽ Ken cũng ngạc nhiên trước hành động của mình, cậu liền nhanh chóng thu tay lại và đứng dậy. Cậu nói với nó:

- Mau đi thôi.

Vẫn còn đang chìm đắm trong suy nghĩ về hành động vừa rồi nên nó cứ vô thức làm theo lời cậu. Băng lại cùng Ken rảo bước trong không gian rộng lớn của trường học. Chỉ có điều tâm trạng nó đang lâng lâng, khó tả sau hành động khó hiểu của Ken. Một chút hạnh phúc lan tỏa trong trái tim. Cứ thế nó bất giác nở một nụ cười khi đi bên cạnh cậu. Một nụ cười trong đêm tối như xoa dịu đi sự cô đơn, làm bừng sáng cả không gian. Một nụ cười của sự mãn nguyện, vui vẻ... Nhưng liệu nụ cười ấy sẽ tồn tại được đến bao giờ? Vĩnh viễn? Hay chỉ là trong phút chốc? Liệu sau ngày hôm nay nụ cười ấy lại có thể tiếp tục nở trên môi nó? Hay sẽ lại là nước mắt đau khổ? Tất cả vẫn còn ở phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Có Những Điều Không Thể Nghờ Đến

Khi nó đã bình ổn lại tâm trạng thì đã thấy mình đứng trước cửa nhà. Giật mình quay sang nhìn người bên cạnh, ánh mắt thất thần. Nhưng Ken không nói gì, chỉ đẩy nó về nhà. Khi nó còn chưa kịp lên tiếng thì Ken đã bỏ đi. Bóng cậu cứ thế xa dần trong góc khuất cầu thang. Không kịp suy nghĩ, nó chạy nhanh lại đó mong có thể kéo cậu lại, giọng nó có phần gấp gáp:

- Ken...

Nghe tiếng nó gọi, cậu quay người lại chờ đợi. Nhưng Băng lại không thể nói gì, cứ đứng im nhìn cậu. Bản thân nó đang không hiểu vì sao lại làm vậy. Điều muốn nói lại không thể thốt thành lời. Thấy nó không nói gì, Ken nói:

- Vào nhà đi.

Nói xong, không đợi nó tiếp lời đã nhanh chóng bỏ đi. Như sực nhớ ra điều gì đó, nó lại gọi tên Ken một lần nữa. Nhưng không để cậu kịp nói gì nó đã chạy xuống chỗ Ken. Lấy trong người ra sợi dây chuyền và đưa cho Ken. Cầm trên tay sợi dây chuyền, cậu nói:

- Cảm ơn.

Sau đó cậu không nói thêm nữa mà tiếp tục bước đi. Lần này nó không đuổi theo nữa mà chỉ nhìn theo bóng cậu. Khi bóng dáng ấy đã khuất dần, nó mới hết lớn:

- Cậu cẩn thận nhé, đừng để vết thương bị nhiễm trùng.

Câu nói của nó không có lời đáp. Hay chẳng chỉ có tiếng vang vẳng lại trong không gian. Đứng ngẩn ngơ mãi một lúc, nó mới lê bước chân nặng nề về phòng của mình. Khi vừa mở cửa, một bóng dáng nhỏ nhắn nhanh chóng kéo nó vào nhà. Ánh mắt đầy lo lắng, hốt hải hỏi nó:

- Băng có sao không? Sao về muộn thế?

Nó cười trấn an cô bạn của mình. Nó nhìn Dao đáp:

- Tớ ổn. Nhưng mà bụng đói quá...

Nghe nó trả lời, Dao cũng bật cười vui vẻ. Không nói gì, cô nàng nhanh nhẩu chạy vào bếp, nói vọng ra:

- Đợi tí sẽ có đồ ăn ngay.

Sau vài phút loay hoay trong bếp, Quỳnh Dao bê ra hai tô mì nghi ngút khói. Nhìn tô mì mà bụng nó sôi hần lên. Mới đầu chỉ định nói để cho cô bạn yên tâm. Nào ngờ cả ngày chưa ăn nên bây giờ nhìn thấy tô mì là thấy đói và muốn ăn ngay. Nó suýt soa:

- Nhìn đã thấy ngon rồi, nhưng mà không biết ăn có độc không ta?

Quỳnh Dao nghe nó đùa cũng nhí nhảnh đáp lại:

- Nếu sợ có độc thì đừng ăn nữa, để mình tớ ăn thôi nhá.

Vừa nói Dao vừa làm bộ ôm hai tô mì vào lòng. Thấy thế, Băng nhanh chóng kéo một tô mì lại, cười xòa. Cả hai vui vẻ đánh chén hai bát mì. Thực ra Dao rất muốn nấu món gì đó ngon ngon cho nó ăn, nhưng nghĩ ra cô đâu biết làm gì ngoài mì gói. Thế nên cả hai đành thay bữa tối bằng mì vậy. Mà giữa buổi tối mưa gió này, có một tô mì nóng hổi cùng với người bạn thân thì cũng đã rất mãn nguyện và hạnh phúc rồi.

Ăn uống đã xong, Dao tranh nhiệm vụ dọn dẹp để nó đi tắm cho thoải mái. Sau khi đã xong xuôi mọi việc cả hai vào phòng nó ngồi chơi. Băng ngồi trên ghế, tựa người vào tường và hướng về phía cửa sổ. Trong khi đó, Quỳnh Dao nằm vắt vẻo trên giường. Cả hai không nói gì mà cứ im lặng thế mãi cho đến lúc Dao lên tiếng hỏi nó:

- Băng, bồ thích Ken sao?

Thoáng ngạc nhiên trước câu hỏi của Dao. Nhưng nó không trả lời mà trầm ngâm suy nghĩ gì đó. Ánh mắt nó mông lung nhìn những giọt mưa bám trên tấm kính cửa sổ. Hình ảnh của Ken như thấp thoáng hiện ra. Nó nhớ đến ánh mắt dịu dàng của Ken, hành động của cậu lúc tối mà lòng bồi hồi. Và rồi hình bóng cô độc khi cậu đứng giữa trời lộng gió lại xen vào dòng suy nghĩ. Tất cả cứ quẩn quanh, khiến nó không rõ cảm xúc của mình nữa. Nhưng có lẽ đó không phải là thích mà chỉ là sự đồng điệu của những con người cùng cảnh ngộ. Cứ với suy nghĩ ấy, nó đáp lời Dao:

- Bồ nghĩ xa quá rồi. Đó không phải là tình yêu mà chỉ là sự đồng cảm thôi.

Mặc dù nghe con bạn nói vậy nhưng đương nhiên là với sự nhạy cảm của bản thân Dao không tin đó là sự thật. Nó vẫn thắc mắc và không tin:

- Không đúng. Chắc chắn là bồ có cảm tình với hần thì mới làm những chuyện đó chứ?

Băng lắc đầu cười với Dao. Đúng là cô bạn này đang nghĩ quá nhiều rồi. Băng chỉ cười nói:

- Chỉ là sự đồng cảm thôi.

Không để cho Dao có điều kiện hỏi thêm, nó đã đổi chủ đề:

- Thế còn bồ thì sao? Định ở đây đến bao giờ? Nghe Băng hỏi, Dao có vẻ hơi chùng xuống. Dù có ở đây thì cũng không trốn mãi được. Dù sao cô cũng phải sớm tìm cách để chấm dứt hẳn chuyện này. Có lẽ cách tốt nhất là gặp hần ta và bày tỏ rõ quan điểm. Nhưng với hiềm khích vốn có giữa cả hai khiến Dao không muốn gặp hần chút nào. Dao mở miệng trên nó như xoa dịu đi nỗi lòng bản thân:

- Mới ở có một ngày mà bồ đã chán tớ rồi sao? Chưa gì đã muốn đuổi người ta đi rồi.

Nhìn khuôn mặt giả phụng phịu của cô mà nó cười nghiêng ngả. Nó không nói gì mà leo lên giường, kéo Dao nằm xuống. Cả hai cười nói vui vẻ.

Nhìn cánh tay được nó băng bó, Ken cảm giác có chút ấm áp. Nhưng cậu cho rằng đó chỉ là sự xúc động nhất thời khi lần đầu có người quan tâm đến mình. Sự nhức nhối từ bờ vai khiến Ken hơi nhíu mày. Đây không phải lần đầu cậu bị thương như vậy, thậm chí có lần Ken còn thương nặng hơn nhưng không hiểu sao lần này lại có cảm giác đau nhói hơn mọi khi. Liệu rằng đó là nỗi đau thể xác hay tinh thần? Cất bước chân nặng nề về phía bóng tối đang bao trùm. Bỗng một cảm giác ngọt ngào tỏa ra khắp nơi. Những âm thanh gai nhọn vắng lại quanh Ken. Như có gì đó thôi thúc, cậu cứ thế tiến về phía âm thanh kia vọng lại. Một cảnh tượng không ngờ đập vào mắt. Những luồng sáng được tỏa ra từ phía một người con trai khiến cho không gian đêm tối như bừng sáng. Đặc biệt trên lưng cậu ta có đôi cánh trắng giúp thân người cậu lơ lửng trên không trung. Trên tay cậu là thanh kiếm dài, tỏa ra ánh sáng lung linh. Thanh kiếm ấy chém vào tên nào, tên đó liền tan biến vào không trung. Cứ thế người con trai đó đánh hết tên này đến tên kia mà không mất chút máu nào. Điều khiến Ken không tin vào mắt mình chính là người con trai kia chính là Thiên Ân-người bạn cùng lớp ở trường. Mặc dù là con người trầm tính nhưng đứng trước sự thật này thật khiến cậu sock nặng. Làm sao có thể tin được thế giới này lại có thiên thần và ác quỷ chứ. Ánh mắt của Ken cứ chú mục vào Ân và một sự thắc mắc trào dâng trong lòng. Dường như Thiên Ân cũng nhận ra sự có mặt của người lạ. Ánh mắt cậu kinh ngạc nhìn Ken. Cảm giác như sét đánh ngang tai. Làm sao Ken lại xuất hiện ở đây chứ? Thân phận mà Ân cố gắng cất giữ bao lâu nay lại bị phơi trần lúc này sao? Cảm giác lo lắng, bất an xâm lấn trong Ân. Cứ thế Thiên Ân tiến lại gần Ken. Mặc dù rất muốn mở lời nhưng Ân không biết bắt đầu từ đâu và nói như thế nào? Cứ vậy cả hai đứng nhìn nhau trong sự hoài nghi. Có lẽ cuộc sống có quá nhiều điều con người không tưởng tượng được. Không có ý định ở lại, Ken đang định rời đi thì giọng nói trầm bổng cất lên:

- Xin đừng để lộ chuyện này ra ngoài.- Ân nói

Ken ngẩng đầu nhìn người đối diện. Cậu muốn đọc suy nghĩ thông qua ánh mắt kia. Nhưng có vẻ Ân cũng giấu cảm xúc khá kĩ, chỉ có thể nhìn thấy sự mong lung mơ hồ qua đôi mắt kia. Ken chậm rãi cất từng tiếng:

- Lí do?

Lần đầu tiên nói chuyện trực tiếp với Ken, đúng là có chút gì đó run run. Từng câu chữ của cậu không dài dòng mà rất ngắn gọn nhưng đầy đủ ý nghĩa. Ân cố gắng đáp lời cậu mà không để lộ quá nhiều:

- Chỉ vì một số chuyện riêng tôi cần tìm hiểu. Vì thế hi vọng cậu có thể giữ im lặng.

Nghe câu trả lời như có như không của Ân, cậu cũng không muốn dùng đặng thêm nữa. Ken quay người bỏ đi, không nói thêm tiếng nào.

Khi thấy bóng Ken đã dần khuất dạng, Ân mới thở phào nhẹ nhõm. Không phải cậu sợ Ken mà cậu e ngại cái hàn khí quanh người Ken tỏa ra. Có thứ gì đó khiến cho Ân khó tiếp xúc với Ken. Và bây giờ sự thật của cậu đã có một người biết, điều đó khiến Ân phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ và rời khỏi nơi đây. Càng kéo dài thì thân phận cậu càng dễ bị lộ. Và rồi bất giác Ân nhớ đến Băng. Nếu như nó biết thân phận của mình thì sẽ thế nào? Ân sợ rằng nó sẽ lảng tránh mình. Chỉ nghĩ đến đó đã khiến con tim cậu nhói đau. Có lẽ cậu đã yêu người con gái kia mất rồi. Nhưng tiếc là cậu không phải con người và bản thân chịu lời nguyền kia thì đâu có tư cách gì để nói lời yêu nó. Thiên Ân cười tự chế giễu cho suy nghĩ của bản thân.

Sau khi rời khỏi chỗ của Thiên Ân, Ken cũng chìm vào với suy nghĩ của bản thân. Càng ngày sự tò mò trong cậu lại càng lớn. Thiên Ân không phải con người... Và người mà cậu phải tìm cũng là Thiên Ân. Vậy mối quan hệ thực sự giữa cậu và Ân là gì? Ken cần phải đi tìm lời đáp cho những thắc mắc ấy. Mệt mỏi với mọi việc, Ken cầm lấy sợi dây chuyền trong túi ra và ngắm nhìn. Không hiểu sao cứ mỗi lần nhìn chiếc vòng ấy cậu lại thấy tâm hồn được thư thái hơn. Có lẽ bởi trong chiếc vòng ấy có hình bóng và hơi ấm của mẹ cậu. Dù chưa một lần được hưởng tình thương từ tình mẹ nhưng cậu vẫn luôn nhớ về bà. Cầm chiếc vòng trong lòng, Ken lại tiếp tục bước đi. Bây giờ cậu cần tìm một người để có thể giải đáp mọi thắc mắc cho cậu. Nhưng vừa đứng dậy thì Ken đã van gài phải một người đàn ông lạ mặt. Chiếc vòng trên tay cậu cứ thế rơi xuống. May thay người kia đã đón được chiếc vòng tránh việc chạm đất. Người đàn ông ấy cầm chiếc vòng và định đưa cho cậu. Nhưng ngay tức khắc ánh mắt của ông chạm vào “giọt nước mắt pha lê” hình bóng trong chiếc vòng đó. Đôi tay ông dừng lại giữa không trung, khóe môi co giật, khẽ cất lên tiếng gọi: “Mộc Tuyết”.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Sợi Dây Chuyền Nước Mắt Pha Lê

Mưa cứ rơi, lạnh buốt. Từng hạt mưa tạt vào mặt buốt giá. Nhưng cảm giác ấy không là gì so với trái tim đang quặn thắt trong ông Hoàng. Cầm chiếc vòng ấy mà đôi tay ông run run, tưởng chừng như sợi dây chuyền kia sắp rơi xuống đất. Đôi mắt hiện từ ấy cứ chú mục vào hình bóng người con gái kia. Ông làm sao có thể quên được dáng người nhỏ bé mà đầy kiên cường của cô- người con gái mà ông từng yêu sâu đậm. Mặc dù không phải người thật nhưng nhìn vào sợi dây chuyền ấy ông vẫn thấy được nụ cười ẩn hiện, thấp thoáng trên môi cô. Ông vẫn còn nhớ rất rõ từng điệu bộ, nét mặt của Mộc Tuyết. Và giờ đây khi được nhìn lại, mọi thứ như ùa về trong kí ức. Và càng nhớ ông lại càng đau, càng ân hận. Nhưng mọi thứ diễn ra thật quá bất ngờ khiến ông không thể tin vào mắt mình được nữa. Người con gái ấy gần như đã biến mất khỏi cuộc đời ông hàng ngàn năm nay, vậy mà tại sao giờ đây lại xuất hiện. Đó là sợi dây chuyền mà cô rất quý trọng vậy tại sao lại ở trong tay người thanh niên trẻ ấy?

Dường như việc người đàn ông lạ cầm khư khư sợi dây chuyền khiến cho Ken có phần bức mình. Cậu không nói năng gì mà đi lại gần, lấy sợi dây chuyền trên tay ông xuống và bỏ đi. Bước chân còn chưa đi được xa, người đàn ông kia đã lên tiếng:

- Đứng lại. – Giọng nói có phần ra lệnh

Không có ý gì là nghe lời, Ken tiếp tục bỏ đi. Thấy sự bất hợp tác của cậu, ông Hoàng nhanh chóng tiến lại gần, kéo Ken lại. Trước sự tiếp xúc này, Ken tỏ ra khó chịu vô cùng. Đôi mắt đầy tức giận nhìn ông, đồng thời giật mạnh tay khỏi kẻ đó và bước đi. Trước thái độ của Ken ông Hoàng không tránh khỏi sự tức giận. Ông mạnh tay hơn, dùng lực nắm bả vai cậu giữ lại. Động phải vết thương mới, máu lại bắt đầu chảy ra. Con đau bắt đầu hoành hành. Nhưng Ken không tỏ thái độ gì, chỉ quay lại, ánh mắt đỏ rực nhìn người đàn ông đó. Có chút giật mình trước ánh mắt của cậu, một ánh mắt chói sáng mà lại rất đỗi quen thuộc. Nhưng là người từng trải nên ông rất nhanh đã điều tiết cảm xúc của bản thân. Lúc này ông chỉ muốn giải đáp những thắc mắc của trong lòng. Ông nhanh chóng lên tiếng hỏi, giọng nói có phần gấp gáp:

- Tại sao cậu lại có chiếc vòng đó?

Ken nhìn người đàn ông kia, sự thắc mắc lại bắt đầu rấy lên trong cậu. Tại sao ông ta lại có hứng thú với chiếc vòng này? Nhưng cậu cũng không có thói quen hỏi người lạ nên chỉ im lặng, gạt cánh tay trên vai mình và bỏ đi. Thấy vậy, ông Hoàng nhanh chóng ngăn lại, giọng có phần cầu khẩn:

- Tôi xin cậu, hãy nói cho tôi biết chiếc vòng đó cậu lấy được ở đâu.

Thấp thoáng trong ánh mắt ông ta cậu thấy có dòng nước mắt. Cũng không muốn lảng tránh lâu la, Ken nói, giọng lạnh tanh:

- Của một người quen.

- Không đúng.- Ông ta lên tiếng phản đối.- Chiếc vòng này là của Mộc Tuyết, ta không thể nhằm được. Và người lại càng không thể quen cô ấy. Chắc chắn người đã lấy trộm.

Lần này thì thực sự đã khiến Ken tức giận. Cậu hất mạnh tay của ông ta ra, giọng đánh thép:

- Không phải việc của ông.

Ông ta còn định nói thêm gì nữa thì bỗng có giọng nói vang lên:

- Cha. Cha, có chuyện gì vậy?

Còn chưa kịp nói thêm gì thì Thiên Ân đã giật mình khi thấy Ken đang đứng đối diện với ba mình, cậu chỉ lắp bắp không nói lên lời:

- Ken...Ken... Sao lại là cậu?

Thấy sự xuất hiện của Ân, Ken bắt đầu hiểu ra vấn đề. Ông ta cũng không phải con người. Điều đó càng khiến cậu thêm thắc mắc về sợi dây chuyền và quan hệ của sợi dây ấy với ông ta. Rất nhanh ông Hoàng thay đổi thái độ khi có sự xuất hiện của Thiên Ân. Ông mỉm cười ra vẻ không có gì. Thấy vậy, Ken nhanh chóng rời đi mà không nói thêm tiếng nào.

Khi ngoảnh mặt tìm kiếm thì Ken đã khuất dạng từ lâu. Một cảm giác hụt hẫng dâng lên trong lòng ông. Bất chợt đôi bàn tay có cảm giác nhột nhột. Đưa lên nhìn ông giật mình khi tay mình đang thấm đầy máu tươi. Ông Hoàng đoán là máu của người con trai lạ kia. Nhưng có điều dòng máu ấy khi tiếp xúc với tay ông liền ngưng đọng lại. Nhưng ông cũng không suy nghĩ nhiều mà chủ yếu nhớ đến sợi dây chuyền kia. Trong không gian chỉ còn lại hai người, ông Hoàng lên tiếng hỏi:

- Con biết cậu ta sao?

Ân gật đầu đáp:

- Ken là bạn cùng lớp của con. Và cậu ấy cũng là người từng theo dõi con.

Nghe đến đây, khuôn mặt của ông có chút biến sắc. Cậu con trai tên Ken đó thực sự là ai? Sợi dây chuyền kia sao lại có trên tay cậu ta? Có lẽ thân phận cậu ta không bình thường. Suy nghĩ vậy nhưng ông vẫn chưa muốn con trai mình biết mọi chuyện, ông chỉ lên tiếng nhắc nhở:

- Con hãy để ý cậu ta.

Thiên Ân gật đầu đồng ý. Nói rồi cả hai cùng nhanh chóng biến mất khỏi nơi đó. Mọi cảnh vật lại trở về với vẻ yên tĩnh thường ngày như chưa từng có gì xảy ra tại đây.

Một ngày mới lại bắt đầu. Con mưa đêm qua dường như đã ngớt hẳn. Chỉ còn thấy đọng lại trên tán lá những giọt nước long lanh. Không khí có phần ẩm ướt do cơn mưa để lại khiến con người có chút nuối tiếc. Băng và Dao thông thả trên đường đến trường. Cả hai đều có những suy nghĩ và dự định cho ngày hôm nay. Nhưng còn chưa kịp bước vào đến cổng trường thì Dao đã đứng khựng lại. Trước mặt Dao là ba mẹ mình, có vẻ họ khá tức giận khi thấy cô bỏ nhà đi. Thấy bạn mình đứng lại, Băng cũng dừng lại. Nhìn thấy hai người lớn trước mặt nó cũng đoán ra được phần nào. Băng cúi đầu chào họ. Cả hai người nhìn nó rồi cũng mỉm cười chào nó. Rất nhanh sau đó cả hai quay sang chỗ Quỳnh Dao, giọng vừa lo lắng vừa tức giận:

- Con đã đi đâu vậy?

Dao thấy ba mẹ ở đây thì thấy cũng tốt. Cô đang định đi tìm họ để giải quyết nhanh chuyện này, bây giờ gặp rồi thì đỡ mất công. Cô nói, giọng có phần thoải mái:

- Con ở nhà bạn. Con có chuyện muốn nói.

Ba mẹ Dao gật đầu đồng ý:

- Vậy chúng ra về nhà rồi nói.

Dao lắc đầu nói:

- Không cần đâu. Con chỉ muốn hai người giúp con hẹn gặp Phong tối nay. Con sẽ nói chuyện với cậu ta.

Nghe con gái nói thế cả hai mừng ra mặt. Họ đang nghĩ mãi không ra cách để nó đồng ý nào ngờ hôm nay nó lại chấp nhận dễ dàng như vậy. Cả hai vui vẻ gật đầu, nói:

- Vậy được. Ta sẽ hẹn cho con.

Nghe ba mẹ đồng ý, Dao cũng không có ý kiến gì khác, cô quay sang bảo họ:

- Vậy được rồi, con về lớp đây.

Nói xong cô cầm tay Băng vui vẻ quay về lớp. Dù gì cũng phải gặp nên Dao muốn một lần giải quyết nhanh cho xong. Khi đến lớp mọi người đều có mặt khá đầy đủ, chỉ thiếu có Ken và Thiên Ân. Gần vào lớp thì cả hai cũng đến, nó đưa mắt nhìn Ken rồi nhanh chóng cụp xuống khi thấy cậu ngược lên. Mọi hành động ấy của nó đều được thu vào tầm mắt của Thiên Ân, nó khiến cậu có chút đau nhói. Tiếng trống báo hiệu giờ học vang lên kéo theo bao mệt nhọc trong mắt các thành viên. Giáo viên thì hết sức giảng bài ở trên nhưng ở dưới học sinh mỗi người một việc. Người nghe nhạc, kẻ xem phim, đọc truyện. Duy chỉ có nó chăm chú nghe giảng nhưng thực chất trong đầu lại miên man suy nghĩ những điều mông lung của bản thân. Phía khác, Thiên Ân đang trầm ngâm ngắm nhìn nó. Ân thắc mắc không biết nó đang nghĩ gì trong đầu và liệu nó có nghĩ đến cậu không? Thiên Ân tự mỉm cười trước suy nghĩ vớ vẩn của bản thân. Và rồi Ân nhớ đến lời cha nói, có chút hụt hẫng trong lòng. Bản thân Ken tuy ngồi trong lớp mà tâm hồn đang phiêu dạt theo gió mây ngoài kia. Chỉ tới nay nữa thôi, cậu sẽ biết được những gì cần giải đáp. Những gì đang xảy ra ngày càng khiến cậu thêm mệt mỏi và khó chịu. Nhưng đầu óc trong thân tâm Ken không muốn biết mọi chuyện, bởi cậu sợ khi biết tất cả rồi mọi thứ sẽ thay đổi. Và cậu sẽ sớm rời khỏi đây, điều đó khiến cho Ken có chút do dự. Phải chăng trong trái tim Ken đã có một lần sóng nhẹ trào dâng. Nhưng mọi chuyện vẫn còn là ẩn số. Tất cả mới chỉ là khởi đầu. Trời vẫn còn yên, gió vẫn chưa thổi. Nhưng sớm thôi mây đen sẽ che phủ bầu trời, nước mắt sẽ ngập tràn muôn nơi và máu đỏ sẽ chảy xuống từ chính trái tim kia....

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Gặp Mặt

Từng giờ học mệt mỏi trôi qua... Thoáng chốc đến giờ tan tầm. Ai lại quay về nhà nấy. Hôm nay Dao không về cùng nó mà còn phải chuẩn bị cho cuộc hẹn tối nay. Vì thế nó lang thang một mình quanh sân trường. Băng chưa muốn về nhà bởi nếu có về nó cũng chỉ có một mình nên chỉ bằng cứ loay hoay quanh đâu đó cho hết ngày còn hơn. Lượn lờ khắp nơi cuối cùng nó dừng chân ở sau trường. Nơi đây luôn tạo cho Băng cảm giác thoải mái bởi không khí trong lành và thoáng mát của cỏ cây. Ngồi dựa vào một gốc cây bên cạnh, mắt khẽ nhắm lắng nghe tiếng líu lo của chim chóc. Từng cơn gió khẽ lùa qua mái tóc nó, nhẹ nhàng thổi bay những lọn tóc thừa. Bỗng nó giật mình bởi một vài tiếng động bên cạnh. Nó đứng dậy ngó nghiêng tìm kiếm lí do phát ra tiếng động. Nhìn ngó mãi nhưng cũng không thấy có thấy gì lạ. Băng lại tiếp tục ngồi xuống tận hưởng khí mát thiên nhiên. Nhưng chỉ được một lúc nó lại thấy phát ra tiếng động khác. Lần này nó quyết định đi tìm tiếng vang đó. Phía xa xa nó thấy một bóng người đang lom khom cúi tìm gì đó. Cố gắng thật nhẹ nhàng tiến lại gần đó. Khi càng đến gần thì cái hình bóng quen thuộc dần hiện ra. Cảm giác có động tĩnh rất nhẹ Ken liền ngoảnh mặt lại xem thì đã thấy Băng đứng ngay sau lưng. Cảm giác ngạc nhiên, cậu nhìn nó. Thấy thế Băng cười cười thay cho lời chào hỏi. Nó nhìn xuống mặt đất, thấy lỗ chỗ những vết đào xới tạo nên khung cảnh hỗn tạp của cỏ xanh và đất nâu. Ánh mắt nó tràn đầy sự khó hiểu chú mục vào hành động của cậu. Biết được thắc mắc của nó, Ken lên tiếng:

- Tìm đồ.

Nghe Ken nói, nó gật gù về hiểu chuyện. Nhìn khuôn mặt Ken đang lăm lăm mồ hôi, đôi tay lăm lem bùn đất nó đoán được cậu đã tìm kiếm rất lâu rồi. Như có gì đó thôi thúc, nó nhìn sang cánh tay phải của Ken. Nó sợ việc đào bới kia sẽ ảnh hưởng đến vết thương trên tay, ánh mắt tràn đầy lo lắng. Không ngần ngại, nó ngồi xuống gần đó và nói:

- Tôi sẽ giúp cậu tìm.

Ken nhú mày tỏ vẻ không hiểu. Và lại cậu cũng không muốn nhận sự giúp đỡ của người khác vì thế lên tiếng:

- Không cần. Tôi tự làm được.

Nó bĩu môi tỏ vẻ không hài lòng khi Ken nói thế. Nhưng Băng cũng chẳng để tâm cho lắm. Nếu nó đã quyết làm thì cậu có không muốn cũng chẳng được. Không để cậu nói gì nó đã tiến lại một góc khác và bắt đầu đào, xới tìm kiếm. Nhưng khi đã bắt đầu công việc nó mới thấy hối hận bởi tính lạnh chanh của bản thân. Bởi sợ Ken lên tiếng phản đối mà nó đã không kịp hỏi xem vật mình cần tìm là gì. Vì thế mà nó cứ đào lung tung chẳng biết thứ mình cần tìm là gì. Định quay sang đề hỏi Ken nhưng khi quay lại thì đã thấy cậu quay lưng và bắt đầu tìm nên nó không hỏi nữa. Nhưng rồi nó nghĩ chắc là một hộp đồ gì đó. Và cứ với suy nghĩ ấy, nó bắt tay vào công cuộc tìm kiếm. Vừa tìm nó vừa líu lo một bài hát không tên.

Ở phía đối diện, Ken vẫn tiếp tục công việc nhưng đầu óc lại nghĩ đến nó. Sự xuất hiện của Băng dường như khiến cho cậu thấy vui vẻ hơn. Nghe nó hát hết bài này đến bài khác cậu lắc đầu chán nản vì sự ngây thơ của nó. Ken lại tiếp tục công việc của mình. Cả không gian rộng lớn chỉ còn lại tiếng hát khe khẽ của Băng.

Khoác trên mình bộ váy trắng tinh khôi, Quỳnh Dao tự tạo cho mình một phong cách khác. Hằng ngày là sự năng động, tinh nghịch. Nhưng với bộ váy trắng, tóc thẳng xõa ngang lưng đã khiến Dao có vẻ yêu kiều, dịu dàng của một người thiếu nữ. Bước vào nhà hàng sang trọng, cô không nói gì mà đi thẳng vào căn phòng VIP đã chuẩn bị sẵn. Trước cái nhìn trầm trồ của mọi người Dao vẫn rất bình thản, cô mở nhẹ cánh cửa bước vào trong. Trong căn phòng ấy đã có người chờ sẵn. Hàn Phong khoác trên mình bộ vest đen lịch lãm nhưng không kém phần bụi bặm. Trên tay là ly rượu vang đỏ đang sóng sánh. Không nói gì, cô tiến thẳng về ghế đối diện Phong và ngồi xuống. Trong phút chốc mọi thứ lại quay trở về không khí im ắng vốn có của nó. Chỉ đến khi có nhân viên phục vụ vào, cả hai lần lượt gọi món thì mới có âm thanh phát ra. Từ lúc đó cho đến khi thức ăn được bày ra bàn thì chỉ có sự im lặng

cổ hữu của đôi bên.

Hàn Phong cầm ly rượu trên tay, nhắm nháp vị cay nồng của rượu. Hắn nhìn thẳng về phía nó, giọng giễu cợt:

- Cô muốn gì đây?

Nghe được ý vị trêu đùa của hắn, Dao không có chút nao núng vẫn bình thản đáp trả:

- Tôi muốn chúng ta giải quyết sòng phẳng chuyện này.

Nghe lời nó nói, hắn cười khẩy, lại tiếp tục uống rượu. Không mấy để tâm đến điều đó, Dao cầm ly rượu lên nhấp nhử. Hơi rượu cay xè xộc thẳng vào cổ họng cô khiến Dao nhũn mảy. Cảm giác nóng bỏng của rượu khiến cô có phần khó chịu. Thấy được biểu hiện đó, hắn khẽ nhếch miệng:

- Chẳng phải gia đình cô đang muốn nhờ cậy tôi sao?

Dao bỗng bật cười trước lời nói của hắn. Tiếng cười vang vọng cả căn phòng:

- Cha mẹ tôi không độc ác đến mức bán con vì sự nghiệp đâu.

Nói xong cô lại tiếp tục ngắm nhìn ly rượu trên tay. Dung dịch lỏng sóng sánh trên miệng ly khi cô khẽ đưa tay lắc nhẹ. Thấy hắn không lên tiếng, Dao nói tiếp:

- Tôi và anh hãy coi như không có chuyện này, hai chúng ta không thuộc một thế giới.

- Không thuộc một thế giới?- Hắn hoài nghi hỏi lại.

Dao gật đầu chắc nịch khẳng định. Thấy thế hắn đứng bật dậy khỏi ghế, tiến lại gần chỗ ngồi của Dao. Bàn tay khẽ chạm trán mái tóc óng mượt kia. Giọng hắn đầy ân ý:

- Nhưng tôi lại nghĩ hai ta cùng một thế giới.

Không chút để tâm đến Phong, Dao kéo ghế đứng dậy. Cô đứng đối diện với Phong, ánh mắt vài phần khinh bỉ:

- Tôi chỉ đến để hoàn thành nhiệm vụ của bản thân. Còn anh muốn làm gì thì tùy anh.

Nói xong cô hất tay hắn ra, đứng dậy rời đi. Khá bất ngờ với hành động kháng khái của Dao, hắn nắm tay cô kéo lại:

- Cô nghĩ mọi chuyện đơn giản vậy sao?

Lần đầu tiên Phong thấy được nụ cười nhếch môi của cô gái kia. Nụ cười có chút gì đó gượng gạo nhưng lại đầy khinh bỉ. Đào hất cánh tay hắn ra, bình thản nói:

- Dù anh không muốn thì với tôi chuyện này cũng đã kết thúc. Ba mẹ tôi chỉ cần tôi gặp anh, vậy là đủ.

- Cô dám làm vậy sao? Cô không sợ công ty mình có ảnh hưởng? - Phong kìm giọng tức giận hỏi nó.

Quỳnh Dao quay người đối diện với hắn, giọng lạnh băng:

- Tôi biết anh là người thế nào nhưng tôi không sợ.

Nói xong chẳng đợi hắn nói thêm lời nào Dao bỏ thẳng ra ngoài. Cảm giác bị người khác bỏ rơi khiến cho Phong thêm tức giận. Cậu hất tung cả bàn tiệc còn chưa động dũa. Đôi mắt Phong tràn đầy lửa giận nhưng phảng phất sự cô đơn. Ngay cả một người không quen biết cũng chẳng coi cậu ra gì, đúng là nhục cười mà. Trước khi gặp Dao, hắn đã từng nghĩ cô cũng như bao kẻ ngoài kia, tìm đến hôn nhân với hắn để làm lợi cho gia đình. Nhưng đâu ngờ cô nàng kia cũng như hắn, ghét sự sắp xếp, giả tạo của chốn thương trường. Nhưng sự ngạc nhiên không thắng nổi sự tức giận. Bởi con người cao ngạo như hắn lại bị một đứa con gái từ chối thẳng thừng thì thật không ra cái gì mà. Và trên hết đó hắn cảm giác được việc bị bỏ rơi. Có vẻ những người quanh hắn rất thích bỏ rơi hắn để ra đi. Nghĩ đến đó hắn bật cười thích thú nhưng nụ cười tràn đầy sự chua chát. Hắn ngồi lại ghế nơi cô vừa ngồi xuống, cầm ly rượu lên tu cạn.

Ngay khi rời khỏi nhà hàng, Dao mới thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác đối diện với con người tàn ác khiến cho cô thật khó thở, nhưng cô cho rằng mình đã làm rất tốt. Dù gì cũng có thể nhanh chóng chấm dứt chuyện này, chỉ vậy là đủ. Bây giờ có lẽ chỉ còn việc thông báo với ba mẹ cô nữa thôi. Nghĩ vậy Dao cầm điện thoại lên và gọi cho ba. Nghiêng đầu dựa bên kia có người bắt máy, cô nói:

- Ba à. Con đã gặp cậu ta.

- Thế con thấy thế nào? - Ba cô hỏi lại từ đầu dây bên kia.

Không ngần ngại, Dao trả lời thẳng thắn:

- Con đã từ chối rồi.

Dao chỉ nghe thấy tiếng thờ dài bên đầu máy. Cô biết ba muốn gì nhưng cô hiểu ba không muốn ép mình. Cô không thấy ba nói gì nữa thì nói tiếp:

- Con cúp máy đây.

Nói xong cô nhanh chóng cúp máy. Sau khi nói chuyện với cha, cô biết ông có chút thất vọng. Nhưng cô sẽ làm cho ông thấy việc cô từ chối là đúng. Vừa nghĩ Dao vừa mệt mỏi rời khỏi đó. Bóng dáng cô độc của cô in hằn trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chiếc Hộp Gỗ

Sau vài tiếng đồng hồ tìm kiếm nhưng vẫn không thấy một dấu tích nào cả. Nó và Ken mệt mỏi tựa người vào gốc cây ngồi nghỉ. Từng giọt mồ hôi đua nhau lăn dài trên khuôn mặt cả hai. Mỗi lần ngồi gần Ken là tìm nó lại xao xuyến đến lạ. Băng đưa tay vào trong túi lấy ra chiếc khăn trắng đưa cho cậu:

- Bạn lau mồ hôi đi này.

Ken không suy nghĩ nhiều đưa tay ra cầm lấy chiếc khăn. Hai tay bắt gặp chạm vào nhau khiến cho cả hai có chút lúng túng. Ken liền nhanh chóng cầm lấy khăn tay và lau mồ hôi. Trong khi đó nó chẳng biết làm gì, cứ cầm cây gậy trên tay và chọc chọc xuống đất đào bới. Cứ vậy không gian lại chìm vào im lặng. Ngồi mãi mà Ken không nói tiếng nào, cuối cùng nó đành lên tiếng trước:

- Ken, sao cậu không bao giờ cười vậy?

Ken quay người sang nhìn nó rồi nhanh chóng quay đi. Câu hỏi của Băng thực lòng cậu cũng chẳng rõ. Chỉ biết rằng từ khi cậu nhận thức được thì bản thân đã vậy rồi. Nụ cười dường như là một điều gì đó rất xa xỉ với cậu. Thấy Ken cứ im lặng, nó lại tiếp:

- Cậu phải cười nhiều vào chứ cứ thế này chẳng đẹp chút nào cả.

Lần này thì Ken chậm rãi cất tiếng:

- Cười... tớ không biết.

Nghe xong câu nói của cậu mà nó sock nặng. Có thật không vậy? Một con người sinh ra ai chẳng biết khóc, biết cười. Vậy mà Ken lại nói không biết. Nhưng bất chợt xen lẫn vào nó là cảm giác xót thương. Phải chăng cậu đã trải qua quá nhiều bất hạnh đến nỗi nụ cười đã không còn hé trên môi nữa. Bất giác nó cầm lấy bàn tay Ken, xoa nhẹ đôi bàn tay ấy, giọng thủ thỉ:

- Tớ sẽ làm cho nụ cười của cậu trở lại.

Cảm nhận được hơi ấm nóng tỏa ra từ bàn tay nó, Ken chợt thấy hạnh phúc lạ lùng. Lần đầu tiên người con gái ấy chủ động nắm lấy bàn tay của cậu, nó tạo cho Ken cảm giác an toàn, xua tan đi bao mệt mỏi của cuộc sống này. Ken chẳng biết nói gì với nó. Chỉ một lời “cảm ơn” có lẽ là không đủ để cậu đền đáp bao ân tình của Băng. Dù chưa một lần cứu mạng cậu nhưng nó lại luôn là người bên cậu khi bản thân mệt nhọc, tuyệt vọng. Chính vì thế cậu chỉ im lặng, lặng ngắm nhìn đôi tay nhỏ nhắn kia của nó. Một lúc sau, nó mới rời bàn tay mình ra. Đôi má khẽ ửng hồng vì xấu hổ, bàn tay cứ nắm chặt cây gậy chọc sâu xuống đất. Bất chợt chạm phải vật gì đó cứng cứng khiến cây gậy đào gãy đôi. Nó liền ngồi bật dậy, dùng sức đào sâu xuống chỗ hõ đất mình vừa chạm vào. Bất ngờ trước hành động của nó, nhưng thấy Băng cầm củi đào bới cậu cũng đoán ra phần nào. Ken lại gần chỗ nó, bảo Băng lùi lại để cậu đào giúp. Với sức mạnh của đấng nam nhi, chỉ trong chốc lát Ken đã đào đến chỗ vật cứng kia. Sau khi lôi được vật đó lên khỏi mặt đất, cả nó và Ken đều chăm chú nhìn vào vật lạ ấy. Đó là chiếc hộp gỗ nhỏ được chạm khắc khá tinh tế. Trên mặt hộp là khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp với núi, cây và sông. Các mặt cạnh có khắc các hình đôi cánh đen. Chiếc hộp đó bị khóa bằng một ổ khóa cổ. Có vẻ như chiếc hộp đó đã bị cất dấu ở đây rất lâu rồi. Sau khi đảo mắt quanh cái hộp xong, nó đánh mắt sang phía Ken. Nó nhận ra được sự hài lòng trong ánh mắt cậu. Có lẽ đây là đồ vật rất quý với Ken. Nó cũng mừng thay cậu khi tìm lại được đồ vật. Nó thấy Ken cúi xuống cầm chiếc hộp lên. Cậu lần mò ổ khóa tìm cách mở nhưng đều vô ích. Bỗng Ken quay sang nó nói:

- Cảm ơn.

Nó không nói gì chỉ mỉm cười đáp lại. Nhưng còn chưa kịp vui vẻ thì trước mặt tụi nó là một đám người áo đen vây quanh. Băng hoảng sợ đứng nép người vào cạnh Ken.

Thiên Ân lang thang trên con đường vắng, đầu óc đang ngẩn ngơ suy nghĩ về một ai đó. Bỗng có một bóng trắng đi vụt qua cậu. Thiên Ân hơi ngó người ra nhìn. Bất chợt bóng ấy quay trở lại gần cậu, giọng nói phàn khởi:

- Thiên Ân, không ngờ gặp cậu ở đây.

Lúc này Ân mới nhận ra được hóa ra cái bóng kia chính là Quỳnh Dao-cô bạn cùng lớp. Thiên Ân lịch sự mỉm cười chào hỏi. Cậu cũng không nói thêm gì nữa mà quay người rời đi. Cảm giác hụt hẫng xâm lấn trong Dao. Tưởng kiếm được người uống rượu giải sầu, ai ngờ người đó lại vô tình bỏ đi như vậy. Dao cũng không muốn níu kéo Ân nên chỉ nhìn bóng cậu xa dần. Thiên Ân rời khỏi con đường đó, suy nghĩ không dừng lại ở người con gái vừa rồi mà lại hướng về Hạ Băng. Có lẽ cậu đã thực sự yêu người con gái ấy. Một tình yêu xa vời và sai lầm. Có hay chăng tình yêu ấy có thể trọn vẹn?

Đôi mắt Băng tràn đầy lo lắng nhìn đám người đối diện. Bọn chúng trông thật kì dị. Giữa tiết trời này mà trùm áo choàng đen kín mít, trên tay là những cây gậy bằng xương trắng toát hình đầu lâu, răng cưa. Nhưng có điều nhìn bọn chúng rất quen, như đã từng gặp ở đâu đó rồi. Bỗng kí ức ở trường vụt về trong nó. Đúng, chính là lũ người đã giao chiến với Thiên Ân trong tối hôm đó. Vậy chẳng lẽ bọn chúng là người của Hàn Phong sao? Nó thắc mắc, lắc nhẹ cánh tay Ken hỏi:

- Bọn chúng là người của Phong sao?

Nhưng ngay sau đó nó nhận được cái lắc đầu của cậu, giọng cậu có gì đó không bình thường

- Bọn chúng còn nguy hiểm hơn.

Nghe thế tay nó bắt đầu run run. Ken đưa hộp gỗ cho nó cầm, trấn an nó:

- Yên tâm, có tôi ở đây rồi.

Nghe tiếng nói của Ken, Băng cũng thấy an tâm hơn. Nó nắm chặt lấy hộp gỗ trên tay và đứng nép người vào gần Ken. Tay kia của nó được Ken giữ chặt, cậu đang tìm cách đưa nó thoát ra khỏi vòng vây. Thấy vậy bọn áo đen lao vào tấn công hai người. Ken một tay kéo nó lên đòn, tay kia thì dùng sức tấn công bọn áo đen. Có vẻ như chúng rất mạnh. Ken phải mất rất nhiều sức mới tránh được chúng. Một bên bỗng tiến về phía nó, thấy vậy Ken liền kéo nó sang bên, dùng chân đạp cho tên đó một phát. Nhưng hắn vẫn không bị gì vẫn tiếp tục tiến lên. Lúc này Ken đã thả tay nó ra, cậu rút trong người ra một cây gậy bằng sắt nhỏ. Dùng cây gậy ấy đánh từng tên một. Ken kéo nó lại gần một gốc cây nhỏ, bảo nó đứng im đợi. Sau đó Ken quay lại tiếp tục đánh với lũ người kia. Bọn chúng ra tay rất thâm độc, đòn nào đòn nấy đều trúng chỗ hiểm. Ken cũng rất nhanh, từng bước di chuyển của cậu nhanh như gió, không thể thấy được. Ngay cả nó cũng ngạc nhiên vô cùng trước kĩ thuật của Ken. Nhưng nó thấy vô cùng kì lạ, sù bị trúng đòn của Ken nhưng chúng vẫn không sao, cứ như ma quỷ vậy. Bỗng một bóng người khác xuất hiện. Nó ngẩn ngơ nhìn bóng dáng quen thuộc kia, không ai khác chính là Thiên Ân. Ân cũng đang lao vào lũ người ấy và tấn công. Chỉ có điều trên tay cậu là một thanh kiếm dài sáng lóa. Nhưng chưa kịp nhìn diễn biến tiếp theo thì tay nó đã bị một bàn tay khác nắm chặt và kéo đi. Nó hơi giật mình nhưng khi thấy chủ nhân đôi bàn tay kia thì cũng yên tâm hơn, để mặc Ken kéo đi. Cậu cứ kéo nó chạy mãi, chạy sâu vào trong khu rừng. Đến khi không còn nghe tiếng va chạm sắc lẹm của vũ khí nữa thì Ken mới dừng lại. Nó quay đầu nhìn về con đường vừa chạy, bây giờ chỉ còn lại lối sâu hun hút. Không nói năng gì, Ken kéo nó đi thêm một đoạn nữa. Đứng trước một căn nhà nhỏ thì cậu dừng lại. Bàn thân nó thì vẫn dơ ra trước khung cảnh trước mặt. Một căn nhà gỗ nhỏ với khuôn viên khá rộng. Phía trước có trái xanh rờn, có bộ bàn ghế đá tọa lạc dưới bóng cây rộng lớn. Tất cả đều thật đẹp, nó cảm tưởng như đang đứng giữa chốn thần tiên. Thấy Ken bước vào trong sân nhà, nó cũng đi theo. Cảm tưởng bước trên nền cỏ thật dịu nhẹ, êm êm. Vừa đi nó vừa ngơ ngẩn ngắm nhìn ngôi nhà. Quả thực nó chưa từng thấy nơi nào đẹp như vậy. Nó thấy Ken ngồi xuống một gốc cây bên cạnh đường đi. Cậu ngã người vào thân cây, để những cơn gió mát lùa đi giọt mồ hôi trên trán. Băng không ngồi ngay xuống mà đi lại quanh quần khắp nơi, nó đưa tay hứng những chiếc lá nhẹ rơi xuống, cảm giác thư thái đến lạ. Sau khi đã chiêm ngưỡng xong khung cảnh, nó mới chạy lại phía Ken và ngồi xuống. Ngồi dưới bóng cây cảm giác như được một ai đó ôm trọn trong lòng. Nó lắc lắc cánh tay Ken, hỏi:

- Sao cậu biết được có nơi này vậy?

Ken nhìn nó một lúc, trên môi Băng vẫn còn nụ cười vương lại, giọng cậu nhẹ tênh:

- Nhà tôi.

Nó há hốc mồm ngạc nhiên, như không tin vào tai mình, nó hỏi lại:

- Nhà cậu?

- Đúng.- Ken khẳng định chắc nịch.

Thực sự nó không tin được. Nó đã từng nghĩ nhà cậu phải là một biệt thự sa hoa lộng lẫy, cậu sống trong khuôn viên rộng lớn với người hầu kẻ hạ như một công tử chính hiệu. Ai ngờ đầu Ken lại sống trong cánh rừng sâu hút này. Nhận thấy được sự ngạc nhiên trên mặt nó, Ken hồ hững nói:

- Cậu còn nhiều thứ chưa biết về tôi đâu.

Nghe cậu nói nó cũng chỉ ngơ ngơ gật đầu. Đúng là nó chẳng biết gì về Ken cả. Để tránh khỏi không khí ngưng ngừng hiện tại, nó liền đưa cho cậu hộp gỗ vừa tìm thấy. Ken nhận lấy, đưa lên ngắm nhìn. Bất chợt một cảm giác tức ngực xâm lấn bản thân. Ken buông tay khiến chiếc hộp rơi tự do, hai tay ôm lấy ngực, cúi gằm xuống nén đau. Chứng kiến sự việc bất ngờ ấy, nó hơi hoảng sợ nhưng ngay sau đó lại gần, giúp Ken vuốt vuốt lưng mong cơn đau nhanh chóng trôi qua. Dường như những điều bí mật đang dần được hé mở, những nỗi đau bắt đầu dâng trào...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Đau Đớn

Cảm giác khó thở dần biến mất, Ken bắt đầu ổn định lại. Cậu ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt lo lắng của Băng. Ken cố gắng trấn an:

- Không sao.

Nó gật đầu, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy thắc mắc về việc vừa rồi. Bất chợt một cơn mưa ồ ạt đổ xuống. Băng nhắm mắt khó chịu, nó vẫn muốn hưởng khí trời thanh mát này. Thấy vậy Ken kéo tay nó đứng dậy vào nhà. Khi vừa đặt chân vào đến cửa nhà nó đã phải giật mình. Nếu khuôn viên bên ngoài là bức tranh thiên nhiên tràn đầy sức sống với hương sắc của các loại hoa, vẻ tươi xanh của cây lá, âm thanh rộn rã của tiếng chim ca hót thì trong nhà lại là vẻ u ám, mờ mịt. Tất cả đều đối lập hoàn toàn với khung cảnh ngoài kia. Căn phòng trở nên rộng rãi, trống trải hơn khi không có lấy một đồ dùng nào ngoài bộ bàn ghế. Nó ngồi xuống ghế, đưa mắt ngắm nhìn căn nhà nhưng chẳng có gì để nó ngắm cả. Nó không hiểu nổi Ken sống như thế nào trong căn nhà này. Bất chợt giọng nói Ken vang lên bên cạnh:

- Xin lỗi, nhưng ở đây không có nước.

- Không sao đâu. – Nó đáp như một phản xạ có điều kiện.

Ngồi trong không gian có phần u tối của phòng khách, nó đánh liều hỏi Ken:

- Phòng này không có đèn sao?

Ken không nói gì, nó thấy sự trầm ngâm của cậu. Mãi sau cậu mới nói:

- Đi theo mình.

Không suy nghĩ gì nhiều, nó tiến theo Ken. Đi qua gian khách nó được Ken dẫn vào một căn phòng nhỏ. Căn phòng này có vẻ cũng đơn sơ như phòng khách kia vậy. Ngoài chiếc giường ngủ, bộ bàn ghế ra thì cũng chẳng có gì nhiều nữa. Và ở đây cũng không có lấy một bóng đèn. Nó đoán ra được chắc đây là phòng của Ken. Nó thật không ngờ Ken lại sống như thế này, có cái gì đó thật đơn độc, lạnh lẽo. Và quan trọng là nó không thấy bố mẹ Ken đâu. Có lẽ cậu sống một mình và nó đã hiểu ra được phần nào về gia đình cậu. Bỗng Ken kéo tay nó đặt nó ngồi xuống chỗ cửa sổ, nơi duy nhất có chút ánh sáng chiếu vào. Giọng Ken có chút áy náy:

- Ở đây không có đèn. Chỗ này là nơi duy nhất có ánh sáng.

Nó cungg mím cười gượng gạo nhìn cậu. Giọng nó khàn khàn như trực khóc:

- Cậu không cảm thấy cô đơn sao?

Nghe nó hỏi lòng Ken có chút đau nhói. Cô đơn, cảm giác ấy như thế nào cậu cũng chẳng rõ. Bản thân cậu đã sống như thế từ rất lâu rồi, nếu muốn thoát ra cũng chẳng được, vì thế cứ vui vẻ mà chấp nhận thôi. Có thể với nhiều người mà nói đó không phải cuộc sống của một con người nhưng với Ken đó là cuộc sống thoải mái nhất. Ken chỉ nghĩ vậy chứ cũng không nói thêm gì với nó. Cả không gian lại chìm vào im lặng. Băng cũng không muốn khuấy động gì thêm nữa, chỉ yên lặng ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài qua khung cửa sổ. Từng giọt mưa bắn vào tấm kính chắn như bắn mạnh vào trái tim nó... Ở phía góc tường, Ken đang ngồi tựa vào tường. Trên tay cậu vẫn là chiếc hộp gỗ. Cậu cứ ngắm nhìn không biết chán và tìm cách mở khóa hộp kia. Bỗng cảm giác đau nhói nơi lồng ngực trào lên. Từng cơn đau như quặn thắt trái tim Ken. Không hiểu sao dạo gần đây những cơn đau cứ liên tiếp đến với cậu. Trước đây chỉ một tháng một lần nhưng không biết tại sao cơn đau ấy cứ đến liên tục, mỗi lần một đau đớn hơn. Mặc dù đã cố gắng kìm lại cơn đau để Băng không biết được nhưng cơn đau kia đã vượt quá giới hạn của Ken. Hộp gỗ trên tay cậu rơi xuống tạo nên âm thanh vang vọng trong căn phòng. Băng giật mình quay lại thì đã thấy Ken ôm ngực nằm dưới đất. Khuôn mặt cậu hằn rõ lên sự đau đớn, đôi môi mím chặt lại với nhau như cố kìm nén cơn đau. Nó vùng chạy đến bên Ken, giúp đỡ cậu dậy. Cầm vào đôi bàn tay đang run run kia của Ken mà nó đau nhói. Nhìn thấy cậu quằn mình lên vì cơn đau nó cũng thấy vô cùng khó chịu. Băng cố gắng kéo cậu lại gần mình hơn, tay nắm chặt lấy tay Ken truyền hơi ấm với hi vọng Ken sẽ bớt đau hơn. Cả thân người cậu đang run rẩy trong lòng nó, thỉnh thoảng lại có một vài tiếng rên khe khẽ. Đau đớn một lúc thì nó thấy Ken không còn run rẩy nữa. Nhìn xuống thì nó đã thấy cậu nằm thiếp đi trong lòng nó. Đầu cậu gối trên chân nó, còn hai tay thì nắm chặt lấy tay Băng. Nhìn Ken lúc này rất giống một đứa trẻ rúc trong lòng mẹ, tận hưởng hơi ấm của con người. Nhìn Ken ngủ, nó thấy thật an toàn. Đôi mắt khép hờ thỉnh thoảng lại nhú một cái vì đau. Không kìm được cảm xúc của bản thân, nó đưa tay khẽ vuốt nhẹ khuôn mặt hoàn mỹ kia. Lúc này nó lại có cảm giác muốn được ở bên cạnh Ken, giúp cậu vượt qua mọi khó khăn và lấy lại nụ cười trên đôi môi ấy.

Tại bia rừng, cây cối gào thét trong gió. Những vệt ánh sáng mờ nhạt vụt qua, đường kiếm sáng lóa chém vào không trung. Bóng đen nhanh thoăn thoắt bay qua bay lại, tà áo choàng đen phấp phới trong gió. Cả thân người là một màu đen bao trùm, chỉ có đôi mắt đỏ ngầu lên vì tức giận. Giọng của người đàn ông áo đen tràn đầy lạnh lẽo, căm hận:

- Người phải chết.

Ông Hoàng lạnh lùng không kém. Cả người toát ra hàn khí, đôi mắt lạnh như băng chiếu về phía đối diện. Đối với ông đã là ác quỷ đều phải giết không tha. Không nói thêm một tiếng ông lại lao về phía người đối diện, thanh kiếm nhanh như chớp chém về phía kia. Ông Vương nhanh như sóc, bay vọt lên trời, rút trong người cây gậy sắt đánh về phía đối diện. Bỗng dung một bóng trắng khác lao về phía ông Vương. Do không phòng bị kịp, ông chịu một đường kiếm chém sượt qua tay. Ánh mắt ông lộ rõ vẻ căm giận nhưng trên môi hàm chứa nụ cười khinh bỉ. Ông đứng đối diện nhìn chăm chăm vào hai thiên thần kia. Khi vừa chạm vào khuôn mặt của ông Hoàng một sự căm hận dâng lên đến tột đỉnh. Cứ nhìn thấy tên đó là sự việc năm xưa lại hiện về. Ông Vương nhếch môi:

- Người sẽ phải trả giá vì chuyện năm xưa.

Nghe đến chữ “chuyện năm xưa” ông Hoàng hơi chột dạ. Ông đứng yên, nhìn chăm chú về kẻ đối diện. Thấy thế Thiên Ân lên tiếng hỏi:

- Người là ai? Ý của người là gì?

Ông Vương khẽ cười, tiếng cười tuy nhỏ nhưng trong không gian rừng núi thì tiếng cười ấy trở nên vang vọng và đáng sợ hơn rất nhiều. Ông không nhìn về Thiên Ân và quay sang nói với ông Hoàng:

- Người phải trả giá cho tất cả.

Nói xong người đàn ông đó biến mất không dấu tích. Khi định thần lại thì Thiên Ân đã không thấy ông ta đâu. Đang định đuổi theo thì ông Hoàng nắm tay cậu kéo lại. Thiên Ân thấy có gì đó không ổn trong mắt cha. Đôi tay ông run run nắm lấy tay cậu như bám víu lấy một cái phao cứu sinh. Đôi mắt đỏ hoe như muốn khóc. Hai chân như không còn lực mà ngồi sụp xuống đất. Thấy cha như vậy, Ân cũng không hỏi gì thêm chỉ cố gắng giữ bờ vai kia của cha giúp ông trấn tĩnh hơn. Mặc dù vậy ông Hoàng vẫn không bớt sự u sầu, tâm trí ông đang bị một hình bóng đè nặng. Có lẽ sắp rồi, người con gái ấy đang trở về trả thù ông. Giọng ông như nghẹn lại, có gì đó day dứt:

- Mộc Tuyết...ta xin lỗi.

Lời xin lỗi ấy chẳng còn có thể gửi cho ai, nó cứ theo gió mấy lan tỏa vào không gian. Phải chăng lời nói ấy đã quá muộn màng? Giờ đây chỉ còn lại thù hận dâng trào....

Khi tỉnh lại thì trời đã sẩm tối. Chưa bao giờ Ken được ngủ ngon giấc như vậy. Ngược lên nhìn thì cậu thấy nó đang nhắm mắt ngủ, hai tay vẫn nắm chặt lấy tay cậu. Ken không đánh thức nó dậy mà cứ ngắm nhìn Băng như thế. Khi nó yên giấc trông thật an bình. Ken rất muốn nỡ giữ khoảnh khắc này mãi, khoảnh khắc cậu nhận được hơi ấm của tình yêu. Ken cố gắng thật nhẹ nhàng rút tay mình ra và đứng dậy để nó không thức giấc. Cậu không làm gì mà cứ ngồi ngắm nhìn nó. Phảng phất trên môi nó cậu cảm nhận được nét cười hạnh phúc. Như không kìm nén cảm xúc của bản thân, Ken đặt lên trán nó một nụ hôn nhẹ. Khi vừa chạm vào làn da ấy trái tim Ken đập nhanh đến bất thường. Có cái gì đó xao xuyến xen lẫn tiếc nuối khi phải rời ra. Đường như ở người con gái này có cái gì đó rất cuốn hút, khiến cho bản thân cậu không tự chủ được mà lún sâu vào.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Mảnh Vỡ Của Quá Khứ

Nơi ngập tràn ánh sáng của mặt trời, nơi gió đưa hương sắc của muôn loài, không gian trầm tĩnh đến kì lạ. Hai con người đối diện với nhau có chút gì đó căng thẳng. Phảng phất trong đôi mắt của người đàn ông là sự mệt mỏi, đau đớn. Ông nhìn Thiên Ân, giọng nói có chút mơ hồ:

- Ta đã giấu con một chuyện.

Thiên Ân tuy tò mò nhưng cậu vẫn im lặng. Bởi cậu nhìn ra được tâm trạng không ổn định của ba mình. Nhưng cậu linh cảm được có điều gì đó không lành sắp xảy đến. Ông Hoàng nhìn thái độ của con trai, lúc nào cũng vậy, Ân luôn giữ cho bản thân về bề ngoài thân nhiên nhưng nội tâm vô cùng phức tạp. Chính vì thế mà ông sợ nói ra mọi chuyện sẽ khiến cậu khó xử, nhưng đến giờ phút này thì đã không còn có thể giấu được nữa. Giọng ông trầm trầm như nghẹn ngào kể lại.

Mộc Tuyết là một người con gái xinh đẹp tuyệt trần với đôi mắt hút hồn người, một đôi mắt sâu thẳm có hồn. Dù là quỷ nhưng cô lại có vẻ đẹp trong trắng, trinh nguyên. Vẻ đẹp của cô còn chói sáng hơn cả thiên thần, một vẻ đẹp dung hòa giữa bóng tối và ánh sáng. Có lẽ vì thế mà cô thu hút biết bao ánh nhìn của những thanh niên trẻ tuổi, trong đó có ông Hoàng. Ông vẫn còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên gặp cô đã bị vẻ duyên dáng, xinh tươi ấy hút hồn. Cô đứng giữa rừng hoa hướng dương, bàn tay thon thả đón những tia nắng mặt trời trông thật đáng yêu. Lần đầu ấy ông vẫn chưa biết thân phận thực sự của cô là gì, chỉ nghĩ rằng cô là người con gái bình thường. Ông tìm cách bắt chuyện, làm quen với cô nhưng quả thực người con gái ấy quá khó. Dù làm đủ mọi cách nhưng cô vẫn không thay đổi, vẫn không hề một lần lướt nhìn qua ông. Mặc dù vậy ông Hoàng vẫn rất kiên nhẫn, từng bước làm quen với cô. Cuối cùng thành quả ấy cũng được đền đáp, cô đã bước đầu trả lời những câu hỏi của ông, tuy không thân mật nhưng cũng không còn thành kiến như trước nữa. Cứ thế cả hai dần dần thân với nhau lúc nào cũng không hay. Đến khi tình bạn ấy nảy nở thành tình yêu thì những sự thật về thân phận

của cả hai bắt đầu được hé mở. Họ đau đớn khi nhận ra sự thật trở trêu ấy, cả tâm can như bị thiêu cháy. Lúc đó họ quyết định không gặp nhau nữa, coi như cả hai chưa từng tồn tại. Nhưng tình yêu là thứ thật khó đoán trước. Dù có quyết tâm đến đâu nhưng tiếng gọi nơi trái tim cả hai vẫn cứ chảy bóng, càng cố quên lại càng nhớ, nhớ đến đau thấu tâm can. Những tháng ngày ấy cả hai đều như những kẻ mất hồn, vờ vật khắp nơi mà tâm trí chỉ hướng đến một nơi. Có lẽ sức mạnh tình yêu quá lớn khiến hai người trở lại với nhau. Họ bắt chặp kết quả ra sao vẫn ở bên nhau, tận hưởng hạnh phúc mong manh. Biết là sai nhưng tình yêu nào có mắt, đã yêu thì chỉ có trái tim chứ còn đâu chỗ cho lý trí. Tình cảm mặn nồng ấy cứ tiếp diễn cho đến ngày giới thiên thần biết chuyện. Họ buộc ông phải từ bỏ cô nhưng ông không chấp nhận, tìm cách ra đi cùng cô. Ai ngờ đâu đêm trốn đi ấy là đêm định mệnh khiến ông mất đi cô mãi mãi. Một bên là dòng tộc, một bên là người mình yêu, ông đứng giữa cán cân khắc nghiệt nhất. Đứng trong áp lực từ dòng tộc ông đã quyết định từ bỏ tình yêu. Một quyết định mà khiến ông ôm hận đến cả đời. Ông vẫn còn nhớ như in ngày hôm đó. Ổ trần gian, mưa như trút nước, trời đất âm u đen xì, cỏ lá bay toát loạn, hoa dập nát từng cánh. Mộc Tuyết đứng giữa không gian ấy, trên người là bộ váy trắng dài chạm đất. Mái tóc dài xõa ngang lưng đã thấm mưa, ướt sũng. Ánh mắt cô lộ rõ lên vẻ đau đớn. Nhìn cô như vậy ông vô cùng đau, nỗi đau hơn dao cứa vào tim. Nhưng ông không thể nói gì, bởi lỗi là do ông, bởi mỗi ông lúc ấy chỉ nấp nấy hai chữ:

- Xin lỗi.

Hai chữ ấy như đâm thẳng vào trái tim của Mộc Tuyết. Chưa bao giờ mà cô thấy đau như thế, đau đớn vì bị phản bội hay vì mất đi tình yêu mình quý trọng nhất. Mộc Tuyết nhìn thấu đôi mắt kia của ông, giọng nhẹ tênh:

- Tại sao?

Ông Hoàng đau đớn nhìn cô. Tại sao? Tại vì bản thân ông không đủ can đảm hay bởi tình yêu của ông không đủ lớn? Ông cũng không rõ. Chỉ biết rằng lúc này đây ông đã làm tổn thương người con gái mà ông yêu thương nhất, người con gái ông yêu bằng cả trái tim. Ngoài hai chữ xin lỗi ông vẫn không thể thốt lên một lời nào khác. Nhưng chính những chữ ấy khiến cho cô đau đớn hơn. Cô cười, cười như điên dại. Phải chăng vì đau quá nên nước mắt đã không thể rơi nữa. Nỗi đau kia đã biến thành nụ cười chua chát chẳng. Nhìn cô thế này, ông không dám tin vào mắt mình nữa. Một Mộc Tuyết yêu kiều ngày nào đâu còn nữa, chỉ còn lại con người điên dại với ánh mắt đỏ rực như máu nhìn ông đầy căm hận. Giọng cô không còn sự nhỏ nhẹ nữa mà là sự tức giận:

- Các người sẽ phải trả giá vì hành động ngày hôm nay.

Chỉ sau câu nói ấy bóng dáng cô đã không còn nữa, tan biến như chưa từng xuất hiện tại đây. Và cũng từ đó ông không còn gặp lại người con gái ấy nữa, người con gái ông từng yêu thương đã hoàn toàn biến mất.

Ông Hoàng kết thúc câu chuyện ấy bằng giọng nói đầy đau đớn, ân hận:

- Sau đó ta nghe tin rằng cô ấy đã chết. Và cũng chính từ đó mà lời nguyền ác quỷ được gieo rắc vào giới thiên thần.

Thiên Ân có cảm giác hơi choáng trước câu chuyện ấy. Cậu không thể ngờ rằng đằng sau một lời nguyền lại là câu chuyện bi thương đến vậy. Cậu thương thay cho ba và cả người con gái kia. Nếu là người bình thường thì họ đã không phải đau đớn như thế. Bất giác Ân nghĩ về tình cảm của mình dành cho Băng, phải chăng nó cũng sẽ có kết cục như vậy nếu yêu mình?

Ông Hoàng trầm ngâm trong hình ảnh quá khứ, nỗi đau ấy vẫn cứ dày vò ông mãi. Nhìn người con trai ngồi đối diện ông cảm thấy thật hổ thẹn. Chính vì mình mà ông đã đẩy con mình vào vòng xoáy oan nghiệt này. Ông cất giọng trầm trầm:

- Con ghét ta chứ?

Thiên Ân giật mình khi nghe ông hỏi. Thoát khỏi những suy nghĩ vẩn vơ, cậu mỉm cười với cha:

- Chuyện đó có thể là cha không đúng, nhưng chúng ta là thiên thần thì việc đó là điều không tránh khỏi.

Chỉ là câu nói an ủi nhỏ bé của Ân, ông cũng thấy ấm áp hơn phần nào. Ít nhất vẫn còn có người con trai này ủng hộ ông, thế là đủ. Đôi khi không cần có quá nhiều, chỉ cần một bàn tay bên ta khi gục ngã đã là điều hạnh phúc nhất rồi.

Cũng là câu chuyện ấy, cũng về người con gái tên Mộc Tuyết và mối thù hận ấy nhưng nơi đây mọi thứ tràn ngập đau thương. Bóng đêm cùng với gió lộng gào thét trong tâm hồn con người khiến cho nỗi đau ấy như nhân lên gấp vạn lần. Ken đứng khuất trong góc tối nhưng không thể che đi được sự bàng hoàng trong ánh mắt cậu. Tay Ken đang nắm chặt lại nổi lên cả đường gân xanh, móng tay nhọn đâm vào da thịt. Nhưng tất cả những thứ ấy vẫn không đau bằng nỗi đau trong trái tim Ken hiện giờ. Cậu chỉ hy vọng tất cả câu chuyện vừa thốt ra từ miệng ông Vương là giả dối, không phải sự thật. Tin sao được sự thật rằng cậu là quý, là người của bóng tối ghê sợ. Ken rất muốn phản đối, muốn phá tan mọi thứ để thể hiện sự bất mãn của bản thân nhưng không thể. Bởi cậu rõ tất cả là sự thật, sự thật không thể chối bỏ. Đau,sock đến đâu cũng vậy, nó sẽ chỉ là nỗi đau trong tim, cứ tích dần lại chờ đến ngày bùng phát. Giọng Ken run run hỏi người đàn ông:

- Vậy nhiệm vụ của con là giết kẻ đó?

Ông Vương gật đầu. Thực sự giới hạn của Ken đã đến cực điểm, sức chịu đựng dường như đã hết. Đôi chân cậu run rẩy rồi quỵ hẳn xuống nền đất lạnh lẽo. Bả vai không ngừng run rẩy, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm cứng vô thức nện mạnh xuống nền đất. Máu cứ thế thấm dần vào từng tấc đất, màu của đất, của bóng tối cùng với màu đỏ của máu làm nên khung cảnh rừng rợn. Càng nhìn dòng máu đỏ ấy Ken càng phần nộ hơn. Tại sao cậu lại mang trong mình

dòng máu của quý? Tại sao? Tại sao lại là cậu? Ken rất muốn hét lên như thế để giải tỏa tinh thần nhưng không được. Dường như mọi cảm xúc của cậu đã tê liệt hết, muốn la, muốn hét nhưng không được. Cảm giác ấy thực sự khó chịu, bức bối. Có lẽ đây là lần đầu tiên ông Vương thấy đáng về này của Ken. Một con người lạnh lùng đến cao ngạo thường ngày nay còn đâu, giờ chỉ còn lại đáng về cô độc, đau đớn chìm trong bóng tối. Ông cũng vô cùng xót trước sự suy sụp ấy của cậu nhưng đâu còn cách nào khác. Mọi chuyện cần sớm chấm dứt, không thể kéo dài nữa bởi thân phận của Ken đang dần bị phát hiện. Ông Vương ngồi xuống bên cạnh cậu, đôi tay vỗ nhẹ trên vai:

- Cố lên, mọi chuyện sắp kết thúc rồi.

Khi có bàn tay người chạm vào, đôi vai Ken co rúm lại như sợ cái gì đó. Bản thân cậu lúc này chỉ muốn một mình, cậu muốn tự gặm nhấm nỗi đau này để nó mau qua đi. Ông Vương cũng không làm khó Ken, ông đứng dậy và bước đi. Trước khi bóng dáng khuất hẳn ông còn nói vọng lại:

- Dù một mối thì con vẫn phải tiếp tục. Bởi con không có lựa chọn nào khác.

Mặc dù biết bản thân làm như thế là không công bằng với Ken nhưng ông không còn cách nào. Vì sự ích kỉ của bản thân và vì người con gái tên Mộc Tuyết ông sẽ làm tất cả, dù điều đó có làm tổn thương đến cậu. Ken bắt lực ngồi bệt xuống đất, đôi tay máu và màu nâu của đất hòa lẫn vào nhau trông đến sợ. Ken ngồi như mất hồn trong cánh rừng u ám đôi mắt đỏ như máu nhìn như điên dại về phía xa kia. Đôi mắt vô hồn ấy thật khiến người ta xót xa. Đôi mắt lạnh lùng còn đâu, giờ đây chỉ còn phẳng phất nét đau thương. Vậy là mọi chuyện đã hết, đã hết thật rồi. Cậu là một con quỷ, là một kẻ độc ác, là người của bóng đêm. Vậy thì còn tư cách gì để trở lại nữa đây. Và cậu phải ra đi thôi, phải rời khỏi những con người bình dị kia để trả mối thù cho mẹ. Ken trầm mặc cúi người nhìn máu của bản thân trên đất, thấp thoáng cậu thấy một hình bóng người con gái quen thuộc. Nhưng chỉ trong thoáng chốc, hình bóng ấy liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Dự Cảm Không Lành

Một khu rừng rậm rạp tràn ngập bóng tối, tiếng hú thét đến rợn người của muông thú. Cả không gian đều tràn ngập mùi máu tanh, tiếng kêu gào thảm thiết. Băng hoảng hốt nhìn, đôi mắt nó như không tin vào những gì đang xảy ra kia nữa. Một không khí rợn mủi chết chóc với vầng trăng đỏ ngầu màu máu phía trên cao. Đứng giữa khung cảnh ấy là bóng một người con trai, khắp người cậu là một màu đen u ám, tạo nên cảm giác cô độc đến rợn ngợp. Phía đối diện với người con trai ấy là ánh sáng chói lóa, nó không thể nhìn rõ người đối diện ấy là ai bởi ánh sáng đã che khuất đi khuôn mặt đó, nhưng bóng dáng ấy rất quen thuộc. Bỗng trong nháy mắt cả không gian bùng sáng khiến nó phải nhủu mày lại. Khi mở mắt ra để nhìn thì mọi thứ đã chìm vào bóng tối. Nó hoảng hốt đưa mắt nhìn hai người bóng người kia. Không hiểu sao nước mắt nó bắt chợt tuôn rơi khi chứng kiến cảnh trước mắt. Người con trai được bao trùm bằng ánh sáng kia tay cầm thanh kiếm đâm thẳng vào trái tim người con trai áo đen. Người con trai ấy dần khụy trên mặt đất, thanh kiếm sáng lóa đâm xuyên qua tim. Nhưng nó thấy rất rõ chàng trai áo đen không hề có phản ứng tránh né nào, cậu chỉ lặng lẽ đón nhận cả thanh kiếm ấy, máu đỏ bắt đầu từ từ chảy ra. Trên khoe môi người con trai đó bỗng có một nụ cười, một nụ cười rất nhẹ như không. Trái tim nó khi bắt gặp nụ cười ấy như loạn nhịp, đập rất nhanh. Nhưng nó cảm thấy có chút gì đó chua chát khi thấy nụ cười ấy. Băng rất muốn tiến lại gần người con trai đó để xem cậu ta thực sự là ai? Tại sao lại khiến nó có cảm giác đau như thế này. Đúng lúc đó người con trai áo đen ấy quay sang phía nó, nụ cười mỉm nhẹ nhàng, trong trẻo. Nó đưa tay như muốn chạm vào, náu nẩy nụ cười ấy nhưng không được, cậu ấy đã ngã khụy trên nền đất lạnh lẽo.

Băng bất giác giật mình ngồi nhồm dậy. Trán nó đầy mồ hôi, sờ lên khoe mắt thì thấy nước mắt vẫn còn trên khoe mi. Tâm trạng nó đầy bất an sau cơn ác mộng vừa rồi. Nó nhìn đồng hồ phía đầu giường, mới có 4h sáng. Nhưng cơn ác mộng ấy đã khiến nó không thể ngủ được nữa. Băng đành đứng dậy, ra phòng khách uống nước. Nó bỗng nhớ đến hình bóng người con trai kia, bóng dáng ấy rất quen thuộc nhưng nó không thể nhớ được. Mặc dù chỉ là cơn ác mộng nhưng nó vẫn thấy có gì đó không ổn, cảm giác bất an, khó hiểu. Băng nhớ đến nụ cười kia, một nụ cười nhẹ như gió thoảng nhưng lại khiến bản thân nó nhói đau. Rồi nó nhớ đến khuôn mặt mờ ảo khi người con trai đó nhìn nó. Chỉ cần một chút nữa thôi, nó có thể nhìn rõ khuôn mặt ấy, nhưng người con trai ấy đã khụy xuống trước khi nó kịp nhìn rõ. Băng nhắm mắt lại cố gắng quên đi những hình ảnh vừa rồi. Nhưng khi vừa nhắm mắt lại thì hình bóng của Ken lại hiện ra. Tim nó bỗng chùng xuống đến lạ. Cảm giác Ken chính là người con trai kia khiến nó hoảng sợ, đôi vai khẽ run rẩy. Băng cầm cốc nước cố gắng uống thật nhanh để quên đi suy nghĩ vẩn vơ ấy. Nhưng dù thế nào hình bóng Ken vẫn quấn quanh trong suy nghĩ của nó. Đã ba ngày rồi nó không thấy Ken. Ba ngày cậu không đến lớp mà lòng nó như lửa đốt. Càng ngày suy nghĩ về Ken lại xuất hiện nhiều hơn trong nó. Băng lắc đầu muốn phủ định tất cả. Nó quay trở lại phòng ngủ, sắp lại sách vở và ngồi ngẩn ngơ ở cuối giường, nhìn ra phía bầu trời ngoài kia, một màn đen đặc....

Trong căn phòng một màu đen huyền bí, một người con trai vô hồn ngồi đấy. Bóng dáng cậu cô độc trong đêm tối, đôi mắt ẩn chứa đầy thù hận đáng sợ. Đã ba ngày trôi qua, Ken vẫn ngồi như vậy không một động tĩnh nhỏ nào. Cậu ngồi bên thành cửa sổ, đôi mắt thờ ơ hướng về phía bầu trời kia. Dường như Ken thấy một cái gì đó mơ hồ xoẹt qua rồi vội tan biến vào hư không. Ken đã để cho nỗi đau kia thấm nhuần vào trái tim của mình, để cho thù hận bao trùm trong con mắt trầm buồn ấy. Ken đã không còn là Ken của những tháng ngày trước đây. Bây giờ cậu là hiện thân của bóng đêm, là người của thế giới đầy tội lỗi kia. Cậu đã từng thắc mắc tại sao bản thân mình lại bị giam cầm lâu như thế trong thế giới đầy u tối? Tại sao lại phải luyện tập như điên dại trong cái không gian chật hẹp đến bức người? Bây giờ thì cậu đã hiểu. Bởi cậu là một con quỷ, một con quỷ của bóng đêm.

Nhìn Ken ngồi đó, ông Vương lạnh lùng bước vào. Dường như chỉ trong thời gian ngắn mọi thứ đã thay đổi. Ông đã trở nên lạnh lùng, tàn ác hơn trước. Trên người là bộ áo choàng đen che kín mít, bên cạnh còn lộ ra thanh đao dính máu,... Tất cả đều bộc lộ được bản chất tàn ác của quỷ dữ. Nhìn vào cảnh ấy, Ken có chút khó chịu, buồn nôn. Cậu chưa từng nghĩ mình sẽ cầm đao đi giết người như thế. Trái tim cậu bỗng có chút nhói đau, nhưng chỉ trong thoáng chốc. Ông Vương nhìn Ken, giọng trầm thấp nhưng đầy nghiêm nghị:

- Sức mạnh của con đã bị mẹ con phong ấn. Chính vì thế mà bản thân hiện tại chưa thể hiện sức mạnh của quý. Nhưng vốn mạng trong mình dòng máu quý tộc nên thể lực của con cũng sẽ khác với mọi người.

Ken không nói gì, chỉ trầm lắng nghe ông nói. Thấy vậy, ông tiếp lời:

- Vào ngày mặt trăng bị che khuất hoàn toàn chính là lúc phong ấn của con được giải phóng. Khi đó sức mạnh của con sẽ đạt tới đỉnh điểm. Và đó cũng chính là thời khắc tốt nhất để con trả thù cho mẹ.

Ông Vương lạnh lùng nói. Ken không ngẩng đầu lên nhìn, vẫn chăm chú vào thanh kiếm nhỏ trên tay. Đó là thanh kiếm được nạm ngọc xanh, được mài dũa sắc nhọn. Dù chỉ là một cái chạm nhẹ cũng đủ làm máu chảy. Đó là thanh kiếm mà người mẹ của cậu đã để lại. Ken cầm thanh kiếm mà lòng buồn khôn xiết. Tâm trạng cậu đang vô cùng hỗn loạn. Mỗi thù của mẹ cậu không thể không trả, nhưng việc giết người cũng không phải đơn giản. Thấy Ken vẫn như vậy, ông Vương lạnh lùng nói:

- Con không có quyền do dự. Bản thân con sinh ra chính là vì mục đích ngày hôm nay.

Lúc này Ken đã có động tĩnh, cậu ngược nhìn người đàn ông đối diện. Đôi mắt đỏ rực đầy lạnh lẽo. Ông Vương nhìn thấy ở đó sự chán ghét, hận thù và lòng căm phẫn. Ánh mắt ấy khiến ông có phần kiêng dè, không nói thêm tiếng nào mà bỏ đi luôn. Nhưng trước khi khuất hẳn ông vẫn không quên nhắc lại:

- Con không có quyền lựa chọn khác bởi con sinh ra đã là quý.

Lời nói cuối cùng ấy vang vọng trong tâm thức Ken, như con dao cứa sâu vào trái tim vốn đang rỉ máu của cậu. Bản thân cậu là một con quý nên không có quyền lựa chọn khác. Chính vì thế cậu chỉ có duy nhất một con đường. Đúng vậy, đó là con đường duy nhất cậu có thể đi. Ken nhẹ nhàng đứng dậy khỏi thành cửa sổ, tựa người vào tường, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía ngoài kia. Đôi tay mân mê sợi dây chuyền pha lê. Cảm giác lạnh buốt của pha lê khiến cho trái tim Ken lạnh giá hơn, mọi thứ bắt giác thay đổi trong Ken. Không còn sự bình thản, thờ ơ ngày trước nữa mà thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo, tràn ngập hàn khí. Ken đeo chiếc vòng lên cổ, vuốt nhẹ một lần nữa rồi bỏ xuống. Sợi dây chuyền lấp lánh trên cổ cậu, tạo nên ánh sáng mờ nhạt.

Nhìn sợi dây chuyền, Ken lại nhớ về người con gái ấy. Người con gái với cái tên Hạ Băng- tuyết rơi giữa hạ. Băng khiến cho Ken cảm nhận được sự ấm áp của tình người, tình thân. Mỗi lần ở bên cạnh nó, cậu luôn cảm thấy thoải mái mặc dù chưa một lần biểu hiện ra ngoài. Nhưng càng nhớ về Băng trái tim Ken càng đập loạn. Trái tim ấy như đang gào thét, đòi hỏi một cái gì đó. Bỗng cậu thấy có chút lo sợ. Nếu như bây giờ cậu rời đi liệu Băng có còn nhớ đến cậu, có còn nhớ từng có một người tên Ken bên cạnh. Cậu bỗng thấy sợ cảm giác khi nó hoàn toàn quên mất đi cậu là ai và càng lo sợ hơn khi nó biết về thân phận thực sự của bản thân. Ken đã từng cho rằng khi đến với thế giới này cậu sẽ không phải bận tâm bất cứ cái gì, nhưng cậu đã thực sự nhầm. Người tính vốn không bằng trời tính. Dù đã tìm cách để tránh xa những con người ấy, tránh xa Băng nhưng một lần nữa chính số phận đã đẩy cậu lại gần nó hơn. Chính vì thế mà bây giờ đây cậu đang sống trong cảm giác mơ hồ, lo lắng. Cố gắng lắc đầu thật mạnh để xua tan đi hình bóng của Băng nhưng không được. Không hiểu sao hình bóng ấy cứ ám ảnh cậu. Bất giác cậu nhìn về phía ngoài cánh rừng, không gian bỗng trở nên âm u, mờ mịt. Từng đám mây dần dần tụ lại đen xì cả bầu trời. Chỉ mấy phút trước trời còn trong xanh vậy mà giờ đây mây đen đã kéo đến. Và rất nhanh cơn mưa ập tới. Mưa như trút, nặng nề rơi xuống nhân gian. Thấp thoáng trong làn mưa ấy, Ken thấy mờ ảo màu đỏ của máu tươi- một màu đỏ đến ghê sợ tràn ngập trong mắt cậu.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đơn Phương

Thiên Ân đứng từ trên sân thượng, nhìn về phía dưới kia- nơi có hình bóng người con gái mà cậu yêu quý. Băng đang thẫn thờ ngồi dưới gốc cây phượng trong sân trường. Từ tầm nhìn của cậu, hình bóng của nó thật nhỏ bé nhưng cậu vẫn thấy được vẻ mặt của nó. Khuôn mặt tràn ngập cảm xúc, thấp thoáng nỗi ưu sầu không rõ. Đôi mắt Băng cứ hướng về phía cánh rừng sau trường kia như đợi chờ một ai đó. Thiên Ân từng tự hỏi mình rằng liệu nó có bao giờ nhớ đến hình bóng cậu chưa? Nhìn bóng dáng cô độc của nó ngồi đó, Ân không cảm lòng được mà đảo bước đi tới. Khi đã đứng bên cạnh mà Băng vẫn không hề hay biết. Đôi mắt nó vẫn không hề hướng về phía cậu mà chăm chú nhìn về phía xa kia. Không muốn là vô hình trước mặt nó, cậu lên tiếng trước:

- Băng, cậu đang đợi ai à?

Nghe thấy tiếng gọi ngay sau lưng mình, nó giật mình quay lại. Một chút hụt hẫng khi thấy người đứng trước mặt mình. Đôi mắt nó hơi trùng xuống, môi nở nụ cười gượng gạo:

- Chào cậu, Thiên Ân.

Mặc dù nó đã cố che dấu bằng nụ cười gượng ấy, nhưng Ân vẫn nhận ra sự không vui của nó. Phải chăng người nó mong đợi không phải là cậu. Ân thấy hơi thất vọng khi nghĩ đến điều đó. Nhưng nhanh chóng cậu khôi phục lại nụ cười trên môi, nhẹ nhàng nói với nó:

- Băng, cậu...

Nhưng lời nói chưa thoát ra hết đã phải nuốt lại. Thiên Ân thấy đôi mắt nó trong phút chốc sáng rực trở lại, nụ cười tươi rói nhìn về phía trước, đưa tay lên cao vậy vậy:

- Ken, Ken... lại đây.

Nhìn nụ cười, thái độ của Băng với Ken mà Ân thấy chạnh lòng. Chẳng lẽ cậu còn không bằng người con trai kia ư. Ken vừa xuất hiện, dường như nó đã quên đi mất sự hiện diện của Thiên Ân, nó cuống quýt chạy lại hỏi han Ken. Thiên Ân chỉ biết bất lực đứng nhìn. Nhìn nụ cười của nó không phải dành cho mình mà tìm cậu nhóc đau. Nghe những câu hỏi han của nó vọng lại mà tim Ân như bị bóp chặt. Giọng nó đầy lo lắng, quan tâm hỏi Ken:

- Cậu đi đâu mấy ngày nay vậy? Cậu vẫn ổn chứ?.....

Còn rất nhiều câu hỏi nữa mà Ân không muốn nghe. Bản thân cậu cũng nghỉ học mấy buổi nay, vậy mà khi xuất hiện nó cũng chẳng mấy để tâm. Vậy mà ngay khi Ken có mặt, nó đã vui vẻ, tươi cười hỏi han. Mặc dù thái độ Ken vẫn dửng dưng như trước nhưng nó cũng chẳng mấy bận tâm. Được nhìn thấy Ken vẫn ổn đứng đó là đủ biết cậu vẫn khỏe rồi. Nó kéo tay Ken lại chỗ Thiên Ân đang đứng. Ân cảm giác không thoải mái khi đứng cạnh Ken. Và Ân thấy có sự khác biệt khi Ken nhìn mình. Dường như đôi mắt Ken như muốn nuốt chửng Ân vậy. Thấy không khí có phần trầm lắng, nó lên tiếng giải vây:

- Chúng mình đi ăn đi.

Không cần có sự đồng ý của cả hai, nó đã chạy đi phía trước. Khi đã đi được một đoạn mà thấy cả hai vẫn không chịu nhúc nhích, nó quay lại hét lớn:

- Mau lên đi.

Vừa gọi, nó vừa vẫy tay gọi hai người phía sau. Thiên Ân thấy sự nhiệt tình ấy cũng ngại từ chối nên lẳng lặng đi theo nó. Trong khi đó Ken vẫn không nhúc nhích. Thấy thế, nó liền chạy lại kéo cậu theo sau mà chẳng cần biết Ken có đồng ý hay không. Cứ thế cả ba lần lượt rời khỏi sân trường tiến tới quán ăn nhỏ cạnh trường.

Không gian nơi đây có vẻ rất yên tĩnh, không có được cái vẻ náo động như vẻ ngoài của nó. Bình thường nơi đây luôn tràn ngập tiếng nói cười của học sinh nhưng đang là giờ học nên không có lấy bóng dáng một người nào. Ngoài tiếng động cơ chạy rì rầm bên cạnh thì chỉ còn những tiếng va chạm nhẹ của bát đĩa. Ba con người ngồi bên nhau, không một lời nói. Thiên Ân tỏ rõ sự không thoải mái khi nhìn Ken, còn Ken thì lơ đãng nhìn phía ngoài xa. Giữa hai người con trai chỉ biết im lặng ngồi không Băng cũng cảm thấy có phần không tự nhiên, chẳng biết nói thêm gì nên chỉ lặng im. Chỉ đến khi đồ ăn đã được đem ra mà thấy cả hai vẫn không nói một tiếng, Băng đành lên tiếng trước:

- Đồ ăn đến rồi, mau ăn thôi nào.

Vừa nói nó vừa cười giục hai người bạn bên cạnh. Mặc dù không thích nhưng Ân vẫn cố tỏ ra vui cười ăn uống cùng nó. Trong khi đó Ken hầu như không động đũa, cậu chỉ dùng đũa nghịch ngom mấy miếng thức ăn trên đĩa. Thấy thế nó nói xen vào:

- Ken, mau ăn đi. Đồ ăn chứ có phải đồ chơi đâu mà cậu lại làm thế.

Ken ngẩng đầu nhìn nó, miệng nó vẫn đang nhai thức ăn nhưng không quên nhắc nhở cậu. Không nói gì, cậu gấp đồ ăn của đĩa mình sang cho nó. Băng ngăn người khi thấy Ken làm vậy nhưng trong lòng lại thấy chút vui vui, giọng nó thể hiện rõ sự vui vẻ:

- Cậu không ăn sao? Đồ ăn ngon lắm đó.

- Cậu ăn cho nhiều vào, người gầy như que củi đó.- Ken đáp

Nghe Ken nói, nó xấu hổ cúi gầm mặt xuống đĩa thức ăn mà không dám ngẩng đầu đối diện với cậu. Ngồi cùng bàn với hai con người ấy nhưng Thiên Ân tưởng chừng như bản thân mình là người tằng hắng vậy. Nếu như là người vô hình trong mắt Ken cậu cũng chẳng có chút khó chịu nào nhưng khi Băng chỉ chú ý đến người con trai khác không phải mình khiến cho Ân vô cùng bức bối. Từ đó nảy sinh cậu đồ kị, ghen ghét kẻ đối diện. Bỗng tiếng ho không dứt của Băng khiến Ân giật mình, Thiên Ân liền nhanh chóng lấy cốc nước của mình đưa cho nó. Cùng lúc đó cốc nước của Ken cũng được đưa trước mặt nó. Không để ý rằng Ân cũng đang đưa cho mình cốc nước, Băng tiện tay cầm lấy cốc nước của Ken. Nó nhanh chóng tu một hơi hết cốc nước để hết cơn nghẹn. Sau khi hết nghẹn, nó quay sang cảm ơn Ken rồi rít mà không hay ánh mắt đau đớn của người đối diện. Ánh mắt của Ân tràn đầy sự tổn thương nhưng đầu đó lại thấy sự căm hận giành cho Ken. Cốc nước trên tay Ân rơi xuống vỡ tan. Không gian yên tĩnh nên tiếng động ấy trở nên vang vọng hơn hẳn bình thường. Tiếng rơi vỡ ấy khiến Băng giật mình nhìn sang Ân. Từng mảnh vỡ của thủy tinh nát vụn dưới đất, nước lan rộng ra khắp nơi, có giọt bắn vào ống quần nó nhưng nhanh chóng bị thấm qua lớp vải. Bất giác nó hơi giật mình trước đôi mắt ngập tràn cảm xúc của Ân, đôi mắt thật khó đoán. Không nói một tiếng nào, Thiên Ân đứng dậy rời khỏi cửa hàng.

Băng thoáng chút khó xử trước tình huống này. Một bên là Ken vẫn ngồi kia, còn một bên thì không biết vì lý do gì mà bỗng tức giận bỏ đi. Đầu óc nó hỗn loạn không biết phải làm gì tiếp theo. Nửa muốn níu giữ hình bóng kia ở lại, muốn đuổi theo nhưng nửa lại không nỡ rời xa người con trai bên cạnh. Băng bất lực tựa lưng vào ghế ngồi, khẽ nhắm đôi mắt lại để trấn tĩnh. Thấy thái độ của cả hai người, Ken lên tiếng nói với nó:

- Tại sao không đuổi theo?

Băng mở mắt nhìn Ken, không phải nó không muốn mà là như có một ma lực nào đó khiến nó không muốn bước đi. Có lẽ vì thế mà nó đã làm tổn thương một trái tim chẳng. Nhưng thực sự nó thắc mắc tại sao Ân lại bỗng dưng tức giận như thế. Nhớ lại đôi mắt của Ân mà nó không thể tránh khỏi rung mình. Nó mơ hồ hỏi Ken:

- Tại sao cậu ấy lại bỏ đi?

Ken khó hiểu nhìn nó. Lí do chẳng phải là do nó sao? Khi mời cậu ta đi ăn mà lại chẳng một lời quan tâm thì khó trách được thái độ đó của Ân. Nhưng Ken không trả lời thẳng nó mà chỉ hờ hững nói:

- Tự tìm đáp án.

Mang trong mình cảm giác tức giận, khó chịu Thiên Ân nhanh chóng rời khỏi nhà hàng. Mặc dù vậy, bước chân của cậu vẫn cố tình đi rất chậm như chờ đợi một cái gì đó. Ân vẫn hi vọng là nó sẽ đuổi theo để giữ cậu lại nhưng không hề có. Băng vẫn đang ngồi lại quán đó. Nghĩ đến đó trái tim Ân như bị thiêu đốt cháy bỏng đến khó chịu. Tại sao lại là Ken mà không phải cậu? Chính cách ứng xử ấy của Băng đã tạo nên ác cảm về Ken trong lòng Ân. Một kẻ luôn ngạo mạn, chỉ biết đến mình tại sao lại có được tình yêu của nó. Ân thấy không công bằng. Cậu không phục. Phải chăng đó là người khác, người luôn ở bên cạnh nó khi vui, buồn thì Ân cũng không mấy khó chịu như thế này. Đàng này với Ken, Băng luôn là người phải theo sau, vậy mà nó vẫn im lặng chấp nhận. Điều đó khiến cho Ân vô cùng tức tối. Cậu ước gì người luôn được bước đi bên cạnh nó là mình. Nhưng dường như điều đó là điều không thể, bởi cậu là một thiên thần mang trong mình lời nguyền ác quỷ. Nếu không đem theo lời nguyền kia, phải chăng cậu đã có thể nói rõ cho nó tình cảm của bản thân. Tiếc là lời nguyền ấy đã khiến cho Ân đánh mất đi tình yêu bản thân. Thiên Ân không muốn chấp nhận điều đó, bởi lẽ tình yêu dường như đã lan sâu vào con tim cậu. Hình bóng người con gái ấy ngày càng chiếm vị trí quan trọng trong cậu. Chính vì thế mà cậu nhất quyết tìm ra máu của loài quỷ kia để hóa giải lời nguyền. Chỉ có làm thế Ân mới có tư cách nói lời yêu Băng và đánh bại Ken, đưa nó trở về với mình. Với những suy nghĩ ấy, sâu trong đôi mắt Ân ẩn hiện nét u tối, khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Kết Thúc.....

Sau khi Thiên Ân rời khỏi quán, không gian giữa Băng và Ken có phần gượng gạo. Nó chẳng biết phải nói gì, hỏi gì mặc dù trong lòng nó có rất nhiều thắc mắc. Nó cứ ngẩn ngơ ngồi nhìn đĩa thức ăn trước mặt, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía Ken song nhanh chóng cúp mắt xuống. Nhận biết được cái nhìn của Băng nhưng Ken không mấy để tâm, chỉ hờ hững đưa mắt về phía xa kia. Không phải không muốn để ý mà cứ mỗi lần nhìn về phía nó, Ken lại thấy đau đớn trong tim. Một cảm giác khó chịu nơi lồng ngực. Cuối cùng Băng vẫn là người lên tiếng trước:

- Hôm nay cậu ổn chứ?

Ken không nhìn nó, chỉ hờ hững đáp:

- Ổn.

Băng không mấy bất ngờ với cách trả lời ngắn gọn này của Ken nhưng nó thấy có điều gì đó không ổn trong cách cư xử của Ken. Thái độ của Ken dường như hờ hững hơn, cố tình không nhìn về phía nó. Điều đó làm cho nó thấy thực sự khó chịu:

- Cậu sao vậy?

Như không hiểu câu hỏi của nó, Ken ngẩng đầu lên nhìn, giọng nhẹ tênh:

- Sao?

Từ lúc gặp Ken ở sân trường cho đến tận lúc vào quán ăn, bây giờ nó mới được đối diện với cậu. Chính trong khoảnh khắc ấy, nó thấy được một điều gì đó không ổn qua đôi mắt kia. Đôi mắt Ken tràn đầy một nỗi khi nhìn vào nó. Như phát hiện ra được tia nhìn khó hiểu của nó, Ken thu mắt lại, lơ đãng nhìn về hướng khác. Sau đó, Ken đứng dậy chuẩn bị rời đi. Thấy Ken có ý định bỏ đi, nó níu tay cậu lại. Thấp thoáng trong đôi mắt Băng có sự tổn thương và thất vọng. Nó không ngờ cậu lại cư xử như vậy. Tại sao Ken lại thay đổi nhanh như vậy? Mới có mấy ngày không gặp mà cậu đã lạnh lùng hơn, coi nó như không tồn tại vậy. Nhìn bàn tay đang kéo mình lại, trái tim Ken có chút lạc nhịp nhưng cậu không cho phép tình cảm đó bộc lộ ra ngoài. Cậu buông tay nó ra, bước đi. Nhưng Băng cũng không chịu thua, nó đứng dậy, kéo Ken quay mặt lại đối diện với nó. Hai người, một thấp một cao đứng đối diện với nhau, không khí có vẻ khá căng thẳng. Nhưng nó không hề khuất phục trước ánh mắt băng lãnh của Ken mà thẳng thắn đối diện. Giọng nó đầy hoài nghi hỏi Ken:

- Tại sao cậu lại như vậy?

Ken không đáp lời ngay mà buông cánh tay nó ra. Cậu nhìn thấy trong ánh mắt Băng sự mong chờ. Ken biết nó mong đợi điều gì nhưng bản thân cậu không thể đáp lại sự mong chờ ấy. Ken lạnh lùng nói:

- Hãy tránh xa tôi ra.

Băng giật mình khi nghe câu nói ấy của Ken. Trong đầu nó đang vô cùng hoang mang, lo lắng trước câu nói của Ken.

- Tại sao? Tại sao?

Nó hỏi Ken cũng như đang hỏi chính bản thân mình. Tại sao mới chỉ có vài ngày mà cậu đã thay đổi như thế. Nó đã làm gì sai mà cậu lại lạnh lùng đến vậy. Đôi mắt nó đã trũng hằn xuống, sự đau thương đã lan tỏa khắp không gian. Nhưng dường như Ken còn cố tình làm cho sự hi vọng mong manh nhất của nó đổ sụp:

- Cậu không thuộc về thế giới của tôi.

- Tại sao? Tại sao lúc nào cậu cũng nói vậy. Thế nào là không cùng thuộc một thế giới chứ? Tất cả chỉ là sự nguy hiểm của cậu thôi.

Dường như sự kìm nén từ nãy đến giờ của nó đã không còn kìm lại được nữa. Sự bức bối, khó chịu từ đầu dường như đã bộc phát trong lúc này đây. Chứng kiến thái độ ấy của Băng, cậu vô cùng đau, nhưng không cho phép bản thân yếu đuối. Tất cả là lỗi của cậu vì thế Ken cần chấm dứt mọi chuyện trước khi quá muộn. Cậu không trả lời câu hỏi của nó mà chỉ lạnh lùng quay đi. Nhìn theo bóng lưng ấy, nó còn nghe văng lại câu nói đập tắt hoàn toàn hi vọng trong nó:

- Hãy xem như chúng ta chưa từng quen biết.

Băng đau đớn, bất lực ngồi gục xuống sàn nhà lạnh lẽo. Tại sao khi nghe cậu nói vậy, nó lại đau đớn như thế này? Trái tim nó như bị ngàn con dao đâm xuyên, máu rỉ ra từng chút một. Chẳng phải nó luôn cho rằng Ken chỉ là bạn, bạn bè bình thường thôi sao? Nếu là bạn thì sao nó phải đau thế này. Có lẽ nó đã yêu Ken mất rồi, và yêu từ bao giờ thì nó cũng không rõ nữa. Chỉ biết rằng nó yêu sự im lặng, yêu sự quan tâm âm thầm của Ken. Vậy mà hôm nay đây, Ken đã khiến trái tim nó như vụn vỡ, tan nát thành từng mảnh vụn. Không hiểu vì sao nước mắt nó lại rơi. Nó đã cố gắng kiềm chế sao cho nước mắt không rơi nhưng không được nữa rồi. Giọt lệ nóng hổi đã tràn mi, khuôn mặt đã tràn đầy nước mắt. Cảm giác có nó bây giờ chỉ còn diễn tả được trong một chữ “đau”. Tại sao cuộc đời của nó luôn phải chịu sự bỏ rơi. Mẹ cũng bỏ nó đi không một lời từ biệt và giờ đây là Ken, cậu cũng nhẫn tâm rời bỏ nó mà không một lần ngoảnh lại. Tại sao? Tại sao lại thế? Nó rất muốn hét lên để giải tỏa nhưng giọng nói nó như bị nghẹn lại, không thể cất lời. Băng chỉ biết ngồi đó, như một con búp bê hết bin cứng đờ ngồi giữa sàn nhà. Đôi tay nó buông thõng, ánh mắt mờ hồ, hoảng loạn nhìn theo bóng dáng kia khuất dần.

Bước chân rời khỏi nơi đó như nặng trĩu nghìn cân. Từng bước đi đối với Ken như ngàn nhát dao đâm vào, đau đớn khó tả. Tại sao cậu lại đau đến như thế? Ken không dám nhìn vào đôi mắt người con gái ấy bởi cậu sợ bản thân sẽ mềm lòng và ở lại. Chỉ biết rằng khi nhìn những giọt nước mắt của nó rơi trên sàn nhà lạnh lẽo như bàn tay vô hình bóp chặt trái tim cậu. Nó đau nhức nhối không nói nên lời. Ken không rời khỏi đó mà đứng nép mình vào một góc khuất của cái cây to, lặng nhìn theo nó. Ánh mắt cậu toát lên sự đau đớn xen lẫn hối hận. Ken thực sự thấy hối hận vì mình đã đến nơi đây, đã gặp người con gái ấy và làm cho người đó rơi nước mắt. Phải chăng sự xuất hiện của cậu là một sai lầm. Lẽ ra Ken không nên quan tâm, giúp đỡ nó thì bây giờ đã không phải chứng kiến cảnh tượng đau đớn này. Nhìn nó đau mà Ken còn đau hơn gấp vạn lần. Cậu đã dần hiểu ra tình cảm của bản thân thực sự hướng về đâu. Nhưng dường như đã quá muộn. Cậu không còn đủ tư cách để ở bên nó nữa. Cánh tay Ken như không tự chủ, đưa về phía nó. Cậu với cánh tay, cảm giác như vuốt vào mái tóc óng mượt kia rồi nhanh chóng trượt vào hư không. Đôi môi khẽ mấp máy đôi câu:

- Xin lỗi.

“Lại hai chữ: xin lỗi

Kết thúc một mối tình

Dẫu biết là nỗi đau

Song vẫn phải vô tình”

Những người đi đường lúc này đều thấy ngạc nhiên trước hình ảnh một cậu con trai đứng dưới gốc cây cổ thụ. Ánh mắt và đôi tay đều hướng về phía quán ăn đối diện. Và họ thấy đau đó trong ánh mắt người con trai ấy nỗi đau khôn xiết. Đặc biệt khi đứng dưới gốc cây to lớn kia, bóng dáng cậu càng nhỏ bé, cô độc hơn. Cảm tưởng như cậu đang bị cả thế giới lãng quên. Cũng như người con gái trong quán kia, mãi mãi chìm trong nỗi cô đơn riêng. Cả hai đã tạo nên bức họa không âm thanh nhưng đường nét, tâm trạng lại rõ rệt, đó là sự đau đớn gặm nhấm trái tim.

Đau đó trong bóng tối, có một cái nhìn tàn độc hướng về phía hai con người kia. Đôi mắt tràn đầy sự tức tối, giận giữ. Nhưng ngay sau đó là một nụ cười nhếch môi, nhưng phảng phất nỗi chua xót. Không thể để quá khứ lặp lại lần hai. Vì thế ra đi là cách tốt nhất để mọi chuyện trở về vị trí ban đầu. Dù có yêu thì cũng chẳng thể đến được với nhau, vì thế nên chấm dứt ngay từ khi mới bắt đầu. Sai lầm lớn nhất là khi để Ken đến với nơi đây. Chính vì thế cần phải để mọi thứ kết thúc ngay. Nếu không máu sẽ lại chảy, nước mắt sẽ lại rơi như quá khứ. Dẫu biết là đau nhưng vẫn phải ngăn chặn. Ông không muốn cậu lại mắc thêm sai lầm nào để phải trả giá bằng mạng sống của bản thân. Dù có đau thì cũng sẽ chỉ đau nhất thời, sẽ sớm quên thôi. Nhìn bóng dáng hai người kia lần cuối, ông lắc đầu quay đi. Chỉ nghe văng lại tiếng nói không rõ ràng:

- Kết thúc sớm sẽ không ai phải tổn thương.nếu không thì tất cả sẽ phải đau.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Sự Thật Mơ Hồ

Giữa bóng tối bủa vây, một người thanh niên tay cầm gậy hiên ngang đứng giữa đám người. Những cơn gió lùa qua thổi bay mái tóc khiến cậu càng thêm phần lãng tử. Nhưng đứng trong không gian đêm tối đó, con người cậu như bị bóng đêm nuốt chửng. Khuôn mặt ẩn hiện những nét tà mị, khó đoán. Những tia nhìn sắc lẹm hướng về lũ quỷ dữ đang bao vây. Đứng giữa đám ác quỷ ấy, Ken không còn cảm giác sợ hãi bởi đây không phải lần đầu cậu bị truy sát. Nhưng lí do vì sao thì vẫn là một dấu hỏi lớn cho Ken. Mặc dù cố gắng che dấu hành tung bản thân nhưng không hiểu sao bọn chúng vẫn tìm được Ken. Và lần này bọn quỷ dữ dường như có sự chuẩn bị kĩ hơn. Ken thấy bọn chúng có một kẻ cầm đầu ra lệnh. Ánh mắt tên đó nhìn Ken đầy thâm độc, như muốn ăn tươi nuốt sống cậu. Chỉ một cái phất tay ra lệnh, cả đám quỷ dữ không ngại ngần xông vào tấn công Ken. Đôi mắt chúng đều đỏ rực như máu, ánh mắt thâm độc như nuốt chửng lấy đối phương. Đối diện với sự hung dữ của bọn chúng Ken bình thần đến lạ. Cậu rút cây gậy trong người ra, lạnh lùng đánh bại những kẻ đến gần. Từng tên, từng tên một lần lượt tan biến trước đòn đánh của cậu. Thấy bên mình có vẻ yếu đi nhưng tên cầm đầu không có chút sợ hãi, vẫn điềm tĩnh dõi theo bóng dáng cậu. Chỉ có điều ánh mắt đầy tàn độc nhìn Ken. Khi tất cả gần như đã bị Ken đánh bại, hẳn ta mới tiến đến gần. Đôi mắt hẳn cũng đỏ rực như mắt Ken nhưng đôi mắt ấy hiểm độc hơn rất nhiều và nụ cười cũng khinh khinh hơn:

- Xem ra mày cũng rất khá.

Ken không may mắn quan tâm đến hắn nói gì, chỉ lặng lặng quan sát động thái của kẻ đối diện. Đối diện với thái độ thờ ơ ấy, tên kia có phần tức giận, không kìm nén cảm xúc bản thân:

- Mày được sinh ra đúng là một vết nhơ của quỷ giới. Loại con lai như mày không sớm thì muộn cũng sẽ gây họa. Tao phải ngăn chặn trước khi điều đó xảy ra.

Khi chưa dứt lời, hẳn đã lỗi trong người ra một thanh kiếm sắc lẹm. Ánh sáng từ thanh kiếm phát ra chói mắt, như làm sáng hơn không gian u tối nơi đây. Không nói thêm tiếng nào, hẳn lao vào Ken như cơn bão tố. Có thể thấy sức mạnh của tên đó là không phải vừa, những đòn đánh rất nhanh và uy lực. Hẳn chém những nhát kiếm liên tiếp về phía Ken. Tiếng gậy sắt va vào thanh kiếm tạo nên âm vang chói tai, làm nao động không gian. Cứ thế cả hai đánh đến mấy hồi mà vẫn chưa phân thắng bại. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, với sự sợ ý của đối phương, Ken đã nhanh chóng làm chủ thế trận. Cậu xoay người lên cao, dùng vũ khí của mình đánh mạnh vào chân đối phương khiến hắn hơi khụy xuống. Chớp thời cơ tức khắc, Ken dùng gậy bạc của mình đánh mạnh vào cánh tay của hắn, thanh kiếm trên tay rơi xuống đất. Ken liền dùng chân hất mạnh thanh kiếm ra xa, theo đà cầm thẳng xuống đất. Nhưng khi chưa kịp đến gần thì hẳn ta dùng sức mạnh của quỷ tạo ra quả cầu đen giáng mạnh vào bụng cậu. Không hề lường trước tình huống đó, Ken linh tron cú đánh, theo đà bị đánh bật về sau, người ngã khụy dưới mặt đất lạnh lẽo. Bình thường, sức mạnh của quỷ sẽ không thể chạm được vào Ken bởi phong ấn sức mạnh của Mộc Tuyệt cũng đồng thời là lá chắn bảo vệ Ken khỏi những phép yêu của quỷ dữ. Nhưng lần này, sức mạnh của hắn không hề bị ngăn lại mà vẫn có thể đánh vào cơ thể Ken. Điều đó thực sự khó lí giải. Nhưng dù sao cũng rất may cho Ken. Nếu không có ấn chủ của mẹ thì khi bị quả cầu đen kia đánh vào cậu đã tan xương nát thịt rồi. Nhờ nó mà sức mạnh của phép quỷ đã giảm đi ít nhiều nên Ken mới có thể toàn mạng nhưng không tránh khỏi nội thương. Trên nền đất, máu từ khóe miệng Ken từ từ chảy ra. Dòng máu đỏ tươi thấm vào đất tạo nên màu u ám. Bản thân Ken cảm giác cơn đau nhói trào lên trong lồng ngực, nhưng cậu cũng thầm đánh giá được đối thủ của mình. Hẳn ta không đơn thuần là những tên quỷ bình thường mà Ken vẫn gặp phải, hẳn ta mạnh hơn rất nhiều so với chúng. Mặc dù mãi mê với suy nghĩ nhưng Ken vẫn rất chú ý đến động thái của đối phương. Hẳn đang tiến lại gần Ken, trên tay vẫn là quả cầu đen đầy âm khí. Đôi mắt ánh lên sự độc ác, đôi môi nhếch lên khinh bỉ. Khi hẳn tiến lại gần, Ken cũng chống cây gậy xuống đứng dậy. Nhưng vết thương khiến cho cậu không thể đứng vững, thân người hơi nghiêng về một phía nhưng khí chất của Ken vẫn không bị giảm sút đi. Cậu khinh bỉ nhìn kẻ đối diện. Bất gặp ánh mắt đó của Ken, hẳn ta cười lớn:

- Mày cũng không phải dạng vừa. Nhưng đáng tiếc không bằng tao.

Ken ánh mắt lạnh như băng nhìn hẳn, đôi môi chậm rãi nói từng tiếng một:

- Không thủ đoạn bằng mày.

Nghe câu nói của Ken xong, mặt hẳn xám lại, sau đó chuyển sang đen ngịt đầy tức giận. Hẳn đưa tay lên chỉ chờ chờ giáng thêm một trường nữa vào người cậu. Nhưng khi cánh tay hẳn vừa đưa lên thì một loạt những phi đao lao thẳng về hắn. Tên đó phải nhanh chóng né tránh, dùng phép để ngăn màn mưa phi đao. Mặt hẳn quét khắp nơi để tìm kiếm kẻ to gan dám ngang nhiên chen vào chuyện vui của hắn. Đôi mắt hẳn trở nên thoáng chút do dự khi bắt gặp ánh sáng tỏa ra từ một người vừa xuất hiện. Thiên Ân đứng trong ánh sáng bao phủ, trên tay là thanh gươm dài, sáng loáng. Ánh mắt Ân ngay nhiên lướt nhanh qua hình bóng Ken nhưng ngay sau đó dồn sự chú ý vào kẻ đối diện. Nhìn thấy rõ diện mạo kẻ xuất hiện, Thiên Ân nhếch môi:

- Lại là mày?

Sự do dự trong đôi mắt kia nhanh chóng biến mất. Hẳn lạnh lùng nhìn kẻ đối diện, ngữ điệu đầy vẻ trêu tức:

- Tao tưởng ai cao siêu đến chen ngang, không ngờ lại là một thằng nhãi nhép như mày.

Thiên Ân cũng chỉ cười đáp trả. Với Ân bây giờ Vương Luân là kẻ thù không đội trời chung, một kẻ đã lừa gạt tình bạn của cậu thì không xứng đáng. Ân lạnh lùng:

- Vậy sao? Tao lại nghĩ mày đang run sợ.

Như nghe câu chuyện hài, Vương Luân cười lớn. Nhưng ngay sau đó, nụ cười được thu lại, thay vào đó là ánh mắt rực lửa, đỏ ngầu. Trên bàn tay Luân đã xuất hiện luồng khí đen, tung về phía Thiên Ân. Trong tức khắc về mặt đùa cợt đã mất đi thay vào đó là sự nghiêm túc, Thiên Ân lạnh lùng dùng phép đỡ phép thuật tà ác. Cậu cầm thanh gươm lao về phía đối phương, vừa tay vừa lia những đường kiếm về phía Luân. Hẳn nhanh chóng né đòn, liên tục tấn công bằng quả cầu đen. Thiên Ân cũng không phải vừa, hết kiếm đến phi tiêu lao vút về phía Luân. Dường như cả hai rất cân tài cân sức, dù đánh cũng không khiến đối phương bị thương. Tưởng chừng như cuộc chiến ấy vẫn sẽ kéo dài mãi nhưng một âm thanh chói tai vang lên đã chấm dứt cuộc

chiến lại. Khi âm thanh ấy vừa dứt, Vương Luân bỗng dừng động tác, hần lè người tránh sự tấn công của Ân sau đó bay vút lên không trung, bay vút về phía sâu trong rừng. Nhưng trước khi rời đi, hần vẫn còn nói vọng lại:

- Hãy đợi đây, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Câu nói ấy dường như Luân để lại cho cả hai người con trai đang đứng ở kia. Có lẽ đó là một điều ám chỉ gì đó, mơ hồ mà lại đầy hiểm nguy...

Vốn định đuổi theo hần ta nhưng khi nhớ ra vẫn còn Ken ở đây nên Ân mới thôi. Thiên Ân quay lại chỗ Ken, cậu đang đứng dựa người vào một gốc cây trong rừng, trên khoé miệng vẫn còn rõ vết máu đỏ tươi. Nhưng Ân không quan tâm điều đó, điều Ân quan tâm là tại sao Ken lại xuất hiện ở đây? Tại sao Ken lại đánh nhau với Luân? Và quan trọng hơn tại sao bị trúng phép của Luân mà Ken vẫn không sao (Những người bình thường nếu trúng phép tà đều sẽ tan biến). Điều đó đã dần dần hé mở ra thân phận không bình thường của Ken. Thiên Ân chăm chú quan sát người con trai kia, điểm khác biệt duy nhất của Ken với người bình thường có lẽ là đôi mắt- đôi mắt đỏ rực như máu- đôi mắt giống với loài quỷ. Nghĩ đến đó bất giác Ân thấy run sợ, cảm giác bất an, khó chịu. Nhưng sự tò mò đang dâng trào trong Ân, vì thế mà Ân rất muốn biết đáp án thực sự:

- Cậu thực sự là ai?

Thiên Ân hoài nghi chú mục vào Ken. Trái lại với thái độ của Ân, Ken lạnh lùng đến đáng sợ. Ân cảm nhận được đôi mắt đầy căm phẫn của Ken nhìn mình. Giọng nói Ken băng giá đến kinh người:

- Cậu vẫn chưa biết sao?

Nghe câu hỏi ngược lại của Ken, Ân đoán ra được phần nào. Ân cảm thấy lạnh người khi nghĩ đến điều đó- Ken là quỷ. Nhưng thực sự rất khó tin bởi Ân đã tiếp xúc với cậu rất nhiều nhưng đâu thấy âm khí toát ra từ người Ken. Như đọc được suy nghĩ của Thiên Ân, Ken chỉ bỏ lại một tiếng:

- Đúng rồi đó.

Sau đó thì Ken bỏ đi, để lại bóng dáng Thiên Ân một mình. Một ánh sáng giữa không gian u tối, lạnh lẽo. Một thứ ánh sáng yếu ớt, đơn độc dễ tắt, dễ lụi tàn liệu có thể xóa tan đi màn đêm kia hay chỉ khiến cho đêm tối đậm đặc. Ánh sáng thiên thần liệu có đủ sức phá tan đi màn đêm u tối của quỷ dữ hay là nó cũng sẽ nhuộm màu đen ấy. Tất cả vẫn còn ở phía trước,...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Trận Chiến Thực Sự Bắt Đầu

Nước mắt trên khoé mi người con gái kia vẫn lặng lẽ rơi. Muốn dừng nhưng không được. Thất vọng và đau đớn đang bủa vây tâm can Băng. Nó không tin những lời nói ấy của Ken là thật lòng bởi nó hiểu cậu. Nó tin Ken có một trái tim ấm áp chứ không phải trái tim giá lạnh như vẻ bề ngoài kia. Nhưng chỉ có nó tin thôi thì không đủ bởi Ken mới là người quyết định. Nó có muốn cũng đâu thể làm gì. Phải chăng nó là một người con gái quá yêu đuối và nhu nhược, không dám đối diện với tình yêu của chính mình. Nhưng nếu là nó thì mọi người mới có thể hiểu. Một người con gái từng chịu tổn thương sâu sắc thì liệu có dám đứng lên để đuổi theo tình cảm riêng hay không? Câu trả lời có lẽ là không.

Quỳnh Dao vừa đi vừa líu lo ca hát rất vui vẻ. Đôi chân tung tăng nhảy múa không ngừng. Vừa bước chân vào đến quán ăn vặt, giọng nói đã vang vọng:

- Bác ơi...cho con một.....

Nhưng câu nói còn chưa hết, Dao đã giật mình hoảng hốt khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt. Một người con gái, ngồi bệt dưới đất. Đầu cúi gằm xuống mặt đất, tóc xõa rối bù trước mặt, che đi những giọt nước mắt đang rơi. Chỉ thấy đôi bờ vai khẽ run rẩy đến đáng thương. Tuy không nhìn rõ mặt nhưng với dáng người nhỏ nhắn, mỏng manh ấy, Dao đoán được đó chính là Băng. Lúc này nhìn Băng thực sự đáng thương, bóng dáng nhỏ bé co ro dưới nền đất lạnh lẽo. Từng tiếng nấc nho nhỏ phát ra. Ngạc nhiên và tò mò trước thái độ ấy nhưng Quỳnh Dao cũng không hỏi gì nó. Cô lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, xoay người nó tựa sát vào vai cô. Từng giọt nước mắt nóng hổi thấm vào vai áo Dao nhưng cô vẫn lặng im chờ Băng bình tĩnh. Cứ thế cả hai ngồi bất động trên sàn nhà lạnh lẽo.

Đêm đen bao phủ nơi đây, dù một chút ánh sáng cũng không thể lọt vào. Không gian tràn ngập mùi u ám. Khắp nơi chỉ có tiếng gầm rú, gào thét đến kinh người. Thành thạo đi qua các bụi cây, máu lại bắn tóe lên đỏ rực. Tại điện chính của quý vương, có bốn người khuôn mặt căng thẳng, chờ đợi. Một lúc sau, quý vương bước vào. Hần lướt qua bốn người đứng dưới một lượt, lạnh lùng quét mắt về phía người con trai trẻ tuổi nhất, đồng thời nở ra nụ cười thỏa mãn. Tất cả đều vô cùng bất ngờ trước thái độ của ông ta (trừ người thanh niên kia). Quý vương đoán biết được thắc mắc của mọi người, lên tiếng:

- Tuy lần này không thể giết được D-00, nhưng chúng ta đã biết được sự tồn tại của hần và nắm được vị trí của hần ta. Đó là một thành công- Giọng nói của quý vương lạnh lẽo cất lên.

- Tôi đã giao đấu với D-00 nhưng chưa phát hiện sức mạnh quý dữ ở hắn. Đường như có ai đó đã phong ấn sức mạnh đó và phong ấn ấy cũng đồng thời bảo vệ cho hắn thoát khỏi truy sát của chúng ta. – Người thanh niên tên Vương Luân lên tiếng.

Nghe Luân nói, ba người còn lại lên tiếng tranh luận, bày tỏ thắc mắc và tò mò...

Nhưng ngay sau đó tất cả đều im lặng khi Luân nói tiếp:

- Điều đặc biệt là hắn có một cây gậy bạc của quý giới chúng ta. Cây gậy ấy người bình thường đặc biệt không thể có.

Nghe đến đây, quý vương thoáng chút ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào Luân chờ đợi câu nói tiếp theo.

- Theo tôi không nhầm thì có thể đó là cây gậy bạc của Mộc Tuyệt đã bị thất lạc.

Tất cả khi vừa nghe xong đều thất kinh, sợ hãi, có chút run sợ. Họ không sợ D-00 mà sợ cây gậy bạc ấy. Đó là cây gậy cực kì nguy hiểm. Ẩn sâu trong cây gậy bạc ấy là sức mạnh khổng lồ chế ngự vạn vật. Lưỡi dao bên trong cây gậy đó có thể chém chết người từ khoảng cách rất xa, và trong thanh kiếm ấy còn có loại phi tiêu cực độc. Một loại độc được không có thuốc giải. Chỉ cần trúng tên từ cây gậy kia thì lập tức cơ thể đau đớn và dần dần mất đi mạng sống. Người từng sở hữu cây gậy đó là công chúa quý giới- Mộc Tuyệt. Nhưng sau cái chết của cô, cây gậy cũng bỗng nhiên biến mất. Không ngờ bây giờ lại xuất hiện trong tay một kẻ lạ mặt. Điều này khiến mọi người có phần e ngại. Bỗng một người đàn ông trung niên lên tiếng:

- Nếu đã vậy chúng ta phải nhanh chóng bắt được tên đó. Nếu không sẽ rất nguy hiểm cho quý giới.

- Đúng vậy. – Rất nhanh sau đó là tiếng đồng tình của hai người còn lại.

Quý vương nghe thấy có lý, cũng gật đầu đồng ý:

- Chúng ta phải sớm bắt được D-00 để tránh gây họa cho thế giới của chúng ta. Có ai có ý kiến gì không?- Quý vương hỏi thêm

Ngay sau đó lại là những tiếng bàn bạc, những cái nhíu mày dăm chiêu. Nhưng ngay đó, giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Hãy để tôi lo việc này. Nhất định tôi sẽ bắt được D-00.- Vương Luân đầy tự tin khẳng định. Trong câu nói còn thấy phảng phất sự thâm độc, tàn ác.

Khi nghe Luân lên tiếng muốn nhận nhiệm vụ tất cả đều trầm xuống không nói tiếng nào. Tất cả đều lặng im như suy nghĩ gì đó. Bỗng chốc không gian trở nên trầm mặc hơn. Mãi sau, quý vương mới lên tiếng:

- Ý của các người thế nào?

Tất cả không trả lời ngay mà vẫn im lặng cố hữu. Đán đo một lúc, một người đàn ông có vẻ lớn tuổi hơn nhất trong số đó lên tiếng:

- Tôi thấy để cho Vương Luân đi cũng được. Tuy còn trẻ nhưng năng lực của cậu ấy là không còn gì để chối cãi. Vì thế tôi đồng ý.

Lời nói của ông ta cũng như lời nói của hai người còn lại. Nghe thế quý vương cũng gật đầu đồng ý, ông không quên nhắc với Luân:

- Nhiệm vụ này chỉ được thành công, không được thất bại.

Luân gật đầu chắc nịch, khoe môi khẽ nhếch ra nụ cười nửa miệng. Thấy tất cả không còn ý kiến gì, quý vương mới tiếp tục:

- Ba người hãy về thông báo lại cho tất cả chuẩn bị tiến hành nhiệm vụ cùng Vương Luân. Lần này nhất định phải đưa được tên đó về đây.

Tất cả đều gật đầu đồng ý rồi lui hết ra ngoài. Mỗi người đi theo một hướng với cảm xúc khác nhau. Chỉ sau cuộc họp kín vài phút, không gian của quý giới nào động hấn lên. Những tên quý đi đi lại lại, những vũ khí mới được liên tiếp xuất xưởng... Tất cả đều tất bật cho kế hoạch mới.

Chỉ có Vương Luân là vẫn như vậy. Không có sự nóng vội hay tất bật. Hắn vẫn rất điềm tĩnh ngắm cảnh, coi như mọi chuyện không có gì. Nhưng trong đầu hắn lại vẽ ra bao viễn cảnh tàn ác. Sâu trong đôi mắt hắn thấy rõ sự khát máu, đôi mắt với bóng tối tràn ngập. Hắn đứng đó, nhìn về phía xa. Tưởng tượng hình bóng Thiên Ân. Hắn đã từng lợi dụng Ân để nắm bắt tin tức từ thiên thần. Luân đã từng giả vờ là người trần, tiếp cận Ân và trở thành người bạn thân của cậu. Những tưởng như đó là một tình bạn thực sự, chân thành nhưng tất cả chỉ là giả dối. Khi Luân đã biết được sự thật về lời nguyền ác quý hắn liền lật bài ngửa khiến cho Ân bàng hoàng. Cậu đã từng rất tin, coi hắn như một người an hem thực sự nhưng nào ngờ.... Cũng từ đó hai người đã không còn gặp lại. Và nếu có gặp lại thì cũng chẳng còn thể chung đường mà sẽ chỉ là máu đổ bởi một người là quý và một người là thiên sứ. Nhưng một chuyện không thể ngờ tới là Thiên Ân cũng dính dáng tới chuyện của Ken, điều này thực sự rất thú vị. Một nụ cười tàn độc đến lạnh người tỏa ra. Hắn căm ghét Ken- một tên quý lai, mang trong mình dòng máu nhơ bẩn làm ô uế quý giới. Và quan trọng hơn, chính những tên quý lai đó đã từng khiến người thân của hắn mãi mãi ra đi. Chính vì thế hắn sẽ không thể tha thứ cho bất kì kẻ nào mang trong mình dòng máu lai. Và Ken cũng không phải ngoại lệ. Hắn sẽ khiến cho Ken hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Tự suy nghĩ và cũng tự cười với ý nghĩ ấy. Đôi mắt hắn sáng lên trong đêm tối trông đến sợ.

Một đôi mắt sắc lạnh nhưng đầy âm mưu thâm hiểm.

Trời yên biển lặng đã đến lúc chấm dứt. Giờ đây sóng gió sẽ bắt đầu nổi lên. Từng cơn bão nhẹ bắt đầu đổ bộ vào đất liền và dần dần lấn sâu vào trong lục địa. Những cơn sóng gào thét, những cơn giông tố cuồng phong, cuốn dạt đi tất cả. Tình yêu, tình bạn, thù hận... tất cả rồi sẽ bị đêm tối nhấn chìm? Và liệu cái gì sẽ chiến thắng? Tình yêu? Tình bạn? Thù hận?....

Chương 42: Một Vở Kịch Chính Thức Hạ Màn

Đôi mắt Băng vô hồn nhìn khắp nơi. Lúc này đây nó mới sức tỉnh ra, có người đang bên cạnh mình. Ngẩng mặt lên khỏi đôi vai kia, nó áy náy nhìn người con gái trước mặt. Cảm giác xấu hổ khi thấy người đó là Dao. Mặc dù không làm gì sai nhưng khi để Dao chứng kiến cảnh tượng thảm thương này của bản thân, nó thấy có chút không thoải mái. Biết cô bạn đang thấy khó xử, Dao liền nói:

- Không phải ngại đâu. Tội mình là bạn mà

Nghe Dao nói, nó nở nụ cười gượng gạo để xua tan không khí ngưng đọng. Hai đứa cùng đỡ nhau đứng dậy, thanh toán tiền hàng và trở về nhà Băng. Trong suốt quãng đường đi, hai người đều im lặng. Chỉ đến khi về đến nhà, Dao cất tiếng nói:

- Cậu vào thay đồ đi, tớ đi nấu cho cậu cái gì ăn cho đỡ đói.

- Không cần đâu. Mình ăn rồi. – Băng đáp

Nói xong, nó quay vào phòng, lấy ra bộ quần áo để thay. Bước vào nhà tắm, nó giật mình khi nhìn hình ảnh của mình trong gương. Đầu tóc thì bù xù, có cậu còn xoa xuống trước gương mặt khả ái. Đôi mắt sưng đỏ lên vì khóc quá nhiều, quần áo thì lấm tẩm vết bẩn do bụi bám vào. Nhìn bản thân lúc này trong gương thật sự không nhận ra Hàn Băng của mọi ngày. Hàn Băng hiện giờ lờ lờ thôi, luộm thuộm đến kinh khủng. Chán nản với chính mình, nó tiến lại gần vòi hoa sen, bật nước. Từng giọt nước mát lạnh từ vòi sen xả xuống người nó, nước thấm dần từ đỉnh đầu cho đến chân, xua đi cảm giác khó chịu. Cứ thế nước lạnh làm ướt sũng người nó. Chìm trong làn nước ấy, Băng lại nhớ đến Ken. Nhớ đến hình dáng cậu mọi ngày và hình ảnh khi cậu cất bước rời đi. Bỗng chốc trái tim nó nhói đau. Cố gắng dùng nước lạnh kia xóa đi hình bóng Ken nhưng không được. Nó bất lực ngồi bệt xuống sàn nhà tắm. Sàn gạch lạnh giá cùng với nước lạnh thấm vào bộ quần áo mỏng manh trên người và len lỏi vào từng thớ da khiến Băng như lạnh buốt. Nhưng tất cả sự buốt giá ấy vẫn không thể khiến cho tâm trạng Băng nhẹ nhõm đi chút nào. Nó cứ thẫn thờ ngồi đó, lặng nhìn từng giọt nước rơi xuống mặt đất, bắn lên tí tách.

Băng cứ ngồi như vậy trong nhà tắm đến gần tiếng đồng hồ mới chịu đi ra. Lúc này Dao cũng cuống quýt lên vì lo lắng nhưng thấy nó không sao thì cũng yên tâm hơn. Hai đứa vẫn giữ không khí im lặng và đi vào phòng ngủ. Băng ngồi lên cái ghế ở gần cửa sổ, mắt thẫn thờ nhìn ra phía ngoài. Quỳnh Dao ngồi lên trên giường, nhìn chăm chú vào Băng. Ngồi một lúc mà không thấy nó lên tiếng, Dao mới cất tiếng hỏi:

- Bạn có chuyện gì vậy?

- Không có gì đâu? – Băng hờ hững đáp.

Nghe câu trả lời có ý né tránh của Băng, Dao có chút thất vọng. Cô đã từng nghĩ nó coi mình là bạn thân, có thể chia sẻ mọi chuyện. Nhưng đến bây giờ Băng vẫn chỉ im lặng. Khuôn mặt Dao thoáng chút trầm xuống. Cô cũng không muốn truy hỏi nữa, bởi có tin nhau thì mới có thể chia sẻ. Nhưng ngay khi Dao định nằm xuống thì Băng lại cất tiếng, giọng nói có phần nghẹn ngào:

- Cậu nghĩ Ken là người thế nào?

Nghe nó cuối cùng cũng chịu mở lời, Dao có chút vui vui trong lòng vì thực ra Băng vẫn coi mình là bạn. Nhưng khi nhắc đến Ken thì Dao cũng đã hiểu ra được lời mờ câu chuyện. Nhưng cô không đáp lời nó ngay mà lại hỏi ngược lại Băng:

- Cậu yêu Ken? – Câu hỏi nhưng thực chất giống như một lời khẳng định.

Băng ngẩn người ra sau câu hỏi của Dao. Nó cũng đang tự đặt ra câu hỏi đó cho chính mình. Dường như nó đang cố gắng phủ nhận sự thật ấy nhưng không được. Càng cố phủ nhận thì nó càng thấy rõ thực sự trái tim nó đang hướng về đâu. Mãi sau, nó mới mấp máy môi nói với Dao:

- Có lẽ mình đã thực sự yêu Ken.

Nghe được câu trả lời của nó, Dao có chút ngạc nhiên bởi người con trai tên Ken kia luôn tỏ ra thờ ơ, lạnh nhạt với mọi thứ. Vậy mà Băng lại có thể bị một kẻ như vậy đánh cắp trái tim. Nhưng Dao biết tình yêu là thứ khó có thể nói thành lời, đã yêu thì đâu còn xác định được đúng sai, trắng đen nữa chứ. Nhưng lại nhìn nó ngờ ngẩn như kẻ ngốc ngồi đây Dao lại thấy thật xót xa và trách trách Ken tại sao lại khiến nó thế này. Dao thắc mắc:

- Hai người đã xảy ra chuyện gì sao?

Băng không vội lên tiếng, chỉ chú mục nhìn ra ngoài cửa sổ. Nó cũng không hiểu tại sao mọi việc lại đi đến nước này nữa. Giọng nó như trực khóc cất lên:

- Ken nói cậu ấy và mình không cùng một thế giới. Hôm nay không phải lần đầu, cậu ấy đã từng nói với mình rất nhiều lần rồi. Nhưng mình thực sự

không hiểu. Tại sao Ken luôn lấy cớ đó để tránh xa mình. ...

Dao trầm ngâm suy nghĩ câu trả lời của nó. Nhưng thực sự Dao chỉ là người ngoài cuộc, cũng không hiểu quá rõ về Ken. Chưa kịp cất tiếng hỏi tiếp, cô đã nghe thấy tiếng nói khe khẽ của Băng:

- Nhưng thực ra tớ cũng đâu có hiểu gì về cậu ấy. Cậu ấy xuất thân như thế nào? Bố mẹ là ai? Gia cảnh ra sao?... Tất cả mọi thứ về Ken dường như với tớ đều là con số không. Tớ không biết gì về Ken cả.

Không gian lại một lần nữa chìm vào im lặng. Chỉ còn tiếng động cơ chạy, tiếng thở khe khẽ,...Bống Quỳnh Dao lên tiếng:

- Thế cậu định từ bỏ sao?

Băng lắc đầu bất lực:

- Tớ không biết phải làm gì cả.

Lúc này Dao rời khỏi giường, tiến lại gần bên cạnh Băng. Cô đặt đôi tay lên bả vai nó, giọng nói có chút mơ hồ:

- Nếu yêu tớ nghĩ cậu không nên từ bỏ. Hãy thử cố gắng hết sức một lần xem sao. Nếu có thất bại thì cậu cũng sẽ không phải hối hận vì mình đã làm điều trái tim mách bảo.

Băng không đáp lời của Dao mà chìm đắm vào suy nghĩ. Nó nghĩ đến lời nói ấy của Dao. Nó nghĩ Dao nói đúng. Dù gì cũng phải thử một lần, nó không muốn tình yêu của mình bị chôn dấu mãi mãi. Hạ quyết tâm sẽ đi gặp Ken để nói rõ mọi chuyện xong, nó thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Băng đã ổn định lại, Dao cười vui vẻ với nó. Đúng lúc này, Băng lên tiếng hỏi Dao:

- Chuyện của bạn với Hàn Phong sao rồi?

- Giải quyết ổn thỏa rồi. Cả hán ta và mình đều không hợp nên chẳng có lí do gì để qua lại cả.- Dao cười tươi rói khi nghĩ đến việc đã giải quyết xong với Phong.

Tại cửa phòng bệnh, Hàn Phong lặng người. Cả người cậu cảm giác đợt sóng trào dâng, lạnh buốt. Đôi bàn tay Phong đang nắm chặt vào tường chừng như có thể bóp nát mọi thứ. Nhìn người phụ nữ đang ngồi tựa người trên giường bệnh kia mà cậu thấy thật kinh tởm. Kẻ mà cậu vẫn luôn kính trọng, gọi tiếng mẹ lại chính là kẻ đã lừa dối cậu. Phong thực sự không thể tin vào những điều mình nghe thấy nữa. Hóa ra tất cả những gì cậu biết chỉ là giả dối. Là bà ta bỏ cậu đi chứ không phải bỏ cậu khiến bà ta phải ra đi. Phong không còn kìm nén cảm xúc lúc này nữa. Trái tim cậu như đang bị bóp nghẹt, lúc nóng, lúc lạnh. Đôi chân Phong không biết đã vô thức bước vào phòng bệnh từ lúc nào. Chỉ đến khi tiếng cốc rơi vỡ bên trong cậu mới biết mình đang đứng đối diện với chính mẹ của mình. Không khí ở phòng bệnh lúc này thật đáng sợ. Bà Hàn mặt tái xanh lại, đôi tay run rẩy đến nỗi làm rơi vỡ chiếc cốc thủy tinh trên tay. Ông Hàn cũng vô cùng bàng hoàng, đứng bật dậy khi thấy Phong đi vào. Cả hai ánh mắt đều hoang mang khi nhìn Phong. Còn Phong thì lại như con thú bị tổn thương, ánh mắt tuyệt vọng, giọng nói đầy đau đớn như hét lên:

- Tất cả những gì các người vừa nói là sự thật.

Bà Hàn hoảng hốt rời khỏi giường bệnh, tiến lại gần bên Phong. Bà nắm chặt lấy đôi tay Phong, run rẩy, miệng chỉ lắp bắp vài ba tiếng:

- Phong...mẹ xin lỗi.

Nhưng dường như cậu không nghe vào tai những câu nói ấy, cậu vung tay bà ra, giọng đầy oán hận:

- Là bà đã bỏ rơi tôi? Tại sao? Tại sao bà lại đối xử với tôi như vậy?

- Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi.- Bà Hàn chỉ còn biết lặp đi lặp lại câu nói ấy, vô vọng nắm lấy tay Phong.

Phong lạnh lùng hất tay bà đi. Cậu không thể chấp nhận được sự thật này. Cậu tức giận hét lên:

- Nếu hôm nay tôi không nghe được câu chuyện này, bà còn định giấu tôi đến bao giờ nữa?

- Phong, con bình tĩnh lại đi. – Ông Hàn bây giờ mới lên tiếng.

Nhưng Phong lúc này không còn nghe thấy được gì nữa. Cậu hất tay đang nắm tay mình ra, tức giận bỏ đi. Trước khi ra đến cửa Phong nói vọng lại:

- Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bà.

Bóng dáng Phong nhanh chóng khuất sau cửa phòng bệnh. Bà Hàn chân trần đuổi theo con nhưng không kịp. Bà ngã lăn ra sàn bệnh viện lạnh toát. Cùng với bộ quần áo bệnh nhân trên người lúc này trông bà thật đáng thương. Đôi mắt ngập tràn nước mắt, tóc hơi rối, miệng liên tục gọi tên con:

- Phong...Phong...

Chương 43: Trái Tim Âm Áp

Hàn Phong như một con thú điên cuồng bị đâm trọng thương. Hắn lao vun vút trên đường cao tốc nhanh đến mức người đi đường chỉ thấy mờ ảo bóng dáng xe phi. Phong muốn những cơn gió lạnh buốt kia ùa vào trái tim để xua tan đi những tổn thương, lừa dối từ người đàn bà kia. Càng nghĩ đến lời nói của bà Hàn, Phong lại càng điên cuồng lao nhanh hơn. Hắn cứ lao như thế nhưng không biết phải đi đâu. Bỗng một hình dáng lao nhanh qua đường khiến hắn phải chú ý. Dáng người đó nhìn khá quen nhưng Phong thực sự không thể nhớ ra đó là ai. Không hiểu vì sao hắn lại phi xem về phía người con gái đó. Chiếc xe mô tô phân khối lớn bỗng nhiên đổ phịch trước mặt khiến Dao giật mình. Nó ngược nhìn xem ai là chủ nhân của chiếc xe vô duyên này thì thấy hiện ra khuôn mặt mà cô vô cùng căm ghét- Hàn Phong. Dao thể hiện rõ sự khó chịu trên mặt, cô bỏ đi một bước mà không thèm nói với hắn một lời nào. Nhưng chưa bước được đi xa, Dao đã bị Phong nắm tay kéo lại. Không nói lời nào, hắn bế bổng Dao đặt lên xe mô tô và phóng đi. Mặc sự chống cự quyết liệt của Dao nhưng hắn cũng không chịu buông, coi như không phóng xe đi. Tiếng xe lao vun vút trong gió cùng với tiếng hét tức giận của cô đã tạo nên âm thanh chói tai:

- Tên điên...Thả tôi xuống...Anh bị điên sao...Thả tôi xuống...

Mặc những tiếng kêu hét của cô, Phong vẫn lao đi như không. Có đôi lần xe lao đảo trực ngã nhưng rất may với tay lái chắc của Phong nên không sao. Sau vài lần như vậy, Dao không dám làm bừa nữa mà để yên cho hắn lái xe. Nhưng trong miệng vẫn liên tục rủa:

- Tên điên...tên khùng...Anh mà dừng xe là chết với tôi...

Đi chừng 15 phút thì cuối cùng hắn cũng chịu dừng xe. Quỳnh Dao tức giận lao nhanh ra khỏi xe, giọng đầy giận dữ:

- Tên kia, anh bị điên sao? Sao lại lôi tôi đến đây?

Vì đã quá tức giận nên Dao dường như không nhận ra bản thân đang đứng ở đâu. Cô chỉ chăm chăm vào chửi rủa hắn. Chỉ đến khi cô thấy hắn chỉ chăm chăm nhìn về một phía thì Dao mới ngẩng người ra nhìn theo. Phong đang nhìn về phía biển khơi. Lúc này cô mới nhận thức được rằng mình đang đứng trên một bãi biển rộng lớn. Cả một không gian rộng lớn nhưng lại chỉ có hai người trông thật nhỏ bé. Bất chợt Dao nhìn lên người con trai kia. Ánh mắt hắn ta cô đơn đến rợn ngợp, dường như ẩn chứa nỗi buồn đau nào đó. Không nói năng một lời nào, hắn lại kéo tay Dao đi ra gần sát với mực nước biển, rồi hắn kéo cô ngồi xuống bên cạnh. Còn chưa kịp hoàn hồn lại thì cô đã cảm nhận một cảm giác nặng nề trên vai. Khi quay sang thì đã thấy Ken đang gục trên vai mình. Hắn úp mặt vào bờ vai cô. Mặc dù không thoải mái nhưng Dao cũng không nói gì, chỉ cố gắng ngồi im cho cậu ta dựa vào. Bởi cô biết hắn có chuyện không ổn nên coi như là làm phúc một lần vậy. Vừa suy nghĩ vẩn vơ, cô lại vừa đưa mắt nhìn về phía biển và những hòn đảo ngoài xa kia. Ánh mắt Dao bất chợt bắt gặp những cánh chim hải âu đang đảo cánh bay vòng. Mặc dù chỉ là những chấm nhỏ, mờ ảo nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng được ra từng cái nghiêng cánh của chúng. Và bất giác cô lại nghĩ đến cuộc sống, đến số phận con người. Cô là một người con gái khá hạnh phúc, được sống trong vòng tay của cha mẹ. Điều duy nhất mà cô hối tiếc có lẽ là được sinh ra trong gia đình có cha mẹ làm kinh doanh, điều đó hạn chế phần nào tự do trong cô. Nhưng điều đó không mấy ảnh hưởng lắm đến cuộc sống của cô. Rồi cô lại nhìn sang phía người con trai đang gục trên vai mình. Phải chăng hắn ta cũng muốn được giống như những cánh chim hải âu kia, được tự do bay lượn khắp nơi. Mặc dù không phải người thân thích với Phong nhưng cô cũng đoán được phần nào cuộc sống của hắn. Bởi cái vẻ ngoài bất cần kia có lẽ phải xuất hiện từ chính trái tim tổn thương sâu sắc. Phải từng trải qua đau đớn đến cực điểm thì có lẽ hắn mới trở thành kẻ như bây giờ. Bỗng Dao thấy bờ vai hắn run run, có tiếng nấc nhẹ khe khẽ. Phải chăng Phong đang khóc? Dao dường như không tin vào sự thật trước mắt, một người con trai đang khóc trước mặt cô. Tưởng mình nhìn nhầm, nhưng rõ ràng tiếng nấc khe khẽ kia vẫn vang lên bên tai. Điều đó khiến Dao khẳng định rằng Phong khóc là sự thật. Cô chợt nghĩ việc gì có thể khiến một người con trai kiêu hãnh, mạnh mẽ như hắn phải rơi nước mắt. Có lẽ đó phải là nỗi đau rất lớn. Không biết phải làm gì để an ủi cho hắn, cô chỉ đặt bàn tay mình lên vai hắn thay cho lời động viên, an ủi. Cứ thế cả hai lại ngồi trong im lặng.

Phải đến hơn một tiếng sau, Phong mới ngẩng đầu nhìn Dao. Đôi mắt hắn còn ướt ướt, đỏ hoe. Hắn cứ nhìn chăm chăm vào Dao như suy nghĩ gì đó. Cái nhìn đó khiến cho cô thấy xấu hổ, nhưng bản tính ương ngạnh nên Dao chẳng đoái hoài đến điều đó, cứ trừng trừng nhìn lại Phong. Thấy thế, Phong lên tiếng:

- Bộ dạng của tôi đáng nhìn lắm sao?

Lại là giọng điệu khinh khỉnh hàng ngày phát ghét. Nhưng hôm nay giọng ấy cũng có phần dịu lại. Dao đáp ngay mà chẳng cần suy nghĩ:

- Bộ dạng của anh có cho cũng chẳng ai thèm nhìn đâu.

- Vậy sao? Thế mà từ nãy đến giờ có người cứ nhìn tôi chăm chăm đó. – Phong không vừa đáp lại.

Vừa nghe hắn nói xong, Dao quay sang cười sảng sặc. Thấy điệu bộ đó của cô, Phong ngạc nhiên:

- Cô sao vậy?

- Tôi...tôi...

- Cô làm sao? – Phong hỏi

- Tôi không sao cả? Chỉ tại anh nói làm tôi buồn cười quá. – Dao đáp

- Có gì mà buồn cười? – Phong gắt khi thấy Dao cứ cười mà không chịu trả lời.

- Bởi anh...anh có độ tự sướng cao quá. Có thêm nhìn anh đâu mà anh tự nhận vơ.

Nghe Dao nói mà Phong tức đến lộn ruột nhưng không làm được gì cả. Hắn định nói tiếp gì đó nhưng xong lại thôi. Giọng hắn bỗng trầm hẳn xuống:

- Cảm ơn cô.

- Cảm ơn tôi? Chuyện gì? – Dao ngạc nhiên không biết vì sao tự dưng hắn lại thay đổi nhanh đến vậy.

- Vì đã cho tôi mượn bờ vai cô và đã ở bên tôi lúc này. – Phong chậm rãi nói, giọng nói có phần ngượng ngùng bởi đây là lần đầu tiên hắn nói cảm ơn với một người không thân thích.

Nghe hắn nói, Dao chẳng nói thêm gì mà chỉ mỉm cười tươi rói. Nụ cười thật đẹp, trong sáng khiến cho Phong có chút dờ dẩn. Bất chợt, Dao nắm tay Phong kéo hắn đứng dậy. Đây là lần đầu tiên có người con gái chủ động nắm lấy bàn tay hắn như thế này. Một chút ấm áp, một chút hạnh phúc len lỏi. Mặc dù không biết Dao có ý định gì nhưng hắn vẫn cứ theo bước chân của cô. Dao kéo tay hắn chạy trên bãi cát trắng trải dài. Dấu chân của hai người in hẳn trên nền cát như đánh dấu cho một mốc sự kiện nào đó. Cứ thế cả hai chạy dọc bãi biển, chỉ đến khi nước chạm đến gần đầu gối Dao mới dừng lại. Lúc này cô mới thả tay Phong ra. Hơi ẩm từ đôi tay nhanh chóng biến mất, khiến cho Phong cảm giác có chút hụt hẫng nhưng rất nhanh mọi thứ lại trở về như không có gì. Hắn nhìn cô đầy tò mò, hỏi:

- Sao lại đứng ở đây làm gì.

Dao không nói gì, tỏ ra rất thần bí. Rồi cô kéo người hắn xoay ra phía xa kia, hướng tầm mắt của hắn về phía đường chân trời. Phong nhìn theo, có một cảnh tượng khiến cho hắn cứ nhìn không chớp mắt. Phương tây đỏ rực, mặt trời nhuộm sắc đỏ tươi thật đẹp. Đây không phải lần đầu được chứng kiến cảnh tượng này nhưng có lẽ đây là lần đầu hắn cảm nhận được vẻ đẹp của mặt trời kia. Rất rực rỡ, rất chói lóa. Như thấy được ánh mắt rạng rỡ hơn của Phong, lúc này Dao mới cất tiếng nói:

- Tôi hi vọng anh hãy mãi nhìn về phía chân trời ấy. Chỉ cần nhìn vào ánh sáng đó thì bóng tối sẽ bị đẩy lùi lại mãi mãi. – Dao cười cười nhìn hắn.

Đâu đó trong đôi mắt hắn ánh lên sự cảm động, con tim như có chút xao động lạ lùng. Lần đầu tiên có một người con gái dành cho hắn những lời nói như thế, thật cho hắn cảm giác mới lạ.

Dường như tâm trạng của Phong đã tốt hơn rất nhiều. Khi ở bên người con gái này thì mọi chuyện buồn đau, mệt mỏi dường như đều tan biến hết. Bỗng hắn quay sang hỏi cô:

- Có phải cô rất ghét tôi phải không?

Thấy hơi kì lạ khi hắn hỏi như vậy nhưng vốn tính khảng khái, Dao chẳng nghĩ ngợi gì nhiều mà đáp lại ngay:

- Đúng vậy.

Nghe câu nói ấy của cô, hắn có chút hụt hẫng, đôi mày hơi nhíu lại tỏ vẻ chán nản. Thấy điệu bộ đó của Phong, cô lại được dịp cười sáng khoái, lẽ lười trên hắn:

- Tôi nói vậy mà anh cũng tin sao. Thật ngốc.

Thấy Dao nói vậy, hắn bỗng nhiên thấy vui hơn hẳn. Đưa tay định cốc đầu nó, nói:

- Cô dám trêu tôi sao?

Nhưng rất nhanh, Dao đã tránh được cái cốc đầu. Cô quay lưng bỏ chạy, trêu tức hắn bằng cách vừa chạy, cô vừa le lưỡi như chọc tức. Thấy thế, Phong liền đuổi theo, vừa đuổi vừa hét lên:

- Đứng lại ngay cho tôi...Đứng lại...Nếu để tôi bắt được thì cô chết chắc.

Mặc cho Phong có gào thét thế nào thì Dao vẫn cứ tung tăng chạy phía trước, còn hắn Phong ra sức đuổi theo phía sau. Cả hai đuổi nhau trên bãi cát trắng rộng lớn, cùng với tiếng hò hét như làm cho không gian thêm vui tươi hơn, có sức sống hơn. Cứ thế hai bóng dáng vờn nhau trên bãi cát dài cùng với những tiếng cười sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cậu Và Hẳn Ta Không Cùng Thuộc Một Thế Giới

Trời lại đổ mưa, từng cơn mưa cứ không ngừng trút xuống đường, tí tách từng hạt rơi trên mái nhà. Băng ngồi thẩn thờ trong lớp học, nhìn ra phía ngoài xa kia. Đôi mắt nó mơ hồ nghĩ đến một thân ảnh nào đó. Bỗng một bàn tay đặt lên vai nó, giọng trêu đùa:

- Đang nhớ đến Ken hả?

Băng ngẩng đầu nhìn tiếng nói phát ra, thấy Dao đang mỉm cười nhìn nó. Băng có chút thất vọng, giọng nhỏ nhỏ:

- Có lẽ cậu ấy không muốn gặp mình thật. Hôm nay cậu ấy không có đến lớp.

Thấy cô bạn tâm trạng không tốt, lại cứ ngẩn ngơ nhìn đi đâu, Dao nói tiếp:

- Nếu nhớ thì đến tìm cậu ta đi, sao phải ngồi thẩn thờ như mất hồn thế chứ.

- Nhưng tớ không biết cậu ấy ở đâu. – Băng chán nản nói.

- Cậu không biết nhà của Ken sao? – Dao ngạc nhiên hỏi.

Nhưng có vẻ Băng không chú ý đến lời nói ấy của Dao, bởi nó bỗng nhớ ra một nơi Ken đã đưa mình đến. Nhưng thực sự Băng không rõ ngôi nhà nó ở đâu, chỉ biết rằng ở sau trường mình, sâu trong cánh rừng. Những gì nó nhớ về ngôi nhà Ken đã từng đưa mình đến thật sự rất mơ hồ. Băng cứ ngồi như vậy, cố gắng nhớ lại lối đi mà Ken đã từng đưa mình đến. Cứ thế Băng đã chìm sâu vào suy nghĩ của riêng mình mà không hay biết tiết học bắt đầu từ khi nào. Cũng vì thế mà Băng không hề biết rằng có một người đang chăm chú nhìn nó từ đầu giờ học đến cuối giờ.

Từ lúc bước vào lớp, Ân không thể rời mắt khỏi người con gái ấy. Đặc biệt, hôm nay Ân thấy được ở nó một trạng thái khác với mọi ngày, có chút gì đó buồn bã, thất vọng. Và cũng rất nhanh chóng cậu nhận ra được lí do vì sao nó lại như thế: vì Ken không đến lớp. Bất giác nghĩ đến Ken khiến cho cậu thoáng rung mình. Sự thật về Ken thực sự cậu vẫn chưa thể tin vào mắt mình. Tại sao cậu ở bên cạnh một con quỷ dữ bao lâu nay mà vẫn không hề hay biết. Quan trọng hơn là người con gái mà cậu yêu mến lại đang chìm đắm trong vòng vây của Ken. Điều đó khiến cho cậu lo lắng không biết phải làm thế nào? Nếu nói ra sự thật về Ken thì thân phận thật của cậu cũng khó có thể giữ được. Nếu như khi nó biết được mọi sự thật rồi thì liệu rằng nó có bỏ rơi cậu hay không. Cái suy nghĩ ấy khiến Thiên Ân đau đầu, không dám nói ra sự thật kia. Nhưng cậu cũng không thể để nó mãi chìm đắm trong mộng tưởng với Ken được. Ân vô đầu suy nghĩ, đôi mắt cứ chú mục về người con gái trước mặt.

Tiếng trống báo hiệu ra chơi đã vang lên mà Băng vẫn ngồi lì ở bàn học. Thấy vậy, Ân tiến lại gần phía nó hỏi:

- Cậu có rảnh không? Nói chuyện với mình chút nha.

Thấy Ân đến gần, nó mỉm cười chào cậu bạn:

- Có chuyện gì vậy?

- Chúng mình ra chỗ khác nói chuyện.

Vừa nói, Ân vừa kéo nó ra khỏi lớp học. Cả hai đi xuống phía dưới tầng một. Khi không còn thấy tiếng động của ai, Thiên Ân mới buông tay nó ra, cậu đối diện với đôi mắt tò mò của Băng, mỉm cười không lên tiếng. Thấy thế, Băng hỏi trước:

- Cậu định nói chuyện gì?

Thiên Ân có chút ngập ngừng không biết mở lời ra sao. Mãi sau cậu mới lên tiếng:

- Tớ hi vọng cậu hãy tránh xa Ken ra.

Băng ngẩn ra sau câu nói của Ân, tựa hồ như không hiểu cậu nói gì. Nó thắc mắc hỏi:

- Tại sao?

Đối diện với câu hỏi này, Ân không biết phải trả lời sao, bởi cậu không thể nói ra sự thật kia. Suy nghĩ một lát do khác, cuối cùng cậu nói:

- Bởi cậu ta rất nguy hiểm. Tốt nhất cậu nên tránh xa một chút.

Băng khó hiểu nhìn Ân. Tại sao người con trai này lại muốn nó tránh xa Ken chứ? Việc này thì có liên quan gì đến Ân. Băng lại nói:

- Tớ thấy Ken rất bình thường. Cậu không cần lo lắng.

Băng ánh mắt kiên định nhìn cậu. Ân nhìn ra được sự tin tưởng của Băng dành cho Ken qua ánh mắt đó. Điều đó thực sự khiến cho cậu thật không hài

lòng. Nó không đơn thuần là sự tức tối mà còn là cảm giác ganh tị. Nhưng điều quan trọng là phải tách được Bắng ra khỏi Ken. Nghĩ đến điều đó, cậu cất tiếng:

- Những gì cậu biết về Ken còn quá ít. Cậu ta thực sự không phải người tốt.

Lại nghe những lời lẽ không hay về Ken, Bắng cảm thấy có chút khó chịu. Nó không muốn người khác nói xấu sau lưng Ken. Nó ngẩng mặt, đối diện với mắt Ân, giọng nói đầy quả quyết:

- Ken là bạn tớ, cũng như cậu, vì thế không có lí do gì để tránh xa cậu ấy cả.

- Cậu ta và mình khác nhau. Ken không tốt đẹp như những gì cậu nghĩ đâu. Hãy tránh xa cậu ta ra nếu không cậu sẽ thực sự gặp nguy hiểm đấy.

Lần này Bắng thực sự tức giận khi liên tục Ân nói Ken là người xấu. Nó gất lên với cậu:

- Nếu còn coi tớ là bạn thì cậu đừng nói chuyện này nữa.

Nói xong, nó quay đầu đi thẳng. Nhưng rất nhanh đã bị Ân kéo lại. Bắng thấy phảng phất trong ánh mắt Ân sự tổn thương, buồn bã. Bất giác nó thấy hơi có lỗi khi nặng lời với cậu. Cái suy nghĩ rất nhanh biến khỏi đầu Bắng khi Ân cất tiếng:

- Cậu và hán ta không cùng thuộc một thế giới. Dù cậu có ngoan cố thế nào đi chăng nữa thì đó cũng là sự thật.

Những nỗi đau mấy ngày qua của nó như bị chất chứa lại, đến lúc này như đã bùng phát tất cả. Không cần suy nghĩ, nó giáng thẳng một tát vào má Ân. Giọng đầy đau đớn, thất vọng:

- Tôi thật không thể tin những lời nói này có thể phát ra từ miệng cậu. Ân, cậu thực sự khiến tôi thất vọng.

Nói xong, nó quay người đi ngay mà không kịp để Ân nói thêm tiếng nào. Thiên Ân lặng hán người đi sau cái tát của nó. Cậu ngỡ sỡ không thể tin rằng vì Ken mà nó lại đối xử với cậu như vậy. Rồi cậu bỗng bật cười, bởi cậu thấy chua chát thay cho bản thân. Cậu có là gì của nó đâu mà có quyền quản nó chứ. Càng nghĩ cậu càng thấy đau nhói trong tim.

Mặc dù không tin những lời nói của Ân, nhưng lời nói ấy lại khiến nó phải suy nghĩ. Tại sao ai cũng cho rằng nó và Ken không cùng thuộc một thế giới chứ? Điều đó thực sự khiến cho Bắng tổn thương. Nó đi một mạch về lớp mà không thêm quay lại đoái hoài gì đến Ân đang đứng sau. Nó thần thờ trở về lớp và ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện, ánh mắt chán nản nhìn xa xăm. Cứ ngồi vậy, tâm trí nó không thể không nghĩ đến Ken. Nó đành gục đầu xuống bàn, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Thiên Ân theo sau nó đến lớp, muốn nói gì đó với nó nhưng không thể nào mở miệng được. Cuối cùng cũng đành nhìn nó gục xuống bàn.

Tại cánh rừng u tối, Bắng thần thờ nhìn dáng ảnh trước mắt. Thực sự rất quen thuộc. Cả cảnh và người đều rất quen, dường như nó đã thấy qua đâu đó rồi, nhưng thực sự đoán không ra. Bắng cứ nhìn chăm chú vào bóng người quen thuộc ấy. Một dáng người cao quen thuộc, hán khí lạnh lẽo cũng rất thân quen. Bắng bất chợt nghĩ đến Ken, người con trai kia thực sự rất giống Ken. Nhưng lại có một sự khác biệt rất lớn ở hình bóng đó là không gian u ám bao phủ. Bỗng người thanh niên ấy quay sang nhìn nó. Bắng ngỡ sỡ khi đối diện với khuôn mặt ấy. Đôi mắt đỏ ngầu như máu khuôn mặt lạnh tanh không cảm xúc của Ken hiện ra trước mắt. Nó dường như không thể tin vào điều mình đang chứng kiến. Ken đứng trong bóng tối bao trùm, trên tay là thanh kiếm bạc còn dính chút máu đỏ tươi, đôi mắt đầy hận thù. Lần đầu tiên, nó được chứng kiến một Ken khác lạ đến thế. Một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng nó. Bắng rất muốn tiến lại gần, để xác thực xem đó thực sự có phải Ken không nhưng nó bỗng đứng khựng lại khi thấy bóng dáng người ấy đổ ập xuống nền đất lạnh lẽo, máu tươi trào ra từ khóe miệng. Nó hoảng hốt chạy lại gần nhưng không kịp. Nó chỉ kịp thấy một cái nhếch môi của cậu và ngay sau đó Ken hoàn toàn biến mất.

“Tùng...tùng...tùng...” Tiếng trống hết giờ kéo nó tỉnh dậy. Trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi, đôi mắt nó có chút hoảng loạn nhìn khắp nơi như tìm kiếm gì đó. Nhưng nó không thấy có gì khác lạ, nó vẫn đang ở trong lớp. Lúc này nó mới thờ phào nhẹ nhõm hơn chút khi những gì mình vừa thấy kia chỉ là ác mộng. Nhưng con ác mộng ấy thực sự ám ảnh nó. Mấy ngày nay, đêm nào nó cũng mơ thấy con ác mộng đó. Điều đó thực sự khiến nó phát hoảng. Nó ngày càng lo lắng cho Ken. Chính vì thế, hôm nay nó quyết định đi tìm Ken. Mặc dù không nhớ rõ lối đi vào rừng, nhưng nó vẫn thử một lần xem sao. Kết thúc tiết học Bắng chậm rãi một mình tiến về phía rừng. Nó cứ đi theo linh cảm bản thân mách bảo. Cứ đi...đi mãi. Đi được rất lâu, trời cũng đã dần tối mà nó mãi vẫn chưa thể tìm được Ken. Vì trời mưa nên tầm nhìn của nó bị hạn chế khá nhiều. Tuy nhiên nó vẫn hết sức cố gắng. Một cơn gió lạnh lùa qua khiến nó có chút run rẩy. Đứng một mình trong khu rừng, nó bất giác nhớ đến con ác mộng khủng khiếp kia mà chợt khẽ rung mình. Trời tối dần và đường bắt đầu khó đi, nó lấy chiếc đèn pin trong cặp ra soi đường. Một tay cầm ô, một tay là đèn pin, nó chậm rãi bước đi. Mặc dù có chút tuyệt vọng và muốn bỏ cuộc nhưng nó vẫn cứ tự nhủ rằng: hãy cố gắng một chút nữa đi. Sắp được rồi. Cứ thế, nó mạnh dạn bước sâu vào trong khu rừng. Có lẽ trời không phụ lòng người, cuối cùng nó cũng thấy được chút ánh sáng phát ra từ phía ra. Như sợ ánh sáng kia rất nhanh sẽ biến mất, nó đi nhanh về phía đó. Bước chân thêm vài phần vội vã. Cuối cùng nó cũng đã đến được gần nơi ánh sáng mờ ảo phát ra. Nhưng khuôn mặt vui mừng của nó trong phút chốc biến mất, thay vào đó là sự ngỡ sỡ, hoảng sợ. Đôi mắt nó chú mục vào cảnh tượng trước mắt, không thốt nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Niềm Tin Và Nỗi Đau

Mưa lặng lẽ rơi từng hạt, nước mắt nó cũng không hện ra rơi cùng mưa. Đôi mắt nó như hoàn toàn nhòa đi trong làn mưa của trời. Bỗng cũng không còn không chế nổi cảm xúc của bản thân lúc này nữa. Khóc? Tại sao lại khóc? Nó cũng không biết nữa. Chỉ biết rằng những giọt nước mắt cứ thế trào ra không ngừng. Tâm trạng nó rối bời. Mặc dù tầm nhìn bị mờ đi bởi mưa và nước mắt nhưng Bỗng vẫn không thể làm che đi cảnh tượng trước mắt. Máu và bóng tối. Tất cả hòa trộn vào nhau khiến cho trái tim nó như bị bóp nát, đau quặn thắt.

Đôi mắt Bỗng vô hồn nhìn về phía trước. Cách đó không xa, một cảnh tượng đáng sợ đang diễn ra. Một người con trai với đôi cánh đen, bay lơ lửng trên không trung. Trên tay người đó còn có một thanh đao khá dài, thấp thoáng Bỗng còn thấy có vết máu chảy dài. Đối diện với người thanh niên kia là Ken, trên tay cậu cũng có cầm một cây gậy dài, nó thấy được từ phía đầu gậy còn có một mũi dao nhọn hoắt, ở đó cũng có những vết máu mờ ảo. Đường như cả hai người con trai kia đều không hay đến sự xuất hiện của Bỗng. Họ vẫn cứ chú mục vào đối phương. Bỗng nó thấy người con trai có đôi cánh kia bay nhanh về phía Ken, thanh kiếm ấy cũng đồng nhất đâm về phía cậu. Ken rất nhanh xoay người tránh nhất kiếm ấy. Ngay lập tức người con trai kia đổi hướng tiếp tục dùng kiếm phi thẳng về phía Ken. Ken nhanh chóng dùng cây gậy trên tay đỡ thanh kiếm bắn ra. Cậu hất mạnh thanh đao của hắn về phía ngược lại. Bỗng tốc độ của đôi cánh, hắn thoát ẩn thoát hiện trên không trung. Ken đứng lặng im giữa cánh rừng mưa, bên trên một thân thể bay bay đi bay lại, không thể xác định được phương hướng cố định của kẻ đó. Mặc dù đôi mắt Ken đưa rất nhanh nhưng cũng rất khó để nắm bắt được tốc độ như chớp đó. Đường như cảm thấy không ổn, Ken bắt đầu dùng mọi động tác lại, đứng lặng im như pho tượng đồng. Lúc này chỉ còn lại tiếng mưa rơi tí tách cùng với tiếng chuyển động trên không của Luân. Hắn ta lượn lơ phía trên như để phân tán sự chú ý của Ken và tìm kiếm cơ hội trả đòn. Ken cũng không phải kẻ dễ chơi, cậu dường như càng ngày càng cảm nhận rõ được những chuyển động của đối thủ. Chỉ trong khoảnh khắc, Luân lao thẳng từ trên không xuống phía Ken cùng với thanh kiếm trong tay. Ken cứ đứng lặng nghe từng cử động nhẹ phát ra, và cũng trong tích tắc cậu lẻ người sang trái một góc 45o tránh được đòn chí mạng kia của hắn. Cùng lúc đó, cây gậy trên tay Ken được phi nhanh về phía Luân. Vừa lúc cây gậy ấy được phi đi thì một quả cầu đen bị bắn về phía Ken. Do cả hai cùng không kịp phòng thủ nên đều trúng đòn của đối phương. Cây gậy của Ken khi bay về hướng của Luân liền tạo thành thanh đao nhọn hoắt chém sượt qua cánh tay của hắn. Thanh kiếm sắc lẹm tạo thành một đường chém dài trên cánh tay hắn, máu thì nhau tứa ra. Máu máu đỏ sẫm của quỹ dữ như nhuộm đỏ cả nước mưa. Trông đến kinh sợ. Ở phía đối diện, Ken cũng không kịp tránh đòn đánh của Luân. Quả cầu đen kia bay thẳng vào bụng Ken khiến cậu bật ngược ra sau một đoạn, đập cả vào thân cây gần đó. Đường như lực đánh lần này của Luân là rất mạnh, từ khóe miệng Ken máu bắt đầu trào ra. Máu cứ thế trào ra, ngấm vào đất, vào mưa tạo nên sắc hồng đáng sợ.

Bỗng như chết đứng trước những gì bản thân đang chứng kiến. Cảm giác cả cơ thể đều không còn cử động được nữa. Nhìn máu từ khóe miệng Ken trào ra, nó như không kiềm chế được bản thân nữa. Đau, đau đến xé gan. Thực sự nó không đủ can đảm chứng kiến cảnh trước mắt nữa. Không phải người trực tiếp trong trận chiến kia nhưng nó cảm nhận được không khí chết chóc ở đó. Nó cảm nhận được từng cơn đau mà Ken phải trải qua khi bị thương. Nó có thể cảm nhận được tất cả dù không một lần trải qua. Bởi trong trái tim nó Ken đã trở thành một phần không thể thiếu. Như không tự chủ được bản thân của mình, Bỗng cứ vô hồn tiến về phía trước. Bước đi của nó ngày một nhanh hơn về phía Ken đang khụy trên mặt đất kia. Nhưng bỗng một bàn tay kéo nó ngược lại phía sau. Không cần biết là ai, nó vùng cánh tay đó ra để đi về phía trước. Nhưng sức của nó không lại người kia, dù có cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra được. Tức giận, nó quay ra sau, hét lên:

- Buông ra.

Bỗng bất giác giật mình, không còn kháng cự mạnh mẽ như lúc đầu. Đối diện với người trước mặt, nó bối rối không biết hành xử ra sao. Đa phần là tâm trạng nó đang bị mất ổn định, không kịp nắm bắt tình hình trước mắt. Bởi người đứng trước nó bây giờ chính là Thiên Ân. Tại sao người con trai này lại xuất hiện ở đây. Cậu ta thực sự là ai? Tất cả mọi chuyện đang diễn ra thật quá ngoài sức tưởng tượng của Bỗng. Nhưng rồi nó bỗng từng tình khi nhớ đến giọt máu rơi ra từ khóe miệng Ken. Bỗng lại vùng cánh tay của Ân ra để tiến về phía trước. Nhưng Ân cũng nhất quyết không buông, lên tiếng nói:

- Cậu phải rời khỏi nơi này ngay.

- Không. Ken đang bị thương, mình phải đến đó. – Bỗng cương quyết nói.

- Không được. Nơi này không an toàn. – Ân cũng cương quyết không kém phần Bỗng.

Nhưng với Bỗng lúc này mọi lời nói cũng chỉ là vô nghĩa, bởi điều nó quan tâm nhất lúc này chỉ là Ken. Có lẽ vì thế mà nó không hay rằng có một ánh mắt đầy tuyệt vọng đang nhìn mình. Đường như tâm trạng cậu trở nên không tốt khi nghe nhắc đến tên Ken. Ân kéo mạnh tay Bỗng đối diện với chính, giọng đầy tức giận:

- Cậu còn chưa chứng kiến đủ sao? Chẳng lẽ cậu vẫn thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra? Cậu thực sự không hiểu hay đang cố chấp không hiểu vậy? – Ân ánh mắt đầy lửa giận, lớn tiếng nói.

Đường như lời nói ấy của Thiên Ân đã giáng một đòn mạnh vào trái tim đang rỉ máu của Bỗng. Đúng, là nó đang cố chấp không hiểu, cố chấp không tin vào sự thật vừa chứng kiến. Nó vẫn đang tự đặt ra một cái lí do thật ngớ ngẩn cho những gì mình vừa xem rằng đó chỉ là ảo giác. Nhưng chính Ân lại phá bỏ đi mọi giả định ấy của Bỗng. Nhưng nó vẫn không chấp nhận, bởi nó vẫn chưa được nghe lời giải thích của Ken. Bỗng ngoan cố chặn lời của Ân:

- Những gì tớ chứng kiến không đủ để chứng minh gì cả? – Nó nói như đang cố thuyết phục chính bản thân chứ không phải để nói cho Ân nghe.

Chứng kiến sự cứng đầu của nó, Ân bực tức:

- Chẳng lẽ cậu vẫn tự lừa dối bản thân sao? Rõ ràng cậu và Ken không thuộc cùng một thế giới. Tại sao cậu cứ cố chấp như vậy chứ?

- Không....Không phải. Những điều cậu nói là không đủ chứng cứ.... Tất cả.... tất cả....chỉ là do cậu bịa đặt. Tất cả là bịa đặt –Bỗng bắt đầu hoảng

loạn, nói năng không lưu loát.

Ánh mắt Ân đượm buồn, nhìn người con gái trước mặt. Chứng kiến người con gái mà mình yêu thương đau đớn thế này thật chẳng khác gì một cực hình. Nhìn những giọt nước mắt thi nhau lăn trên gò má của Băng mà tim Ân đau nhói. Tại sao nó lại phải vì một người con trai như Ken mà rơi nước mắt chứ? Như mất đi sự bình tĩnh ban đầu, Ân đưa tay ôm lấy hai má nó, đưa về đối diện với mặt cậu, giọng cậu run run:

- Coi như mình xin cậu đấy, hãy quên cậu ta đi. Ken thực sự không xứng.

Hành động bất ngờ của Ân làm Băng thấy khó chịu, nó liền nhanh chóng hất cánh tay của Ân ra, giọng nó trở nên lạnh lùng, cương quyết hơn:

- Tôi không tin lời cậu. Tôi sẽ hỏi Ken, cậu ấy sẽ trả lời cho tôi những chuyện kia.

Nghe Băng nói, Ân thực sự tuyệt vọng. Câu trả lời ấy của Băng đã khẳng định rằng Ken mới là người mà nó tin nhất. Có lẽ vì thế mà Ân không còn muốn chặn nó lại nữa. Cứ thế Ân để cho nó quay về hướng của Ken. Không gặp phải sự ngăn cản nào của Ân, nó nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay của Thiên Ân và hướng về phía của Ken. Nhưng đôi chân nó bỗng như cứng ngắc lại không thể bước tiếp khi chứng nhìn thấy một đôi mắt đỏ ngầu như máu đang nhìn mình. Ken đứng cách nó một đoạn khoảng 10m đang nhìn chăm chăm về phía này. Trong khi nó và Ân to tiếng với nhau đã gây sự chú ý cho hai người đang đánh nhau. Bất ngờ khi thấy người lạ và còn là một con người nên Vương Luân nhanh chóng rời đi. Chỉ còn Ken ở lại đây bất ngờ trước sự xuất hiện của Băng. Bỗng một cảm giác lo sợ trào dâng trong cậu. Cậu không thể ngờ rằng bản thân mình lại gặp Băng trong tình huống trở trêu như vậy. Có lẽ vì thế mà Ken chẳng biết phải hành xử ra sao, chỉ biết đứng nhìn nó trân trân. Băng tưởng rằng mình sẽ rất dễ dàng đối mặt được với ánh mắt kia nhưng không, nó không đủ can đảm để đối diện với đôi mắt ấy. Nó thấy hoảng sợ khi Ken mang trong mình ánh mắt ấy, một ánh mắt đầy chết chóc. Cứ như thế ba người với ba trạng thái cảm xúc khác nhau đứng giữa rừng đêm đầy mưa. Ngay bên cạnh Băng là Thiên Ân, ánh mắt Ân chỉ chú mục vào Băng bên cạnh, đầy tuyệt vọng. Còn Băng, nó chỉ thu vào tâm mắt mình hình bóng Ken. Nhưng hình bóng cậu hôm nay đã không còn hoàn hảo như trước nữa. Hình bóng ấy đã bắt đầu xuất hiện những điểm mù bí ẩn, với màu và bóng đêm. Đôi mắt của nó chỉ còn ánh lên tia đau đớn, xót xa. Phía đối diện Ken vẫn như mọi khi, ánh mắt băng lãnh giá lạnh nhìn vào Băng. Nhưng phảng phất đâu đó là nỗi buồn đau khổ cất lời. Nhìn mãi cũng không phải cách tốt, cuối cùng Ken cũng cất bước. Cậu lặng lẽ từng bước đi về phía Băng và Ân đang đứng. Ken càng đến gần trái tim Băng đập càng nhanh, càng rối loạn. Chỉ đến khi Ken đi lướt qua, nó mới sực tỉnh nắm lấy cánh tay cậu kéo lại, vô thức cất tiếng gọi:

- Ken.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Nước Mắt Đau Thương

Chạm vào cánh tay của Ken, một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc sống lưng nó. Chưa bao giờ nó thấy đôi tay cậu lạnh đến thế. Có cảm giác đôi bàn tay ấy được lấy từ đá ra, tê cứng, lạnh buốt, không cảm giác. Đôi mắt đầm nước của Băng ngược lên nhìn Ken. Sự thẳng thốt, không tin thể hiện rõ qua ánh mắt Băng. Nó vẫn tự nhủ với bản thân rằng, những gì vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác. Chỉ cần lúc này đây, Ken kéo nó vào lòng và nói với nó rằng: “Không sao rồi, mọi chuyện đã qua rồi”. Chỉ cần Ken nói với nó như thế thì nó sẽ tình nguyện bỏ qua tất cả những gì vừa nhìn thấy. Nó sẽ coi như đó chỉ là ảo giác. Nhưng có lẽ đó mãi mãi chỉ là suy nghĩ của Băng, bởi giọng nói của Ken lạnh lùng vang bên tai:

- Cô nhầm người rồi.

Chỉ một câu nói nhưng bao hàm tất cả. Ken đang phủ nhận sự tồn tại của cậu trong suy nghĩ của Băng. Chỉ một câu nói nhưng đủ để cho nó biết được đáp án mà nó đang cố phủ nhận. Mặc dù mọi thứ gần như đã quá rõ ràng nhưng Băng vẫn không muốn tin, nó vẫn ngoan cố phủ định mọi thứ. Bởi trái tim nó lúc này đây không chỉ còn là của riêng mình nữa mà trái tim trong lồng ngực này đã bắt đầu hướng về một bóng hình, một con người lạnh giá mà ấm áp. Mà con người ấy không ai khác là Ken. Có lẽ vì thế mà bằng bất cứ giá nào, Băng cũng cố gắng níu giữ lại chút hi vọng dù nhỏ nhoi:

- Ken...Ken...Cậu là Ken mà...

Lời nói của nó đã như hét lên, vang vọng cả cánh rừng. Đó không chỉ đơn thuần là câu nói bình thường mà nó giống như lời khẳng định của Băng rằng: Dù có thế nào thì Ken vẫn mãi là Ken, không bao giờ thay đổi. Nhưng có lẽ đó chỉ là suy nghĩ của riêng mình Băng. Ken thì không nghĩ thế, cậu đã dứt khoát đẩy cánh tay Băng ra, lạnh lùng khẳng định lại:

- Tôi không phải Ken. – Giọng nói chắc nịch, chậm rãi cất lên như xé toang mọi hi vọng của Băng.

Nói xong, không đợi Băng có thêm một lời nào, cậu đã lạnh lùng quay đi. Băng chỉ biết đứng trân trân nhìn theo. Nó nhìn theo mãi cho đến khi bóng dáng ấy khuất sau làn mưa dày đặc. Cho đến khi bóng dáng ấy đã khuất hẳn, Băng mới gục xuống nền đất lạnh lẽo. Một chút sức lực lúc này nó cũng đã không còn, chỉ còn lại những tiếng nấc nghẹn phát ra từ cổ họng. Chỉ biết rằng trái tim của nó lúc này đây đang đau lắm, đau như bị hàng ngàn, hàng vạn con dao đâm vào vậy. Chỉ một lời nói của Ken, đã đủ giết chết một trái tim con người. Nó tự hỏi rằng liệu khi thốt ra những lời ấy Ken có nghĩ đến cảm giác của nó không. Có lẽ là không? Nếu suy nghĩ đến cảm giác của người nghe, hẳn Ken sẽ không vô tình đến thế. Và giờ đây, câu nói của Ken cứ vang vọng quanh đầu nó, ám ảnh không nguôi.

Mưa vẫn rơi, từng cơn gió lạnh buốt quét vào người Băng. Nhưng tất cả không đủ để xua tan đi cơn đau trong trái tim nó hiện giờ. Nỗi đau thể xác

chẳng thấm vào đâu so với nỗi đau con tim. Chẳng ai có thể hiểu được cảm giác lúc này của nó đâu? Kể cả Ken cũng không thể hiểu được? Bởi Ken không hề hay biết một sự thật rằng, Băng đã yêu Ken mất rồi. Đúng, nó thực sự đã yêu Ken. Còn vì sao yêu? Yêu từ lúc nào thì nó cũng chẳng biết nữa. Chỉ biết rằng trái tim của nó đã bị một người con trai lấy đi, chỉ tiếc rằng người con trai ấy lại quá vô tình, nở lòng bóp nát trái tim ấy. Lúc này bên cạnh Băng, Thiên Ân vẫn đứng lặng nhìn nó. Nhìn người con gái mình yêu thương thất thế, tuyệt vọng trong cơn mưa không dứt, trái tim Ân có chút nhói đau. Cậu thầm trách bản thân, và trách con người tên Ken kia. Tất cả lại tại hắn ta, là hắn đem đến khổ đau cho người con gái cậu yêu. Thực sự Ân không đủ can đảm nhìn người mình yêu chìm trong đau khổ vì một tên con trai khác. Ân nâng người nó dậy, hét lớn:

- Băng. Cậu tỉnh lại đi, đừng u mê như thế nữa. Tại sao cậu phải hành hạ bản thân như thế chứ?

Thiên Ân kéo người nó đứng lên cho đối diện với cậu. Ánh mắt đã đỏ ngầu vì tức giận nhìn Băng. Mặc dù rất giận nhưng nhìn dáng vẻ của Băng hiện giờ cậu không đành lòng quát mắng lạnh lùng. Cả người Băng đã ướt đầm vì mưa, mái tóc bị mưa làm cho rối xù, bết hết vào mặt, vào mắt. Cả thân người run rẩy vì mưa lạnh. Giọng Ân có chút dịu lại:

- Chúng ta đi thôi Băng. Trở về thôi.

Nhưng dường như mọi lời nói của Ân không hề có tác dụng với Băng. Nó để ngoài tai tất cả, ánh mắt chỉ hướng về phía Ken vừa khuất dạng. Bất lực trước sự ngoan cố của nó, Ân lại hét lên:

- Băng...

Lần này thì nó đã có chút phản ứng. Băng giãy giụa thoát ra khỏi cánh tay đang giữ mình của Ân. Vừa thoát ra khỏi cánh tay Thiên Ân, Băng loạng quạng suýt ngã. May có Ân nhanh tay kéo lại. Nhưng một lần nữa Băng lại hất cánh tay của cậu ra, cố gắng giữ thăng bằng đứng thẳng dậy. Nó ngẩng đầu đối diện với Ân. Trong màn mưa dày đặc, tuy tầm nhìn có bị hạn chế nhưng Ân vẫn nhìn rất rõ nét mặt của Băng. Lần đầu tiên Ân thấy điệu bộ ấy của Băng, nó khiến cậu có chút không tin vào mắt mình. Khuôn mặt của Băng tái nhợt đi vì lạnh cộng với đôi mắt đỏ ngầu vì khóc và nước mưa tạt vào. Đặc biệt là ánh mắt của Băng nhìn Ân, nó có chút kinh hãi, xa lánh. Vừa nhìn, Băng vừa hét lên với Ân:

- Cậu thì biết gì mà nói? Cậu đi đi... Tôi không cần cậu ở đây an ủi.

Bị lời nói của Băng làm cho tức giận, Thiên Ân không kiềm chế được cảm xúc của bản thân. Cậu nắm mạnh lấy bàn tay nó kéo lại gần mình, để cho Băng đối diện với bản thân. Đôi bàn tay cậu nắm chặt lấy cánh tay Băng làm cho nó đau nhói, cánh tay đỏ rần lên. Nhưng vì cơn giận mà Ân không hề nhận ra bản thân đang làm đau nó. Cậu chỉ biết rằng lúc này đây cần phải làm cho người con gái này tỉnh ngộ. Nếu không cô ấy sẽ mãi chìm đắm trong ảo vọng của bản thân. Với suy nghĩ ấy, Ân hét lớn với Băng:

- Cậu tỉnh lại đi. Rõ ràng cậu biết Ken không phải là người, tại sao vẫn còn ngoan cố như vậy.- Vừa nói Ân vừa lay lay người nó như hi vọng rằng sẽ đánh thức suy nghĩ đang hiện hình trong Băng. Nhưng dù có làm thế nào Băng vẫn cứ trầm mặc không lên tiếng. Ân lại hét lớn – Cậu đang tự lừa dối chính mình đây Băng. Cậu biết rõ hắn ta không phải con người. Hắn ta là một kẻ độc ác, là con người của bóng đêm. Chẳng lẽ cậu chưa nhìn rõ sao? Ken là một con quỷ... là một con quỷ của bóng đêm – Ân tức tối hét lớn vào tai nó.

“Bóp”. Một bàn tay giáng thẳng vào mặt Thiên Ân, in hằn năm ngón tay khiến khuôn mặt ửng đỏ. Ân sững sờ trước sự việc, đôi mắt đầy đau đớn nhìn Băng. Cậu không thể ngờ được rằng Băng lại hành xử như thế, nó như khắc sâu vào trái tim Ân sự thù hận. Không còn kiểm soát được chính mình. Ân lại nắm chặt lấy bàn tay của Hạ Băng, giọng gần mạnh như con thú bị thương:

- Băng... Dù cậu có phủ nhận thế nào đi chăng nữa thì cậu và Ken sẽ không có kết quả đâu. Cậu và hắn ta không cùng một thế giới.

Mặc dù cánh tay bị bóp mạnh đến đau nhói nhưng Băng lúc này không có cảm giác gì cả. Nó chỉ quán quạnh trong những lời nói của Ân. Đôi bờ vai nó bỗng run lên, không phải vì lạnh, vì run sợ mà vì tức giận. Nó dang mạnh tay ra khỏi Ân, mắt đối diện với đôi mắt đầy tổn thương của Ân. Ánh mắt nó đầy kiên định, nhìn cậu như muốn ăn tươi nuốt sống, giọng nói của Băng tràn đầy phản nộ:

- Cậu thì biết gì mà nói? Lời nói của cậu khiến tôi thấy buồn cười. Cậu thì hơn gì Ken mà đòi phán xét cậu ấy.

- Băng...- Thiên Ân bắt lực cắt tiếng.

Nhưng đáp lại tiếng gọi của Ân, Băng vẫn lớn tiếng nói, trong giọng nói đầy căm phẫn:

- Tính ra cậu còn không bằng cả Ken. Cậu ấy không phải con người thì sao? Cậu ấy là quỷ thì sao? Ít ra cậu ấy vẫn hơn cậu? Hơn một kẻ bề ngoài tỏ ra là bạn tốt nhưng bên trong lại luôn tìm cách chia cắt tôi và cậu ấy. Và giờ phút này đây tôi cũng khẳng định được rằng, cậu cũng chỉ là một kẻ gian dối như Ken, mà có lẽ còn hơn cả Ken. Và tôi đoán chắc cậu cũng chẳng phải một con người. Đúng chứ Thiên Ân? – Nói đến đây, Băng quay sang cậu, ánh mắt sắc lạnh như muốn nuốt chửng con mồi.

Từng lời nói của Băng như từng nhát dao khứa vào trái tim đang chảy máu của cậu. Nhưng tất cả đều đúng. Chính cậu cũng đang lừa dối nó thì làm gì có tư cách để phán xét ai chứ. Đôi mắt Ân sụp xuống thể hiện rõ sự lung túng. Nhận thấy thái độ khác thường ấy, Băng càng dám khẳng định chắc chắn những suy nghĩ của mình, nó lại tiếp tục quay sang chất vấn Ân:

- Tôi nói đúng chứ Thiên Ân?

- Băng... - Ân không biết nói gì ngoài gọi tiếng Băng. Tiếng gọi đầy ảo não, sầu thương.

Nhưng Băng không hề để tâm lấy điều đó, nó như đang cố tình đẩy Ân vào đường cùng, giọng nói vẫn như ép người:

- Tôi nói đúng chứ? Cậu cũng không phải con người đúng không? – Vừa nói nó vừa cười cười như đang chứng kiến cảnh đáng cười vậy. Ánh mắt nó cứ chiếu thẳng vào người con trai đối diện.

Thiên Ân không còn lời nào để bào biện, cậu nhỏ giọng nói:

- Xin lỗi...Băng...Xin lỗi.

Nghe được hai tiếng xin lỗi, Băng lại càng cười lớn hơn. Nhưng không biết vì sao từ khóe mắt có hai hàng nước thi nhau lăn xuống. Ngay cả Băng lúc này cũng đã không thể hiểu nổi chính mình nữa. Nó vừa thấy đau nhưng cũng lại thấy thật nực cười. Hai tiếng “xin lỗi” ấy là quá đủ cho mọi thắc mắc rồi. Băng cười, quay người rời khỏi nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Yêu - Hận

Những cơn mưa vẫn không ngừng rơi. Mưa thấm xuống từng tán lá, từng tác đất khiến không gian như tươi mới hơn nhưng đâu đó lại phảng phất khí vị âm u. Như nơi Ken đang ở đây. Dù cây cỏ có được tắm trong mưa lạnh thì vẫn không thể che đi được mùi vị của bóng tối, mùi vị của quỷ dữ. Đôi chân Ken nặng nề tiến vào ngôi nhà của mình. Cả thân thể cậu lúc này đây đã thấm đẫm mưa. Khi vừa tiến vào căn phòng của mình, cả thân thể Ken như không có trọng lực sụp hẳn xuống sàn nhà. Nước mưa từ trên người Ken nhỏ xuống ướt tạo nên mảng nước lớn trên nhà. Chỉ có điều trong đó có lẫn cả dòng máu đỏ tươi từ cánh tay Ken chảy xuống tạo nên màu đỏ đáng sợ. Chỉ có Ken là vẫn bình thường, khuôn mặt tuy đã tái đi vì lạnh và vì mất máu nhưng trong đáy mắt vẫn không có chút lo lắng, run sợ. Dường như vết thương trên người cậu lúc này đây không phải là của mình vậy. Nhưng cảm giác trong người lúc này, chỉ mình Ken mới hiểu được. Đó là sự mệt mỏi và tuyệt vọng. Ken ngả người, dựa vào thành cửa sổ, ánh mắt mơ hồ hướng về phía xa kia.

Băng như kẻ vô hồn, cứ bước vô định về phía trước. Mặc cho tiếng gọi của Ân phía sau, nó cũng không một lần ngoảnh đầu lại. Bởi tâm trí nó lúc này đây còn rối hơn trăm mối tơ vò. Không chỉ đau đầu, mà cả trái tim Băng lúc này đây cũng như bị ngàn vạn mũi dao đâm vào. Tại sao chuyện này lại xảy ra với nó cơ chứ? Tại sao trên thế giới này lại có sự phân chia như thế? Tại sao? Băng bắt lực gào thét trong tâm khảm. Trong đầu nó lúc này đây chỉ lặp đi lặp lại một câu hỏi: Tại sao? Nhưng càng hỏi nó lại càng ngộ ra một điều rằng: trái tim nó thực sự đã thuộc về người con trai ấy rồi. Chính vì thế mà sự thật ấy mới khiến trái tim nó như bị bóp nghẹt vậy. Có ai ngờ rằng người con trai mình thích lại chính là...là...Băng không còn muốn nghĩ đến chuyện đó nữa. Mỗi lần nghĩ đến là nó lại thấy tức tối hơn. Nó hận Thiên Ân, tại sao cậu ấy lại nói cho nó biết chuyện ấy chứ? Nhưng Băng thấy mình cũng thật vô lí. Làm sao nó có thể trách Ân được chứ? Dù Ân có không nói thì nó vẫn biết sự thật mà, “cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra”.

Thiên Ân đau đớn nhìn theo bóng dáng người con gái mình yêu khuất dần sau cơn mưa. Mắt cậu không biết từ bao giờ đã có giọt lệ rơi ra. Nước mắt của tổn thương, của hối hận và cao hơn nữa là nước mắt của hận thù. Cảm giác của Ân lúc này còn phức tạp hơn của Băng rất nhiều. Cậu yêu nó nhưng cũng hận nó, hận tại sao nó lại lỡ nói ra những lời lẽ đầy tổn thương kia. Nhưng Ân không trách nó, có trách thì phải trách kẻ đã khiến Băng như vậy. Càng ngày Ân càng hận Ken, hận tại sao một con quỷ như hắn lại có thể làm Băng động lòng. Trong khi cậu làm rất nhiều thứ vì Băng nhưng chưa một lần được đáp trả. Tại sao lại bất công như vậy chứ? Thiên Ân lòng đầy oán hận rời khỏi cánh rừng. Vừa đi cậu lại vừa nghĩ đến Ken, và cậu lại suy nghĩ rằng phải chăng mình không phải là thiên thần? Nếu không phải thiên thần thì cậu đã có thể đường hoàng nói yêu Băng. Và càng nghĩ đến đó, Ân lại càng quyết tâm muốn nhanh chóng bắt được Ken hơn. Bởi giờ đây Ken không còn là bạn của cậu nữa mà Ken giờ trở thành kẻ thù, trở thành con mồi mà cậu phải bắt được. Nghĩ thế và Ân bay thẳng đến nơi ở của cha. Thấy ông đang ngồi bên chiếc ghế, Ân tiến thẳng vào. Thấy sự xuất hiện đột ngột của con trai, ông Hoàng thoáng ngạc nhiên. Lại thấy cả thân thể Ân đều ướt sũng, đôi mắt đỏ ngầu đến lạ khiến cho ông càng nghi hoặc hơn. Bỏ qua ánh mắt tò mò của bố, Thiên Ân vào thẳng vấn đề:

- Con đã tìm được kẻ đó.

Ông Hoàng lơ mơ trước lời nói của con trai:

- Kẻ đó? Là ai?

- Chính là người mà thiên thần chúng ta tìm kiếm bấy lâu nay?

Nghe xong câu nói ấy, ông Hoàng ngẩn người một lúc lâu mới sực tỉnh hỏi lại:

- Con chắc chứ

Thiên Ân đáp:

- Con tin vào linh cảm của mình là đúng.

- Kê đó là ai?

- Ken, kẻ mà con đã từng nói cho cha trước đây.

Ông Hoàng cố gắng hình dung lại hình ảnh người con trai kia. Là một cậu thanh niên cao ráo với ánh mắt đỏ ngầu như máu. Thật không ngờ. Tuy thấy người con trai ấy khác biệt nhưng ông lại không ngờ cậu ta chính là quý. Như suy nghĩ điều gì đó, ông Hoàng quay sang con trai, nói:

- Ta biết rồi. Con đi trước, có gì ta sẽ báo cho con.

Ân gật đầu quay người rời đi. Thoáng trên môi cậu xuất hiện nụ cười

Đôi môi Ken đã ngày một tái nhợt đi. Cả thân thể như không còn chút sức lực. Bất kể như vậy nhưng Ken vẫn không rời đi, cậu vẫn tựa người vào thành cửa sổ bên cạnh. Không chỉ có thân thể đau đớn mà ngay cả trái tim cậu giờ đây cũng buốt giá không kém. Trái tim ấy như bị trăm ngàn mũi dao xuyên qua, đau đến nghẹt thở. Ken không thể ngờ rằng sự thật này lại nhanh chóng bị Băng phát hiện như vậy. Và cậu từng nghĩ rằng dù có bị phát hiện thì cũng không sao. Nhưng có lẽ Ken đã nhầm. Khi nhìn thấy Băng, đôi mắt chú mục đầy nghi ngờ nhìn về phía mình cậu mới biết thực sự bản thân đã quá sai lầm. Dù có muốn trả thù thì cậu cũng không nên đến với nơi này và càng không nên quen biết Băng. Nếu như cậu cứ mãi giữ về lạnh lùng, băng giá thì có lẽ sẽ không có chuyện như bây giờ. Tâm can cậu như bị dày vò, không biết phải làm sao. Càng ngày cậu càng không thể khống chế cảm xúc của bản thân nữa. Có lẽ Băng đã thực sự làm thay đổi cậu. Ken tự nhủ.

Ánh mắt Ken vẫn mơ màng nhìn về phía xa kia. Bỗng một cảm giác lạnh giá đặt trên vai, Ken mới ngoảnh đầu nhìn lại. Ken như đứng hình trong khoảnh khắc ấy. Một cô gái thân thể bé nhỏ, mái tóc thả xòa đã ướt mưa, xối xù, quần áo mặc trên người cũng đã ướt đầm. Cô gái ấy đứng đối diện với cậu, mắt còn đỏ hoe với những giọt nước mắt còn vương lại. Ken sững sờ khi thấy Băng xuất hiện tại đây, cậu không biết phản ứng thế nào. Nhưng Băng không để cậu lên tiếng trước mà đã cướp lời:

- Ken...Ken...

Băng chỉ gọi hai tiếng mà không nói thêm gì. Dường như nó chỉ muốn gọi để xác nhận xem rằng đây có thực là Ken hay không mà thôi. Nó rất sợ cảm giác vừa nãy, sợ cái cảm giác Ken sẽ lạnh lùng bước đi. Nó sợ lắm. Ngay cả bản thân, Băng cũng không hiểu tại sao mình lại có thể bước được đến nơi đây. Sau khi rời đi, nó chỉ biết bước về phía trước một cách vô hồn. Không ai ngờ lại có thể đến được đây. Lúc mới nhìn thấy căn nhà này, Băng vui lắm. Nhưng rồi nó lại sợ, sợ rằng nếu gặp Ken cậu sẽ lại đuổi nó đi, sẽ lại nói rằng cậu không phải Ken.

- Băng...

Tiếng gọi yếu ớt của Ken vang lên như đánh tan mọi suy nghĩ của nó. Tiếng gọi tuy nhỏ nhưng nó nhận ra được đây chính là Ken, là người mà nó yêu. Lúc này, nó không ngần ngại việc cả thân thể ướt như chuột lột, lao vào ôm lấy cậu. Ken thoáng ngạc nhiên trước thái độ của Băng nhưng cậu không đẩy nó ra. Cậu muốn ích kỉ một lần được cảm nhận lấy hơi ấm của nó. Thực sự khi Băng gọi tiếng Ken, tiếng gọi đầy kì vọng, cậu đã rất đau. Lúc đó Ken rất muốn giả vờ, nói rằng mình không phải Ken. Nhưng nhìn thân thể nhỏ bé của nó đã run lên vì lạnh, đôi mắt đã đỏ hoe vì khóc cậu lại không đành lòng. Ôm nó trong vòng tay của mình, Ken cảm thấy được rõ sự run rẩy của nó, giọng Băng yếu ớt mà đầy chân thành:

- Ken à... Xin đừng đẩy mình đi nữa...

Nghe nó nói vậy mà trái tim cậu đau nhói. Là cậu sai, tất cả là tại cậu. Cậu đã sai lầm ngay từ đầu khi kéo nó vào vòng luẩn quẩn này. Ken nhẹ nhàng dùng bàn tay vuốt nhẹ mái tóc nó, giọng đầy ân hận:

- Xin lỗi, Băng

- Đừng nói với mình lời xin lỗi. Mình chỉ xin cậu, đừng đuổi mình đi – Giọng Băng đầy khản khoản, như van nài, cầu xin.

Ken không dám nói thêm gì vào lúc này nữa. Cậu sợ mỗi lời nói của mình sẽ lại làm cho nó đau hơn thôi. Cậu sẽ ích kỉ một lần này, một lần được ôm nó vào lòng, để cảm nhận tình yêu trong trái tim. Chỉ một lần này thôi rồi tất cả sẽ trở lại vị trí ban đầu...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Kết Thúc ?

Từng nhát kiếm sắc lạnh chém vào thân thể một người phụ nữ, máu chảy ra, thấm đỏ cả bộ quần áo trắng. Từng nhát kiếm như con thú dữ gầm rú, lao vào găm nhâm thân thể người phụ nữ. Mái tóc rũ rượi phủ trên mặt, che khuất đi ánh mắt đỏ ngầu vì căm hờn, phẫn nộ. Từ hốc mắt, khóe miệng, máu chảy dài trên khuôn mặt trắng trẻo của người phụ nữ ấy. Từng tiếng kêu hét thất thanh lúc nhỏ, lúc to vang vọng cả cánh rừng đầy đau thương, tuyệt

vọng. Ở góc tối khác, những con quỷ dữ với đôi cánh đen đang bay lượn trên bầu trời, vây quanh một con mồi nhỏ bé đang vùng vẫy trước cái chết cận kề. Một người đàn ông thân thể gầy gò, trên người máu me bết bết cùng với đất cát lấm lem cả khuôn mặt, quần áo. Người đàn ông kia chỉ còn biết co quắp cả thân người trên nền đất, mặc cho những thanh kiếm kia đâm xuống người. Cứ mỗi nhát kiếm đâm xuống là một lần máu tươi phun ra, bắn tung tóe trên đất, văng vào tán lá, thân cây,...Máu tràn ngập khắp nơi. Không chút phản ứng, chỉ có những tiếng rên rỉ khe khẽ phát ra từ miệng người đàn ông đang nằm trên mặt đất. Tất cả như tô đậm thêm cho thế giới bóng đêm đầy tội ác kia. Giữa không gian rộng lớn, chỉ có những tiếng kêu đau đớn phát ra cùng tiếng kim loại va chạm gai lạnh như biến nơi đây thành địa ngục trần gian. Tất cả những đau đớn mà hai người đang phải chịu đựng kia chỉ bởi vì họ là con lai. Họ mang trong mình dòng máu thấp hèn nhất của loài quỷ: dòng máu lai giữa người thường và ác quỷ. Chỉ vì sai lầm của thế hệ đi trước mà giờ đây những con người ấy đang phải chịu sự giày xéo, tra tấn dã man của quỷ giới.

Máu... máu chảy... chan hòa trong đất... thấm xuống địa ngục... vang vọng thiên giới... khắc sâu trong tim... mối hận thù... Nơi đây chỉ có bóng đêm của tội lỗi và màu đỏ của máu... Tất cả như hòa lẫn vào với không gian u ám đậm mùi chết chóc của quỷ giới tạo nên màn đen không lồ... Những con quỷ với áo choàng đen trùm kín đầu, xếp hàng dài trước mặt quý vương. Ánh mắt của quý vương lóe lên tia nhìn lạnh lẽo đầy toan tính, giọng nói trầm thấp mà đầy áp lực:

- Trong vòng 7 ngày, hãy bắt hắn trở về.

Lệnh quý vương vừa truyền xuống, tiếng “văng” vang lên rầm trời. Cả đám quỷ thoát cái biến mất, chỉ còn lại bụi bay mù mịt. Đám quỷ vừa rời đi, một người đàn ông khác tiến vào. Tuy áo choàng đen đã che kín cả khuôn mặt, chỉ còn lại ánh mắt. Nhưng người ngoài nhìn vào vẫn có thể thấy được khí chất khiến người khác phải ngợp thở. Người đàn ông từ tốn tiến về phía quý vương, lãnh đạm cất tiếng:

- Ông đang có ý định gì?

Quý vương cười thành tiếng, ánh mắt hằn lên những tia nhìn sắc lạnh, thâm độc:

- Cứ từ từ. Ông sẽ sớm biết thôi.

Không có ý định truy hỏi, người đàn ông quay người, chậm rãi bước đi. Trước khi khuất bóng, còn văng lại lời nói của ông:

- Tôi không quan tâm ông muốn gì, chỉ mong ông mau chóng tìm lại thanh kiếm kia.

Khi người đàn ông kia vừa khuất bóng, trên khóe môi quý vương xuất hiện nụ cười gian tà, ác ma.

Tình yêu thật đẹp, thật thiêng liêng nhưng lại quá đổi mong manh. Tình yêu cũng như thủy tinh trong trắng tinh khôi nhưng dễ tan vỡ. Có lẽ tình yêu của Thiên Ân cũng vậy. Cậu nguyện ý yêu một người con gái nhưng lại không thể chấp nhận để nó rơi vào tay người khác. Phải chăng đó mới là tình yêu. Yêu là phải ích kỷ, là chỉ có riêng mình. Thiên Ân không chấp nhận sự chia sẻ trong yêu và điều đó khiến cho cậu trở nên mù quáng. Ánh mắt thiên thần từ bao giờ đã mất đi ý cười chỉ còn lại thù hận, đấu tranh. Thiên thần cũng giống con người thôi, họ cũng có yêu thương, có đau khổ, và cũng biết thù hận, cũng mù quáng vì tình yêu. Họ chỉ khác con người ở quyền năng, họ có quyền năng hơn người. Và đó cũng là rào cản ngăn cấm tình yêu của thiên thần. Nhưng một khi đã vướng lưới tình thì thiên thần sẽ không còn là thiên thần nữa. Thiên Ân giờ đây thật không khác gì một ác quỷ. Đôi mắt cậu đầy thù hận, giọng nói đầy sát khí:

- Các người hãy chuẩn bị đi. Trận chiến sắp bắt đầu.

Những người bên dưới đều đồng loạt văng dạ, cất cánh thiên thần bay đi. Vì thù hận với Ken, Ân lại càng có thêm động lực để tiêu diệt Ken. Sau khi những thiên thần kia rời đi, Thiên Ân mới ngồi xuống ghế, cả người buông thõng trên ghế. Trái tim bỗng đau nhói khi hình bóng kia hiện lên. Ân nhỏ giọng như tự nói với bản thân mình:

- Hạ Băng, em sẽ trở về bên tôi.

Không biết đã bao lâu rồi, Băng vẫn cứ thế ôm chặt lấy Ken không rời. Nó không muốn rời ra, nó muốn khoảnh khắc này trở thành mãi mãi. Bởi Băng rất sợ, sợ rằng khi buông tay ra nó sẽ mất Ken mãi mãi. Vì thế Băng muốn níu giữ khoảnh khắc này, muốn để nó được ở bên cạnh Ken. Nhưng trong cuộc sống này không có gì được gọi là mãi mãi. Bữa tiệc nào cũng phải tàn, cuộc gặp nào cũng sẽ phải chia li, sự đời là vậy. Cánh tay Ken dần lỏng lẻo khỏi người nó. Băng hốt hoảng, cố gắng níu lại cánh tay Ken, giọng như van nài:

- Ken, đừng...

Nhưng có lẽ Ken đã rất quyết tâm, cậu bỏ cánh tay nó ra, trầm giọng nói:

- Băng, dừng lại thôi.

- Không, mình không thể dừng lại...- Giọng Băng như nấc nghẹn, ánh mắt đỏ hoe nhìn Ken- Mình đã đi quá xa rồi, không thể quay lại nữa.

Vừa nói Băng vừa níu cánh tay Ken lại. Đôi bàn tay Băng vừa chạm vào tay Ken, một cảm giác lạnh buốt chạy thẳng vào tim. Đôi tay ấy lạnh quá, như băng tuyết giữa trời đông. Ken lại một lần nữa cự tuyệt nó:

- Không có gì là không thể. Cậu vẫn còn cơ hội, hãy quay lại đi. Hãy rẽ vào con đường khác, hãy để tôi trở thành quá khứ của cậu. – Giọng Ken tuy nhỏ nhưng nó nghe rất rõ, nó còn như cảm nhận được sự ghen lời của cậu.

Nhưng Băng không phải người dễ dàng từ bỏ. Nó là một cô gái ngang bướng, không chỉ vì một hai lời của Ken mà bỏ lại tất cả được. Băng ngoan cố nói lại:

- Ken, mình không muốn quay lại. Mình muốn bước tiếp vào con đường của cậu. ...

- Băng. ...- Ken như không kìm nén được cảm xúc nữa hét lớn khiến Băng có phần giật mình. Thoáng qua Băng thấy rõ sự đau đớn hiện lên từ ánh mắt, giọng điệu của cậu. – Cậu biết mà Băng. Mình không xứng đáng để cậu làm những chuyện này. Hãy quay đầu lại đi, mình tin cậu sẽ hạnh phúc nếu quay lại. Mình xin cậu đấy. Mình không xứng bởi mình không phải con người, mình chỉ là. ...

Câu nói còn chưa cất ra, Băng đã đưa tay lên chặn miệng cậu lại. Ánh mắt Băng đau đớn có, yêu thương có, hi vọng có nhìn thẳng vào ánh mắt cậu. Nó cứ nhìn như vậy, nước mắt từ khóe mi rơi ra, nhưng không đưa tay lau đi, cứ để cho nó rơi thẳng xuống. Khóe miệng nó từ từ nhếch lên, từng tiếng chậm rãi:

- Mình biết tất cả, biết cậu là ai, nhưng mình không quan tâm. Mình chỉ biết cậu là Ken, là người mà mình thực sự yêu. – Càng nói giọng Băng càng lớn hơn, tiếng nói hòa trong tiếng nấc nghẹn. Nước mắt chảy vào khóe miệng đắng chát nhưng nó vẫn tiếp tục- Chẳng lẽ cậu quan trọng thân phận của bản thân đến thế ư? Không là người thì sao? Mình không quan tâm. Tại sao cậu lại không thể bỏ qua tất cả để yêu mình, tại sao? Mình thực lòng yêu cậu mà Ken. Cậu có biết mình đã đau lòng như thế nào khi cậu bỏ đi không. Từ cái ngày cậu không đến trường, đầu óc mình chỉ quẩn quanh hình bóng cậu, không thể không nhớ đến cậu. Vậy tại sao cậu không thể bỏ qua tất cả để ở bên mình. Ken, mình xin cậu, hãy ở lại bên mình đi.

Từng lời nói của Băng như con dao nhọn đâm vào trái tim Ken. Sức nặng của từng câu nói ấy như đè nặng trái tim cậu, bóp nghẹt thở. Đau đớn, tuyệt vọng nhưng Ken không thể dừng lại, bởi cậu sinh ra đã có số mệnh trả thù.

- Băng, mình chỉ có duy nhất một con đường. Cậu thì khác, cậu vẫn còn lựa chọn. Hãy rời đi, hãy coi như mình chưa từng tồn tại.

- Không. Mình khẳng định lại với cậu, mình chỉ có một lựa chọn, đó là cậu. Mình yêu cậu. – Băng khẳng định chắc nịch.

Băng bỗng thấy từ khóe miệng Ken nhếch lên, ánh mắt trở nên lạnh giá, giọng đầy hàn khí:

- Băng, mình chưa từng nói yêu cậu. Chỉ có cậu mù quáng chạy theo mình, vì thế hãy chấm dứt ở đây đi. Mình chưa từng yêu cậu, và cũng sẽ không yêu cậu. Hãy nhớ lấy.

Lời nói ấy của Ken phát ra như kéo Băng xuống tận đáy địa ngục. Ken chưa từng yêu nó:

- Nói dối, cậu đang nói dối tôi.- Băng lớn tiếng

- Đó là thật.- Ken đáp

Băng bỗng bật cười, nụ cười rất thỏa mãn. Tiếng cười lẫn trong tiếng khóc càng thêm đau thương, giọng nói ngẹn ngào:

- Dù cậu nói thế nào thì mình cũng không tin. ...Tất cả những gì cậu làm đã chứng tỏ cậu yêu mình. – Băng vẫn ngoan cố khẳng định mình đúng.

- Băng. ...-tiếng hét bất lực của Ken vang lên – Cậu hãy tỉnh lại đi. Chúng ta không thể. ...

Băng lắc đầu phủ định câu nói của Ken, nó đối diện với ánh mắt của cậu. Đã không còn là sự tuyệt vọng, ánh mắt ấy đầy kiên định nhìn Ken nhưng nó lại không cất lời. Cứ vậy mất mấy phút nó mới quay đầu rời đi. Trước khi bước ra khỏi cánh cửa phòng Ken, Băng cất lời rõ ràng:

- Mình đợi cậu, đợi cậu nói yêu mình. Ngày mai, mình đợi cậu ở hồ Lucky. Nếu không đến cậu sẽ phải hối hận....

Nói rồi Băng quay người rời đi để lại ánh mắt đau đớn phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nguyễn Hoàng Nhật Đăng ?

Bước chân Băng như đeo đá tảng rời khỏi căn nhà trong rừng. Ngoài trời mưa vẫn rơi, mưa rơi từng hạt như reo rắc vào trái tim nó nỗi đau đớn tuyệt vọng. Nước mắt nó đã rơi không biết bao nhiêu lần. Băng đã từng nghĩ rằng, nước mắt nó đã dừng chảy từ ngày mẹ nó ra đi, nhưng đến khi gặp Ken, mọi thứ đã khác. Hết lần này đến lần khác, lệ đã rơi, trái tim đã rỉ máu vì người con trai ấy. Nhưng Băng không hối hận, không nuối tiếc vì đã vì cậu mà rơi nước mắt. Nó chấp nhận tất cả những đau đớn đó chỉ hy vọng Ken một lần chấp nhận nó bên cạnh. Nó chỉ hy vọng cậu không ruồng bỏ nó, để nó được bên cạnh cậu mỗi khi cậu buồn, khi cậu đau. Nhưng có vẻ tất cả thật quá xa vời. Băng không biết chắc được rằng liệu Ken có đến hồ Lucky

không? Có thể đến nhưng cũng có thể là không. Nhưng kết quả dù thế nào đi nữa thì nó vẫn muốn thử một lần, một lần đánh đổi tất cả để đổi lại một giây phút bên Ken...

Ken bắt lực, khụy cả thân thể xuống sàn nhà lạnh lẽo. Đôi mắt tuyệt vọng hướng về phía bóng dáng xa xa, đôi môi khẽ mấp máy:

- Xin lỗi, thực xin lỗi...

Một thân áo choàng đen tiến lại gần phía Ken, kéo cổ áo cậu lôi dậy, một nắm đấm dừng mạnh giáng thẳng xuống khuôn mặt cậu. Lực từ cú đấm khiến máu nơi khóe miệng rỉ ra, cả thân vô lực ngã trên mặt đất. Ken không có ý chống trả, cứ vậy nằm im trên mặt đất, ánh mắt vô hồn. Thấy thế, ông Vương một lần nữa lôi cậu dậy, nắm đấm chuẩn bị giáng xuống lại thôi. Nhìn cả thân thể mềm nhũn, ánh mắt vô hồn của Ken trong lòng không khỏi day dứt, có chút chua xót. Nhưng cũng chính điều bộ này của Ken càng khiến ông Vương thêm tức giận, ông buông tay để Ken ngã ngồi trên đất, giọng nói cố gắng kìm nén:

- Ken, con trông mình xem ra bộ dạng nào rồi?

Nhưng đáp lại ông vẫn là sự im lặng cố hữu. Điều đó lại càng tăng thêm sự nóng giận trong lòng ông:

- Hãy nhìn lại bản thân mình đi. Con bây giờ còn hơn cả một con quỷ khát máu, bộ dạng thảm bại, bệ bát quá mức...

Như không nghe được những lời ông Vương, kèn thấp giọng nói:

- Có phải con đã sai rồi không? – Giọng Ken khàn khàn vì xúc động nói với ông Vương lại như nói với chính bản thân mình.

- Ken...- Ông Vương lên tiếng gọi, tiếng gọi như phát ra từ đáy lòng đầy đau đớn, xót xa.

- Đáng lẽ con không nên đến đây. Lần này con đã chọn sai đường rồi, thực sự sai rồi. Nếu không phải con ngoan cố thì mọi sự đã không đi đến đường này. Con sai rồi, sai thật rồi....- Ken nắc nghẹn nói.

Từng lời nói của Ken phát ra khiến cho ông Vương một lần nữa chìm vào đau xót. Những lời nói của Ken như muối sát vào vết thương cũ, một lần nữa rỉ máu. Ông Vương vẫn còn nhớ rất rõ ngày hôm ấy, ngày cuối cùng ông còn được gặp Mộc Tuyết, cô ấy cũng cất lời nói như Ken hôm nay: “Em sai rồi phải không? Tất cả là tại sự ngang bướng của bản thân mà em đã khiến mọi người lâm vào cảnh hôm nay. Là tại em, tại em đã quá ngoan cố không chịu nghe lời. Em thật sự sai rồi, thật sự đã sai rồi....”. Những lời nói cuối ấy của Mộc Tuyết như gai nhọn cắm sâu vào trái tim ông, luôn âm ỉ đau. Ngày hôm nay, quá khứ ấy một lần nữa được khơi lại. Ông sợ rằng Ken sẽ lại đi vào vết xe đổ của chính mẹ mình. Lại là tình yêu, thứ tình cảm ngọt ngào mà cũng đầy cay đắng ấy đẩy Ken vào sự tuyệt vọng hôm nay. Ông Vương tự trách mình đã quá chủ quan, cho rằng Ken là người lạnh lùng, sẽ không bị vướng vào những thứ tình cảm phù du này. Nhưng ông đã sai, Ken cũng giống như Mộc Tuyết, cậu có trái tim luôn khao khát yêu thương. Một con người bề ngoài tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong lại yếu mềm. Nhìn Ken như thế này, ông Vương lại không nổi lòng trách mắng, nhưng vì nghiệp lớn, ông dần lòng nói lớn:

- Nếu biết mình đã sai thì hãy sửa chữa ngay bây giờ. Hãy chấm dứt ngay thứ tình cảm sâu thẳm kia và trở lại là Ken trước đây – một con người lạnh lùng, tàn nhẫn. Nếu không thì con đừng trách ta tàn nhẫn.

Ken vẫn im lặng, không lên tiếng, ánh mắt cậu hướng về phía xa xăm. Thấy thế ông Vương tiếp lời:

- Tình yêu chỉ là thứ tình cảm thoáng qua, rồi con sẽ quên ngay thôi. Đừng để thứ tình cảm ấy cản trở con đường con đang đi. Ta không muốn con giống mẹ con, cùng phải đau khổ ở cùng một chỗ.

Lần này Ken không còn giữ sự im lặng cố hữu, cậu cất tiếng chậm rãi:

- Con hiểu. Nhưng từ trước đến nay con chưa từng hỏi người, không có nghĩa là con không thắc mắc. Đến hôm nay con không muốn im lặng nữa, hãy cho con biết, cha đẻ của con là ai? – Ken đổi sang vấn đề khác

Ông Vương bỗng chột dạ khi nghe đến câu hỏi ấy. Không phải ông không biết mà ông sợ, sợ rằng Ken biết sự thật ấy, cậu sẽ thay đổi mọi kế hoạch của ông. Trước thái độ của ông Vương, Ken không ép buộc, giọng nhỏ nhưng đầy áp lực:

- Nếu không muốn, người không cần nói. Nhưng con chỉ hi vọng rằng người sẽ không lừa dối con.

Nói xong Ken vịn người vào tường đứng dậy. Vết thương mất nhiều máu khiến cho Ken hơi choáng, đứng một lúc lâu mới rồi đi. Bước chân cậu rất nhẹ như lướt đi trên đất nhưng lại như mang chút nặng nề, ưu thương. Nhìn bóng dáng Ken khuất hẳn, ông Vương không còn chút sức lực, ngồi bệt xuống dưới đất. Ánh mắt không rõ cảm xúc, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm nhìn vào vô định.

Trong tâm trạng chờ đợi, rất nhanh đã đến thời gian hẹn với Ken. Băng mặc trên người một bộ quần áo khá đơn giản, bên ngoài khoác thêm chiếc áo khoác dài đen, chậm rãi rời khỏi nhà. Rồi nhà rất sớm nên Băng đi rất chậm, vừa đi vừa đưa mắt ngắm cảnh xung quanh. Trên đường hôm nay có vẻ rất vắng bóng người. Có lẽ do trời có gió mùa, lại đã về chiều nên mọi người đều đã trở về nhà. Chỉ có Băng cô đơn, rảo bước trên đường rộng. Dù đã đi rất chậm nhưng cuối cùng Băng đã đến bên bờ hồ Lucky. Đứng một mình giữa hồ, trái tim Băng run lên từng hồi. Không phải vì cái giá lạnh của thời tiết

mà vì nó sợ, sợ rằng Ken sẽ thực sự không đến. Mặc dù đã chuẩn bị mọi tâm lý nhưng nó vẫn hi vọng và đợi chờ. Bởi nó đã quá yêu Ken, yêu đến điên cuồng mất rồi. Đứng lặng bên hồ, Băng dõi ánh mắt về phía xa tìm kiếm một hình bóng quen thuộc... Nhưng đã đợi rất lâu, vẫn không thấy bóng dáng ấy đâu. Trái tim Băng nhói lên, hụt hẫng và tuyệt vọng. Đôi mắt nó đã tối lại, không còn nhìn về phía xa kia nữa....

Ken rời khỏi nhà, cậu vẫn đang suy nghĩ về việc của Băng. Nhưng có lẽ đáp án dành cho Băng chỉ có một thôi. Mãi chìm đắm trong suy nghĩ, Ken không hay biết phía trước mình đang có rất nhiều người đứng chặn. Ở họ đều toát ra thứ ánh sáng quái dị, như khóa lấp cả bóng đêm của khu rừng. Ken hơi nheo mắt nhìn đám người, chỉ có hai người là cậu thấy quen mắt. Đó là Thiên Ân và người đàn ông luôn đi bên cạnh cậu. Ken thầm nghĩ: “Có lẽ đã đến lúc phải đối mặt”. Cậu lạnh lùng ngược nhìn lũ người, ánh mắt trở thành đỏ rực, giọng nói lạnh giá:

- Cuối cùng cũng đến

Lời nói có phần nhẹ nhàng như đoán trước được sự việc. Thấy vậy, ông Hoàng lên tiếng, giọng nói đầy tức giận:

- Không nên nhiều lời, nếu muốn toàn mạng, hãy theo bọn tôi.

Ken khinh khỉnh nhìn đám người phía trước, thái độ vẫn rất bình thản, không có chút sợ hãi:

- Đi theo các người thì không chết sao? – Ken khinh bỉ nói

Nhìn hình ảnh của Ken lúc này, ông Hoàng có chút ngạc nhiên, lại có chút hoảng hốt. Từng lời nói, thái độ của Ken rất giống một người, một người con gái đã từng ám ảnh ông rất lâu. Thấy sự thất thần của cha, Ân hơi lay người ông, đồng thời hướng về phía Ken lên tiếng:

- Ken, tốt nhất cậu nên theo bọn tôi rời đi, nếu không chúng tôi sẽ không nương tay.

Như nghe được chuyện cười, khoe miệng Ken hơi nhếch lên, đầy hàm ý.

- Cậu đang nói kẻ tên Ken sao, rất tiếc ở đây không có người như vậy.

Không hiểu ý của Ken, Ân hơi nhíu mày khó chịu. Người trước mặt cậu đang nói xằng gì đây. Chẳng quan tâm đến thái độ ấy của Ân, Ken lạnh giá cất tiếng, từng chữ cậu thốt ra như có sức nặng ngàn cân:

- Tôi là Nguyễn Hoàng Nhật Đăng

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tuyệt Vọng

Nguyễn Hoàng Nhật Đăng, cái tên ấy vang lên như mũi dao sắc nhọn cứa vào trái tim chưa lành của ông Hoàng. Nhật Đăng – chỉ hai tiếng ngắn gọn nhưng có sức sát thương vô cùng lớn. Nó đánh bật về lạnh lùng, điềm tĩnh vốn có của ông. Cả thân thể ông Hoàng run lên, đôi bàn chân như đeo đá tảng nặng trĩu xuống. Ánh mắt ông đầy phức tạp nhìn về phía người con trai vừa cất tiếng. Đầu óc ông như bị vật cứng đập trúng, choáng váng, đau như búa bổ. Những hình ảnh mờ ảo, đứt đoạn thoáng qua một cách mơ hồ. Từng lời nói, cứ chỉ như một cuốn phim tua chậm, đưa ông Hoàng trở về quá khứ của một đêm đầy sao.

Trên cánh đồng hoa hướng dương, hai bóng người yên tĩnh đang nằm ngửa trên bãi cỏ, ánh mắt hướng về bầu trời sao. Hai thân thể, một trai, một gái ánh mắt đầy hạnh phúc, vui vẻ nằm bên cạnh nhau, trao cho nhau cái nhìn trìu mến. Một Tuyết ngả người vào vòng tay ông Hoàng, cảm nhận mùi hương dịu nhẹ từ cơ thể ông tỏa ra. Đồng thời Một Tuyết đưa mắt nhìn lên phía bầu trời sao phía trên, cất tiếng nói:

- Anh có thấy ngôi sao sáng nhất phía xa kia không? Đó là sao Scius – ngôi sao sáng nhất bầu trời đêm.

Ông Hoàng nhìn theo hướng cánh tay Một Tuyết chỉ, ở phía xa xa là một đốm sáng tinh khôi, lấp lánh, tuyệt đẹp, nổi bật giữa bầu trời đêm. Ôm người con gái bé nhỏ vào lòng, ông khẽ miết sát vành tai Một Tuyết, giọng nói nhẹ như gió thoảng, êm dịu, tươi mát:

- Đúng vậy. Rất sáng, rất đẹp, giống như e vậy.

Một Tuyết mỉm cười hạnh phúc nhìn ông Hoàng say đắm. Trong phút chốc cả hai lại chìm vào mộng ước. Bỗng Hoàng cất tiếng:

- Nếu sau này có con, hãy đưa con của chúng ta đến đây nhé. Để con chúng ta biết rằng đây là nơi khởi đầu, là nơi hẹn ước của bố mẹ nó trước đây. Và để gia đình chúng ta cùng ngắm sao trên đồng cỏ xanh mát. – Ông Hoàng không tránh khỏi ánh mắt mơ màng, hạnh phúc khi nghĩ đến đó.

- Nhất định sẽ đến đây. Mà anh sẽ gọi con chúng ta là gì?

Thoáng chốc, ông Hoàng chìm vào suy tư, suy nghĩ gì đó. Nhưng rất nhanh sau đó, ông nở nụ cười tươi rói:

- Đăng, Nhật Đăng – Đó sẽ là tên con của chúng ta

- Nhật Đăng? – Mộc Tuyết mỉm cười khi nghe tên gọi đó. Trong lòng trào dâng sự xúc động. Mới nghĩ đến con thôi là cô đã thấy ngập tràn hạnh phúc.

Nhận ra được tâm trạng của Tuyết, ông Hoàng bổ sung thêm

- Nhật Đăng – ngọn đèn sáng giữa trời đêm. Con chúng ta sẽ là ngôi sao sáng nhất, đẹp nhất, soi rõ con đường chúng ta đi.

Trở lại với hiện thực, những lời nói kia lại một lần nữa vang vọng trong tâm thức ông. Nó khiến ông nhức nhối, đau đớn. Lại nhìn người con trai trước mắt, có quá nhiều điểm giống với Mộc Tuyết. Ngay từ lần đầu tiên gặp, ông đã có cảm giác kì lạ, xa cách mà quen thuộc. Đến giờ phút này đây ông đã có thể khẳng định cảm giác của mình xuất phát từ đâu. Đó chính là đôi mắt của người con trai đó. Ánh mắt đỏ ngầu lạnh lẽo, sâu thẳm nhưng cũng ấm áp tình thương rất giống với của Mộc Tuyết. Càng nhìn trái tim ông lại càng nhói lên, không kìm nén được cảm xúc. Chưa có chứng cứ xác thực nào cho rằng Đăng là con trai ông, nhưng với linh cảm ông tin đến 90% người con trai ấy chính là con của ông và Mộc Tuyết. Giờ phút này đây ông rất muốn lại gần Đăng, ôm người con trai ấy vào lòng và hỏi về cuộc sống của cậu ấy. Nhưng lúc này đây, ông và Đăng đang đứng ở hai đầu chiến tuyến, một người là thiên thần và một là ác quỷ. Chính điều đó đã trở thành ranh giới chia cắt cả hai. Càng nghĩ ông Hoàng càng thấy đau đớn, không dám tin vào sự thật trước mắt.

Chứng kiến thái độ thay đổi đến chóng mặt của ông Hoàng, Thiên Ân vô cùng ngạc nhiên. Cậu hơi lay người ông, lên tiếng:

- Ba, ba sao vậy?

Bị tiếng nói của con trai làm sực tỉnh, ông tiến lại gần phía Nhật Đăng, lên tiếng hỏi lại:

- Cậu là Nhật Đăng?

Đăng không đáp lại câu hỏi kia, chỉ lạnh lùng nhìn người đàn ông phía trước. Ánh mắt ông ta có chút đau đớn, xót xa, chăm chăm nhìn về phía cậu. Rồi bỗng nhiên ông ta đưa cánh tay lại gần cổ Đăng như muốn lấy vật gì đó. Thấy vậy, Đăng nhanh chóng tránh ra, túm lấy cánh tay ông ta, gấn giọng:

- Ông muốn gì?

Ông Hoàng lúc này ánh mắt chỉ hướng về sợi dây chuyền trên cổ Đăng. Trái tim ông một lần nữa bị bóp nghẹn. Sợi dây chuyền pha lê kia là do ông tặng cho Mộc Tuyết, giờ đây lại nằm trên cổ của Nhật Đăng. Điều đó như đã khẳng định cho ông sự thật rằng: Người con trai này – Nguyễn Hoàng Nhật Đăng chính là con trai ông. Giọng ông có phần khó khăn, chầm chậm cất tiếng:

- Đăng....Đăng...Cậu....sao cậu lại có chiếc vòng đó? Có phải Mộc Tuyết đưa cho cậu?

Mặc dù đã chắc chắn với câu trả lời của mình nhưng ông vẫn muốn chính miệng Đăng nói ra. Nhưng không như sự mong đợi của bản thân, Đăng chỉ lạnh lùng đẩy ông ra xa, không có chút cảm xúc cất lời:

- Ông không có tư cách nhắc đến tên người ấy.

Đăng thấy thật ghe tòm khi nghe hai tiếng Mộc Tuyết phát ra từ miệng ông ta. Nhìn thái độ thay đổi của ông, Đăng nhận ra được có điều gì đó uẩn khúc ở đây. Nhưng là chuyện gì thì cậu không biết, và cậu cũng không muốn biết. Không muốn kéo dài câu chuyện này thêm nữa, Ken rút từ trong người ra thanh kiếm, hướng thẳng về phía ông Hoàng. Một lần nữa trái tim ông nhói lên, một sự trùng hợp nữa để chứng minh nhận định của mình là đúng. Không còn can đảm đối diện với sự thật khốc liệt này, ông Hoàng phát tay ra lệnh rút quân. Hiện tại ông không thể bắt người con trai ấy....

Dường như hiệu lệnh này khiến tất cả đều bất ngờ. Nhưng lại không có ai lên tiếng phản đối, bởi họ thấy được sự bất ổn trong ánh mắt của ông Hoàng. Mặc dù không muốn chấm dứt như thế nhưng Đăng biết nếu giờ ngoan cố cậu cũng không phải đối thủ của họ nên để tất cả rồi đi. Chỉ có ánh mắt Đăng vẫn đầy hận thù, sắc lạnh hướng về bóng ông Hoàng

Thời gian hện cứ thế thấm thoát trôi qua. Từng giây, từng phút qua đi là từng nhát dao găm vào trái tim đang rỉ máu của Băng. Nó như một đũa ngốc đứng đợi Ken, nhưng bóng dáng cậu không thấy đâu. Mặc dù đã đoán trước được sự tình nhưng khi sự thật diễn ra nó mới thấm hết cảm giác đau đớn, tuyệt vọng. Đôi bàn tay Băng lạnh cóng vì gió rét, đôi môi hơi tái lại nhưng ánh mắt vẫn kiên định hướng về phía xa kia như chờ đợi một hình bóng xuất hiện. Chờ đợi rồi lại thất vọng, Băng dường như đã quyết định buông xuôi. Đau nhưng lần này nước mắt cũng đã không còn rơi ra nữa. Đưa cánh tay lên, nhìn kim đồng hồ nhếch dần đến 0h. Khóe miệng Băng bắt giắc nhếch thành nụ cười nhạt thếch, vô vị. Ánh mắt vô hồn không còn nhìn về phía xa nữa mà chiếu thẳng xuống mặt hồ đen tối. Băng bắt đầu đưa tay cởi áo choàng dài ra, để nó cứ thế rơi xuống đất. Lúc này trên người nó chỉ còn một bộ váy dài đen u tối, Băng lại mỉm cười trước bộ dạng của mình lần cuối rồi khép hờ đôi mắt. Cả thân mình nhẹ nhàng rướn lên và nhảy xuống hồ nước lạnh lẽo.

Chương 51: Buông Tay

Từ xa, nhìn thấy thân ảnh bé nhỏ đứng cạnh mép hồ mà trái tim Ken run lên. Rồi trong khoảnh khắc cả thân thể hòa vào dòng nước, Ken không kiềm nén được cảm xúc hết lớn: “Hạ Băng”. Nhưng tiếng gọi ấy chỉ còn hòa vào hư không khi thân ảnh kia đã biến mất trong làn nước lạnh lẽo. Dù đã rất nhanh lao về phía hồ nhưng cậu vẫn không kịp, thân ảnh kia đã rơi xuống hồ. Đưa mắt lo lắng tìm kiếm dưới hồ, nhưng hồ nước rất nhanh đã chìm vào tĩnh lặng, không gợn sóng. Dường như người con gái kia đã quyết định buông xuôi. Nghĩ đến đó, Ken lao nhanh xuống hồ nước, ngụp lặn tìm kiếm hình bóng quen thuộc.

Chìm trong dòng nước mát lạnh, Băng cảm thấy khó thở. Nhưng nó không còn muốn giãy dụa nữa. Nó đã quá mệt mỏi rồi và giờ là lúc để buông tay. Bỗng tiếng gọi quen thuộc vang lên làm nó giật mình. Băng mở mắt cố gắng tìm kiếm thân ảnh quen thuộc nhưng tất cả đều vô nghĩa. Cả thân thể nó đã mất hết sức lực, cứ vậy chìm dần xuống đáy hồ. Khi Băng hoàn toàn mất hết khả năng vùng dậy một cánh tay bỗng chạm vào nó, nắm chặt lấy đôi tay giá lạnh của Băng. Một cảm giác thân thuộc, ấm áp trào dâng. Trước khi mất đi hết ý thức Băng còn thấy loáng thoáng khuôn mặt lo lắng của Ken.

Tĩnh lại, Băng mơ mơ hồ hồ nhớ lại khoảnh khắc vừa rồi. Là Ken, chính là cậu đã đến. Băng bật dậy quá nhanh làm cho áo choàng khoác trên người rơi xuống, một con ho sù sụ kéo đến. Nó đưa mắt quét nhanh khắp nơi tìm kiếm Ken. Vẫn là bờ hồ tối đen như mực, phía không xa Ken đang tựa lưng vào thân cây, ánh mắt nhìn xa xăm. Thấy cậu có vẻ không chú ý, Băng chậm rãi đứng dậy, từ từ tiến lại gần Ken. Không biết vì đang suy nghĩ gì mà cậu không hay biết Băng đã đến bên cạnh. Chỉ khi cả một vòng tay ôm chầm lấy, Ken mới giật mình. Cảm giác có chút ấm áp, hạnh phúc. Khi còn chưa kịp phản ứng thì giọng nói khàn đặc của Băng lại vang lên:

- Cảm ơn Ken, cảm ơn vì cậu đã đến.

Ken cảm nhận được rằng cả thân thể Băng đang không ngừng run lên, những giọt nước mắt nóng hổi thấm qua lớp áo mỏng chảy vào da cậu, len lỏi vào sâu trong tim. Nhưng một tiếng Ken kia vang lên làm trái tim cậu nhói đau. Cậu đẩy người Băng ra. Động tác của Ken làm Băng sững sốt, cứ nhìn chăm chăm vào người đối diện. Nhìn ánh mắt của cô mà Ken không kiềm nổi lòng. Đôi bàn tay nắm chặt kim nén cảm xúc. Mãi sau cậu mới lên tiếng:

- Xin lỗi. ...

Chưa để cậu nói hết câu, Băng đã đặt lên môi ấy một nụ hôn. Những gì Ken định nói cứ thế nuốt hết vào trong, tận hưởng nụ hôn ấm áp của Băng. Lúc này Ken muốn một lần được ịch ki ôm Băng vào lòng. Nhưng lí trí không cho phép cậu làm vậy. Ken nuốt tiếc đẩy người nó ra:

- Băng, xin lỗi nhưng hãy quên tôi đi.

- Cậu đừng nói gì hết. Cậu đã đến đây tức là cậu đã đồng ý rồi. Mình sẽ không nghe gì hết nữa. – Băng ngoan cố lắc đầu.

Nhìn Băng như vậy trái tim Ken cũng ngập tràn chua xót. Nhưng cậu không thể đi xa hơn, cậu không xứng với nó.

- Băng, tớ không phải con người – Nói đến đây, ánh mắt cậu lộ rõ vẻ đau thương, lời nói như nghẹn lại nơi cổ họng. Lặng người mất mấy giây, Ken mới tiếp lời – Tôi không xứng với cậu, hãy coi như tôi chưa từng tồn tại trong kí ức của cậu.

- Không, tôi không quan tâm cậu là ai. Tôi chỉ biết cậu là Ken – là người con trai tôi yêu. – Băng hét lên, giọng khàn đặc vì khóc.

- Đừng cố chấp nữa, tôi đã không còn là Ken nữa.

Ken càng nói, nước mắt Băng lăn càng dài hơn. Dường như Băng đang vô cùng hoảng loạn, vừa cầm chặt lấy tay Ken, vừa ra sức nói “Không”. Từng tiếng khóc nức của Băng làm Ken đau đớn. Nhìn nó khổ sở như thế, Ken cũng đau không kém. Nhưng là một con quỷ Ken không cho phép mình thay đổi, cậu đẩy người Băng ra, gằn giọng:

- Tôi không muốn nói lại lần nữa, tôi không còn là Ken nữa, tôi là Nguyễn Hoàng Nhật Đăng – là một con ác quỷ của bóng đêm

Nghe giọng điệu thay đổi của Ken, Băng giật mình hoảng sợ. Sau làn nước mắt, khuôn mặt cậu thật mờ ảo, Băng cố gắng níu kéo hi vọng mỏng manh:

- Cậu là Ken, không phải Nhật Đăng, không phải ác quỷ gì hết.

Ken cười nhạt khi nghe nó nói. Lần đầu tiên Băng thấy cậu cười như vậy, nụ cười đáng sợ, đậm chất ác quỷ. Bất giác nó lùi lại một bước, nhìn chăm chăm vào cậu. Nhận thấy thái độ của Băng, Ken không nói gì nữa, lạnh lùng bỏ lại một câu rồi rời đi:

- Tạm biệt.

Nhưng bước chân chưa kịp rời đi thì cánh tay Băng lại kéo lại. Giọng nó rất nhỏ, có gì đó run run:

- Hãy cho mình biết, cậu đã từng thích mình chưa? - Băng giương ánh mắt đầy kì vọng nhìn Ken. – Dù chỉ là một chút, cậu có không?

- Không, tôi chưa từng thích cậu.

Nói rồi Ken dứt khoát rời đi. Chỉ còn Băng đứng đó, thẫn thờ nhìn hình bóng quen thuộc xa dần. Cậu chưa từng thích nó, là thật sao? Băng không tin, nếu không thích sao hết lần này đến lần khác đều quan tâm nó? Nhưng nếu thích tại sao lại lạnh lùng đến vậy? Băng ôm đầu, gục xuống nền đất.

Một tấm áo choàng khoác lên người Băng. Nhận được sự ấm áp, Băng vui mừng ra mặt khi nghĩ đến Ken quay lại. Nó đứng nhanh dậy, tươi cười:

- Ken,...

Lời nói còn chưa thốt ra hết đã phải nuốt lại. Không có Ken, không có dáng người quen thuộc của cậu. Băng cầm áo khoác trên người xuống đưa cho Thiên Ân:

- Cảm ơn, tớ có rồi.

Vừa nói Băng vừa cúi người nhặt cái áo khoác của mình lên. Vừa hay ánh mắt chạm vào áo khoác đen của Ken. Đó là chiếc áo được khoác trên người nó lúc tỉnh dậy, Ken có lẽ đã bỏ quên. Băng tiến nhanh lại, cầm chiếc áo lên choàng lên người. Cảm giác ấm áp và mùi hương của Ken vẫn còn phảng phất đâu đây. Một mùi của tự nhiên, có lẽ là mùi của rừng xanh. Đứng nhìn nó ngây dại ôm chiếc áo, Thiên Ân không đành lòng để Băng lún quá sâu vào Ken, cậu lên tiếng phá tan sự yên tĩnh:

- Hãy từ bỏ cậu ta đi, hai người không thể.

Băng không đáp lời Ân, chỉ chú tâm vào chiếc áo khoác của Ken. Mặc dù Ken nói không yêu nhưng Băng không muốn tin. Nó đã yêu Ken quá sâu đậm, yêu đến đau thương. Thấy nó cứ như vậy, Thiên Ân không kìm được mà hét lên:

- Cậu thực sự điên rồi sao. Cậu ta đã không còn là Ken nữa, cậu ta là Nguyễn Hoàng Nhật Đăng.

Lại là Nhật Đăng, cậu ta là ai chứ. Tại sao ai cũng nhắc đến cậu ta, Băng hét lên:

- Nhật Đăng, Nhật Đăng cậu ta là ai tôi không quan tâm. Tôi cũng không muốn biết cậu ta là ai. Tôi chỉ biết Ken, cậu ấy là người tôi yêu. Tại sao các người cứ gán ghép cậu ấy vào một kẻ xa lạ chứ.

Không hiểu sao khi nói những lời ấy, nước mắt Băng lại rơi. Mắt đỏ hoe nhìn Ân. Thiên Ân vô cùng đau khi nghe nó thú nhận yêu Ken, nhưng cậu không tin bản thân không thay đổi được nó:

- Cậu đừng ngoan cố nữa. Hắn ta là Nhật Đăng, không phải Ken. Hắn chỉ là một con quỷ dữ, một con quỷ đen tối.

“Chát” – một âm thanh chói tai vang lên. Ngay cả Thiên Ân cũng không ngờ vì Ken mà Băng lại đánh mình.

- Với tôi, anh ấy là ai không quan trọng. Tôi yêu anh ấy là vì anh ấy là Ken. Tôi hi vọng chuyện lần này sẽ không lặp lại nữa. Nếu không tình bạn của chúng ta cũng sẽ chấm dứt.

Nhìn theo bóng Băng khuất dần, từ khóe mắt Ân không biết vì sao có dòng lệ trào ra. Trái tim nhức nhối từng hồi. Ân khụy hẳn người xuống đất, máu từ khóe miệng liên tục trào ra. Thiên Ân cố gắng tựa lưng vào gốc cây, đôi tay giữ chặt trái tim đang đau đớn liên hồi kia. Lời nguyện đã phát tác làm đầu óc cậu quay cuồng, trái tim nhói liên tục. Một tay Ân ấn vào trái tim, một tay lại lau đi máu đỏ trên khóe miệng. Nhưng càng lau máu lại càng chảy nhiều, từng con hoắt đứt quãng kéo theo dòng máu đỏ tươi chảy xuống. Khi cánh tay Ân bắt lực buông thõng thì một bàn tay khác chạm vào. Qua chiếc khăn mỏng, Ân vẫn cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay kia. Cậu ngạc nhiên khi thấy Băng đang đứng trước mặt mình, dùng khăn tay lau đi dòng máu trên miệng. Bỗng Ân đẩy người nó ra, tự dùng tay lau máu. Cậu không muốn nó phải chứng kiến cảnh tượng đáng sợ này. Thấy Ân né tránh, Băng cảm giác tội lỗi. Mặc dù không biết Ân bị làm sao nhưng khi nhìn thấy máu chảy dài trên người cậu, Băng lo lắng. Nó làm cho Băng nhớ đến hình ảnh Ken bị một người con trai lạ đâm trọng thương. Máu chảy dài trên cánh tay Ken đến giờ Băng vẫn không thể quên.

- Cậu không sao chứ? Sao máu lại chảy nhiều vậy.

- Không sao. – Ân nhanh chóng đáp.

Lúc này máu cũng đã được lau sạch và không còn chảy nữa. Nhận ra sự lo lắng trong Băng, Ân có chút vui sướng trong lòng. Mặc dù con đau âm ỉ vẫn hành hạ nhưng khi thấy Băng bên cạnh, Ân không còn cảm giác đau đớn. Cậu vui vẻ cầm tay nó kéo đi. Đang định dứt tay ra thì giọng nói yếu ớt của Ân khiến nó không thể, chỉ biết lặng lặng đi bên cạnh Ân:

- Đừng buông tay mình, chỉ một lần này thôi, xin cậu. ...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tình Yêu Trái Ngang

Băng để mặc Ân kéo tay mình đi. Bản thân nó thực sự thấy mệt mỏi với tất cả những gì đang xảy ra. Giờ phút này đây nó rất cần một vòng tay của ai kia nhưng cậu ấy đã mãi mãi rời xa. Băng cứ chạy mãi theo Ân, cho đến khi Ân dừng lại, nó dứt tay mình ra. Ánh mắt đảo một vòng xung quanh. Nhờ ánh trăng thấp thoáng, Băng thấy mình đang đứng trên ngọn đồi, phía dưới là cánh đồng hoa. Là hoa gì thì nó cũng không rõ, bởi ánh sáng heo hắt không đủ bao trùm không gian. Băng thối nức nhìn Ân:

- Tại sao lại đưa mình đến đây?

Ân trầm ngâm không đáp. Cậu cứ vậy nhìn chăm chăm vào nó như đang tìm kiếm thứ gì đó. Bản thân Ân lúc này rất muốn cất tiếng nói lời từ trái tim mình. Nhưng lời nói chưa bật ra khỏi khe môi trái tim đã nhói đau, mới đã trào dâng như muốn trào ra ngoài. Ân cố gắng nén nỗi đau, kéo Băng lại đối diện với chính mình. Từng lời của cậu nhẹ nhàng nhưng đầy chân thành:

- Băng, xin cậu hãy cho mình một cơ hội ...

Trong ánh sáng mờ ảo, Băng thấy rõ ánh mắt mong đợi của cậu. Nhưng đáng tiếc thay, nó không còn nhận ra được gì vào lúc này. Bởi trong đầu nó chỉ còn là hình bóng của Ken. Băng tránh ánh mắt Ân:

- Xin lỗi, chúng ta không thể.

- Không. Chúng ta có thể. – Ân dứt khoát – Chỉ cần cậu cho mình chút thời gian, mình chắc chắn sẽ đem hạnh phúc đến cho cậu.- Ân đầy chân thành cất lời.

Cố gắng thoát khỏi vòng tay của Ân, Băng đầy kiên định:

- Xin cậu đừng như vậy nữa. Hãy để cho tớ còn lại chút kỉ niệm đẹp về cậu.

- Tại sao Ken thì có thể còn tớ thì không? Cậu ta thì hơn tớ ở điểm gì? – Ân hét lên

Băng đẩy mạnh Ân ra xa. Ánh mắt như con thú bị tổn thương, đầy thê lương nhưng giọng nói lại trầm tĩnh đến lạ:

- Bởi vì tớ yêu Ken.

Nghe Băng nói, Ân bỗng cười lớn. Cậu nhìn nó, ánh mắt đầy điên dại:

- Cậu yêu hắn ta. Nực cười. Một con người đòi yêu một con quỷ sao? Cậu nghĩ rằng có thể sao?

Những lời nói của Ân như chạm vào tận cùng của nỗi đau của Băng. Trái tim nó bắt đầu run lên từng hồi, ánh mắt đỏ ngầu đầy căm hận. Chứng kiến tất cả những trạng thái của Băng, Ân như mất hết kiểm soát, cậu gào lên như con thú dữ:

- Cậu yêu hắn ta. Được, tôi sẽ cho cậu biết cái giá mà hắn phải trả cho tình yêu của cậu. Tôi sẽ khiến cho hắn vĩnh viễn biến mất để xem tình yêu của cậu duy trì được đến đâu. ...

“Chát”. Còn chưa nói hết câu, một cái tát như trời giáng từ Băng khiến cho Ân giật mình. Bao nỗi đau, sự uất nghẹn chất chứa trong lòng như đã mất hết kiểm soát, cậu kéo mạnh lấy Băng, ôm nó vào lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi hồng hào của Băng. Cảm giác ấm áp từ đôi môi kia như làm tăng thêm tính chiếm hữu, cậu ngấu nghiến đôi môi ấy, tận hưởng hết những mật ngọt... Trong khi đó, Băng đầy hoảng loạn trước hành động của Ân. Nó điên cuồng đẩy cậu ra, cảm giác sợ hãi, kinh tởm trào dâng. Cho đến khi Ân rời khỏi nó, đôi môi Băng xum xảy.

Sau hành động bộc phát ấy, Ân đang chờ đợi sự nổi giận của nó. Nhưng không, Băng yên tĩnh làm cho Ân phát sợ. Nó không nói gì, chỉ có ánh mắt vô hồn nhìn Ân. Một dòng nước mắt lăn dài trên khóe mi. Ân bất ngờ, lóng ngóng không biết phải làm gì. Đôi tay vừa đưa lên lau đi dòng nước mắt lăn dài thì giọng nói Băng cất lên, điềm tĩnh mà băng giá:

- Nụ hôn này chính là dấu chấm cho tình bạn của tôi và cậu.

Ân bắt đầu hoảng sợ, đôi chân run rẩy như sợ mình vừa nghe nhầm:

- Băng, cậu nói gì vậy?

- Từ nay, chúng ta sẽ coi như chưa từng quen biết. Cậu hãy vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc sống của tôi đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi nữa.

Chỉ một câu nói, Băng chính thức cắt đứt mọi mối liên hệ với Ân. Đôi chân dứt khoát rời đi không chút hồi hận. Nhìn theo bóng dáng của Băng, Ân còn nghe thấy hai chữ Băng nói cuối cùng: “Vĩnh biệt”.

Tất cả như sụp đổ dưới chân Ân. Thứ tình cảm cậu cố gắng đeo đuổi bao lâu nay phút chốc tan biến. Ân không phục, cậu không tin bản thân thua kém một tên ác quỷ như Ken. Trong phút chốc, nơi khóe mắt Ân lóe lên tia độc ác, một nụ cười đáng sợ trên khóe môi.

Thiên thần đã nổi dậy. Một khi tức giận, ác quỷ hay thiên thần cũng chỉ là một. Cũng tàn ác, mưu mô và mù quáng như nhau. Thiên thần không phải cứ là

tốt. Một khi bị mất đi thứ quan trọng thì thiên thần sẽ còn tàn nhẫn hơn cả ác quỷ. Bởi sự ích kỷ, tính độc chiếm trong thiên thần là tuyệt đối. Họ là một thì sẽ không có ai thứ hai. Với Thiên Ân cũng vậy. Thứ cậu muốn nhất định cậu sẽ đoạt được, dù có phải ra tay tàn độc đến đâu.

Màn đêm dày đặc buông xuống như tạo điều kiện cho tội ác xảy ra. Cuộc hỗn chiến đẫm máu trong đêm tối như càng ghê rợn hơn khi được bóng đêm bao phủ. Những tiếng la hét đầy đau đớn vang lên rồi phút chốc im bật thay vào đó là tiếng va chạm kim loại đánh thép. Một chàng thanh niên khắp người là một màu đen u tối, trên tay là thanh kiếm sáng loáng với những vết máu đỏ tươi. Như một con ác quỷ khát máu, người thanh niên lao vào đám người đối diện, từng nhát kiếm chém xuống lạnh lùng và tàn nhẫn. Tất cả đều được thu vào tầm mắt của người con gái. Đôi mắt cô ánh lên tia sợ hãi, kinh ngạc quá độ. Những gì diễn ra trước mắt thật ngoài sức tưởng tượng của một con người, những dòng máu đỏ tươi bắn vào mặt chàng thanh niên. Cậu ta chỉ dùng ngón tay quệt nhẹ và đưa lên miệng nếm thử. Vị tanh nồng của máu như càng tăng thêm sự kích thích của một ác quỷ. Trong phút chốc cả đám người đã bị anh ta đánh bại. Nhưng không phải là những thân thể đầy máu nằm trên mặt đất, mà những kẻ đó tan biến ngay sau khi bị thanh kiếm của người thanh niên chém vào...

Quỳnh Dao sợ hãi, co rúm người lại. Đôi mắt cứ chăm chú không rời khỏi hình bóng kia. Sự khủng hoảng trào dâng, Dao hét lên. Trong đêm tối tiếng hét của cô như đánh thức người con trai phía đối diện. Anh ta thu lại thanh kiếm, từng bước tiến về chỗ cô. Càng gần với Hàn Phong, Dao càng kinh hãi lùi lại phía sau. Anh cứ tiến một bước, cô lại lùi một bước. Cho đến khi Phong nắm lấy bàn tay Dao, cô như bị dón vào chân tường, điên cuồng hét lớn và vùng vẫy. Cô càng giãy giụa, anh càng nắm chặt. Cô cứ như kẻ mất trí, dùng tay còn lại đánh thật mạnh vào anh, vừa đánh vừa kêu lớn:

- Buông tôi ra....Buông ra....

Dường như sự không chế của Phong là bất lực với Dao. Không hiểu động lực nào thôi thúc, Phong dùng tay còn lại túm chặt lấy tay cô, môi áp sát môi Dao. Bất ngờ với nụ hôn giữa đường, Dao dờ người ra, ánh mắt mở to kinh ngạc nhìn chàng trai trước mắt. Cảm giác mềm mại, ướt át như kích thích Phong điên cuồng chiếm lấy. Trong mấy giây, Dao cũng như bị nụ hôn kia làm cho khoái cảm. Nhưng rồi hình ảnh Phong giữa đám người lạ, điên cuồng chém giết làm trào dâng trong cô cảm giác ghê tởm. Một con quỷ, một tên giết người đang hôn cô, chỉ nghĩ đến đó, Dao thấy ngột ngạt, khó thở. Cô ra sức giãy giụa mong đẩy được anh ta ra xa. Nhưng sức lực của con trai quá mạnh, Dao chỉ tuyệt vọng trong nụ hôn chiếm lĩnh của Phong. Càng hôn Phong càng bị kích thích, cậu muốn đi sâu vào khoang miệng Dao. Nhưng cảm giác tanh của máu làm cho Phong giật mình buông cô ra. Một vết sứt trên khóe môi Phong đang chảy máu do Dao cắn. Anh kinh ngạc nhìn cô.

Bằng như cạn kiệt mọi sức lực, ngồi sụp xuống đất, nước mắt không kiềm được lăn dài. Cảm giác nhục nhã, ghê tởm khiến cho cô lâm tình trạng vô vọng. Chỉ biết ôm đầu nức nở để mặc ánh mắt ngạc nhiên của Phong. Cô cứ ngồi như vậy, cả thân thể nhỏ bé run lên. Nhìn cô như thế, trái tim ác quỷ như nhói lên, Phong lặng lẽ ngồi xuống. Đưa bàn tay ôm lấy người con gái ấy vào lòng, anh vỗ nhẹ như an ủi đứa trẻ con.

Mặc dù cảm thấy sợ hãi Phong nhưng không hiểu sao khi được cậu vỗ về, bản thân Dao lại thấy tâm trạng ổn định hơn. Ngồi như thế được một lúc, Dao ngẩng đầu lên đối diện với Phong, giọng nói vẫn còn chút run rẩy:

- Anh thực sự là ai?

Phong không ngờ lúc này mà Dao vẫn có thể bình tĩnh đến vậy. Nhưng câu hỏi kia của cô lại như mũi dao đâm sâu vào nơi sâu thẳm nhất trong con tim anh. Rất lâu về trước, anh cũng đã từng tự hỏi mình là ai? Nhưng dù có hỏi ai, có tự dằn vặt thế nào cũng không ai cho anh đáp án. Cho đến ngày hôm đó, ngày định mệnh của cuộc đời Phong, ngày mà cậu biến đổi thành một con quỷ. Ngày mà bố Phong nói cho cậu biết sự thật kinh khủng nhất, một sự thật mà anh cố trốn bỏ nhưng không được. Anh nhìn vào đôi mắt còn hơi nước kia, giọng nói có chút ưu thương:

- Em thực sự muốn biết sao?

Dao gật đầu chắc nịch. Cô thực sự thắc mắc về con người này. Một kẻ luôn tỏ ra lạnh lùng, tàn ác này thực chất là ai. Giọng Phong đều đều nhưng ẩn chứa sự đau đớn, tuyệt vọng:

- Em có tin rằng trên trái đất này vẫn còn sự tồn tại của thế giới khác không? – Tuy là hỏi nhưng không để cô trả lời anh đã nói tiếp – Đó là thế giới của anh, thế giới của bóng đêm và tội lỗi. Anh là một ác quỷ, là một kẻ mang trong mình dòng máu tội lỗi.

Một sự thật không thể ngờ đến được Phong tiết lộ. Nhưng cô cảm thấy thật bình thường. Không biết tại sao bản thân cô không còn thấy sợ nữa. Phải chăng sự run rẩy, đôi mắt đỏ hoe của anh làm cho trái tim cô đông lại. Dao thấy xót thương cho Phong nhiều hơn là sự sợ hãi. Một con người mang trong mình dòng máu quỷ, chịu đựng sự dày vò lớn đến vậy thì có gì đáng trách chứ.

- Sự tồn tại của anh chính là sai lầm của họ. Bố anh là quỷ nhưng đem lòng yêu mẹ anh – một con người bình thường không phép thuật. Chính tình yêu của họ đã tạo ra nghiệt chủng như anh. Một con quỷ mang dòng máu lai như anh không được thừa nhận, anh bị những con quỷ khác chèn ép, chúng muốn giết anh. Vì thế anh phải học cách tự vệ....Anh sinh ra đã không có sự lựa chọn nào khác....- Giọng nói của anh ngày càng run rẩy như xé tan cõi lòng Dao.

Cô ôm chặt lấy anh vào lòng. Dùng sự ấm áp từ chính con tim mình an ủi anh. Lúc này cô thấy anh thật nhỏ bé.

- Đừng nói nữa....Em không quan tâm anh là ai. Với em anh chính là Hàn Phong lạnh lùng, kiêu ngạo nhưng đầy tình cảm. Mặc kệ ai nói gì, anh cũng hãy tin em, tin rằng dù cả thế giới quay lưng lại với anh, vẫn còn có em bên cạnh anh.

Không hiểu động lực ở đâu đã thôi thúc Dao nói ra những lời ấy. Chỉ biết rằng đó chính là những lời thật lòng, xuất phát từ chính trái tim thiện lương của cô. Cô sợ anh, nhưng là sợ con ác quỷ trong anh. Còn Hàn Phong, cô không sợ. Cô thương cảm thay cho số phận nghiệt ngã của anh. Hình ảnh Phong trong đêm tối với thanh kiếm đầy máu làm cô run lên, nhưng vẫn kiên quyết ôm chặt con người đang tổn thương kia.

Lần đầu tiên nhận được tình cảm chân thành đến vậy, trái tim Phong ảm áp hẳn lên. Cô là người duy nhất không sợ anh, dù biết anh là con ác quỷ, cô vẫn bên cạnh động viên. Bất giác Phong nở nụ cười hạnh phúc, vòng hai tay ra sau ôm lấy cô.

- Cảm ơn em. Vì câu nói ngày hôm nay, anh sẽ bảo vệ em suốt đời.

Nói rồi anh nâng cô đứng dậy, nhẹ nhàng cúi xuống hôn cô. Nụ hôn lần này không còn sự điên cuồng chiếm đoạt như trước, nó nhẹ nhàng mà thanh khiết. Dao cũng đã không còn cự tuyệt, cô phối hợp với anh ăn ý, chìm trong khoái cảm của sự hạnh phúc. Hai con người chìm trong nụ hôn mê mẩn giữa trời đêm, để mặc lại sau lưng những toan tính, tàn ác của bóng đêm tội lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Phía Sau Sự Thật

Ánh nắng xua tan màn đêm u tối. Tất cả trở lại với vẻ tinh khôi của một ngày mới. Tất cả những gì đã xảy ra trong đêm tối như một cơn ác mộng với cả hai người con gái. Máu, nước mắt, những lời tuyệt tình như một giấc mộng đã qua. ...Đau đớn biến mất thay vào đó là sự dẫn vật, khổ đau. Tất cả khi nhìn lại chỉ còn là một chấm nhỏ mờ hồ, nhưng không bao giờ khép kín. ...

Băng vô hồn ngồi trong lớp, ánh mắt mệt mỏi nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Mọi thứ vẫn diễn ra, vẫn nhịp sống hối hả. Chỉ có mình nó là chậm lại, đau đớn chờ đợi mặc dù không có kết quả. Sự tuyệt tình của Ken làm trái tim nó rỉ máu, lời nói của Ân làm đầu nó như muốn nổ tung. Băng không ngờ yêu lại khổ đến vậy. Nó chỉ muốn bên cạnh người mình yêu, nhìn người mình yêu tươi cười, điều đó đâu lớn lao, tại sao nó lại không thể. Càng nghĩ Băng lại càng không thể trả lời được.

Quỳnh Dao chậm rãi tiến về bàn cô bạn thân. Cô ngồi xuống bên cạnh, không nói gì, im lặng suy nghĩ gì đó. Dao cất lời, giọng nói rất nhỏ như tự nói với chính mình:

- Theo cậu bên cạnh thế giới mình đang sống có tồn tại thế giới khác không

- Có – Băng vẫn nhìn bầu trời bên ngoài và đáp.

Dao hơi sững sốt khi nghe câu trả lời của bạn. Nó cũng tin rằng trên trái đất này vẫn tồn tại một thế giới khác sao. Bất giác, Dao nhớ về Hàn Phong, người con trai của thế giới bóng đêm. Bây giờ nghĩ lại, cô thấy bản thân mình thật kì lạ. Đối diện với một sự thật khủng khiếp như thế mà vẫn dễ dàng chấp nhận. Dao lắc đầu để quên đi hình ảnh tối qua. Nhưng không thể, cảm giác nụ hôn nồng nàn, ngọt ngào của Phong làm cô si mê. Song hình ảnh thanh kiếm đầy máu trên tay Phong làm nó thoáng chốc run sợ.

- Tôi muốn không tin nhưng không được. Dù đã cố gắng phủ nhận tất cả chỉ là mơ nhưng khi mở mắt ra, mọi thứ thật rõ ràng. ...Màu đen. ...máu. ...tất cả đều là thật. Thế giới ấy gần lắm nhưng lại cũng thật xa. ...

Những lời nói nửa chừng của Băng làm cho Dao khó hiểu. Cô không hiểu nó đang muốn đề cập đến gì. Nhưng Dao tin, Băng có một bí mật nào đó không thể nói ra, và cái bí mật ấy, rất có thể liên quan đến thế giới mà cô vô tình biết được. Nhìn người con gái nhỏ nhắn trước mặt, người bạn thân của cô, Dao không ngần ngại chia sẻ tất cả. Những gì cô biết được về Phong, Dao đã nói hết với Băng. Bởi giữ trong mình bí mật lớn như vậy thực sự khó chịu, cô muốn có người thông cảm, thấu hiểu. Và Băng là người duy nhất có thể làm được điều đó.

- Cho đến lúc này, tôi vẫn không thể tin mình lại quen biết một người không phải con người. Tôi đã nghĩ mình sẽ phải phản ứng thật dữ dội, phải tránh xa con người đó. Nhưng không hiểu sao tôi lại chấp nhận, dễ dàng để hình bóng đó đi vào con tim mình – Dao thủ thi bên tai Băng.

Nghe những lời nói của Dao, trái tim Băng lại nhói lên. Dường như Dao rất giống nó, cái cách tiếp nhận sự thật phũ phàng của cả hai đều rất yên tĩnh, nhẹ nhàng. Không có sự gào thét, trách móc, giận hờn mà chỉ có sự tin tưởng tuyệt đối. Đáng tiếc là dù cả hai đã chấp nhận nhưng người trong cuộc thì lại không thể. Nếu như Phong có thể để Dao bên cạnh an ủi thì Ken lại làm Băng đau lòng khi kiên quyết từ chối. Cậu luôn như vậy, lựa chọn cô độc một mình gặm nhấm nỗi đau. Băng không tức giận khi Ken giấu nó mọi sự thật nhưng Băng hận cái cách cậu đẩy nó ra xa. Cậu cố tình lấy cái sự thật đó để xua đuổi nó. Điều đó làm trái tim Băng tổn thương. Phải chăng yêu chính là đón đau!

- Cậu có nghĩ rằng chúng ta và những người thuộc thế giới ấy có thể...?

Không cần Băng nói hết, Dao đã hiểu ý của nó. Cô lại một lần nữa rơi vào trầm ngâm. Dao chưa bao giờ nghĩ đến điều này. Cô luôn cho rằng, nếu thích thì cứ việc đến bên nhau. Nhưng khi nghe nó hỏi, Dao lại thấy chột dạ. Có hay chẳng hai con người không cùng một thế giới có thể đến với nhau. Điều này là có thể sao? Dao do dự không đáp. Thấy vậy, Băng mỉm cười chua chát. Ngay cả con người lạc quan như Dao cũng không thể dám chắc thì nó và Ken làm sao có thể. ...

- Vậy là tớ và Ken không thể sao?

Lời nói của Băng còn chưa nói hết thì nhóm Thiên Di xen vào. Thấy hai cô bạn tui ngưu một chỗ, Thiên Di chạy lại:

- Hai cô nàng hôm nay sao thế?

- Hai người bị ai đáng hả? Sao bộ mặt như đưa đám thế? – Hạo Kỳ xen vào.

Trước sự truy hỏi của nhóm bạn, Dao và Băng mỉm cười, nụ cười gương gao đáp lại. Sự tò mò của Dao về câu nói sau cùng của Băng vẫn chưa được giải đáp, nhưng có một chút gì đó trào dâng, và Dao nghĩ là mình đã hiểu ra vấn đề.

Ở góc lớp, Quỳnh Lam cầm trên tay bộ bài, từng ngón tay thon gọn xếp bài xuống mặt bàn. Từng con, từng con một được lật ra cùng với ánh mắt kinh ngạc của Lam. Dừng ánh mắt dò xét, Lam chăm chăm nhìn lại con bài. Bộ bài trên tay bỗng rơi xuống, ánh mắt Lam ánh lên rõ về sự hãi. Lam nhìn không chớp vào con bài trước mắt, rồi lại liếc tia nhìn khó hiểu về phía Băng. Đôi tay không kiềm được mà run lên, khóe miệng khẽ phát ra tiếng khe khẽ: “Ác quỷ trở về”.

Mân mê chiếc hộp gỗ trên tay, ánh mắt Đăng mơ hồ nhìn vô định. Hình ảnh của Băng bỗng lướt qua trong trí óc làm trái tim cậu run lên. Cái cảm giác đó mới khôn khổ làm sao. Chiếc hộp gỗ trên tay Đăng rơi xuống, bung ra. Cậu giật mình nhất lại, từ đáy hộp truyền lên cảm giác cộm cộm. Đăng ngồi xuống đất, chăm chú quan sát đáy hộp. Cậu đưa tay mân mê dưới đáy, cảm giác được sự trống rỗng ở đó, Đăng lấy tay gỡ nhẹ xuống đáy. Đúng như dự đoán, đáy hộp bung ra, một tờ giấy rơi xuống. Cậu cầm tờ giấy lên, từng chữ đọc nó. Một lần nữa trái tim Đăng như bị bóp nghẹt, đau đốn, bàng hoàng. Từng dòng chữ trong bức thư như dòng lũ trào dâng, nhấn chìm cậu trong tuyệt vọng.

Cánh cửa phòng bật mở, ông Vương từng bước tiến vào. Nhìn ánh mắt đỏ hoe của cậu, ông nhận ra được điều không bình thường. Ánh mắt nhanh chóng nhận ra sự xuất hiện tờ giấy trên tay cậu. Ông tiến đến, cầm tờ giấy lên xem. Ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi, lo lắng khi lướt qua nội dung bức thư. Cái điều mà ông muốn giấu bao lâu nay đã bị phát hiện, đúng là “cái kim trong bọc lâu ngày lòi ra”. Giọng điệu có phần hồi lỗi:

- Xin lỗi vì đã giấu con chuyện này?

- Tại sao lại làm như vậy? – Đăng có phần cao giọng.

Không gian một lần nữa chìm vào im lặng. Thật khó để đưa ra một lời giải thích hợp lí. Nhưng nếu im lặng chỉ càng làm tăng thêm sự nghi ngờ của Đăng, ông Vương chậm rãi cất lời:

- Hoàng Hải Đông đúng là cha con. Ngày ấy, khi mẹ con đến gặp ông ta lần cuối chính là đánh cược một mất một còn. Mẹ con nói rằng khi ấy chỉ cần ông ấy rời đi cùng mẹ con thì cả nhà ba người sẽ cùng sống hạnh phúc. Đáng tiếc là người đàn ông đó quá lạnh lùng, chấp nhận buông tay MỘC TUYẾT vì gia đình. Vì quá hận ông ta nên mẹ mới quyết định để con trả thù cho bà. MỘC TUYẾT dặn ta nhất quyết không được nói cho con biết chuyện này. Nhưng cuối cùng mẹ con vẫn không thể tuyệt tình trả thù Hải Đông. Có lẽ bà ấy vẫn còn yêu hấn ta nên mới để lại bức thư này. Bà ấy muốn con biết sự thật này để ngăn lại mối thù khi xưa, để tha thứ cho hấn ta. – Ông Vương thờ dãi.

Càng nghe trái tim Đăng càng đau đốn. Cha cậu là một thiên thần, một kẻ luôn tìm cách giết cậu, một kẻ phụ tình đem đến cái chết cho mẹ cậu. Vậy mà đến cuối cùng mẹ cậu vẫn nhân từ để cho ông ta một con đường sống. Càng nghĩ Đăng càng thấy chua xót cho tình yêu của mẹ. Bà quá đáng thương khi dành hết tình cảm cho một kẻ căm thù.

- Nhật Đăng, bây giờ con đã biết sự thật. Mọi chuyện ta để con quyết định. Nhưng có một điều ta muốn con biết, dù con có quyết định thế nào thì mối thù này ta vẫn phải trả. Kể cả đó có là cha đẻ của con thì ta vẫn phải giết hấn ta, lấy máu hấn an ủi linh hồn mẹ con. – Ông Vương kiên định nói tiếp.

- Người đã yêu mẹ con như vậy, tại sao khi ấy lại không ngăn bà lại?

- Là ta không thể ngăn chứ không phải ta không muốn. Dù ta có làm gì mẹ con vẫn không bao giờ nhìn về phía ta, nghe theo lời ta nói – Ông Vương chua xót nói.

Một lần nữa Đăng lại chìm vào căm lặng. Nhưng rồi hình bóng Băng hiện lên làm cho cậu thấy mơ hồ. Cố gắng che dấu đi những cảm xúc trong trái tim, Đăng lên tiếng:

- Dù ông ta là bố con, nhưng ông ta cũng là kẻ thù giết chết mẹ con, con không thể tha thứ cho kẻ đã khiến mẹ con phải ra đi trong uất ức như vậy. Con sẽ khiến ông ta phải trả giá cho tất cả những gì mình đã làm.

Ông Vương vô cùng cảm kích khi nghe Đăng nói thế. Ông nắm lấy bờ vai cậu, ánh mắt đầy ki vọng:

- Cảm ơn con.

- Đó là trách nhiệm của con. Vì mẹ và vì chính bản thân con, người không cần nói cảm ơn.

Nhưng dù Đăng có nói thế nào thì việc cậu chấp nhận trả thù cũng đã tạo động lực vô cùng lớn cho ông. Điều đó càng tăng thêm quyết tâm trả thù trong lòng ông.

- Sắp đến ngày phá giải phong ấn sức mạnh của con. Vì vậy những ngày này con đừng ra ngoài, hãy ở trong nhà. Bây giờ không chỉ có thiên thần mà cả

ác quỷ cũng đang sẵn lòng con. Sức mạnh của con là sự uy hiếp lớn nhất đối với chúng. Vì vậy hãy ở đây cho đến khi sức mạnh được giải phóng. – Ông Vương nói

Đặng gật đầu thay cho lời đáp. Cậu từ từ tiến về phía cửa sổ, đưa mắt nhìn về phương xa, nơi bầu trời xanh ngắt với những cánh chim tự do bay lượn....

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đôi Mắt

Tâm trạng của Băng không tốt nay lại càng trùng xuống khi lớp học vắng mặt Ken. Nó nhớ cậu, Băng không ngờ cậu lại tuyệt tình đến vậy. Mơ màng với hình ảnh của Ken, tiết học kết thúc lúc nào không hay. Nhóm Di rù nó và Dao đi chơi nhưng cả hai đều từ chối. Chậm rãi rời bước khỏi lớp học, Dao lên tiếng giải đáp thắc mắc của bản thân:

- Có phải Ken cũng không phải là người?

Nhìn bước chân đang đi bỗng khựng lại của Băng, Dao chắc chắn với suy nghĩ của mình.

- Vậy cậu vẫn yêu Ken? – Dao nghi ngờ hỏi.

Băng không biết miên man nghĩ gì mà mãi một lúc sau mới đáp lại câu hỏi của Dao:

- Yêu? Được sao? Tình yêu giữa một ác quỷ và một con người? Tồn tại tình yêu đó sao? – Băng cười nhạt, nghĩ đến những lời nói của Ken tối hôm qua, trái tim lại nhói lên.

Thấy tâm trạng bất ổn của nó, Dao lại gần, nắm lấy đôi tay đang run rẩy kia:

- Nếu cậu cho là được thì chắc chắn sẽ được.

- Nếu Ken nói không được thì sao? – Băng vô vọng nói.

Đã nói đến mức này, Dao cũng hiểu ra được nguyên do. Không phải là Băng không muốn cố gắng mà là người con trai kia tự ti. Cậu ta cho rằng một ác quỷ không thể có tình yêu. Bất giác Dao nhớ đến Phong, kẻ mà cô đã nói sẽ luôn tin tưởng. Bây giờ Dao bắt đầu bị lung lay bởi chính lời nói của mình. Liệu mọi chuyện có dễ dàng đến thế không?

Bước chân của hai cô gái bỗng dừng lại bởi đám người trước mắt. Cả toán người mặc áo choàng đen, trùm đầu kín mít bao quanh cả hai. Đôi mắt chúng sâu hoắm, đen tối. Như nhận ra được hiện thực, cả hai người con gái không ngừng run rẩy, sợ hãi. Đối mặt với một đám ác quỷ, người trần mắt thịt như các cô lấy đâu ra sức mạnh khổng lồ để chúng. Lũ quỷ chẳng may may đề ý đến suy nghĩ của hai nàng, lập tức hướng về phía Băng tấn công. Cả Băng và Dao rơi vào trạng thái hoảng loạn...

Một đường kiếm sắc lẹm chém ra, những tên quỷ đang tiến lại gần tan biến nhanh chóng. Băng và Dao như tìm được cứu tinh, chạy lúp ra sau phía người thanh niên vừa đến. Thiên Ân tạo vòng chắn cho hai cô gái, còn bản thân lao vào đám quỷ không nương tay. Từng nhát kiếm chém xuống lạnh lùng, trong phút chốc lũ quỷ tan biến hết.

Dao kinh ngạc nhìn Thiên Ân, còn Băng thì hiện rõ ánh mắt cảm kích. Lúc này đây, Dao như bị rơi vào mối tơ vò. Ngoài ác quỷ, vẫn còn tồn tại thiên thần sao? Thiên Ân quay về phía Băng:

- Băng, không sao chứ?

Nó lắc đầu, đến bây giờ vẫn chưa hết hoảng loạn. Tại sao những tên quỷ đó lại muốn tấn công nó? Càng nghĩ cảm giác sợ hãi càng dâng trào. Thấy tâm trạng cả hai cô gái đều không ổn, Ân đề xuất ý kiến cả hai về nhà. Ba người đi trên con đường thân thuộc, song không khí lại vô cùng u ám. Cả ba đều chìm vào những suy nghĩ riêng với những sợ hãi vô tận. Cuối cùng vẫn là Băng lên tiếng:

- Tại sao những kẻ đó lại tấn công tớ? – Băng hỏi Ân nhưng nó cũng như đang tự hỏi chính mình.

- Thực sự tớ cũng không biết, nhưng tớ sẽ điều tra về việc này.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của nó, Ân không khỏi thấy nhói lòng. Im lặng một lúc cậu lại nói tiếp:

- Hãy yên tâm, tớ sẽ bảo vệ cậu.

- Không cần đâu, có lẽ lần này chỉ là sự nhầm lẫn – Băng hơi hột nói. Nó không muốn mắc nợ Ân thêm một lần nào nữa.

Nhận lời từ chối của nó, Ân vô cùng khó chịu. Ngay cả sự giúp đỡ của cậu, nó cũng đã không cần nữa. Có lẽ Băng thực sự không còn muốn có quan hệ với người như cậu. Nhưng dù nó có từ chối như thế nào đi chăng nữa thì cậu vẫn sẽ âm thầm bảo vệ người con gái này – bởi Băng chính là mạng sống của cậu.

Ân nhìn theo bóng Băng bước vào nhà bằng con mắt vô vọng. Trái tim không ngừng run lên, nhức nhối. Cảm giác có luồng khí hắc ám bao quanh, Ân đề phòng, đưa tay cầm vào đầu kiếm. Nhưng mãi cũng không thấy có động tĩnh. Ân quay người tìm kiếm, một hình ảnh quen thuộc phía xa. Không chần chừ, Ân rút kiếm lao về người thanh niên phía trước. Khi thanh kiếm còn cách khoảng 1 gang tay, Đấng né người sang trái, đồng thời dùng tay không chế người đánh lên. Thấy bị phát hiện, Ân hơi lui người ra sau thoát khỏi tầm với của Đấng rồi lại tiếp tục tấn công. Bị tấn công liên tục, Đấng rút thanh kiếm trong người đỡ đòn. Từng đường tấn công của Ân vô cùng nguy hiểm như muốn lấy mạng người khác. Mặc dù không muốn đánh nhau, nhưng với khí lực này mà không dốc hết lực chắc chắn Đấng sẽ bại trận. Dùng kiếm không được, Ân sử dụng phép, tạo nên lực lớn ném thẳng về phía Đấng. Không có phép để đối chọi với sức mạnh của Ân, Đấng chỉ biết né người tránh đòn. Thấy cậu không đáp trả bằng phép thuật, Ân càng tức giận khi cho rằng Đấng khinh thường mình, liên tục những quả cầu phép thuật phi về phía Đấng. Với sự nhanh nhẹn của mình, Đấng phần nào tránh được những đường tấn công ấy, nhưng trong phút sơ ý, cậu bị trúng đòn. Lực lớn làm cho cậu bay ra xa, máu từ khóe miệng trào ra. Như đạt được mục đích, trên khóe môi Ân xuất hiện nụ cười tàn ác. Những hình ảnh, câu nói của nó với Đấng như làm tăng thêm sự hận thù trong Ân. Cậu tiến nhanh về phía người nằm trên đất, một luồng ánh sáng chém thẳng vào Đấng. Trông vô thức, Đấng đưa thanh kiếm trên tay mình lên đỡ. Khi ánh sáng kia chạm vào thanh kiếm của Đấng thì ngay lập tức bị phản lại. Ân giật mình khi luồng sáng ấy bay ngược lại, nhanh chóng tránh sang một bên. Sức mạnh kia chạm vào mặt đất nổ tung, tạo nên ánh lửa chói lóa.

Vừa lúc ấy, ông Hoàng xuất hiện. Cả không gian phút chốc chìm trong ánh sáng. Đấng chống thanh kiếm xuống đất làm lực đứng dậy. Ánh mắt tỏ rõ vẻ chán ghét. Nhìn thấy dòng máu trên khóe miệng Đấng, ông Hoàng bỗng cảm thấy đau lòng. Trong lúc không suy nghĩ, ông tiến gần về phía Đấng, đôi tay đưa lên chạm vào khuôn mặt cậu. Đấng quay người tránh hành động của ông. Thấy hành động của mình có hơi khiếm nhã, ông Hoàng lên tiếng xin lỗi, song tâm trạng rối bời khi đối mặt với con trai.

- Con...cậu không sao chứ? – Rất muốn nói một tiếng con với Đấng nhưng nhận ra sự có mặt của Ân, ông thay đổi cách xưng hô.

Đấng không đáp lại câu hỏi ấy, giọng nói đầy trào phúng:

- Hai người định liên hợp giết tôi sao?

Nghe từ “giết” từ chính miệng cậu phát ra, ông Hoàng có chút đau lòng. Ánh mắt mờ hồ nhìn người con trai trước mặt. Nhận ra sự khác biệt từ cha, Ân lên tiếng:

- Cha, đây là cơ hội của chúng ta. Hắn đang bị thương nên sẽ không chống lại chúng ta được.

- Không được. – Trong vô thức ông Hoàng lớn tiếng.

Kinh ngạc trước thái độ của cha, Ân lớn tiếng:

- Có chuyện gì với cha vậy, chẳng phải lúc trước cha khẳng định phải bắt được hắn ta, lấy máu để phá giải lời nguyền sao? Tại sao bây giờ lại nhu nhược vậy chứ?

Bị con trai nói đúng tim đen, ông Hoàng có chút do dự. Nhưng từ ngày nghe được cái tên Nguyễn Hoàng Nhật Đấng, tâm trí ông vô cùng rối bời. Bởi ông tin rằng người duy nhất có cái tên ấy là con trai ông. Với chiếc sợi dây chuyền đeo trên cổ đã phần nào khẳng định suy nghĩ của ông. Và cho đến hôm nay, khi thanh kiếm của Mộc Tuyết xuất hiện trên tay Đấng, ông đã có thể chắc chắn đây là con của Mộc Tuyết và ông. Chỉ nghĩ đến đây, tâm trí ông lại rối lên, bản thân bất lực không biết phải làm gì.

Chứng kiến cảnh lục đục của gia đình, Đấng không mấy may quan tâm, chậm rãi rời đi. Khi cậu vừa quay người thì Ân nhanh như cắt cầm kiếm lao về phía cậu. Vừa hay ông Hoàng rút kiếm, chặn lại đường kiếm sắc lẹm đó. Thiên Ân kinh ngạc nhìn bố. Ông Hoàng chỉ nhẹ nhàng nói:

- Chuyện này để cha giải quyết, con đừng can thiệp vào. – Nói rồi ông hất mạnh thanh kiếm của Ân ra xa.

Thiên Ân tức giận, ánh mắt đầy lửa hận nhìn Đấng, giọng nói chất chứa hàn khí nguy hiểm:

- Lần này coi như cậu may mắn, lần sau tôi nhất định sẽ lấy mạng cậu.

Khi bóng Ân khuất hẳn, Đấng cũng cất bước nhưng cánh tay ông Hoàng níu cậu lại:

- Cho ta một chút thời gian được không? Ta có chuyện muốn nói.

Đấng chỉ cười khẩy, hất tay người đàn ông ra và bước đi. Thấy thái độ cương quyết ấy của Đấng, ông Hoàng đưa thanh kiếm lên sát cổ Đấng:

- Nói chuyện với ta một chút, nếu không...

Lời nói chưa kịp hết, Đấng quay đầu lại đối diện với ông Hoàng. Do thanh kiếm đang kề sát cổ nên khi quay lại, lưỡi kiếm sắc lẹm cứa một đường dài trên cổ Đấng. Ông Hoàng hoảng hốt rút thanh kiếm lại, ánh mắt đầy hồi hận.

- Muốn giết tôi sao? Ông có dám không? – Đấng lạnh lùng thách thức.

- Ta chỉ muốn hỏi con một chuyện thôi. Con chính là con của Mộc Tuyết phải không? – Ông Hoàng hỏi

Câu hỏi kia như một lời khẳng định. Ông đã có thể chắc chắn nhưng ông muốn chính miệng con trai mình thừa nhận. Đấng cười nhạt nhìn vào ánh mắt mong chờ của ông Hoàng:

- Phải hay không phải thì có quan trọng không? – Đấng hỏi ngược lại.

- Có. Rất quan trọng với ta. – Ông Hoàng kiên định đáp.

- Nếu tôi nói phải thì ông sẽ không giết tôi sao? Nếu tôi thực sự là con trai của Mộc Tuyết thì ông sẽ buông tha tôi sao? – Đấng tức giận hét lên.

Dù cậu là ai đi chăng nữa thì cũng chẳng thể thay đổi chuyện ông ta đang tìm kiếm dòng máu chảy trong người cậu – dòng máu có thể phá giải lời nguyền ác quỷ. Nghe những lời của Đấng ông Hoàng rơi vào trạng thái bối rối. Đúng nếu như nghe chính cậu thừa nhận thì ông sẽ làm gì. Ông sẽ không giết cậu sao? Cậu là người duy nhất hóa giải lời nguyền của cả gia tộc, ông có thể bỏ qua sao? Đến giờ phút này, tâm trí ông hỗn loạn, khó khăn nhìn Đấng. Nhưng cậu chỉ lạnh nhạt buông lời:

- Ông có thể bỏ đi chức danh thiên sứ kia và không giết tôi sao? Ông không thể không giết tôi, đúng chứ? Nếu đã vậy thì đâu cần câu trả lời của tôi nữa. Hãy trở về với vai trò thiên sứ của ông đi.

Nói xong, Đấng lạnh lùng rời đi. Cậu không có quay người lại, bóng dáng khuất sau con đường dài.

Ông Hoàng cảm giác như sụp đổ, tâm trạng hỗn loạn. Đúng, những gì Đấng nói hoàn toàn chính xác. Ông không thể chối bỏ con người của chính mình và gia tộc. Ông không thể chắc rằng một ngày nào đó bản thân sẽ rat ay với Đấng. Và dù cho ông không ra tay nhưng còn những thiên thần khác, họ chắc chắn sẽ không tha cho Đấng. Khi đó ông có thể đứng về phía Đấng, bảo vệ cậu sao? Điều đó dường như là không thể... Vậy thì ông còn có tìm kiếm sự thật làm gì? Hãy cứ coi như mọi thứ chỉ là giả để ông có thể dễ dàng đối diện với Đấng...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Trong Họa Có May

Đi được một đoạn, tránh khỏi được tầm mắt của ông Hoàng, Đấng ngồi bệt xuống đất. Trái tim nhức nhối liên hồi. Bản thân cậu không biết mình đã làm gì nữa, chỉ biết rằng con tim cậu đang gào thét không thôi. Chạm tay vào vết máu trên cổ, bất giác Đấng nở nụ cười nửa miệng. Nụ cười có gì đó xót xa nhưng cũng đầy mỉa mai. Bất chợt hình ảnh Băng bị lũ quỷ bao vây xuất hiện trong đầu Đấng. Lúc đó nếu Thiên Ân không ra tay thì Đấng đã xuất hiện. Sự thối nát ngày càng tăng cao trong cậu. Băng chỉ là một cô gái bình thường, sao những tên quỷ đó lại muốn bắt nó. Một dự cảm chẳng lành trào dâng...

Khi thấy cha trở về mà không có Nhật Đấng, Thiên Ân vô cùng tức giận, nhìn cha bằng ánh mắt khó hiểu. Nhận ra được sự thối nát của con trai, ông Hoàng lên tiếng trước:

- Chuyện này con đừng hỏi ta, đến lúc ta sẽ tự nói cho con biết.

Thấy vậy, Thiên Ân hục hặc:

- Con không cần biết cha và hắn ta có chuyện gì. Nhưng nếu gặp hắn, con sẽ không nương tay.

- Thiên Ân! – Ông Hoàng tức giận hét lớn tên cậu con trai.

Bản thân ông cũng biết tâm trạng của Ân, nhưng thực sự ông không muốn chứng kiến cảnh hai anh em đấu đá nhau. Một mặt muốn cho Ân biết sự thật, mặt khác lại không dám nói ra. Bản thân ông đã vô cùng khó xử, nếu bây giờ Thiên Ân biết chuyện, mọi thứ sẽ càng phức tạp hơn.

Trước thái độ của cha, Thiên Ân cũng không nhượng bộ:

- Dù cha nói gì con cũng không tha cho hắn. Với lại ba cũng phải nhớ, chúng ta là thiên thần, bắt hắn và lấy máu là nhiệm vụ của chúng ta. Cha đừng vì một việc nào đó ảnh hưởng đến việc này.

Trước phản ứng của con trai, ông Hoàng cũng chỉ biết câm nín. Con trai ông nói đúng. Nhiệm vụ của ông là bắt Đấng, nhưng trái tim ông lại không nỡ. Nhìn theo bóng Ân dần xa, ông mỉm cười chua chát.

Trở lại căn nhà gỗ nhỏ trong rừng, Đăng tìm ngay ông Vương giải đáp thắc mắc của bản thân:

- Tại sao bọn chúng lại tìm bắt người thường?

Nghe Đăng hỏi, ông Vương ngừng đầu nhìn cậu, ánh mắt thoáng suy tư, cất giọng trầm ổn:

- Để khiến cho con hoàn toàn biến mất, phải cần đến máu của loài người. Nhưng phải là máu của người có thể tương thông với con.

Nghe đến đây, Đăng thoáng rùng mình. Chẳng lẽ mục tiêu chúng hướng đến là Băng. Điều này làm cho cậu sợ hãi. Nếu vậy, cậu không thể để nó một mình. . . Những suy nghĩ miên man của Đăng bỗng bị cắt đứt khi ông Vương lên tiếng:

- Không lẽ con biết người đó là ai?

- Không. Chỉ là con thấy bọn chúng lẩn vờn quanh khu vực con người nên mới hỏi. – Đăng cố gắng che dấu đi suy nghĩ của bản thân.

Bản thân Đăng lúc này vô cùng lo lắng. Cậu biết chắc bản thân không thể để nó một mình, nhưng công khai bảo vệ nó cũng không được bởi cậu cũng đang là mục tiêu săn đuổi của cả ác quỷ và thiên thần.

Sau một màn đánh nhau vừa rồi, Băng và Dao vô cùng kinh hoàng. Cả hai ngồi trong nhà mà ánh mắt lo lắng không ngừng liếc nhìn ra ngoài. Khi tâm trạng đã bình ổn hơn một chút, Dao nhìn nó thắc mắc:

- Tại sao chúng lại tấn công bọn mình?

- Mình thực sự không biết. – Băng lắc đầu khó hiểu.

Cả hai lại chìm vào sự trầm mặc. Bỗng cánh cửa vang lên tiếng “Cốc...cốc” đều đều. Băng giật mình đứng dậy mở cửa. Nó vô cùng kinh ngạc khi thấy Đăng đứng ngoài cửa, tiếng gọi thốt lên một cách vô thức:

- Ken...

Không kịp để nó nói thêm gì, cậu đẩy nó lùi vào trong nhà, còn bản thân cũng nhanh chóng tiến vào rồi khóa cửa. Nhìn bản thân nó một lượt không thấy vết thương, Đăng mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước sự xuất hiện đột ngột của Đăng, cả hai cô gái đều vô cùng kinh ngạc, đặc biệt là nó. Trái tim nó đang đập rộn ràng khi thấy cậu xuất hiện. Mặt khác cũng vô cùng lo lắng khi cậu ở đây, bởi chính Ken từng nói không nên gặp nhau nữa, vậy mà hôm nay cậu đã đến tìm nó. Điều đó chứng tỏ có việc gì đó không ổn. Suy nghĩ ấy làm nó trở nên lo lắng. Ngay cả Dao cũng nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, cô im lặng không dám lên tiếng. Song ánh mắt lại đầy hoài nghi.

Nhận thấy sự có mặt của Dao, Đăng có hơi do dự không lên tiếng. Thấy vậy, Băng nói trước:

- Cô ấy đã biết mọi chuyện rồi.

Nghe nó nói vậy, Đăng đưa mắt đánh giá người con gái kia. Thấy không có sự nguy hiểm ở cô, Đăng mới nói tiếp:

- Xin lỗi đã đẩy em vào vòng nguy hiểm này.

- Không liên quan đến anh. Mà dù có là do anh thì em cũng can tâm tình nguyện. Không cần anh xin lỗi – Băng chậm rãi đáp lời.

Nhìn Băng như thế này, Đăng thực sự không quen. Ở nó không còn sự vui vẻ thường ngày, thay vào đó là sự cam chịu, nét lạnh lùng thấp thoáng. Đăng chưa xót khi nghĩ vì mình mà bản thân nó thay đổi như thế.

Không biết nói gì thêm, Đăng tiến về phía nó, lấy trong người ra một chiếc vòng, đeo lên cổ Băng. Trước hành động bất ngờ này, Băng ngỡ người không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cậu biết mất mấy ngày trời, nói lời cự tuyệt với nó. Tất cả những gì đã xảy ra chỉ như một cơn mơ. Khi tỉnh lại, Đăng đã lại bên cạnh, trao cho nó chiếc vòng. Băng cười nhạt nhìn Đăng. Cậu thực sự không quen với cách cười này của nó, khẽ nhíu mày khó chịu. Không để ý đến thái độ của cậu, Băng đưa tay tháo chiếc vòng trên cổ xuống. Thấy vậy Đăng nhanh tay chặn lại, ánh mắt tỏ rõ sự không hài lòng. Băng gạt cánh tay cậu ra, ánh mắt lộ rõ tia tức giận. Nó đẩy người Đăng ra xa, cất tiếng lạnh lùng, có phần trào phúng:

- Anh thực sự coi em là cái gì?

Đăng khó hiểu nhìn nó, thực sự cậu không biết nó đang có ý gì. Sự thắc mắc của Đăng ngay lập tức được giải đáp khi Băng tiếp tục, giọng nó lớn hơn một chút:

- Khi cần thì anh đến bên cạnh em, ân cần, nhẹ nhàng. Nhưng rồi bất chợt anh lại như con gió vô tình, lạnh lùng đẩy em ra xa. Em thấy mình thật giống như một con dơi, mặc anh đùa cợt, mặc anh trêu đùa...

Vừa nói nước mắt nó vừa trào ra. Nước mắt của ảm ức, của giận hờn. . . Đăng tự trách chính mình khi vô tình gây ra cho nỗi đau quá lớn như vậy. Không

suy nghĩ gì, cậu ôm nó vào lòng. Cảm giác ấm áp nhanh chóng lan tỏa trong Băng, nó nghe được giọng nói nhẹ nhàng của cậu:

- Xin lỗi...

- Đừng nói xin lỗi với em, xin anh...

Lời nói nghẹn ngào trong cổ họng, Băng ôm thật chặt Đăng, hi vọng rằng đây không phải mơ. Nếu là mơ thì hãy cho nó mãi không tỉnh, nó muốn vĩnh viễn được chìm trong vòng tay của cậu. Nhưng khi nó vẫn còn níu kéo thì Đăng đã buông ra, cậu lên tiếng:

- Chiếc vòng này sẽ giúp anh biết được em có gặp nguy hiểm hay không, vì vậy đừng tháo nó ra. Nếu có chuyện gì anh sẽ tìm em ngay. – Đăng cất lời như chưa từng có hành động vừa rồi.

Cảm giác mất mát làm tâm trạng nó bất ổn. Nó nhìn Đăng, hết lớn:

- Ken, anh thực sự muốn em phải làm sao đây?

- Băng, em hãy bình tĩnh đi. Sự việc bây giờ không còn đơn giản như trước nữa. Ác quỷ bây giờ đang tìm kiếm em, chúng muốn mạng sống của em – Đăng cũng gần như hét lên, lần đầu tiên cậu không thể kìm chế cảm xúc bản thân.

Trước sự tức giận của hai người, Dao hơi giật mình. Mặc dù đã tránh vào phòng ngủ, nhưng tiếng hét của cả hai đều rõ mồn một bên tai Dao. Và cũng qua giọng nói ấy, cô nhận ra được tình cảm của hai người ấy vô cùng sâu đậm. Nhưng có lẽ do khoảng cách quá xa nên cả hai mới lâm vào bước đường này. Bất giác Dao lắc đầu chán nản. Tình yêu quả thực quá rắc rối...

Mặc dù không muốn trở thành kẻ nhiều chuyện, nhưng Dao vẫn cố gắng đưa tai nghe cuộc trò chuyện bên ngoài. Cô nghe rõ tiếng nói của Băng:

- Em không quan tâm, thứ em quan tâm là anh. Nếu như bị giết, cũng chẳng sao. Không biết chừng khi đó anh sẽ lại nhớ đến em nhiều hơn. Chứ như trước, anh không cần em, bỏ rơi em thì còn đau khổ hơn là chết – Băng bình thản nói

Lời nói này thực sự tác động đến giới hạn cực điểm sự chịu đựng của Đăng. Cậu nhìn nó, ánh mắt đỏ ngầu như máu:

- Băng,- Cậu hét tên nó cực lớn làm cho Dao trong phòng giật nảy mình, lùi xa cánh cửa mấy bước.

Băng vẫn vậy, nó đã quá quen với tính khí thất thường của cậu, chỉ mỉm cười. Nhưng chính nụ cười ấy lại càng như trêu tức cậu, nụ cười thách thức. Cuối cùng Đăng vẫn là người xuống nước, cậu nói, giọng ôn hòa hơn:

- Hãy nghe anh lần này, chuyện này thực sự nghiêm trọng.

- Vậy thì anh hãy ở bên cạnh em, bảo vệ em. – Đăng không quan tâm đến thái độ của cậu, tiếp tục ngoan cố.

Đăng thở dài:

- Không được.

- Nếu vậy thì em cũng không cần anh quan tâm, cầm chiếc vòng của anh và biến đi. Từ nay chúng ta như không quen biết.

Vừa nói Băng vừa tháo vòng cổ ra, ném về phía Đăng. Trái tim Đăng như chiếc vòng bị ném trả lại kia, đau đớn, thất vọng. Cậu không ngờ Băng bướng bỉnh đến vậy. Thực sự cậu không biết làm cách nào thuyết phục nó. Vừa lúc ấy, Dao từ phòng bước ra, cô nhìn Đăng:

- Tôi nghĩ anh nên ở cạnh Băng. Nếu như đã sợ cô ấy nguy hiểm thì ở bên cạnh là cách tốt nhất. Nếu anh rời đi, bọn ác quỷ kia liền ngay tức khắc đến thì liệu anh có đến kịp.

Nghe Dao nói, Đăng cũng thấy đúng. Cùng với sự quyết liệt của Băng, Đăng bắt lực nói:

- Anh sẽ ở bên cạnh em cho đến khi mọi chuyện kết thúc.

Nghe Đăng nói vậy, Băng mỉm cười vui vẻ. Thấy sự thay đổi cảm xúc nhanh đến chóng mặt của Băng, cậu chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Tính cách này thực quá trẻ con. Như nhớ ra điều gì, Đăng nói tiếp:

- Từ nay đừng gọi anh là Ken nữa, tên thật của anh là Đăng, Nguyễn Hoàng Nhật Đăng.

“Đăng”, Băng lầm nhảm lại cái tên ấy, một cái tên rất đẹp. Nụ cười hé trên môi cùng với tiếng “Đăng” khe khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Mở Lòng

Tâm trạng Băng vô cùng hứng khởi, nó không hề quan tâm đến việc đang bị ác quỷ truy đuổi. Lúc này tâm trí nó chỉ có hình ảnh của Đấng. Cậu chấp nhận ở lại, chỉ nghĩ đến đó thôi trái tim nó đã đập rộn ràng.

Mặt trời đã dần khuất, Băng tắt bật chuẩn bị bữa tối. Đấng ngồi lặng trong phòng khách, suy nghĩ mọi việc đang xảy ra. Nếu không có cậu, có lẽ Băng sẽ không phải rơi vào vòng xoáy này. Cậu tự trách chính mình không đủ khả năng bảo vệ cho người con gái ấy. Nhìn sự tắt bật chuẩn bị cơm của Băng, Ken thấy có chút âm ập. Đang ngăn người quan sát nó thì Băng bất chợt quay lại, bốn mắt chạm nhau. Băng nhanh chóng mỉm cười với cậu rồi quay lại làm thức ăn. Trong vô thức Đấng mỉm cười, một nụ cười đúng nghĩa.

Ngồi trước bàn ăn, chỉ có hai người (Dao trở về nhà khi có Đấng ở lại bảo vệ nó), Băng có chút xấu hổ, không biết nói gì. Không khí nhanh chóng chìm vào im lặng. Nhận thấy nó không động đũa, cứ cầm cúi chọc bát cơm, Đấng nhắc khẽ:

- Ăn cơm đi.

Nghe Đấng nhắc nó mới sực tỉnh, ngẩng đầu nhìn cậu, cười gượng gạo. Thực sự Băng rất vui nhưng không khí lúc này làm cho nó liên tưởng đến bữa ăn tình nhân trong phim làm cho cảm xúc không khỏi mơ hồ. Thấy nó cứ chần chừ, Đấng đưa đũa, gấp cho nó miếng đậu phụ vào bát. Băng mỉm cười, cầm bát lên. Cảm giác miếng đậu đưa vào miệng đầy ngọt ngào, Băng mỉm cười hạnh phúc. Nhìn nó như vậy, Đấng cũng thấy nhẹ lòng. Được nhìn người con gái mình yêu thương ăn mới thấy rõ được hết sự hạnh phúc. Lần đầu tiên cậu cảm nhận rõ được tình cảm của mình dành cho Băng như vậy. Nó không còn là sự quan tâm, chăm sóc bình thường ở mức độ bạn bè nữa, nó đã vượt qua giới hạn đó. Chỉ là cậu vẫn không thể cất lời...

Nhìn người con trai mình yêu thương ngồi cạnh, trái tim Băng đập liên hồi. Cảm giác hạnh phúc ngập tràn. Nhưng trong không gian căn phòng, một nam một nữ quả thực khiến nó không quen, có chút xấu hổ. Như nghĩ ra gì đó, nó kéo tay Đấng bước ra khỏi phòng. Nó kéo cậu lên sân thượng tòa nhà. Từng đợt gió lùa qua mát lạnh, Băng bỏ tay Đấng ra, chạy đến chỗ cầu thang, leo lên trên và ngồi xuống. Thấy Đấng vẫn đứng ở dưới, nó hét lớn gọi cậu. Khi leo đến nơi, Đấng đã thấy nó nằm dài ở đó, ánh mắt nhìn về phía ngôi sao trên trời. Thấy vậy, Đấng ngồi xuống, đưa mắt hướng về bầu trời sao phía xa.

Khi thấy Đấng đã ngồi bên cạnh, Băng ngồi dậy, thì thầm với Đấng:

- Em rất vui khi anh đồng ý ở lại. Dù là lí do gì thì anh đã ở bên cạnh em, chỉ cần vậy là đủ.

Giọng nó rất nhỏ nhưng lại ngập tràn thành ý. Đấng nhận ra được sự chân thành trong câu nói ấy. Cậu nhìn nó, giọng mơ hồ:

- Tại sao em lại thích tôi?

- Không phải là thích mà là yêu. Em yêu anh

Băng không ngần ngại nói ra tiếng lòng của bản thân. Nó nhìn Đấng chăm chú, hi vọng nhìn ra chút cảm xúc từ Đấng nhưng cậu vẫn vậy, an tĩnh đến kì lạ. Đấng không nói gì, cậu lại chìm vào suy nghĩ mông lung. “Yêu”, cậu thực sự không xứng đáng với tình yêu của nó. Quay sang nhìn Băng, bất gặp ánh mắt nó đang nhìn cậu, trong khoảng cách rất gần, trái tim cậu bỗng lạc nhịp. Một nụ hôn nhanh chóng đáp xuống, cảm giác ngọt ngào, êm dịu. Trong khi Đấng còn chưa hết ngạc nhiên về nụ hôn vừa rồi thì Băng đã rời đi, cảm giác mất mát xâm chiếm. Đấng không chớp mắt nhìn nó, đôi má Băng đang ửng đỏ. Trong ánh trăng mờ ảo, khuôn mặt nó nhìn càng hấp dẫn hơn khi xấu hổ. Thấy Đấng cứ nhìn chăm chăm, nó quay đi.

- Anh có cảm giác gì không? – Băng hỏi

Đấng trầm ngâm không đáp. Cảm giác, đương nhiên là cậu có. Đấng rất muốn níu kéo nụ hôn ấy, muốn tận hưởng sự mềm mại của đôi môi kia. Nhưng lí trí đã dừng lại tất cả...

Không nhận được câu trả lời của Đấng, nó có chút thất vọng nhưng cũng nhanh chóng bỏ qua, tiếp tục nói:

- Nếu em giải thích được lí do vì sao yêu anh thì có lẽ em đã sớm từ bỏ được tình cảm này. Em cũng đã hỏi bản thân rất nhiều lần, tại sao lại yêu anh? Nhưng đến tận bây giờ, em vẫn không có câu trả lời. Và có lẽ mãi mãi sau này em cũng sẽ không có đáp án.

Nói một hồi rồi nó bỗng dừng lại, quay về phía bầu trời xa. Nó đưa tay về một ngôi sao – ngôi sao tỏa sáng rực rỡ nhất trên bầu trời. Đấng cũng nhìn theo hướng tay nó chỉ, ánh sáng nhỏ đưa vào tầm mắt cậu. Đấng khó hiểu nhìn nó. Sau đó cậu nghe thấy giọng Băng vắng vắng bên cạnh:

- Bởi anh chính là ngôi sao kia, là ngôi sao của cuộc đời em. Anh đã bước vào và soi sáng con tim lạnh giá của Hàn Băng này. Cho nên em không thể buông tay, dù anh không yêu em nhưng em nguyện bên anh, bên ngôi sao của đời mình.

Đấng nhìn nó, ánh mắt đầy yêu thương. Cậu thực sự bị nó rung động, chỉ là chút lí trí nhỏ bé vẫn ngăn cản con tim đang lạc nhịp. Băng như không nhận ra sự thay đổi của Đấng, nó tiếp tục:

- Anh đã biết mọi thứ về em. Còn anh với em như một cánh cửa khóa chặt không chịu mở. Em càng cố gắng mở ra thì nó lại càng chặt vào. Và em biết rằng để mở cánh cửa ấy, em có thể phải đánh đổi bằng máu và mạng sống nhưng em cũng tình nguyện. Chỉ là anh không cho em cơ hội...

Lời nói còn chưa hết, Đấng vòng tay ôm trọn nó vào lòng. Băng vô cùng kinh ngạc trước hành động đường đột này, nhưng nó vô cùng hạnh phúc khi được trong vòng tay người yêu. Nhận được hơi ấm của nó, Đấng không muốn buông ra. Cậu muốn khoảnh khắc này được kéo dài mãi, để cậu và nó

mãi bên nhau. Trong một tích tắc ấy, Đăng được sống thật với chính tình cảm của mình, những lời nói thật dịu dàng, chân thật:

- Em có thể đợi anh không?

Băng ngẩn người không hiểu ý của anh. Nhưng như biết được gì đó, ánh mắt nó rạng rỡ hơn. Băng đang định lên tiếng nói thì Đăng chặn lại, anh nói trước:

- Nếu mọi chuyện kết thúc, anh sẽ sống là chính mình, sẽ cho bản thân một cơ hội ở bên em, quan tâm, chăm sóc cho em.

Từng lời nói của Đăng làm cho Băng nghẹn lòng, nước mắt lăn dài trên khóe mi. Nó không sợ chờ đợi, nó nguyện đợi anh cả đời. Được nghe những lời ấy, nó thực sự thỏa lòng. Tình yêu của nó không phải vô nghĩa. Tuy chưa nói ba chữ “anh yêu em” nhưng nó biết chắc chắn trong trái tim của Đăng đã có hình bóng của nó. Điều ấy làm trái tim nó rộn rã không ngừng. Băng siết chặt vòng tay ôm lấy Đăng, nụ cười xen lẫn với nước mắt hạnh phúc.

Đăng ôm lấy thân thể ấy vào lòng, khoe miệng mỉm cười hài lòng. Nhưng trái tim cậu bỗng quặn thắt lại, liệu lời nói của cậu có thể thực hiện. Có lẽ là không, bởi Đăng biết chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc nếu như Đăng còn sống. Đăng không đủ dũng khí nói ra điều này, bởi cậu biết nó sẽ không chấp nhận chuyện ấy.

Băng nằm im trong vòng tay cậu, nó muốn níu giữ mãi khoảnh khắc ngọt ngào ấy. Băng bắt chợt cất lời:

- Anh có thể cho em nghe về cuộc sống của anh không?

Đăng trầm ngâm không đáp, cậu bỗng chốc thấy sợ hãi khi nhắc đến chính bản thân mình. Như nhận ra được tâm trạng của Đăng, Băng chán an:

- Anh đã cho em cơ hội vì thế hãy tin tưởng em.

Đăng thoáng im lặng xong cũng gật đầu. Cậu vẫn ôm Băng trong lòng như khích lệ tinh thần của chính mình. Tuy vậy trái tim cậu vẫn không ngừng run lên khi nghĩ đến câu chuyện cuộc đời của bản thân. Nó giống như một con ác mộng mà cậu không muốn nhắc đến.

- Nghe nói mẹ anh là người con gái rất đẹp...

- Anh chưa gặp mẹ sao? – Băng tò mò

Đăng lắc đầu bất lực, nơi đáy mắt có nét ưu sầu.

- Ngay từ khi sinh ra anh đã không biết mặt bố mẹ

Trong giọng nói của cậu, Băng nhận ra được sự mất mát. Bất giác trái tim nó đập mạnh, cảm giác nhói đau thay cho Đăng. Nó nắm chặt lấy tay Đăng như truyền cho cậu thêm sức mạnh. Thấy sự yếu đuối của nó, Đăng nhẹ vỗ về nó, giọng điệu kiên cường hơn:

- Đáng tiếc mẹ anh là con gái quý vương. Mặc dù xinh đẹp nhưng không ai dám lại gần, trừ ông ấy.

- Là ba anh sao? Ông ấy cũng là quý à?

Băng thắc mắc. Ngay sau đó nó nhận ra sự trầm ngâm của Đăng. Cậu không nói gì, mắt khẽ nhắm hờ như kìm nén cơn đau. Dường như cậu đang rất đau khổ khi nhắc đến câu chuyện này. Bỗng Băng thấy bản thân mình thật vô ý, nếu đó đã là quá khứ tại sao nó còn muốn khơi dậy. Nó thấy trái tim đau đốn, áy náy nói với Đăng:

- Đừng kể nữa, em không muốn nghe nữa đâu.

- Không sao. Em cho anh một chút thời gian, anh muốn trấn tĩnh lại.

Đăng lắc đầu tỏ ý không sao. Thấy thế, Băng ôm Đăng vào lòng, nhẹ nhàng và ấm áp. Nó cứ để cậu trong vòng tay mình, mang hết tình yêu của mình truyền cho cậu. Mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nó biết đó là chuyện rất khổ sở với Đăng. Vì thế nó sẽ im lặng, sẽ lắng nghe cậu khi cậu đã sẵn sàng. Trầm ngâm một lúc, Đăng tiếp tục câu chuyện:

- Ông ấy là cha anh và ông ấy là một thiên thần...

Băng ngạc nhiên tột độ nhìn Đăng, hai chữ “thiên thần” như viên đá đè nặng suy nghĩ nó. Thiên thần có thể yêu ác quỷ sao, đáy mắt ánh lên sự nghi ngờ. Nhận ra ánh mắt nó, Đăng tiếp tục:

- Chính vì thân phận cả hai nên tình yêu của họ bị ngăn cấm. Nhưng tình yêu vốn là mù quáng, họ không nghe lời khuyên của hai dòng họ mà quyết định bỏ trốn. Đáng tiếc thay kế hoạch trốn chạy thất bại, họ bị bắt trở về...

Đăng hơi ngừng một lát, chú ý đến biểu cảm của Băng. Ánh mắt nó rất chăm chú vào câu chuyện. Thấy vậy, Đăng tiếp tục:

- Mặc dù bị bắt về nhà nhưng mẹ anh vẫn muốn tiếp tục bỏ trốn, bởi bà quá yêu ông ấy. Nhưng bà ấy cũng không thể ngờ rằng người mình yêu thương nhất phản bội lại mình. Ông ta không dám đi cùng bà, chỉ lạnh lùng buông hai chữ xin lỗi. Hai tiếng ấy như sét đánh ngang tai, xé toạc trái tim yêu thương của bà. Trong khi mẹ anh cầu xin ông ta ở lại, ông ta vẫn không thay đổi, vẫn quyết bước ra đi.

Kể đến đây Đăng bỗng dừng lại, khoe mắt đỏ lên. Băng cũng không khá hơn cậu, nước mắt lưng tròng nhìn Đăng. Nhưng tất cả cảm xúc vỡ òa khi nó nghe Đăng nói tiếp:

- Vì quá yêu nên khi bị chối bỏ, bà đã tuyệt vọng, tìm đến cách giải thoát nhẹ nhàng nhất... đó là cái chết. Bà ấy nghĩ rằng khi mình chết đi ông ta sẽ quay lại, sẽ nhớ đến bà, sẽ trở về...

Nước mắt Băng đầy tràn trên mặt, cõi lòng lạnh giá khi nghĩ đến người đàn ông bội bạc kia. Nó thấy thương cho mẹ Đăng, người đàn bà si tình chấp nhận hi sinh vì tình yêu. Băng quay sang Đăng, nó thấy ánh mắt cậu hằn tia căm giận. Nó không biết phải an ủi cậu thế nào, chỉ biết nắm thật chặt đôi tay đang run rẩy kia. Mấy phút sau, Băng lại thấy khoe miệng Đăng mấp máy, cậu nói rất nhỏ khiến cho Băng lắng tai mãi mới nghe thấy:

- Và anh được sinh ra là để báo thù

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Mặt trời rẽ những tán lá, chiếu tia nắng ấm đến mọi nhà. Băng trong chiếc tạp dề vui vẻ nấu đồ ăn sáng. Đã rất lâu rồi cô không được sáng khoái như vậy. Cảm giác bên cạnh người con trai mình yêu thương, nấu bữa sáng cho họ mới hạnh phúc làm sao. Băng cảm thấy bản thân như một cô vợ trẻ vậy. Nghĩ đến đó, nó lại tự xấu hổ mà đỏ mặt.

Đăng đứng lặng bên cửa sổ nhìn về phía ngoài. Bầu trời trong xanh kia lại mang đến cho cậu cảm giác bất an. Phải chăng trước một trận giông bão sẽ là sự yên bình đến kì lạ. Mãi mê với suy nghĩ Đăng không hay biết Băng đứng bên cạnh từ lúc nào, cô choàng tay ôm lấy cậu từ phía sau. Mùi thức ăn thoang thoảng bên cạnh làm cho cậu thấy vô cùng thư thái, mỉm cười với Băng. Nó không nói gì, kéo tay cậu lại bàn ăn sáng. Đang ăn, Băng lên tiếng dò hỏi:

- Anh có dự tính gì chưa?

Đăng nhìn nó, lắc đầu. Rồi như nhớ ra gì đó, cậu hỏi:

- Hôm nay em không đi học sao?

- Không, em muốn ở bên cạnh anh. Em mà đi học, anh sẽ lại trốn mất.

Đăng cười khỏ với nó. Cô gái này quả thực ngang bướng, chỉ thích làm những gì mình thích.

- Anh không đến trường nữa là vì Thiên Ân sao?

Đăng giật mình nhìn nó. Sự ngạc nhiên hiển hiện rõ trong ánh mắt. Thấy vậy, Băng giải thích:

- Em biết Thiên Ân là thiên thần rồi. Còn nhiều chuyện mà anh không ngờ lắm.

Vừa nói Băng cười vui vẻ. Đăng nhún mày nhìn nó. Rất nhanh sau đó vẻ khó chịu thu lại, cậu hỏi nó:

- Anh muốn dẫn em đến một nơi này, em có muốn đi không?

Nghe anh chủ động dẫn nó đi chơi, Băng vui sướng gật đầu. Làm sao nó có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này được chứ.

Diện trên mình quần bò với áo sơ mi trắng, nó thoải mái kéo tay Đăng trên đường. Nhận ra hứng thú của nó, Đăng bất giác mỉm cười. Mất khoảng mười lăm phút đi xe, Đăng đưa nó ra ngoài ngoại ô thành phố. Cả hai dừng ở bên cuối, Đăng nắm tay nó, đảo bước về phía trước. Trên con đường nhỏ hẹp dẫn lên đồi, cả hai trầm mặc không nói, cứ vậy tận hưởng khoảnh khắc ngọt ngào từ tình yêu.

Dừng chân trên một ngọn đồi, Băng thả tay Đăng ra, hướng mình theo chiều gió, dang rộng vòng tay như ôm trọn cả không gian. Nhìn bóng Băng bị ánh mặt trời che phủ, trái tim Đăng loạn nhịp. Nhìn về mặt ngày thơ cùng nụ cười trong sáng của nó, Đăng thật muốn lưu giữ khoảnh khắc này mãi mãi. Cậu sợ rằng một ngày nào đó, khi cậu biến mất, nụ cười kia của nó sẽ biến thành đau thương. Đăng thực sự sợ ngày đó xảy đến.

Thấy Đăng như mất hồn nhìn mình, Băng hơi đỏ mặt tránh né. Bắt gặp ánh mắt nó hướng về phía mình, Đăng mỉm cười hiền lành:

- Em vui đến thế sao?

- Đương nhiên rồi. Lần đầu tiên anh chủ động đưa em đi chơi, lại là địa điểm tuyệt đẹp như thế này thì không vui sao được.

Băng cười tít mắt nhìn cậu, nó chạy lại chỗ Đăng, kéo kéo cậu hướng về cánh đồng hướng dương. Bỗng nó bịt mắt cậu lại, giọng nói khe khẽ:

- Anh tin em chứ?

Mặc dù không hiểu nó có ý gì nhưng Đăng cũng gật đầu chắc nịch. Bất cứ việc gì nó làm, cậu đều tin. Nhận được sự tin tưởng của Đăng, Băng hạnh phúc vô bờ. Nó dắt tay cậu đứng trên đỉnh đồi, từ từ thả tay ra. Đăng hơi nhúm mày khi tiếp nhận ánh sáng trực tiếp từ mặt trời tỏa lại. Còn Băng rất vui về nhìn cậu.

- Anh có nhớ lần đầu đưa em đến đây không? Khi ấy anh cũng hướng em về mặt trời, nhưng là mặt trời hoàng hôn. Cho đến bây giờ em vẫn còn nhớ như in những gì anh đã nói. Và cũng kể từ giây phút ấy, em đã bị anh hấp dẫn.

Đăng ngơ ngẩn nhìn nó, vẫn chưa thực sự hiểu ý định của Băng. Nhưng ngay sau đó, Băng ôm lấy cậu từ sau. Có vẻ nó rất thích động tác ôm này, Đăng nhủ thầm như vậy. Băng ôm lấy cậu, cầm lấy tay cậu, hướng về phía mặt trời đang chiếu xuống, giọng nói êm dịu:

- Anh chính là ánh mặt trời kia, chói sáng và ấm áp. Dù anh có ở đâu, đi đâu, em cũng sẽ tìm được anh, bởi hào quang tỏa ra từ anh chỉ có mình em biết được. Vì vậy đừng bao giờ buông tay em, đừng bao giờ cảm thấy có lỗi hay tự trách, bởi anh là ánh sáng của em, là ngọn lửa sưởi ấm con tim băng giá này.

Trong vòng tay ấm áp, nghe những lời từ đáy tim người con gái yêu anh, trái tim Đăng run lên, cảm giác hạnh phúc ngập tràn. Anh xoay người lại, vòng tay ôm lấy Băng, thủ thi bên tai cô:

- Em là ánh sáng của cuộc đời anh.

Cùng những tiếng nhạc sập sinh, anh thu mình trong bóng tối của sự cô đơn. Ánh mắt mệt mỏi nhìn đám “giai thanh gái lịch” đung đưa theo đưa theo điệu nhạc. Phía trên sân khấu vài ba cô gái “thiếu nữ” uốn éo trên cây cột dài như kích thích sự hưng phấn của đám thanh niên phía dưới, vài tiếng hú hét, lời ong bướm phát ra từ khe miệng của đám đàn ông chơi bời. Phong lắc lư ly rượu, sắc đỏ từ dung dịch trong cốc sóng sánh như mời gọi. Anh ngửa cổ, tu cả ly rượu vào miệng, chất cồn xuống cuống họng bỏng rát nhưng đầy u mê. Cứ vậy, hết ly này đến ly khác, thoáng chốc cả chai rượu đều nằm trong bụng anh. Tiếp tục ly khác được đưa lên, một cánh tay đưa ra cướp lấy. Phong nhúm mày khó chịu, nhìn kẻ phá đám. Nhận ra gương mặt quen thuộc, Phong thờ dãi nhìn người con gái đang ngửa cổ tu cả ly rượu vào miệng. Anh lắc đầu ngán ngẫm:

- Sao em lại đến đây?

- Uống rượu.

Dao hồ hững đáp rồi tiếp tục đưa tay rót chai rượu của Phong vào ly nốc cạn. Nhìn người con gái yếu đuối trước mặt liên tục uống, Phong không đành lòng lấy lại ly, giọng cầu nhàu:

- Em là con gái mà uống rượu như nước lã vậy sao?

Bị cướp đồ, Dao ngẩng đầu nhìn về hướng Phong. Tác dụng của cồn làm cho gương mặt cô thoáng ửng đỏ, trong ánh điện mờ mờ của bar càng tăng thêm sự gợi cảm của Dao. Phong quay đầu nhìn về hướng khác làm giảm nhịp đập con tim. Nhận ra sự gượng gạo của anh, Dao quay về bàn rượu, phát tay bảo phục vụ rót rượu.

Bỗng Phong đứng dậy, kéo tay Dao rời khỏi quầy rượu. Cô cũng không phản kháng, ngoan ngoãn theo bước chân Phong. Anh lôi cô vào xe, nhấn ga phóng nhanh khỏi quán. Trong xe không gian ngột ngạt đến khó chịu, Dao mở cửa sổ, gió lùa vào mát lạnh. Cảm giác từng cơn gió xoa dịu cảm giác khó chịu, làm cho Dao tỉnh táo hơn. Cô quay sang Phong, anh không nhìn cô, vẫn chăm chú phía trước. Chiếc xe bỗng đỗ ịch lại, Dao nghe thấy tiếng sóng vỗ rì rào. Như nghĩ mình nghe nhầm, cô hơi nhướn người ra khỏi cửa xe, lắng tai nghe. Nhận ra phía trước là biển, Dao mở cửa, chạy nhanh về nơi con sóng đang vỗ về. Đứng trước mặt biển xanh rì, Dao vươn người về phía trước, tận hưởng không khí mát lạnh thổi qua.

Phong chậm rãi đi phía sau Dao, nhìn cô đứng giữa biển lớn, anh thấy cô thật nhỏ bé, chỉ muốn đưa tay ôm lấy người con gái đó vào lòng. Nhìn làn tóc bay lượn theo gió của Dao, trái tim Phong bỗng lạc nhịp. Bất chợt cô quay lại nhìn anh, ánh mắt sáng rực. Cái nhìn chỉ diễn ra trong tích tắc nhưng làm lòng anh dậy sóng. Anh đưa nhanh bước chân về phía Dao, nhưng cô không còn đứng tại chỗ. Bước chân thoăn thoắt, Dao chạy ra đến chỗ có nước. Cô cứ vậy, tiến ngày càng xa ra biển. Trong phút chốc, cả thân thể Dao biến mất trong làn nước xanh biếc.

Phong hoảng loạn nhìn hình bóng kia chìm vào làn nước, đôi chân run rẩy chạy về phía cô vừa biến mất. Anh đảo mắt nhìn quanh nhưng hình bóng ấy như chưa từng tồn tại. Cảm giác con tim thất lại, Phong hét lớn:

- Dao... Quỳnh Dao....

Một vòng tay ôm chặt lấy thất lưng Phong. Anh hơi giật mình giây giũa nhưng nhận ra hơi ấm quen thuộc của cô, anh đứng im. Hơn năm phút sau, cô thả lỏng vòng tay, Phong quay người lại, đối diện với Dao. Anh vừa muốn lên tiếng mắng thì bỗng ngừng lại khi thấy thân hình nhỏ bé đứng trong nước, đôi vai run rẩy, nơi khóe mắt vẫn còn đọng lại giọt nước mắt. Anh nhìn cô, đôi tay không kìm được kéo Dao vào lòng. Cô im lặng không nói, để mặc vòng tay rắn chắc ôm chặt.

Đôi tay Băng đan chặt trong vòng tay Đăng. Nó vui vẻ theo bước chân cậu đến phía trước. Khi đứng trước bãi cỏ xanh ngắt, Đăng thả tay nó ra, quỳ rạp chân trước gốc cây. Đôi mắt cậu trầm tĩnh, khóe miệng khẽ cười:

- Mẹ, con đưa cô ấy đến gặp mẹ.

Băng giật mình nhìn Đăng, cậu gọi mẹ. Tiếng gọi khe khẽ phát ra từ khóe miệng cậu thật dịu dàng nhưng sao phảng phất chút đau đớn không nói lên lời. Mặc dù không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng Băng nhanh nhẹn quỳ xuống cạnh Đăng, cất lời trong hư vô:

- Con chào mẹ, con là Hạ Băng – người con gái yêu con trai mẹ nhất trên đời này.

Đăng ngẩng đầu nhìn Băng, nó đang mỉm cười, nụ cười ngây thơ. Bất giác, Đăng bị nụ cười ấy hớp hồn, tự nhiên xoa đầu nó, mỉm cười đáp lại. Cậu ngồi tựa vào gốc cây, kéo nó vào lòng. Bàn tay Đăng rất dịu dàng ôm lấy nó, khẽ khẽ nói:

- Em có thấy phía trước là biển không?

Nghe Đăng nói, nó mới chú ý nhìn, phía trước ngọn cây kia là biển cả rộng lớn. Thực kỳ diệu, nó cứ chăm chú ngắm nhìn biển rồi lại đưa ánh mắt tò mò về phía Đăng. Cậu không nói gì, kéo nó đứng dậy, để Băng đối diện với biển xanh. Ánh mắt cậu lộ rõ tia đau thương, giọng nói khàn khàn như xúc động:

- Nơi đó là nơi mẹ anh đã ra đi. Bà gieo mình xuống dòng nước ấy, vĩnh viễn tan theo bọt biển.

Băng thoáng run rẩy khi nghe Đăng nói. Đó là nơi in dấu đau thương của cậu. Và hôm nay, cậu đã đưa nó đến đây, điều đó chứng tỏ nó chiếm vị trí quan trọng trong tim cậu. Băng hạnh phúc khi nghĩ đến điều đó. Nó ôm cậu, đặt lên môi Đăng một nụ hôn nhẹ. Sau khi rời khỏi bờ môi ấy, nó hướng vành tai cậu thì thầm:

- Hãy để em là con gió xoa dịu đau thương nơi con tìm anh.

Nói xong, Băng hướng ra phía biển hết lớn:

- Mẹ ở nơi đó hãy chúc phúc cho chúng con... Con hứa sẽ chăm sóc cho anh Đăng thật tốt... sẽ không bao giờ rời xa anh ấy...

Hết một hơi dài khiến Băng đỏ bừng mặt vì mệt. Nhưng trái tim nó vô cùng hạnh phúc vì tình yêu của mình.

Đứng lặng trong gió một lúc, Đăng và Băng cùng nắm tay nhau rời đi. Nhưng khi vừa quay người lại, một người đàn ông đứng trước mặt họ. Băng nhìn người lạ thăm đánh giá ông. Đó là người trung niên, ăn mặc khá giản dị nhưng ánh mắt sắc lạnh. Băng có chút sợ ánh mắt của ông, liền thu lại ánh nhìn, tập chung sự chú ý sang hướng Đăng. Đôi tay cậu đang run lên, nắm chặt lấy tay nó, ánh mắt lộ rõ tia tức giận. Băng ngẩng đầu nhìn cậu, định nói gì đó thì bị giọng nói của người đàn ông kia át đi:

- Đăng, không ngờ gặp con ở đây.

Kì lạ thay khi Băng nghe ra ở câu nói đó có chút vui mừng cộng thêm lo lắng. Một lần nữa lực chú ý của nó lại đổ trên người đàn ông kia. Bất gặp ánh mắt kia nhìn lại mình, bất giác Băng cúi đầu xuống. Đăng lúc này cũng không nhận ra sự bối rối của nó, cậu lạnh băng nhìn người đàn ông.

- Ông rút khỏi đây ngay.

- Đăng, ta chỉ muốn đến thăm mẹ con.

- Ông không có tư cách đến đây. Mau rút đi!

Lửa giận trong người Đăng ngày càng dâng trào. Thái độ chán ghét hiện rõ trên mặt. Băng bị hoảng sợ, nhìn chăm chăm vào cậu. Nhưng người kia vẫn không biết ý, đứng nguyên tại chỗ.

- Ta chỉ muốn...

Lời nói của ông ấy còn chưa dứt, Đăng đã lao đến, đưa con dao từ trong người kẻ lên cổ ông ta.

- Nếu ông không muốn chết thì rút khỏi đây ngay.

- Đăng, con...

- Cút...

Đăng hét lớn khiến cho cả nó và ông Hoàng giật mình. Dường như giới hạn chịu đựng của cậu đã hết. Nếu như ông Hoàng không nhanh rời đi, Băng nghĩ rằng sẽ thực sự có án mạng xảy ra. Nó nhìn người đàn ông, ánh mắt như thúc giục. Có lẽ người đàn ông cũng nhận ra không khí sặc mùi chết chóc này nên quay người rời đi. Bóng dáng cô độc của ông trải dài trên nền cỏ xanh bất tận.

Khi người đàn ông rời đi, Đăng không còn chút sức lực, buông thõng con dao, khụy người xuống đất. Cậu ngồi trên cỏ, ánh mắt thất thần nhìn xa xăm. Băng từ từ ngồi xuống bên cạnh, nắm chặt đôi tay đang run rẩy. Nó im lặng không nói, chỉ ngồi như vậy, truyền cho cậu chút dũng khí đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Tay Vào Quá Khứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.